

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning och till ändring av vissa lagar

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att det stiftas en lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning och en lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, samt att lagen om beskattningsförfarande, lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet, lagen om rapporteringspliktig arrangemang i fråga om beskattning och inkomstskattelagen ska ändras.

Rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster ska enligt förslaget vara skyldiga att till Skatteförvaltningen lämna upplysningar om sådana transaktioner för byte och överföring av kryptotillgångar som utförs av personer och företag som är användare hos tjänsteleverantören. Dessutom åläggs rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster en skyldighet att lämna sådana uppgifter om i Finland allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon som behövs för beräkning av överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. Det föreslås att det stiftas en ny speciallag som gäller rapporteringsskyldiga finansiella instituts skyldigheter att lämna upplysningar om finansiella konton och andra skyldigheter, med vilken de gällande bestämmelserna med motsvarande innehåll och blankettform ersätts. Samtidigt föreslås smärre ändringar i rapporteringsskyldiga finansiella instituts skyldigheter.

Genom de lagändringar som föreslås i propositionen genomförs ändringen av direktivet om administrativt samarbete i fråga om beskattning, det så kallade handräckningsdirektivet. Ändringen utvidgar det automatiska utbytet av upplysningar mellan EU-länderna till att omfatta de upplysningar som leverantörer av kryptotillgångstjänster lämnar. Syftet med ändringen är att förbättra tillgången till information för Europeiska unionens medlemsstaters skattemyndigheter om transaktioner som genomförts via leverantörer av kryptotillgångstjänster. Tillgången till information förbättrar medlemsstaternas möjligheter att beskatta inkomster från kryptotillgångar. Direktivändringen innehåller dessutom bestämmelser som preciserar det befintliga obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar om finansiella konton. Syftet med ändringen av direktivet är också att förbättra det nuvarande administrativa samarbetet och utbytet av upplysningar i skattefrågor mellan medlemsstaterna, bland annat genom att sådana inkomster som härrör från utdelningar som betalats till något annat konto än ett depåkonto fogas till de inkomstklasser som omfattas av det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar samt genom att det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande situationer utvidgas till vissa beslut som gäller fysiska personer. Utöver de författningar som genomför direktivändringen innehåller propositionen ett förslag till ändringar i lagstiftningen för att möjliggöra utbyte av upplysningar om kryptotillgångar också med andra länder än EU-länder i enlighet med OECD:s regelverk för rapportering av kryptotillgångar, samt ett förslag till en mer omfattande skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster än enligt direktivet att lämna uppgifter som anknyter till beskattning av överlåtelsevinst.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2026.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
MOTIVERING.....	5
1 Bakgrund och beredning.....	5
1.1 Bakgrund.....	5
1.2 Beredning.....	6
2 EU-rättsaktens målsättning och huvudsakliga innehåll.....	7
2.1 Handräckningsdirektivet.....	7
2.2 Målsättning	8
2.3 Huvudsakligt innehåll	11
2.3.1 Rapporteringsskyldigheten för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster	11
2.3.2 Rapporteringsskyldigheten för rapporteringsskyldiga finansiella institut	12
2.3.3 Andra preciseringar av och tillägg till handräckningsdirektivet.....	12
3 Nuläge och bedömning av nuläget	13
3.1 Genomförandet av ändringarna av handräckningsdirektivet.....	13
3.1.1 Nuläge.....	13
3.1.2 Bedömning av nuläget	15
3.2 Tillgången till upplysningar om kryptotillgångstransaktioner	15
3.2.1 Nuläge.....	15
3.2.2 Bedömning av nuläget	17
3.3 Tillgången till upplysningar om finansiella konton.....	23
3.3.1 Nuläge.....	23
3.3.2 Bedömning av nuläget	26
4 Förslagen och deras konsekvenser	27
4.1 De viktigaste förslagen	27
4.1.1 Allmänt	27
4.1.2 Skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster	28
4.1.3 Skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga finansiella institut	30
4.1.4 Åtgärderna för att intensifiera det administrativa samarbetet enligt handräckningsdirektivet.....	31
4.1.5 Andra åtgärder i anknytning till övriga bestämmelser på grund av direktivet	32
4.2 De huvudsakliga konsekvenserna.....	33
4.2.1 Allmänt om konsekvenserna.....	33
4.2.2 Konsekvenser för dem som har skyldighet att lämna upplysningar	33
4.2.3 Konsekvenser för de skattskyldiga	38
4.2.4 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet	40
5 Alternativa handlingsvägar.....	44
5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser	44
5.2 Planerade och genomförda metoder i andra medlemsstater och jurisdiktioner	45
6 Remissvar	46
7 Specialmotivering.....	50

7.1 Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning	50
7.2 Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning	127
7.3 Lagen om beskattningsförfarande	186
7.4 Lag om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet	194
7.5 Lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning	197
7.6 Inkomstskattelagen	198
8 Bestämmelser på lägre nivå än lag	199
9 Ikraftträdande	199
10 Verkställighet och uppföljning	199
11 Förhållande till andra propositioner	199
11.1 Samband med andra propositioner	199
12 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	199
LAGFÖRSLAG	207
1. Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning	207
2. Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning	224
3. Lag om ändring av lagen om beskattningsförfarande	259
4. Lag om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet	262
5. Lag om ändring av lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning	265
6. Lag om ändring av 47 § i inkomstskattelagen	267
BILAGA	268
PARALLELLTEXTER	268
3. Lag om ändring av lagen om beskattningsförfarande	268
4. Lag om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet	274
5. Lag om ändring av lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning	279
6. Lag om ändring av 47 § i inkomstskattelagen	281

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

Ett direktiv som förutsätter nationellt genomförande har lett till beredningen av propositionen. Rådet gav den 17 oktober 2023 direktivet (EU) 2023/2226, nedan *DAC8*, om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning, nedan *handräckningsdirektivet*. Direktivet publicerades i Europeiska unionens officiella tidning den 24 oktober 2023, EUVL L 2023/2226. Direktivet tillämpas i huvudsak från och med den 1 januari 2026.

DAC8 baserar sig på artiklarna 113 och 115 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, enligt vilka rådet enhälligt i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén ska anta bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen i fråga om beskattning och utfärda direktiv om tillnärmning av sådana lagar och andra författningar i medlemsstaterna som direkt inverkar på den inre marknadens upprättande eller funktion.

Genom DAC8 införs det av OECD utvecklade och år 2023 publicerade gemensamma regelverket för rapportering som gäller rapporteringsskyldigheterna för leverantörer av kryptotillgångstjänster Crypto-Asset Reporting Framework, nedan *CARF*, som innehåller bestämmelser om det automatiska utbytet av rapporteringspliktiga transaktioner i anknytning till kryptotillgångar för sådana personer vars skatterättsliga hemvist finns någon annanstans och med vilket ramar för ett världsomspännande utbyte av upplysningar skapas. Målet med utbytet av upplysningar är att bekämpa gränsöverskridande skatteflykt och skattebedrägerier. I samma samband införs genom DAC8 de uppdateringar (CRS 2.0) som publicerats år 2023 avseende den gemensamma standarden för utbyte av upplysningar, Common Reporting Standard, nedan CRS, som utvecklats och publicerats av OECD år 2014.

I samband med att CARF utarbetades utvecklade OECD ett multilateralt avtal för de behöriga myndigheterna, med stöd av vilket jurisdiktionerna kan utbyta upplysningar som de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster anmäler enligt regelverket för rapportering till skattemyndigheten enligt deras hemvist. Det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av information enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar (FördrS 32/2025), nedan *det multilaterala CARF-avtalet*, innehåller detaljerade bestämmelser om utbytet av upplysningar mellan jurisdiktionerna.

Finland har undertecknat det multilaterala CARF-avtalet den 26 november 2024. Avtalet har hittills undertecknats av 50 jurisdiktioner.¹ Förutsättningarna för att avtalet ska träda i kraft är bland annat att regelverket för rapportering har implementerats i lagstiftningen och att uppnåendet av dessa förutsättningar anmäls till sekretariatet för koordineringsorganet för avtalet till OECD.

Det multilaterala CARF-avtalet har utarbetats med stöd av artikel 6 i Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 21/1995 och ändringsprotokoll 40/2011), nedan *konventionen*. Enligt artikeln ska två eller fler avtalsparter

¹ [Signatories of the Multilateral Competent Authority Agreement on Automatic Exchange of Information pursuant to the Crypto-Asset Reporting Framework.](#)

utbyta de upplysningar som avses i artikel 4 automatiskt enligt överenskommelserna om fallkategorierna och förfaringssätten i de inbördes avtalen mellan dessa parter. Enligt artikel 4 i konventionen ska avtalsparterna bland annat utbyta upplysningar med varandra i fråga om upplysningar som utifrån en förhandsbedömning är väsentliga för att administrera eller verkställa den interna lagstiftning som gäller skatter som omfattas av konventionen.

OECD utvecklade i samband med att CRS utarbetades ett multilateralt avtal mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton (FördrS 62/2015), med stöd av vilket jurisdiktionerna kan utbyta upplysningar. Finland undertecknade den 29 oktober 2014 det avtal som utarbetats med stöd av artikel 6 i konventionen. Ett tillägg gjordes till avtalet (FördrS 33/2025), som Finland undertecknade den 26 november 2024. Genom tillägget beaktas de ändringar som gjorts i CRS. På ett sätt som motsvarar det multilaterala CARF-avtalet, är en förutsättning för att tillägget till avtalet ska träda i kraft bland annat ett nationellt genomförande av ändringarna och en anmälan till sekretariatet för koordineringsorganet för avtalet om att förutsättningarna i tillägget till avtalet är uppfyllda.

1.2 Beredning

Beredningen av EU-rättsakten

Kommissionens förslag till rådet från december 2022 om ändring av handräckningsdirektivet är en del av paketet för rättvis och enkel beskattning, med vilket EU:s återhämtning stöds. Paketet innehåller ett meddelande om en handlingsplan, vilket presenterar nya initiativ som gäller rättvis och enkel beskattning och som stödjer återhämtningsstrategin², samt kommissionens meddelande om god förvaltning på skatteområdet i och utanför EU³. Dessutom godkände Europaparlamentet den 10 mars 2022 en resolution om rekommendationer till kommissionen om rättvis och enkel beskattning som stödjer återhämtningsstrategin. Där välkomnas kommissionens handlingsplan och man vill se ett grundligt genomförande av den. Europaparlamentet uppmanade kommissionen att utvidga det automatiska utbytet av upplysningar till att omfatta ytterligare kategorier av inkomster och tillgångar, såsom kryptotillgångar.

Förslaget behandlades i rådets skattearbetsgrupp flera gånger mellan januari och april år 2023. Förslaget godkändes under Spaniens period som EU-ordförande i oktober 2023.

Kommissionens förslag COM(2022) 707 final är tillgängligt på kommissionens webbplats⁴.

En skrivelse av statsrådet om ovan nämnda direktivförslag överlämnades till riksdagen (U 102/2022 rd). Stora utskottet godkände riksdagens ståndpunkt (StoURS 195/2022 rd) och omfattade statsrådets ståndpunkt i enlighet med finansutskottets ställningstagande.

Det nationella beredningsunderlaget för direktivet finns till påseende på riksdagens webbplats⁵.

Beredningen av regeringens proposition

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/ALL/?uri=CELEX:52020DC0312>

³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0313&from=EN>

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022PC0707>

⁵ https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/KasittelytiedotValtiopaivaasia/Sidor/U_102+2022.aspx

Regeringens proposition har beretts som ett tjänstearbete. I samband med beredningen kontaktades varje aktör som före den 10 februari 2025 ansökt om auktorisation enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1114 om marknader för kryptotillgångar och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 1095/2010 samt direktiven 2013/36/EU och (EU) 2019/1937, nedan *EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar*, och de erbjöds en möjlighet att diskutera vilka tjänster företaget tillhandahåller och konsekvenserna av DAC8 och CARF samt genomförandet av dessa för företagen. På samma gång presenterades utkast till den nationella utvidgning som var under utredning med avseende på de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. De som registrerat sig som leverantörer av virtuell valuta och som ansökt om auktorisation enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar uppgick vid den tidpunkt då intervjuerna överenskomts till sammanlagt sex stycken, medan de sökanden som inte hörde till ovan nämnda register uppgick till två stycken. Gruppen av intervjuade företag avgränsades till sådana aktörer som framöver förmodades uppfylla även definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Till denna del var det väsentligt att aktören framöver till förmån för sin användare av kryptotillgångar eller för användarens räkning tillhandahåller en sådan kryptotillgångstjänst, där en rapporteringspliktig kryptotillgång byts till fiatvaluta eller en annan rapporteringspliktig kryptotillgång.

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Beredningen har gjorts i samarbete med Skatteförvaltningen. Propositionen var på remiss den 27 juni–10 augusti 2025 och utlåtanden om den ombads av de centrala intressentgrupperna. Beredningsunderlaget till regeringens proposition finns i den offentliga webbtjänsten under adressen <https://intermin.fi/sv/projekt-och-lagberedning> under koden [VM110:00/2024](#).

I direktivets genomförandeskede har samarbete förts med kommissionen och andra medlemsstater. Finland har därtill deltagit i mötena för arbetsgruppen OECD:n Working Party No. 10 on Exchange of Information and Tax Compliance, där tolkningsfrågor som gäller ändringarna av CARF och CRS har behandlats.

2 EU-rättsaktens målsättning och huvudsakliga innehåll

2.1 Handräckningsdirektivet

Från och med den 1 januari 2013 har medlemsstaterna i EU sinsemellan tillämpat handräckningsdirektivet, med vilket direktivet om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område 77/799/EEG, som tillämpades fram till slutet av år 2012, upphävdes. Handräckningsdirektivet täcker alla skatter som debiterats av medlemsstaten eller dess delområden eller lokala myndigheter eller som debiterats för deras räkning, om de debiteras i ett område, på vilket grundfördragen tillämpas med stöd av artikel 52 i Fördraget om Europeiska unionen (FEU). Mervärdesskatt, tull och punktskatt, vilka omfattas av separata EU-bestämmelser som gäller samarbetet, samt obligatoriska socialförsäkringsavgifter och vissa andra avgifter lämnar dock utanför tillämpningsområdet

Handräckningsdirektivet har ändrats för att förbättra öppenheten i beskattningen genom följande direktiv av rådet till den del som det handlar om obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning:

Direktivändringen	Centralt innehåll
Rådets direktiv 2014/107/EU om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning, (DAC2)	Obligatoriskt utbyte av upplysningar om finansiella konton
Rådets direktiv (EU) 2015/2376 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning (DAC3)	Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor och förhandsbesked om prissättning
Rådets direktiv (EU) 2016/881 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning (DAC4)	Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar om land-för-land-rapportering om en multinationell concerns skatter och finansiella upplysningar
Rådets direktiv (EU) 2018/822 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning som rör rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang (DAC6)	Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar om gränsöverskridande arrangemang
Rådets direktiv (EU) 2021/514 om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning (DAC7)	Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar om berörda verksamheter som gjorts via digitala plattformar

2.2 Målsättning

Enligt ingressen till DAC8 utgör skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt en stor utmaning för unionen och på global nivå. Utbytet av upplysningar är avgörande för att bekämpa sådana metoder.

I direktivets ingress konstateras att marknaden för kryptotillgångar har ökat i betydande och ökat sin kapitalisering väsentligt och snabbt under de senaste tio åren. Medlemsstaterna har infört regler och vägledning, som skiljer sig från medlemsstat till medlemsstat, för att beskatta inkomster från transaktioner med kryptotillgångar. Kryptotillgångarnas decentraliserade karaktär gör det dock svårt för medlemsstaternas skatteförvaltningar att säkerställa efterlevnad av skattereglerna. Kryptotillgångarnas inneboende gränsöverskridande karaktär kräver ett starkt internationellt administrativt samarbete för att säkerställa en effektiv reglering.

I direktivets ingress konstateras att det regelverk som utarbetats för rapportering av kryptotillgångar och ändringar av den gemensamma rapporteringsstandarden för upplysningar om finansiella konton, vilket godkändes av OECD i augusti 2022, på internationell nivå syftar

till att införa större skattetransparens avseende kryptotillgångar och rapporteringen om dem. För att öka effektiviteten i utbytet av upplysningar och minska den administrativa bördan bör unionsreglerna ta hänsyn till OECD:s regelverk. När medlemsstaterna genomför detta direktiv bör de använda de av OECD i juni 2023 utfärdade kommentarerna till regelverket för rapportering och standarden som källa för exemplen och tolkningarna i genomförandet av direktivet för att säkerställa en konsekvent tillämpning av direktivet i alla medlemsstater⁶.

Handräckningsdirektivet innehåller bestämmelser om skyldigheterna för finansiella institut att rapportera upplysningar om finansiella konton till skattemyndigheterna, som därefter ska utbyta dessa upplysningar med andra relevanta medlemsstater. Direktivet ställer dock inte någon skyldighet att rapportera största delen av kryptotillgångarna, eftersom de inte betraktas som pengar som finns på inlåningskonton eller som finansiella tillgångar. Dessutom omfattas leverantörer av kryptotillgångstjänster och kryptotillgångsoperatörer i de flesta fallen inte av den i det nuvarande handräckningsdirektivet fastställda definitionen av ett finansiellt institut. I ingressen till DAC konstateras att för att hantera nya utmaningar till följd av den ökande användningen av alternativa betalningsmedel och investeringar, som medför nya risker för skatteundandragande och som ännu inte omfattas av tillämpningsområdet för handräckningsdirektivet, bör reglerna om rapportering och utbyte av upplysningar omfatta kryptotillgångar och dem som använder dessa.

För att säkerställa en väl fungerande inre marknad bör rapporteringen enligt ingressen till DAC8 vara både effektiv, enkel och tydligt definierad. Det är svårt att upptäcka beskattningsgrundande händelser som inträffar när man investerar i kryptotillgångar. De leverantörer av kryptotillgångstjänster som är rapporteringsskyldiga är bäst lämpade att samla in och kontrollera nödvändiga upplysningar om användarna. Den administrativa bördan bör minimeras för industrin så att den kan utveckla sin fulla potential inom unionen. Det automatiska utbytet av upplysningar mellan skatteförvaltningarna är avgörande för att de ska få den information de behöver för att kunna göra en korrekt bedömning av de inkomstskattebelopp som ska betalas. Rapporteringsskyldigheten bör omfatta både gränsöverskridande och inhemska transaktioner för att säkerställa att rapporteringsreglerna är ändamålsenliga, att den inre marknaden fungerar väl, att likvärdiga förutsättningar råder och att principen om icke-diskriminering respekteras. För att göra det möjligt för skatteförvaltningarna att analysera de upplysningar de mottar och använda dem i enlighet med nationella bestämmelser, är det enligt ingressen lämpligt att kräva rapportering och utbyte av upplysningar som delas upp i olika delar för varje kryptotillgång med avseende på vilken användaren av kryptotillgången har gjort transaktioner.

För att främja administrativt samarbete med jurisdiktioner utanför unionen bör kryptotillgångsoperatörer som uppfyller vissa villkor tillåtas att endast rapportera upplysningar om användare av kryptotillgångar med hemvist i unionen till skatteförvaltningarna i en jurisdiktion utanför unionen, i den mån de rapporterade upplysningarna är likvärdiga med de upplysningar som anges i detta direktiv och i den mån det finns ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter med en sådan jurisdiktion utanför unionen. En kvalificerad jurisdiktion utanför unionen skulle i sin tur vidarebefordra sådana upplysningar till skatteförvaltningarna i de medlemsstater där användarna av kryptotillgångar har sin hemvist. När så är lämpligt bör denna mekanism tas i bruk för att förhindra att likvärdiga upplysningar rapporteras och lämnas mer än en gång.

⁶ OECD (2023), International Standards for Automatic Exchange of Information in Tax Matters: Crypto-Asset Reporting Framework and 2023 update to the Common Reporting Standard, OECD Publishing, Paris.

Utöver det ovan beskrivna har DAC8 även som mål att på andra sätt effektivisera bestämmelserna om de upplysningar som ska rapporteras eller utbytas för att uppnå en anpassning till ny utveckling på olika marknader och därmed effektivt hantera identifierade beteenden vad avser skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt. Enligt ingressen till direktivet bör dessa bestämmelser återspegla den utveckling som observerats på den inre marknaden och på internationell nivå och som syftar till att uppnå effektiv rapportering och effektivt utbyte av upplysningar. Följaktligen innehåller DAC8 bland annat de senaste ändringarna av OECD:s gemensamma rapporteringsstandard om upplysningar om finansiella konton, inklusive integreringen av bestämmelser om elektroniska pengar och centralbankernas digitala valuta, som anges i del II i Crypto-Asset Reporting Framework and Amendments to the Common Reporting Standard som godkändes av OECD i augusti 2022, samt utvidgningen av tillämpningsområdet för det automatiska utbytet av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor till vissa förhandsbesked avseende fysiska personer. För att tillämpningen av direktivet i fråga om rapporteringen av upplysningar om finansiella konton ska vara enhetlig i medlemsstaterna, ska de i genomförandet av direktivet som källor till exemplen och tolkningen använda Common Reporting Standard som ändrats av OECD och dess uppdaterade kommentarer på samma sätt som förutsattes i DAC2.

Elektroniska pengar används ofta i unionen, och antalet transaktioner och deras sammanlagda värde ökar stadigt. Elektroniska pengar omfattas dock inte uttryckligen av tillämpningsområdet för handräckningsdirektivet och medlemsstaterna antar olika tillvägagångssätt när det gäller elektroniska pengar. Därmed omfattas därtill anknutna produkter inte alltid av de befintliga kategorierna av inkomst och kapital vilka föreskrivits i handräckningsdirektivet. Det bör därför införas regler i handräckningsdirektivet vilka säkerställer att rapporteringsskyldigheterna gäller för elektroniska pengar.

Som en del av målet i direktivet om att täppa till kryphål som möjliggör skattebedrägeri, skatteundantagandet och skatteflykt fogades inkomster av utdelning som betalats in på depåkonton till de inkomstlag på vilka det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar tillämpas. För att förbättra specificeringen av personer i den medlemsstat som tar emot upplysningar, bör varje medlemsstat i och med direktivändringen vidta nödvändiga åtgärder för att kräva att det skatteregistreringsnummer för personer och enheter som utfärdats av hemvistmedlemsstaten rapporteras med avseende på inkomster från anställning, styrelsearvoden och pensioner och med avseende på förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor och förhandsbesked om prissättning, landsspecifika rapporter och rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang.

Avsaknaden av utbyte av förhandsbesked i skattefrågor som rör fysiska personer innebär att skatteförvaltningarna i de berörda medlemsstaterna kanske inte är medvetna om dessa förhandsbesked. Det finns därför en risk att möjligheter till skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt kommer att skapas. I syfte att reducera den risken, och i syfte att minska den administrativa bördan, bör det automatiska utbytet av förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor utvidgas till att omfatta sådana förhandsbesked där beloppet för den transaktion eller serie av transaktioner som avses i förhandsbeskedet i gränsöverskridande skattefrågor överstiger ett visst tröskelvärde. Förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor som fastställer om en person har skatterättslig hemvist eller inte i den medlemsstat som utfärdar förhandsbeskedet bör även framöver utbytas automatiskt.

I ingressen till DAC8 framlyfts sambanden mellan skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt och penningtvätt även med tanke på övervakningen av genomförandet. Direktivet ändrades på så sätt att upplysningar som utbyts mellan medlemsstaterna även framöver kan

användas för fastställande, administration och verkställighet i fråga om tullar och för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.

I ingressen till DAC8 konstateras att upplysningar som samlats in och utbyts utifrån handräckningsdirektivet kan vara nyttiga även inom vissa andra områden. Även framöver anses det vara lämpligt att begränsa användningen av dessa upplysningar på andra områden till sådana områden, som den medlemsstat som skickar upplysningarna har godkänt i enlighet med detta direktiv. Handräckningsdirektivet ändrades genom att tillåta en bredare användning av upplysningarna i situationer med särskilda och allvarliga egenskaper och när man på unionsnivå har kommit överens om att vidta åtgärder. Sådana situationer skulle särskilt vara sådana där beslut har fattats i enlighet med artikel 215 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avseende restriktiva åtgärder. De upplysningar som utbyts med stöd av handräckningsdirektivet kan vara relevanta för att upptäcka överträdelser eller kringgående av restriktiva åtgärder. I gengäld kommer eventuella överträdelser av restriktiva åtgärder att vara relevanta för skatteändamål, eftersom undvikande av restriktiva åtgärder i de flesta fall också kommer att innebära skatteflykt avseende de berörda tillgångarna. Med tanke på de sannolika synergierna och den nära kopplingen mellan att upptäcka kringgående av restriktiva åtgärder och att upptäcka skatteflykt är det därför lämpligt att tillåta ytterligare användning av upplysningarna.

2.3 Huvudsakligt innehåll

2.3.1 Rapporteringsskyldigheten för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster

DAC8 ställer en skyldighet för medlemsstaterna och de jurisdiktioner som deltar i CARF att vidta de behövliga åtgärderna med vilka medlemsstaterna och jurisdiktionerna kräver att leverantörer av kryptotillgångstjänster som ska anses vara rapporteringsskyldiga i dessa iakttar de fastställda förfarandena för kundkännedom och rapporteringskraven. Varje medlemsstat och deltagande jurisdiktion ska även säkerställa att dessa åtgärder genomförs effektivt och att de iakttas.

Genom att genomföra ovan nämnda bestämmelser på ett behörigt sätt får skattemyndigheterna i medlemsstaterna upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner, det vill säga om rapporteringspliktiga bytes- och överföringstransaktioner som gäller kryptotillgångar och som gjorts av fysiska personer och juridiska personer som utgör användare hos de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska årligen anmäla upplysningar om användare av kryptotillgångar som anlitat deras tjänster och om deras rapporteringspliktiga transaktioner. Direktivet delar in rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i leverantörer av kryptotillgångstjänster och kryptotillgångsoperatörer. Med det först nämnda avses leverantörer av kryptotillgångstjänster som är auktoriserade enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och med det senare en aktör som inte regleras av den nämnda förordningen eller som inte har den nämnda auktorisationen. Enligt ingressen till direktivet benämns båda som rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, eftersom de är skyldiga att rapportera enligt detta direktiv. Denna precisering har gjorts i direktivet för att det ska vara möjligt att fullt ut dra nytta av sambandet med EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Med rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster avses i regelverket för rapportering varje fysisk person eller enhet som erbjuder bytestransaktioner som gäller rapporteringspliktiga kryptotillgångar för en användare eller för deras räkning som en del av affärs- eller yrkesverksamheten. Tillämpningsområdet för regelverket för rapportering och direktivet är lika stort till denna del.

Enligt direktivet rapporterar leverantörerna av kryptotillgångstjänster transaktioner som gäller deras användare av kryptotillgångar i princip i den medlemsstat där de beviljats auktorisation. En kryptotillgångsoperatör ska å sin sida registrera sig i en medlemsstat för att fullgöra sina rapporteringsskyldigheter. Rapporteringsskyldighet föreligger för en kryptotillgångsoperatör som antingen har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat eller som har grundats enligt lagstiftningen i medlemsstaten eller som har skyldighet att lämna in en skattedeklaration över inkomster till skattemyndigheten i medlemsstaten eller som förvaltas från en medlemsstat eller som har ett ordinarie driftställe i medlemsstaten. Dessa anknytningar som gäller den territoriella dimensionen motsvarar regelverket för rapportering och de ska tillämpas enligt en viss ordning, där den skatterättsliga hemvisten bildar den starkaste anknytningen till en viss stat. Utöver dessa ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster rapportera rapporteringspliktiga transaktioner som genomförs via en filial i filialens jurisdiktion.

Rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster behöver dock inte fullgöra förfarandena för kundkännedom och rapporteringskraven i EU då de har en anknytning av samma eller lägre nivå till EU och det genom avtal mellan medlemsstaten och en jurisdiktion utanför EU och tillräckliga arrangemang har säkerställts att motsvarande upplysningar utbyts mellan jurisdiktionen utanför EU och medlemsstaten. Detta förfarande kan förhindra att likvärdiga upplysningar rapporteras och är föremål för informationsutbyte mer än en gång. Kommissionen fastställer genom genomförandeakter om de upplysningar som ska utbytas automatiskt enligt ett avtal mellan de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten och en jurisdiktion utanför EU motsvarar de upplysningar som avses i direktivet.

Direktivet innehåller två bestämmelser med vilka man till kommissionen delegerat befogenheter att meddela genomförandeakter avseende direktivet i fråga om den helhet som utgörs av rapporteringsskyldigheten för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Det första av dessa är ovan nämnda förfarande, med vilket kommissionen, i enlighet med ett avtal mellan de behöriga myndigheterna i någon medlemsstat och en jurisdiktion utanför EU, fastställer att de upplysningar som ska utbytas automatiskt motsvarar de upplysningar som avses i direktivet. Det andra är att fastställa de praktiska och tekniska arrangemangen som behövs för att kryptotillgångsoperatörerna ska kunna anmäla sig till och identifiera sig i registret.

Direktivet ger inte medlemsstaterna handlingsutrymme i fråga om de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheter och registreringskyldigheter vilka minst förutsätts av de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster. Bestämmelserna är entydiga och de innehåller inte alternativ eller valmöjligheter.

2.3.2 Rapporteringsskyldigheten för rapporteringsskyldiga finansiella institut

DAC8 innehåller enskilda ändringar av de gällande bestämmelserna om det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar om finansiella konton i handräckningsdirektivet. Ändringarna gäller de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheter för rapporteringsskyldiga finansiella institut vilka föreskrivs i bilaga I till handräckningsdirektivet samt i definitionerna. I huvudsak har de en karaktär av ändringar som preciserar de gällande punkterna i direktivet. Endast till liten del handlar det om kompletterande ändringar.

2.3.3 Andra preciseringar av och tillägg till handräckningsdirektivet

Utöver de ändringar som beskrivits i avsnitten 2.3.1 och 2.3.2 innehåller DAC8 enskilda andra ändringar av och tillägg till de gällande bestämmelserna i handräckningsdirektivet. Ändringarna preciserar och kompletterar direktivet och dess tillämpningsområde. I huvudsak har de en sådan

karaktär att de inte förutsätter lagändringar, men Skatteförvaltningen ska till behövliga delar beakta dem i sin verksamhet och i sin roll som behörig myndighet. Till exempel vissa inkomster av utdelning som betalats in på ett annat än ett depåkonto fogades som en ny upplysning om inkomst- och kapitalinkomstslag som ska utbytas till artikel 8.1, som gäller det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar. Därtill ändrades punkt 4 i artikel 8 a, som gäller det automatiska utbytet av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor för gränsöverskridande situationer på så sätt att den framöver tillämpas även på förhandsbesked som ges i gränsöverskridande skattefrågor som gäller vissa fysiska personer.

I det första ledet i punkt 5 i artikel 8 ab om det obligatoriska utbytet av upplysningar om rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang gjordes en ändring som påverkar den existerande nationella skyldigheten att lämna upplysningar om rapporteringspliktiga arrangemang. Det ändrade ledet innehåller bestämmelser om möjligheten för en medlemsstat att ge en förmedlare (nedan *en tjänsteleverantör*) rätt att låta bli att lämna upplysningar om gränsöverskridande arrangemang, om rapporteringsskyldigheten kränker rättsliga yrkesmässiga privilegier enligt den nationella lagstiftningen i den aktuella medlemsstaten. Under sådana omständigheter ska varje medlemsstat vidta behövliga åtgärder för att kräva att varje förmedlare som har beviljats ett undantag utan dröjsmål ska underrätta sin kund, om den kunden är en tjänsteleverantör eller, om ingen sådan tjänsteleverantör finns, om den kunden är den berörda skattebetalaren, om den kundens rapporteringsskyldighet. Före direktivändringen hade skyldigheten för en tjänsteleverantör att underrätta en annan tjänsteleverantör eller den berörda skattskyldige om dennes rapporteringsskyldigheter inte begränsats endast till tjänsteleverantörens kunder. En avgränsning gjordes i punkt 14 a i artikeln, det vill säga den punkt som innehåller bestämmelser om en medlemsstats skyldighet att lämna upplysningar som gäller identifieringen av tjänsteleverantören och den berörda skattebetalaren i fråga om gränsöverskridande arrangemang. Upplysningar om identifieringen lämnas endast för sådana tjänsteleverantörer som på grund av andra skäl än skäl som gäller yrkesmässiga privilegier i enlighet med ovan nämnda punkt 5 är undantagna tjänsteleverantörer. En ändring gjordes även i led c i artikeln. Ledet gäller medlemsstaternas skyldighet att lämna en sammanfattning av innehållet i ett rapporteringspliktigt gränsöverskridande arrangemang och en allmän beskrivning av de väsentliga transaktionerna eller arrangemangen. Till ledet fogades därtill en skyldighet att lämna alla andra upplysningar som kan vara till hjälp då den behöriga myndigheten bedömer en eventuell skatterisk.

3 Nuläge och bedömning av nuläget

3.1 Genomförandet av ändringarna av handräckningsdirektivet

3.1.1 Nuläge

Handräckningsdirektivet har genomförts genom lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet (185/2013), nedan *lagen om genomförande av handräckningsdirektivet*. Direktivändringarna har till stor del genomförts genom lagändringarna av samma lag 1703/2015 (DAC2), 1488/2016 (DAC3 och DAC4), 1561/2019 (DAC6) och 1271/2022 (DAC7). Därtill har bestämmelser med ett sakinnehåll som är behövligt för att genomföra och tillämpa dessa direktivändringar fogats till olika rättsakter. Som en del av genomförandet av direktivet har särskilda lagar utfärdats om anmälningsskyldigheterna, skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och andra skyldigheter för dem som omfattas av skyldigheten att lämna upplysningar i fråga om DAC6 och DAC7 (lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning (1559/2019) och lagen om skyldighet

för aktörer inom digital plattformsekonomi att lämna upplysningar i fråga om beskattning (1267/2022)).

Det finns bestämmelser om skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna enligt DAC2 i 3 kap, 17 b §, som gäller utomståendes skyldighet att lämna uppgifter, i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995). Paragrafen ålägger ett i handräckningsdirektivet avsett rapporteringsskyldigt finländskt finansiellt institut att till Skatteförvaltningen lämna de uppgifter som behövs för att tillämpa direktivet och iaktta de skyldigheter som ställts för dessa finansiella institut i direktivet och för att identifiera rapporteringspliktiga konton enligt det förfarande för kundkännedom som föreskrivits i dessa. Samma lags 17 c § innehåller bestämmelser om skyldigheter som motsvarar DAC2-direktivet och som är förenliga med CRS. Genomförandet av CRS behandlas mer ingående i avsnitt 3.3. De rapporteringsskyldiga finansiella instituten ger Skatteförvaltningen upplysningar om tillgångar och inkomster med en CRS/DAC2-årsanmälning som gäller konton för de kontohavare vars skatterättsliga hemvist är någon annan än Finland. Finland sänder årligen de upplysningar som Finland fått från de finansiella instituten till de andra EU-medlemsstaterna och avtalsstaterna och får upplysningar med motsvarande innehåll från dessa. De upplysningsskyldiga finländska finansiella instituten gav CRS/DAC2-upplysningar till Skatteförvaltningen för första gången år 2017 i fråga om upplysningar om finansiella konton för år 2016. En del av genomförandet av DAC2 utgörs av bestämmelserna om effektivt genomförande i handräckningsdirektivet, vilka är förpliktande för medlemsstaterna. De förutsätter att medlemsstaterna inför bestämmelser och administrativa förfaranden med vilka ett effektivt genomförande och iakttagande av förfarandena för utbyte av upplysningar och för kundkontroll i DAC2 säkerställs. Vid sidan om genomförandelagstiftningen har Skatteförvaltningen i egenskap av behörig myndighet till stor del ansvarat och den fortsätter att ansvara för att genomförandet av DAC2 är effektivt i Finland.

Det finns bestämmelser om land-för-land-rapportering för beskattningen i 14 d och e § i lagen om beskattningsförfarande. Enligt dessa ska en allmänt skattskyldig som är en koncerns yttersta moderföretag då de förutsättningar som nämns i paragraferna är uppfyllda till Skatteförvaltningen lämna en land-för-land-rapport som ska utarbetas för varje räkenskapsperiod om de skatter som koncernen betalat och vissa andra ekonomiska upplysningar i olika stater. De upplysningsskyldiga gav en land-för-land-rapport till Skatteförvaltningen för första gången år 2017 för den räkenskapsperiod som började år 2016.

I 17 e § i lagen om beskattningsförfarande finns det bestämmelser om den allmänna skyldigheten att lämna uppgifter för en utomstående beträffande rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang enligt DAC6. Tillsammans med bestämmelserna i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning är planerna av rapporteringspliktiga arrangemang, det vill säga tjänsteleverantörerna, skyldiga att till Skatteförvaltningen lämna upplysningar om gränsöverskridande skatteplaneringsarrangemang. I 14 f § i lagen om beskattningsförfarande finns det bestämmelser om den sekundära rapporteringsskyldigheten för samma arrangemang. I stället för tjänsteleverantören har den berörda skattskyldiga i arrangemanget, det vill säga den person som drar nytta av arrangemanget, rapporteringsskyldigheten, om tjänsteleverantören undantagits sin rapporteringsskyldighet eller om arrangemanget överhuvudtaget inte har någon tjänsteleverantör. De tjänsteleverantörer som har en skyldighet att lämna upplysningar och de berörda skattskyldiga som har anmälningsskyldighet ger med en särskild anmälan upplysningar om innehållet i ett rapporteringspliktigt arrangemang och dess indicier samt om de personer som drar nytta av arrangemanget till Skatteförvaltningen. Genom att använda det automatiska utbytet av upplysningarna förmedlar Skatteförvaltningen de anmälningar som getts kvartalsvis till det centralregister som förs av Europeiska kommissionen, varifrån uppgifterna förmedlas vidare till

skatteförvaltningen i den medlemsstat som den inlämnade anmälan gäller. Finland tar emot upplysningar som gäller Finland och finländska skattskyldiga vilka rapporterats i de andra medlemsstaterna.

I 17 f § i lagen om beskattningsförfarande finns det bestämmelser om utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter om berörda verksamheter som möjliggörs av i DAC7 avsedda aktörer inom digital plattformsekonomi. Tillsammans med bestämmelserna i lagen om skyldighet för aktörer inom digital plattformsekonomi att lämna upplysningar i fråga om beskattning har plattformsoperatörerna skyldighet att ge Skatteförvaltningen upplysningar om de berörda verksamheter som plattformen möjliggör, det vill säga försäljning av varor och tjänster, hyrning av lägenheter, fast egendom och trafikmedel samt försäljning och uthyrning av berörda verksamheter i anknytning till dessa. Genom att använda det automatiska utbytet av upplysningar förmedlar Skatteförvaltningen årligen de anmälda upplysningarna till säljarens eller hyrarens hemvistmedlemsstat och i fråga om hyrd fast egendom till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den fasta egendomen finns. Finland tar emot upplysningar om finländska säljare och hyrare vilka rapporterats i de andra medlemsstaterna.

Bestämmelser om även en annan skyldighet för utomstående att lämna uppgifter finns förutom i 17 a–17 f § i lagen om beskattningsförfarande, som beskrivs ovan, även i 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande samt i 29–31 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016) och i de beslut om utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter som Skatteförvaltningen utfärdat med stöd av dem. Bestämmelser om utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter finns i 15, 15 a–15 e, 16, 17 och 17 a–17 f § i lagen om beskattningsförfarande samt i 29 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Med utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter avses i regel lämnande av uppgifter med årsanmälningar, som ges regelbundet och ofta skatteårsvis. Sådant utlämnande är till exempel att inkomst- och löneuppgifter, uppgifter om den slutliga mottagaren av utdelning på förvaltarregistrerad aktie samt uppgifter om finansiella konton lämnas till Skatteförvaltningen med årsanmälningar.

Bestämmelser om utomståendes särskilda skyldighet att lämna uppgifter finns i 19 § i lagen om beskattningsförfarande samt i 30 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ.

3.1.2 Bedömning av nuläget

Det nationella genomförandet av handräckningsdirektivet med alla ändringar som gjorts i direktivet har genomförts i Finland i den utsträckning som direktivet förutsätter. Såväl innehållsmässigt som tekniskt sätt kan det bedömas att genomförandet uppfyller de krav som i direktivet fastställs för att genomföra det. Den nuvarande lagstiftningen är dock inte tillräckligt omfattande för att beakta alla senaste ändringar av handräckningsdirektivet, i synnerhet i fråga om rapporteringspliktiga kryptotillgångar. De lagändringsbehov som följer av dessa ändringar bedöms mer ingående i följande avsnitt.

3.2 Tillgången till upplysningar om kryptotillgångstransaktioner

3.2.1 Nuläge

Under årens lopp har kryptotillgångar utvecklats till en potentiell investeringsprodukt bland de andra investeringsprodukterna. Deras sammanräknade globala marknadsvärde har ökat avsevärt. Under den senaste tiden har ställningen för kryptotillgångar förbättrats i synnerhet av den reglering som hänfört sig till finansieringsmarknaden, intresset av olika institutionella

investerare och lanseringen av börsnoterade fonder (ETF – Exchange-Traded Fund). I fråga om kryptotillgångar handlar den finländska beskattningen i regel om beskattning av överlåtelsevinst av egendom, eftersom deras användningsändamål är accentuerat spekulativt. Detta beror i princip på den större prisfluktuationen och totalrisken jämfört med andra investeringsprodukter. På grund av detta huvudsakliga användningsändamål och kryptotillgångarnas karaktär och egenskaper motsvarar kryptotillgångar bäst till exempel i 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen (1535/1992) avsedda värdeandelar, fondandelar i placeringsfonder och andelar i kollektiva investeringsföretag. Utifrån kryptotillgångar är det även möjligt att få sådan inkomst som kryptotillgångarna kan anses ha genererat.

Verkställandet av beskattningen bygger för närvarande i hög grad på Skatteförvaltningens omfattande rätt till information. När betydelsen av utomståendes skyldighet att lämna uppgifter vid verkställandet av beskattningen har ökat har det varit möjligt att minska den skattskyldiges anmälningsskyldighet. Med stöd av bestämmelserna om utomståendes uppgiftsskyldighet får Skatteförvaltningen inkomst- och andra uppgifter från arbetsgivare, pensionsanstalter, banker, värdepappersförmedlare och andra utomstående, och med stöd av dessa uppgifter upprättar Skatteförvaltningen förhandsifyllda skattedeklarationer. De skattskyldiga är skyldiga att kontrollera att de förhandsifyllda uppgifterna är riktiga samt att rätta brister och fel i dem. De uppgifter som utomstående uppgiftslämnare ger är också vanligen mer korrekta än de uppgifter som de skattskyldiga har gett. Förfarandet förbättrar de skattskyldigas rättssäkerhet och gör det möjligt att verkställa beskattningen på ett korrekt, enhetligt, kostnadseffektivt och snabbt sätt i och med anmälan om inkomsterna inte till denna del är beroende av den skattskyldiges egna anmälan.

Rapporteringskyldigheten enligt DAC8 för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångar handlar om utomståendes skyldighet att lämna uppgifter. I 15 § i lagen om beskattningsförfarande finns det bestämmelser om utomståendes allmänna skyldighet att lämna inkomstuppgifter. Enligt paragrafens 1 mom. ska var och en tillstålla Skatteförvaltningen för beskattningen behövliga uppgifter om förmåner med penningvärde som han betalt eller förmedlat och om rättelser av dem samt om mottagarna av förmånerna och grunderna för dem. Uppgifterna ska tillställas Skatteförvaltningen också i det fall att förmånen betalats utan att förskottsinnehållning verkställts eller förmånen betalats eller förmedlats till begränsat skattskyldig eller inkomsten är skattefri för mottagaren. Enligt bemyndigandet i 9 mom. i samma paragraf kan Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas och om när och hur detta ska ske eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter. Den allmänna skyldigheten att lämna inkomstuppgifter i bestämmelsen innebär en skyldighet att lämna uppgifterna utan särskild uppmaning i synnerhet för inkomstbeskattningen. Den omfattande skyldighet att lämna uppgifter som avses i bestämmelsen har preciserats och begränsats genom Skatteförvaltningens beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter (635/2024). Skatteförvaltningen har genom ett beslut begränsat inlämnandet av inkomstuppgifter på så sätt att den som har skyldighet att lämna uppgifter utan separat uppmaning ska anmäla endast de uppgifter som avses i 1 kap. i beslutet till Skatteförvaltningen. De inkomstuppgifter som avses i Skatteförvaltningens beslut ska i regel för det föregående kalenderåret årligen lämnas före utgången av januari. Bestämmelser om lämnande av vissa inkomstuppgifter, såsom löner, till inkomstregistret finns i lagen om inkomstdatasystemet (53/2018), nedan *inkomstregisterlagen*. Den som betalat en prestation ska till inkomstregistret meddela även uppgifter om ersättningar som i annan form än lön betalats för ett arbete, ett uppdrag eller en tjänst, om inkomsttagaren inte har förts in i det förskottsuppbörsregister som avses i 25 § i lagen om förskottsuppbörd (1118/1996).

Kryptotillgångar och anknutna transaktioner omfattas inte av den allmänna skyldigheten att lämna uppgifter för utomstående uppgiftslämnare. Skatteförvaltningen får inte upplysningar

som gäller kryptotillgångar av finländska tjänsteleverantörer via någon årsanmälan. Upplýsingar som anknyter till kryptotillgångar fås och byts inte heller med upplýsingarna om finansiella konton, eftersom de på det sätt som nämns i punkt 10 i ingressen till DAC8 inte betraktats som pengar på ett inlåningskonto eller finansiella tillgångar. På grund av dessa orsaker vilar anmälningen av transaktioner i anknytning till kryptotillgångar och inkomster som de genererat på anmälningen på eget initiativ av de skattskyldiga och Skatteförvaltningens aktiva kontrollåtgärder. Skatteförvaltningen har utfört riskbaserad skattekontroll i anknytning till kryptotillgångar⁷ i flera års tid genom att samla in upplýsingar utan specificering av de skattskyldiga i förväg från såväl finländska som utländska tjänsteleverantörer.⁸ Rättsgrunden för insamling av jämförelseuppgifter har i fråga om inhemska tjänsteleverantörer utgjorts av 21 § i lagen om beskattningsförfarande, som gäller jämförelseuppgiftsgranskning. Antingen handräckningsdirektivet eller de avtal om utbyte av upplýsingar som överenskommit med olika länder har tillämpats på utländska tjänsteleverantörer och åtgärden går under benämningen gruppförfrågan (Group Request). Upplýsingar har även skaffats genom att i förväg specificera de personer eller företag som är föremål för begäran. I så fall har rättsgrunden varit antingen 19 § i lagen om beskattningsförfarande, som gäller den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter för utomstående eller en motsvarande bestämmelse om utbyte av upplýsingar i anknytning till en begäran om handräckning. Trots Skatteförvaltningens aktiva åtgärder är risken för utebliven deklarering och beskattning av inkomst förhöjd jämfört med de andra investeringsprodukterna, såsom aktier som ingår i värdeandelssystemet. Enligt Skatteförvaltningens meddelande från den 12 juni 2024 deklareras fortfarande inte en stor del av inkomsterna från virtuella valutor till beskattningen och därför betalas inte de behöriga skatter som hänför sig till dessa på de inkomster som de genererar.⁹

För försummelse av utomståendes skyldighet att lämna uppgifter kan det som administrativ påföljd påföras försummelseavgift. Bestämmelser om försummelseavgift finns i 22 a § i lagen om beskattningsförfarande. Försummelseavgiften har graderats i enlighet med hur klandervärt den skattskyldiges förfarande är. Den maximala försummelseavgiften varierar beroende på om det är fråga om smärre bristfälligheter eller fel, väsentliga bristfälligheter eller fel, eller uppsåt eller grov vårdslöshet.

3.2.2 Bedömning av nuläget

Finländska fysiska personer och juridiska personer kan vara kunder hos såväl inhemska som utländska leverantörer av kryptotillgångstjänster. Kunderna hos inhemska leverantörer av kryptotillgångstjänster kan även vara personer eller juridiska personer med stadigvarande

⁷ Före EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar användes begreppet virtuella valutor, som baserade sig på Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/843 om ändring av direktiv (EU) 2015/849 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, och om ändring av direktiven 2009/138/EG och 2013/36/EU, nedan *femte penningtvättsdirektivet*.

⁸ Skatteförvaltningens meddelande, 22.4.2024, I fjol hittade Skatteförvaltningen 30 miljoner euro i virtuella valutor som inte hade deklarerats, <https://www.vero.fi/sv/skatteforvaltningen/nyhetsrummet/pressmeddelanden/2024/i-fjol-hittade-skatteforvaltningen-30-miljoner-euro-i-virtuella-valutor-som-inte-hade-deklarerats/>.

⁹ Skatteförvaltningens meddelande, 16.6.2024, Mindre med virtuella valutor deklarerades än tidigare – mer omfattande uppgifter om kryptohandel på kommande till myndigheter, <https://vero.fi/sv/skatteforvaltningen/nyhetsrummet/pressmeddelanden/2024/mindre-med-virtuella-valutor-deklarerades-an-tidigare--mer-omfattande-uppgifter-om-kryptohandel-pa-kommande-till-myndigheter/>.

hemvist utomlands, det vill säga begränsat skattskyldiga i Finland. Det finns ingen exakt statistisk information om hur många tjänsteleverantörer det finns i världen. I juni 2025 fanns det sammanlagt 13 leverantörer av virtuell valuta som registrerats i Finland med stöd av lagen om tillhandahållare av virtuella valutor (572/2019). I vissa källor har det uppskattats att registreringarna eller auktorisationerna avseende leverantörer av virtuell valuta utifrån femte penningtvättsdirektivet uppgått till några tusen i Europa. I och med att kraven i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar är avsevärt mer krävande än i femte penningtvättsdirektivet, kommer leverantörerna av kryptotillgångar enligt förordningen sannolikt inte att vara lika många som leverantörerna av virtuell valuta. Detta kan konstateras även i Finland, där de som registrerat sig som leverantörer av virtuell valuta och de som ansökt om auktorisation enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar enligt den information som fått från Finansinspektionen i februari 2025 uppgick till sammanlagt sex stycken, medan de sökanden som inte hörde till ovan nämnda register uppgick till två stycken. Enligt det offentliga registret över leverantörer av kryptotillgångstjänster enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar hade auktorisation beviljats till 31 aktörer den 13 juni 2025.¹⁰ Det relativt låga antalet mottagare av auktorisation påverkas av att medlemsstaterna gavs möjlighet att tillämpa en övergångsperiod på högst 18 månader i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

Det finns inte heller någon exakt statistisk information över antalet kunder hos de utländska och inhemska tjänsteleverantörerna. Enkätundersökningar har dock även gjorts i anknytning till innehavet och användningen av kryptotillgångar såväl i Finland som annanstans i världen. Statistikcentralen publicerade statistiken Hushållens förmögenhet den 12 mars 2025. Till denna statistik fogades kryptovalutor till förmögenhetsbegreppet för första gången för statistikåret 2023¹¹. Enligt de uppgifter som fått från Statistikcentralen uppgick antalet hushåll som äger kryptovalutor till 119 106. Statistikåret 2023 fanns det sammanlagt 2 950 000 hushåll. Således uppgick andelen hushåll som äger kryptovalutor till omkring fyra procent av alla hushåll (119 106 / 2 950 000). Enligt de uppgifter som fått från Statistikcentralen var värdet på kryptovalutorna över 1 000 euro år 2023 för hälften av de hushåll som äger kryptovalutor. På motsvarande sätt var värdet på kryptovalutor mindre än 1 000 euro för hälften av de hushåll som äger kryptovalutor. Denna period på nästan ett år behandlas även i enkätundersökningen från april 2024, vilken gjorts av EG i samarbete med företaget K33 Research, som gör undersökningar om kryptovalutor. Enligt den fanns det i Finland omkring 300 000 finländska personer som ägde någon form av digital valuta i mars 2024.¹² Enligt de uppgifter som fått från Statistikcentralen fanns det 268 100 personer som ägde kryptovalutor i hushållen i deras undersökning. Utifrån dessa enkätundersökningar har det funnits omkring 250–300 000 finländska personer som har ägt kryptotillgångar i Finland år 2023.

¹⁰ Se närmare i Interim MiCA Register, <https://www.esma.europa.eu/esmas-activities/digital-finance-and-innovation/markets-crypto-assets-regulation-mica#InterimMiCARegister>.

¹¹ Kryptovaluta är ett uttryck som ofta används i talspråket för att beskriva digitala representationer av värden eller rättigheter baserade på teknik för distribuerade liggare. I EU:s reglering kring finansmarknaden beslöt man sig dock för att i stället för betalningsinstrument använda begreppet kryptotillgång, som bättre beskriver det nuvarande sättet att använda produkter som investeringsinstrument. I Statistikcentralens statistik avses med kryptovalutor innehållsmässigt samma sak som avses med kryptotillgångar i EU:s reglering kring finansmarknaden.

¹² Nordic Crypto Adoption Survey 2024, <https://www.ey.com/content/dam/ey-unified-site/ey-com/efi-fi/newsroom/2024/04/documents/ey-nordic-crypto-adoption-survey-04-2024.pdf>.

Ovan nämnda enkätundersökning som gäller de nordiska länderna upprepades år 2025.¹³ Enligt det avsnitt som gäller Finland i undersökningen ägde uppskattningsvis 525 000 finländska personer kryptovalutor i mars 2025. Enligt enkäten uppgav något över hälften av svarspersonerna (52 procent) att de använder inhemska tjänsteleverantörer (Coinmotion, Kvarn och NorthCrypto) och 40 procent att de använder utländska tjänsteleverantörer för att köpa och sälja kryptovalutor. De återstående berättade att de placerar indirekt i kryptotillgångar genom att använda aktörer som tillhandahåller ETP/ETF-produkter. Siffrorna av de aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen stödjer inte de siffror som lagts fram i den senaste enkätundersökningen. Antalet kunder hos de finländska tjänsteleverantörerna har inte ökat på det sätt som uppskattats i enkäten. Genom att jämföra resultaten av enkäten och intervjuerna kan man uppskatta att det finns sammanlagt 450 000 finländska personer som äger kryptotillgångar i mars 2025 i Finland.

I enlighet med det som uppgetts av de aktörer som intervjuades i samband med lagberedningen genomför i snitt omkring hälften av deras användare av kryptotillgångar rapporteringspliktiga transaktioner som gäller kryptotillgångar under årets lopp, det vill säga köp-, försäljnings-, bytes- och överföringstransaktioner. Detta ligger i linje med den information som fås från Skatteförvaltningen. Om de skyldigheter som hänför sig till rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster genomfördes nationellt på ett omfattande sätt i världen, skulle de upplysningar som gäller rapporteringspliktiga transaktioner och som fås via det internationella utbytet av upplysningar således för närvarande årligen gälla omkring 90 000 finländska fysiska personer (det uppskattade antalet ägare av kryptotillgångar på 450 000 x den andel på 40 % som använder utländska tjänsteleverantörer x den andel på 50 % som genomför rapporteringspliktiga transaktioner under årets lopp). På motsvarande sätt skulle upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner årligen fås från omkring 117 000 finländska fysiska personer (450 000 x 52 % x 50 %). Det är utmanande att förutspå antalet kunder från och med år 2026, men utifrån svaren på den senaste enkäten av K33 Research kommer antalet personer som placerar i kryptotillgångar att öka avsevärt fram till år 2035. Enligt enkäten trodde hela 41 procent av svarspersonerna att de köper kryptotillgångar under de följande tio åren, varvid de finländare som äger kryptotillgångar uppgår till 1,85 miljoner år 2035. Enligt Statistikcentralen ägde sammanlagt 1,94 miljoner finländare börsaktier eller placeringsfonder år 2023.¹⁴

En avsevärd av del av de som äger kryptotillgångar och som gör transaktioner som realiserar beskattningen med dessa avspeglas dock inte i det motsvarande antalet som anmäler uppgifter till beskattningen. Enligt den information som fås från Skatteförvaltningen har de fysiska personerna anmält kryptotillgångar till beskattningen i de olika inkomstfälten (bland annat överlåtelsevinster, andra kapitalinkomster och andra förvärvsinkomster) koncist enligt följande:

¹³ Nordic Crypto Adoption Survey 2024, https://assets.ctfassets.net/i0qyt2j9snzb/4unfxaJzuWUAfrOXKi7I5V/b8d6836fa990a2e6cef423276cbe0619/Nordic_Crypto_Adoption_Survey_2025.pdf.

¹⁴ Statistikcentralens meddelande, 19.9.2024, År 2023 ägde 1,94 miljoner personer börsaktier eller placeringsfonder, <https://stat.fi/sv/publikation/cln2unbyw35we0bvz77jliziv>.

Tabell 1

Skatteår	Antalet kunder	Överlåtelsepriser	Vinster	Förluster
2021	16 800	3 800 000 000 €	530 000 000 €	-50 000 000 €
2022	10 200	3 100 000 000 €	135 000 000 €	-105 000 000 €
2023	8 200	1 200 000 000 €	70 000 000 €	-25 000 000 €

Uppgifterna i tabellen ovan baserar sig på de uppgifter som plockats per den 28 mars 2025 och de innehåller alla ändringar som skett efter utgången av skatteåren, oberoende av om förändringen baserar sig på en rättelse på eget initiativ av den skattskyldige eller på initiativ av Skatteförvaltningen. Uppgifterna läggs fram med hänsyn till de ändringar som gjorts i efterskott, så att en maximalt omfattande bild ska fås av de uppgifter och inkomster som anknyter till kryptotillgångar. Enligt de meddelanden som Skatteförvaltningen publicerat och de uppgifter som fås från Skatteförvaltningen anmäls, med beaktande av antalet skattskyldiga och beloppet, största delen av vinsterna och förlusterna och andra inkomster och utgifter till beskattningen för utgången av skatteåret i fråga.

Tabellen innehåller även anmälningsuppgifter som gäller kryptotillgångar och som har en karaktär av förvärvsinkomst. Dessa uppgifter har inkluderats i tabellen genom att i tillämpliga delar anpassa dem, eftersom deras andel av helheten är liten och det därför inte varit ändamålsenligt att avgränsa detta avsnitt utanför helhetsbilden. Uppgifterna i tabellen har delvis avrundats neråt i tillämpliga delar från de ursprungliga siffrorna. Inga motsvarande uppgifter är tillgängliga om företag, eftersom skattedeklarationsblanketterna för företag (såsom 6B), i motsats till fysiska personer, inte innehåller uttryckliga punkter för kryptotillgångar och inte heller fält som möjliggör sökning utifrån namnet. På grund av detta har det inte varit möjligt för Skatteförvaltningen att producera någon sammanställning som gäller personkunder och motsvarar skattedeklarationen av kryptotillgångar från företag.

När uppgifterna i tabellen jämförs med den grupp av skattskyldiga som enligt uppskattning äger och använder kryptotillgångar, kan det observeras att endast en liten del av de finländska skattskyldiga deklarerar uppgifter om kryptotillgångar till beskattningen. Enligt en tidigare uppskattning av Skatteförvaltningen låter två av tre investerare helt bli att deklarerar sin inkomst av virtuella valutor i beskattningen.¹⁵ Utifrån resultaten av enkäten och uppgifterna från Skatteförvaltningen verkar situationen vara ännu sämre och endast omkring 3,28 procent av de skattskyldiga som äger kryptotillgångar (skatteåret 2023: de 8 200 som deklarerat tillgångar / Statistikcentralens uppskattning om 250 000 ägare) lämnar in en deklaration. Här ska man dock observera att man i regel ska deklarerar kryptotillgångar till beskattningen endast då kryptotillgångar används, till exempel då de säljs mot euro. I Finland uppkommer inte något att deklarerar till beskattningen endast av ägande eller köp av kryptotillgångar mot fiatvaluta.

Enligt de uppgifter som fås via intervjuerna i samband med lagberedningen gör i snitt endast omkring 30 procent av tjänsteleverantörernas kunder överlåtelsetransaktioner som realiserar beskattning under året. Skillnaden mellan denna siffra och ovan framlagda 50 procent förklaras

¹⁵ Skatteförvaltningens meddelande, 8.6.2023, Betydligt mindre med virtuella valutor deklarerades för beskattningen jämfört med i fjol – en orsak är de lägre kurserna, <https://www.vero.fi/sv/skatteforvaltningen/nyhetsrummet/pressmeddelanden/2023/betydligt-mindre-med-virtuella-valutor-deklarerades-i%C3%B6r-beskattningen-j%C3%A4mf%C3%B6rt-med-i-fjol--en-orsak-%C3%A4r-de-l%C3%A4gre-kurserna/>.

av att den ovan framlagda siffran även innehåller transaktioner som anknyter till köp och överföringar av kryptotillgångar. De kunder som gör överlåtelsetransaktioner som realiserar beskattning kan dock även vara kunder hos en annan tjänsteleverantör – oberoende av om de är kunder hos en finländsk eller utländsk tjänsteleverantör – och de gör även där transaktioner som realiserar beskattning. Med beaktande av detta kan man uppskatta att omkring 35 procent av ägarna av kryptotillgångar gör transaktioner som realiserar beskattning under ett visst skatteår. Enligt denna uppskattning skulle den potentiella gruppen av deklarationsskyldiga uppgå till omkring 87 500 personer år 2023 ($250\,000 \times 35\%$). Inte heller detta skulle förbättra deklarationsaktiviteten i någon högre mån, utan den vore fortfarande väldigt låg – omkring 9,37 % ($8\,200 / 87\,500$).

Skatteförvaltningen har för lagberedningen gjort en uppskattning av skattebortfallet med fokus på kryptotillgångar, det vill säga en uppskattning gav differensen mellan det lagenliga skatteutfallet och det faktiska skatteutfallet. I denna uppskattning har man utnyttjat uppgifter som varit tillgängliga för Skatteförvaltningen om de upplysningar som de finländska skattskyldiga anmält på eget initiativ till beskattningen och transaktionerna hos inhemska och utländska leverantörer av virtuell valuta. Enligt den uppskattning av skattebortfallet som Skatteförvaltningen gjort om kryptotillgångar uteblir anmälningar av inkomster av kryptotillgångar till ett avsevärt belopp och därmed uteblir även betalningen av ett avsevärt skattebelopp. Enligt Skatteförvaltningens uppskattning har skattebortfallet i anknytning till kryptotillgångar varierat åren 2021–2023 mellan omkring 50 miljoner euro år 2021, som i fråga om konjunktur och kursutvecklingar var ett utomordentligt år, och omkring 20 miljoner euro år 2023. Betydelsen av beloppet av detta potentiella skattebortfall minskas inte av att Skatteförvaltningen med sin egen aktiva kontrollverksamhet strävat efter att minska detta belopp. Enligt de uppgifter som fås från Skatteförvaltningen har den fram till den 28 mars 2025 rättat beskattningen av de skattskyldiga på initiativ av Skatteförvaltningen, såsom genom skattekontroller, mellan den 1 januari 2022 och den 28 mars 2025 genom att lägga till sammanlagt omkring 41 miljoner euro till de skattskyldigas inkomst för skatteåren 2021–2023. De separata kontrollfallen har uppgått till över tre hundra och så gott som hundra olika skattskyldiga har varit föremål för prövning av en polisanmälan.

När beloppet av inkomsterna för de fysiska personer som anmält uppgifter om och inkomster av kryptotillgångar skatteåret 2021 netto (vinster – förluster) har varit omkring 480 miljoner euro (530 miljoner – 50 miljoner) och det förmodade skattebeloppet av dessa med skattesatsen på 30 procent för kapitalinkomster är 144 miljoner euro, är det uppskattade skattebortfallet på 50 miljoner euro avsevärt. Detta trots att dessa 480 miljoner euro omfattar rättelser i beskattningen av de skattskyldiga mellan utgången av skatteåret 2021 (slutet av oktober 2022) och den 28 mars 2025 – oberoende av om rättelsen skett på Skatteförvaltningens eller den skattskyldiges initiativ.

Utifrån de siffror och uppgifter som behandlats ovan kan det uppskattas att största delen av sådana fysiska personer som borde deklarera transaktioner som gäller kryptotillgångar på eget initiativ till beskattningen inte gör det. Även ett avsevärt belopp inkomster deklarerar inte och skatter på dessa betalas inte. Det har uppskattats att skatteåret 2021 har varit föremål för ett skattebortfall på 50 miljoner euro, vilket är omkring 25 procent av de uppskattade maximibeloppet av det lagenliga skatteutfallet ($(50\text{ miljoner} / (144\text{ miljoner} + 50\text{ miljoner}))$) eller omkring 34,7 procent jämfört med det skatteutfall som omfattas av beskattningen ($50\text{ miljoner} / 144\text{ miljoner}$). Motsvarande bedömningar har gjorts även i undersökningen av

svenska Skatteverket¹⁶. Även i övriga undersökningar har man fått bekräftelse på hypotesen om att de skattskyldiga låter bli att anmäla upplysningar om och inkomster av kryptotillgångar till beskattningen.¹⁷ Nivån på de icke-fullgjorda skyldigheterna är ännu högre än i andra inkomsttyper och tillgångar, för vilka skattemyndigheterna inte har tillgång till upplysningar som flyter in årligen från utomstående.¹⁸

Antalet investerare i kryptotillgångar och mottagare av inkomster av investeringarna påverkas väsentligt av marknadsutvecklingen för kryptotillgångar, i synnerhet kursutvecklingen för kryptotillgångar. Även de nya affärsverksamhetsmodellerna och de nya tjänsterna, i och med vilka det ekosystem som anknyter till kryptotillgångar ständigt utvecklas, har en konsekvens. Utifrån Skatteförvaltningens utredningar och de vidtagna åtgärderna står det dock klart att antalet skattskyldiga som fullgör skattskyldigheterna inte kommer att öka avsevärt jämfört med nuläget utan konkreta ändringar i Skatteförvaltningens informationstillgång. Det motsvarande kan observeras i de nordiska länderna och även annanstans i världen. Utan åtgärder som säkrar skattekontrollen kommer inte heller skattebortfallet att minska jämfört med den existerande situationen. I värsta fall kommer skattebortfallet bara att fortsätta att öka avsevärt under de kommande åren. Skatteförvaltningen har även ett ansvar för att minska det globala skattebortfallet på så sätt att den ska uppfylla kraven på och målen med internationellt utbyte av upplysningar på det sätt som direktivet och avtalen förutsätter.

I ljuset av de omständigheter och uppgifter som beskrivits i avsnittet med en bedömning av nuläget ovan står det klart att utan DAC8 och CARF hade det inte varit möjligt att avsevärt förbättra nivån på fullgörandet av skattskyldigheterna i anknytning till kryptotillgångar jämfört med den nuvarande nivån. DAC8 förutsätter ändringar i den nationella lagstiftningen. Det är motiverat att genomföra dessa ändringar genom att utfärda en särskild lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångar att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

Utifrån det ovan behandlande står det även klart att det enbart genom att genomföra bestämmelser som gäller skyldigheten att anmäla upplysningar som är förenliga med och som är av en omfattning enligt DAC8 och CARF inte är möjligt att uppnå en motsvarande nivå på fullgörandet av skattskyldigheterna som i övriga motsvarande egendomsklasser, såsom värdepapper. I och med genomförandet av DAC8 och CARF kommer Skatteförvaltningen att få information om ett avsevärt antal allmänt skattskyldiga användare av kryptotillgångar i Finland, om vilka den tidigare inte haft information. Detta innebär tiotusentals skattskyldiga. Skatteförvaltningen kommer att ha utmaningar att få resurserna att räckas för kontrollen av de nya skattskyldiga användarna av kryptotillgångar vilka de fått information om. Utifrån de grunder som delvis presenteras här och nedan i avsnittet om de centrala förslagen och de huvudsakliga konsekvenserna finns det enbart utifrån de nationella orsakerna behov av att ändra lagstiftningen för att täcka de uppgifter som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst för allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon.

¹⁶ Skatteverket: Ska jag deklarerar krypto? En bedömning av skattefelet från handel med kryptovalutor, given den 14 maj 2024, diarienummer 8-2897130, [rapport-skatteverket-ska-jag-deklarerar-krypto-en-bedomning-av-skattefelet-fran-handel-med-kryptovalutor-2024.pdf](#).

¹⁷ Se till exempel Hoopes, J. L., Menzer, T., and Wilde, J. H. (2022). Who Sells Cryptocurrency? SSRN Working Paper 4261066.

¹⁸ Tom G. Meling, Magne Mogstad & Arnstein Vestre: Schmidt, Bernstein, Richter & Zarlenga: Crypto Tax Evasion, NBER Working Papers 32865, National Bureau of Economic Research, Inc. 2024, s. 5.

Avsikten är att dra nytta av 22 a § i lagen om beskattningsförfarande, vilken tillämpas även på andra försummelser av utomståendes skyldigheter att lämna uppgifter, på sanktioneringen av försummelser av skyldigheten att lämna uppgifter för rapporteringspliktiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Bedömningen av nuläget och utvecklingen i fråga om sanktioneringen är en del av det åtgärdsprogram för bekämpning av grå ekonomi och ekonomisk brottslighet för åren 2024–2027, vilket statsrådet godkände i december 2024. Enligt åtgärdsprogrammet utvecklas sanktioneringen i anknytning till utomståendes skyldighet att lämna uppgifter genom att höja den övre gränsen i euro för försummelseavgiften för en utomstående uppgiftslämnare. Dessutom bedöms påförande av försummelseavgift vid återbäring av källskatt enligt 11 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) när återbäringsansökan saknar grund. Den nuvarande nivån på sanktionerna kan i vissa situationer ha lett till att det för den uppgiftsskyldige är förmånligare att betala en förelagd sanktion än att besvara en framförd begäran om uppgifter. Utöver det nationella uppdateringsbehovet anses det i åtgärdsprogrammet att en omvärdering av sanktionsnivån är befogad på grund av att Skatteförvaltningens försummelseavgift för utomstående uppgiftslämnare delvis skyddar skyldigheter som baserar sig på EU-rätten. Till den administrativa sanktioneringen i anknytning till de skyldigheter som baserar sig på EU-rätten hör att de administrativa sanktionerna ska vara proportionella, effektiva och avskräckande. I ett projekt som genomförs under regeringsperioden bedöms de lagstiftningsändringar som är motiverade att göra och därtill bereds och genomförs relevanta lagstiftningsändringar. Om ändringarna genomförs, påverkar de även de sanktioner som påförs för sådana försummelser av skyldigheter i anknytning till skyldigheten att lämna upplysningar för utomstående, vilka föreskrivits som en del av fullgörandet av de för Finland bindande internationella skyldigheterna att utbyta skatteupplysningar.

Bedömningarna av nuläget i detta avsnitt baserar sig på offentligt tillgängliga uppgifter, intervjuerna med aktörerna inom branschen i samband med lagberedningen och det material som fåtts utifrån dessa samt de uppgifter som fåtts från Skatteförvaltningen för utarbetandet av denna proposition.

3.3 Tillgången till upplysningar om finansiella konton

3.3.1 Nuläge

Genomförandet av OECD:s Common Reporting Standard och vissa andra avtal som gäller det automatiska utbytet av upplysningar om finansiella konton

I Finland utgör konventionen den rättsliga grunden för OECD:s CRS-upplysningsutbyte, som motsvarar det utbyte av upplysningar om finansiella konton enligt handräckningsdirektivet, vars genomförande har beskrivits i avsnittet 3.1.1. Finland har år 2014 i enlighet med artikel 6 i konventionen förbundit sig till det multilaterala avtalet om automatiskt utbyte om upplysningar om finansiella konton mellan de behöriga myndigheterna. Utbytet av upplysningar började år 2017 beträffande upplysningarna för skatteåret 2016. De upplysningar som utbyts motsvarar de upplysningar som utbyts med stöd av DAC2. För att möjliggöra utbytet av upplysningarna ansågs det vara nödvändigt att utfärda bestämmelser om skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och skyldigheter att lämna upplysningar för de finländska finansiella instituten. Dessa skyldigheter föreskrivs i 17 c § i lagen om beskattningsförfarande, som innehåller bestämmelser om att 17 b §, som reglerar skyldigheterna enligt DAC2, tillämpas även på personer med hemvist utanför EU. Man beslöt sig för denna lösning, eftersom CRS har inkluderats i DAC2 utan väsentliga ändringar.

CRS förutsätter på samma sätt som DAC2 att de deltagande jurisdiktionerna genomför standarden effektivt. Kravet på effektivt genomförande omfattar att jurisdiktionen använder regler och administrativa förfaranden som gör det möjligt att säkerställa att förfarandena för utbyte av upplysningar och kundkännedom genomförs och iakttas effektivt. Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes, nedan *Global Forum*, som verkar i anslutning till OECD, genomför landspecifika inspektioner för att säkerställa att jurisdiktionerna har genomfört CRS med rätt innehåll, på ett omfattande sätt och effektivt. Vid sidan om genomförandelagstiftningen har Skatteförvaltningen i egenskap av behörig myndighet till stor del ansvarat och ansvarar fortfarande för att genomförandet av CRS är effektivt i Finland.

CRS utarbetades vid OECD genom att använda FATCA-modellavtalet som grund. FATCA-avtalet är ett avtal om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton, vilket ingåtts mellan Finland och Förenta staterna och innehållsmässigt i hög utsträckning motsvarar DAC2 och CRS. FATCA-avtalet genomfördes genom lagen om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet med Amerikas förenta stater för att förbättra internationell efterlevnad av skatteregler och för att genomföra FATCA (154/2015).

Utöver upplysningar enligt handräckningsdirektivet och konventionen utbyter Finland upplysningar enligt CRS med stöd av de avtal som ingåtts med Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz. Europeiska unionen undertecknade ändringsprotokoll¹⁹ med dessa fem stater åren 2015 och 2016. Genom ändringsprotokollen ändrades avtalen mellan EU och de fem staterna om åtgärder som motsvarar de åtgärder som föreskrivits i rådets direktiv om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar 2003/48/EG, det vill säga det så kallade spardirektivet. Ändringsprotokollen innehåller artiklar om utbyte av upplysningar mellan EU-medlemsstaterna och de nämnda fem staterna, vilka motsvarar artiklarna om CRS-utbyte av upplysningar. Som en del av det nationella genomförandet av utbytet av upplysningar mellan Finland och de nämnda fem staterna fogades år 2017 till 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande nya 17 d §, som innehåller bestämmelser om skyldigheterna för finländska finansiella institut i anknytning till dessa fem avtal. Dessutom fogades nya 5 d § till lagen om genomförande av handräckningsdirektivet, där såväl rapporteringsskyldiga finansiella institut som Skatteförvaltningen ålades att iakttä samma bestämmelser som i fråga om DAC2-skyldigheterna vid tillämpningen av de fem avtalen. EU inledde år 2024 förhandlingar med dessa fem stater för att ändra de avtal som ingåtts för att motsvara uppdaterade CRS. Vid den tidpunkt då denna proposition skrivs har avtalsändringarna inte ännu undertecknats.

Nuläget för utbytet och rapporteringen av upplysningar om finansiella konton

Skatteförvaltningen har sedan år 2017 årligen fått inkomst- och saldouppgifter som baserar sig på DAC2 och CRS från finländska finansiella institut över de konton som förs av de finansiella instituten och specificerande upplysningar om deras innehavare och i vissa fall om personer med bestämmande inflytande över kontohavaren. Skatteförvaltningen är behörig myndighet i Finland i förhållande till DAC2 och CRS och ansvarar för sändningen av upplysningar och den nationella insamling av upplysningar som möjliggör detta samt övervakningen av efterlevnaden

¹⁹ Andorra: Europeiska unionens officiella tidning, L 268/2016, den 1 oktober 2016 s. 40.
Liechtenstein: Europeiska unionens officiella tidning, L 339/2015, den 24 december 2015 s. 3.
Monaco: Europeiska unionens officiella tidning, L225/2016, den 19 augusti 2016, s 3.
San Marino: Europeiska unionens officiella tidning, L 346/2015, den 31 december 2015 s. 3.
Schweiz: Europeiska unionens officiella tidning, L 2015, den 17 december 2015, s. 3.

av skyldigheterna för finansiella institut med skyldighet att lämna uppgifter. Skatteförvaltningens tillgång till uppgifter baseras på skyldigheten för utomstående att lämna uppgifter enligt 3 kap. 17 b–17 d § i lagen om beskattningsförfarande. Uppgifter samlas in för att Finland ska kunna fullgöra skyldigheterna i DAC2 och CRS om utbytet av uppgifter om finansiella konton med EU-medlemsstaterna och tiotals andra jurisdiktioner utanför EU. Den gällande lagstiftningen innehåller även andra bestämmelser som är nödvändiga för att fullgöra skyldigheterna att utbyta uppgifter enligt DAC2 och CRS och effektivt genomföra dessa. Ett bemyndigande har föreskrivits för Skatteförvaltningen att utfärda närmare föreskrifter om tillämpningen av förfaranden för kundkännedom och de uppgifter som ska lämnas. Skatteförvaltningen har utarbetat en omfattande anvisning om den nationella tillämpningen av DAC2 och CRS.

Utifrån de årsanmälningar som de rapporteringsskyldiga finansiella instituten har gett sänder Skatteförvaltningen uppgifter om varje kontohavare och anknutna konton till den behöriga myndigheten i den EU-medlemsstat eller CRS-avtalsjurisdiktion där kontohavaren har sin skatterättsliga hemvist. Skatteförvaltningen sänder år 2024 uppgifter om finansiella konton beträffande år 2023 till 85 avtalsstater eller andra jurisdiktioner. Tabellerna nedan innehåller preliminär statistik som fås från Skatteförvaltningen i samband med lagberedningen och som gäller det totala antalet finländska rapporteringsskyldiga finansiella institut och de uppgifter som Skatteförvaltningen fått från de rapporteringsskyldiga finansiella instituten beträffande skatteåren 2023 och 2024 med stöd av 17 b–17 d § i lagen om beskattningsförfarande. De rapporteringsskyldiga finansiella instituten anmäler uppgifterna elektroniskt med en årsanmälan av standardform. Av de uppgifter som lämnats med årsanmälningarna har omkring 97 procent lämnats av finansgrupper som består av banker och fonder, drygt två procent av försäkringsbolag och under en procent av andra som omfattas av skyldigheten att lämna uppgifter, såsom kapitalfonder.

Tabell 2

Skatteår	Antalet finansiella institut som lämnat in en årsanmälan	Årsanmälan innehåller rapporterade kontouppgifter, antalet anmälningar	Årsanmälan innehåller inte rapporterade kontouppgifter, antalet anmälningar
2023	1 900	800	1 100
2024	2 000	900	1 100

Tabell 3

Skatteår	Totalt antal anmälda konton	Antalet konton för fysiska personer av de anmälda kontona	Antalet konton för juridiska personer av de anmälda kontona
2023	560 000	545 000	15 000
2024	640 000	625 000	15 000

Tabell 4

Skatteår	Totalt saldo för de anmälda kontona i slutet av året, euro	Totalt saldo för fysiska personers konton i slutet av året, euro	Totalt saldo för juridiska personers konton i slutet av året, euro
2023	17 500 000 000	7 000 000 000	10 500 000 000
2024	21 000 000 000	7 500 000 000	13 500 000 000

Tabell 5

Skatteår	Inbetalningar till de anmälda kontona totalt, euro	Utdelning som betalats till kontona totalt, euro	Räntor som betalats till kontona totalt, euro	Överlåtelsepriser som betalats till kontona totalt, euro	Andra inbetalningar till kontona totalt, euro
2023	1 550 000 000	140 000 000	50 000 000	920 000 000	440 000 000
2024	2 300 000 000	120 000 000	80 000 000	1 700 000 000	400 000 000

På ömsesidigt sätt får Finland motsvarande upplysningar som Finland skickar från de andra EU-medlemsstaterna och CRS-avtalsjurisdiktionerna. Tabellen innehåller statistisk information från Skatteförvaltningen om de upplysningar som Finland fått år 2024 beträffande år 2023 från de andra EU-medlemsstaterna och CRS-avtalsjurisdiktioner. Upplysningar fick år 2024 från 93 stater och andra jurisdiktioner. De anmälda kontona uppgick till sammanlagt omkring 800 000. Av kontohavarna i anknytning till de anmälda kontona vara omkring 430 000 fysiska personer och omkring 13 000 juridiska personer. Det bör observeras att samma person kan förekomma flera gånger i siffrorna, om upplysningar om flera konton anmälts för personen. Skatteförvaltningen vidtog år 2024 kontrollåtgärder utifrån upplysningar som fåtts beträffande tidigare år. Som en följd av kontrollåtgärderna flöt uppskattningsvis flera miljoner euro in i form av skatter och räntor.

Tabell 6

Totalt saldo för de anmälda kontona i slutet av året, euro	Inbetalningar till de anmälda kontona totalt, euro	Utdelning som betalats till kontona totalt, euro	Räntor som betalats till kontona totalt, euro	Överlåtelsepriser som betalats till kontona totalt, euro	Andra inbetalningar till kontona totalt, euro
35 000 000 000	11 000 000 000	670 000 000	740 000 000	6 850 000 000	2 740 000 000

3.3.2 Bedömning av nuläget

Ett ändamålsenligt och effektivt fullgörande av de skyldigheter som DAC2 och CRS medför för Finland baserar sig såväl på den lagstiftning som möjliggör genomförandet som Skatteförvaltningens betydande roll som behörig myndighet. Skatteförvaltningens verksamhet,

förfaranden och anvisningar är etablerade och omfattande. Det kan uppskattas att Finland som helhet väl fullgör sina skyldigheter i fråga om utbytet av upplysningar.

De finländska finansiella instituten har omfattats av skyldigheten att utbyta upplysningar om finansiella konton redan i så gott som tio år. Gruppen av dem som har skyldighet att lämna upplysningar är till stor del etablerad, varför skyldigheterna är bekanta för de finansiella instituten, och fullgörandet av dessa baserar sig på flera års erfarenhet i fråga om såväl anmälningen av upplysningar till Skatteförvaltningen som skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och de övriga skyldigheterna. De finansiella instituten får vid behov anvisningar från Skatteförvaltningen.

DAC2 och CRS handlar om utbyte av upplysningar. De finländska finansiella instituten anmäler upplysningar till Skatteförvaltningen, vilka Skatteförvaltningen sänder till skattemyndigheterna i de andra staterna och jurisdiktionerna. På grund av detta kan nuläget inte bedömas särskilt ur någon annan uttrycklig synvinkel än hur Finland uppfyller skyldigheterna i direktivet och CRS. Hur de andra EU-medlemsstaterna och CRS-avtalsjurisdiktionerna fullgör sina egna skyldigheter påverkar hur Skatteförvaltningen får upplysningar och hurdana upplysningar den får för att utnyttjas i beskattningen. Detta kan dock inte bedömas.

Den gällande lagstiftningen beaktar inte alla ändringar som gjorts i handräckningsdirektivet i fråga om DAC2 och CRS. På grund av detta är lagändringarna nödvändiga för att säkerställa ett ändamålsenligt och effektivt genomförande. Den gällande blandade genomförandelagen som genomfört DAC2 tillsammans med en genomförandebestämmelse av blankettform avviker lagstiftningstekniskt sett från de senaste ändringarna av handräckningsdirektivet, det vill säga från genomförandet av DAC6 och DAC7, som genomförts genom att inkludera bestämmelserna i direktivet i den nationella lagstiftningen på samma sätt som annan nationell lagstiftning skrivs. I fråga om DAC6 och DAC7 kan den valda genomförandemetoden, med tanke på den nationella tillämpningen, bedömas vara tydlig och motiverad och för närvarande det primära alternativet även i fråga om DAC2. Den nya särskilda lagen som på ett omfattande sätt reglerar skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut innehåller enligt förslaget såväl små obligatoriska lagändringar som beror på direktivändringen som bestämmelserna om rapporteringsskyldiga finansiella institut i den nuvarande DAC2-genomförandelagstiftningen. En ny särskild lag innebär med andra ord i regel endast en ändring av metoden för att genomföra ett direktiv och innehåller materiellt sett endast få nya bestämmelser.

4 Förslagen och deras konsekvenser

4.1 De viktigaste förslagen

4.1.1 Allmänt

I fråga om de avsnitt som gäller kryptotillgångar föreslås att direktivet och regelverket för rapportering genomförs nationellt i enlighet med ändamålet för och innehållet i direktivet och regelverket för rapporteringen, dock innehållande en nationell utvidgning. Det föreslås att de undersöknings- och identifieringsskyldigheter som gäller användare av kryptotillgångar hos rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster samt rapporteringsskyldigheterna gäller för alla användare av kryptotillgångar och personer med bestämmande inflytande hos alla rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, oberoende av i vilken jurisdiktion den fysiska personen eller enheten har sin hemvist. Utöver skyldigheten att lämna upplysningar utifrån direktivet föreslås för leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland en skyldighet att till Skatteförvaltningen lämna de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst för allmänt skattskyldiga fysiska

personer och dödsbon med avseende på försäljning av rapporteringspliktiga kryptotillgångar och andra överlåtelser och inkomsttransaktioner som gäller sådana till den del som dessa upplysningar innehas av en person med skyldighet att lämna upplysningar.

Till övriga delar föreslås att direktivet genomförs nationellt i enlighet med direktivets syfte och innehåll utan nationella utvidgningar. Det föreslås likaså att de ändringar som gjorts i CRS och som motsvarar DAC2 genomförs enligt standardens syfte och innehåll utan nationella utvidgningar.

4.1.2 Skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster

I propositionen föreslås att bytes- och överföringstransaktioner enligt direktivet vilka genomförts via rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster inbegripet upplysningar om användare kryptotillgångar ska anmälas till Skatteförvaltningen enligt användare av kryptotillgångar och vidare enligt kryptotillgångar som sammanräknade årliga belopp. Med tanke på de nationella behoven föreslås i propositionen dessutom en skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland att till Skatteförvaltningen anmäla de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst inbegripet upplysningar om användare av kryptotillgångar med avseende på allmänt skattskyldiga fysiska personer i Finland och dödsbon.

En leverantör av kryptotillgångstjänster eller kryptotillgångsoperatör som utför bytestransaktioner till förmån för en eller flera rapporteringspliktiga användare av kryptotillgångstjänster eller i deras namn är enligt förslaget skyldig att lämna upplysningar. Även skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom föreslås för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, med vilka de kan undersöka och identifiera och även anmäla användare av kryptotillgångar och personer med bestämmande inflytande över dessa på ett korrekt sätt. Skyldigheten att lämna upplysningar för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster baserar sig på att tjänsteleverantören för sin användare av kryptotillgångstjänster för användarens räkning tillhandahållit en sådan kryptotillgångstjänst, där byte av en rapporteringspliktig kryptotillgång byts till fiatvaluta eller en annan rapporteringspliktig kryptotillgång.

De sammanräknade upplysningarna om bytes- och överföringstransaktioner inbegripet upplysningar om belopp och användare, såsom även de transaktionsspecifika upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst ska enligt förslaget anmälas årligen före utgången av januari för det föregående kalenderåret. För en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster föreslås en skyldighet att lämna upplysningar även i situationer där den inte har rapporteringspliktiga transaktioner att anmäla för det kalenderår som upphört.

I propositionen föreslås dessutom en registreringsskyldighet för en sådan kryptotillgångsoperatör som ska betraktas som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, det vill säga för en aktör som inte regleras enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar eller som inte har auktorisation enligt denna förordning, men som genomför kryptotillgångstjänster för användarna eller för deras räkning genom att göra bytestransaktioner. Registreringen görs till Skatteförvaltningen. Ingen registreringsskyldighet förekommer i en situation där kryptotillgångsoperatören registrerat sig i en annan medlemsstat genom att iaktta bestämmelserna om engångsregistrering för en kryptotillgångsoperatör.

Det föreslås att bestämmelserna genomförs genom att till 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande föga en ny 17 g §, som innehåller bestämmelser om skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Upplysningarna ska ges elektroniskt oberoende av om den som har skyldighet att lämna upplysningar är en juridisk person eller en fysisk person. Dessutom föreslås att en ny lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning utfärdas. Lagen innehåller detaljerade bestämmelser om skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheterna och registreringskyldigheterna för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. På grund av den föreslagna nationella utvidgningen och preciseringen av överlåtelseordningen för kryptotillgångar föreslås även att 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen ändras genom att föga kryptotillgångar till den.

Det föreslås att bestämmelsen om försummelseavgiften i 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande, vilken tillämpas på dem som har skyldighet att lämna upplysningar, tillämpas på försummelse av skyldigheterna. Enligt den gällande regleringen varierar beloppet av försummelseavgiften enligt försummelsens allvar och den är högst 15 000 euro.

De bestämmelser som föreslås i propositionen begränsar inte tillämpningen av de andra bestämmelserna om de som har skyldighet att lämna uppgifter i lagen om beskattningsförfarande.

Förslagen till bestämmelser beror i regel på de bestämmelser i direktivet som förutsätter genomförande. Dessutom innehåller förslagen till bestämmelser en nationell utvidgning som gäller de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. I och med den föreslagna utvidgningen är det möjligt för dem som har skyldighet att lämna upplysningar att till Skatteförvaltningen anmäla och därifrån få likadana upplysningar om kryptotillgångar som redan för närvarande anmäls om försäljning och annan överlåtelse av värdepapper. Genom den nationella utvidgningen är det möjligt att avsevärt minska såväl Skatteförvaltningens som de skattskyldigas administrativa börda i sådana situationer där leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland redan innehar upplysningar som gäller deras allmänt skattskyldiga användare och som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. I dessa situationer är de skattskyldigas återstående skyldighet att granska deras förhandsifyllda skattedeklaration. På motsvarande sätt frigörs Skatteförvaltningens kontrollresurser för andra fall som gäller kryptotillgångar. Förslagen till bestämmelser omfattar även att utsträcka skyldigheten att lämna upplysningar till att gälla även sådana situationer där de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster överhuvudtaget inte har rapporteringsskyldiga transaktioner under det föregående kalenderåret. Genom detta förfarande möjliggörs bättre förutsättningar för Skatteförvaltningen att övervaka och säkerställa att alla leverantörer av kryptotillgångar och kryptotillgångsoperatörer som omfattas av direktivets och den föreslagna lagstiftningens tillämpningsområde är medvetna om sina skyldigheter och att de även iakttar dessa.

De upplysningar som enligt förslaget i propositionen anmäls av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen innehåller personuppgifter enligt den allmänna dataskyddsförordningen. De leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland anmäler upplysningarna till Skatteförvaltningen för att sändas till andra andra medlemsstater, jurisdiktioner och kommissionen och för skattekontrollen. Dessa personuppgifters förhållande till den allmänna dataskyddsförordningen och grundlagen behandlas mer ingående i avsnittet 12 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning.

4.1.3 Skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga finansiella institut

I propositionen föreslås att de gällande bestämmelserna om skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga finansiella institut ändras på så sätt att de täcker de ändringar som gäller de rapporteringsskyldiga finansiella institutens rapporteringsskyldigheter och andra skyldigheter, vilka gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8. Även ändringarna av CRS, vilka innehållsmässigt motsvarar direktivändringen, ingår i de föreslagna bestämmelseändringarna. Ändringarna är små och de har till största del en karaktär av ändringar som preciserar det rådande läget. Vissa nya upplysningar som gäller ett rapporteringspliktigt konto hos ett finansiellt institut och som ska anmälas till Skatteförvaltningen fogas till bestämmelserna. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska bland annat anmäla upplysningar om huruvida kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande gett ett tillförlitligt intygande och om de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten. Kontots typ och information om det handlar om ett redan befintligt konto eller ett nytt konto ska även anmälas som en ny upplysning. För att förhindra dubbel anmälan av samma uppgifter utfärdas bestämmelser om rätten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att i vissa situationer låta bli att anmäla bruttointkomster som fått från försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anmäler upplysningarna då den fullgör skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. De föreslagna ändringarna innehåller preciseringar och tillägg även i definitionerna i anknytning till sakhelheten i lagstiftningen. Det föreslås att definitionen av till exempel inlåningsinstitut ändras på så sätt att den täcker även enheter som innehar elektroniska pengar eller centralbankers digitala valutor för kunders räkning. Små ändringar föreslås även för definitionen av en investeringsenhet främst för att beakta kryptotillgångar. Definitionen av ett redan befintligt konto och ett nytt konto ändras för att beakta de konton som ska betraktas som finansiella konton utifrån de nya förutsättningarna som följer av direktivändringen och ändrade CRS. Helt nya definitioner föreslås bland annat för elektroniska pengar, fiatvaluta, en centralbanks digital valuta, kryptotillgång och identifieringstjänst.

Utöver de materiella ändringarna föreslås det i propositionen att sättet att genomföra genomförandelagstiftningen avseende handräckningsdirektivet ändras i fråga om DAC2 så att det motsvarar det sätt som valts för DAC6 och DAC7 och förslaget i fråga om DAC8. Det föreslås att skyldigheten att lämna uppgifter för rapporteringsskyldiga finansiella institut regleras i lagen om beskattningsförfarande. Dessutom föreslås en ny lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, vilken innehåller detaljerade bestämmelser om de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheter och andra skyldigheter som hänför sig till rapporteringsskyldiga finansiella institut. Utöver att de nämnda lagändringarna säkerställer ett omfattande genomförande av DAC2 såväl i fråga om de redan gällande skyldigheterna som i fråga om de ändringar som ingår i DAC8, innehåller de även de behövliga bestämmelserna om den nationella skyldigheten att lämna upplysningar för CRS-upplysningsutbytet. Lagändringarna beaktar även de avtal om utbyte av upplysningar om finansiella konton som Europeiska unionen ingått med Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz och de nationella bestämmelser som hänför sig till rapporteringsskyldiga finansiella institut vilka dessa förutsätter. Enligt förslaget innehåller lagen om beskattningsförfarande bestämmelser om skyldigheten att lämna uppgifter för rapporteringsskyldiga finansiella institut i en enda paragraf, i stället för de nuvarande tre paragraferna.

Beroende på direktivets syfte är tre olika metoder tillgängliga för att genomföra ett direktiv. Så kallad omskrivning är den huvudsakliga metoden av dessa. Omskrivning innebär att direktivet genomförs genom att skriva det rättsläge som eftersträvs med det i lagstiftningen på samma

sätt som även annan nationell lagstiftning skrivs. Bestämmelser med innehåll som motsvarar innehållet i direktivets bestämmelser inkluderas i lagstiftningen.

DAC2 har ursprungligen genomförts genom att använda en blandad genomförandelag av samma slag som en så kallad blandad ikraftträdandelag som används för att sätta i kraft fördrag. Enligt genomförandebestämmelsen av blankettform, det vill säga lagen om genomförande av handräckningsdirektivet, ska de bestämmelser som hör till direktivets lagstiftning iakttas som lag i Finland, om inte något annat följer av bestämmelsen. Utöver bestämmelserna om skyldigheten att lämna uppgifter i lagen om beskattningsförfarande har enskilda bestämmelser om skattskyldigheten för finansiella institut och den behöriga myndigheten inkluderats i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet.

Inkludering av direktivets bestämmelser i den nationella lagstiftningen på samma sätt som annan nationell lagstiftning skrivs anses vara en motiverad lösning med tanke på en tydlig och enkel nationell tillämpning. Procedurmässigt gör denna metod även regleringen om skyldigheten att lämna uppgifter och andra skyldigheter för rapporteringsskyldiga finansiella institut enhetlig med de nyaste skyldigheterna att lämna uppgifter i 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande, det vill säga den nationella genomförandelagstiftningen avseende DAC6 och DAC7 och den föreslagna nationella genomförandelagstiftningen avseende DAC8. En ny särskild lag innebär i regel endast en ändring av metoden för att genomföra ett direktiv och innehåller materiellt sett endast få nya bestämmelser.

4.1.4 Åtgärderna för att intensifiera det administrativa samarbetet enligt handräckningsdirektivet

De övriga bestämmelser som gäller DAC8 och gåtts igenom i avsnitt 2.3.3 i denna proposition och som gäller andra än leverantörer av kryptotillgångstjänster, rapporteringsskyldiga finansiella institut och rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang är till största del sådana att de utöver uppdateringen av lagen om genomförande av handräckningsdirektivet förutsätter andra ändringar av lagstiftningen. Dessa bestämmelser i direktivet och deras eventuella skyldigheter hänför sig till medlemsstaternas behöriga myndigheter, i Finland till Skatteförvaltningen. Skatteförvaltningen ska därför beakta dessa på ett ändamålsenligt och tillräckligt sätt och vid behov, genom förfaranden, anvisningar och system som uppdateras, säkerställa att direktivet genomförs effektivt i dess verksamhet. Skatteförvaltningen ska bland annat beakta följande ändringar som gjorts i handräckningsdirektivet: fogandet av vissa inkomster av utdelning som betalats till ett annat än ett depåkonto till de inkomst- och kapitalslagsupplysningar som är föremål för utbyte och en medlemsstats skyldighet att före den 1 januari 2026 underrätta kommissionen om minst fem inkomst- och kapitalslag, med avseende på vilka den behöriga myndigheten i varje medlemsstat genom automatiskt utbyte till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat ska lämna upplysningar om personer med hemvist i denna andra medlemsstat (artikel 8), utvidgningen av tillämpningsområdet för förhandsbesked som ges om gränsöverskridande situationer till förhandsbesked som gäller vissa fysiska personers skatteärenden (artikel 8 a), en medlemsstats skyldighet att lämna upplysningar om rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang och även alla andra upplysningar som kan vara till hjälp då den behöriga myndigheten bedömer en eventuell skatterisk (artikel 8 ab), medlemsstaternas skyldighet att i vissa situationer lämna upplysningar om identifieraren för identifieringstjänsten och den utfärdande medlemsstaten i fråga om en rapporteringsskyldig säljare (artikel 8 ac), ändringen av omfattningen av rätten att använda upplysningar som anmälts till varandra med stöd av handräckningsdirektivet och av förutsättningarna för att lämna en upplysning som fås från en medlemsstat till den behöriga myndigheten i en tredje medlemsstat (artikel 16), skyldigheten för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att införa en effektiv mekanism som säkerställer användning av upplysningar som fås genom rapportering eller

utbyte av upplysningar enligt artiklarna 8–8 ad i direktivet (artikel 18), ett verktyg som kommissionen ställt till medlemsstaternas förfogande, vilket möjliggör en elektronisk och automatiserad kontroll av att det skatteregistreringsnummer som tillhandahållits av en rapporteringsskyldig enhet eller en skattskyldig för automatiskt utbyte av upplysningar är korrekt (artikel 21), medlemsstaternas skyldighet att förvara de upplysningar som mottagits genom det automatiska utbytet av upplysningar enligt artiklarna 8–8 ad under en period som inte är längre än vad som är nödvändigt, men under alla omständigheter inte mindre än fem år från dagen för mottagandet i syfte att uppnå syftet med detta direktiv (artikel 22), medlemsstaternas skyldighet att sträva efter att i vissa situationer säkerställa att en rapporteringsskyldig enhet har möjlighet att på elektronisk väg få bekräftelse på giltigheten av upplysningar om skatteregistreringsnummer för varje skattskyldig som är föremål för utbyte av upplysningar enligt artiklarna 8–8 ad (artikel 22), skyldigheten för en medlemsstat att, avseende sig själv, övervaka och bedöma hur ändamålsenligt det administrativa samarbetet enligt detta direktiv är, också för att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt, och en gång om året meddela resultaten av sin bedömning till kommissionen (artikel 22), utsträckning av tillämpningsområdet för artikeln om påföljder till artikel 8 ad (artikel 25 a), skyldigheterna avseende rapportering och anmälning av skatteregistreringsnummer (artikel 27 c).

I punkt E i avsnitt V i bilaga VI (i den finska översättningen står det felaktigt bilaga V) i bilaga V till handräckningsdirektivet, vilket ändrats genom DAC8, finns det bestämmelser om skyldigheten för den behöriga myndigheten i en medlemsstat enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar att regelbundet lämna in en förteckning över alla leverantörer av kryptotillgångstjänster som fått en auktorisation till den behöriga myndigheten i medlemsstaten enligt handräckningsdirektivet senast på den sista dagen av det relevanta kalenderåret eller någon annan lämplig rapporteringsperiod. I fråga om Finland har Finansinspektionen till uppgift att överlämna denna förteckning till Skatteförvaltningen. Med stöd av artikel 60.12 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar införs såväl auktoriserade leverantörer av kryptotillgångstjänster som kryptotillgångstjänster som tillhandahålls utifrån ett meddelande i det offentliga register som administreras av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (European Securities and Markets Authority, nedan *ESMA*). Utifrån ovan nämnda grund finns det inte något behov av att utfärda separata bestämmelser om att Finansinspektion har en skyldighet att lämna in någon förteckning över alla auktoriserade leverantörer av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen, eftersom dessa upplysningar är fritt tillgängliga för alla och vid behov kan granskas ur det offentliga register som administreras av ESMA, till vilket upplysningarna lämnas in från de nationella behöriga myndigheterna i medlemsstaterna.

4.1.5 Andra åtgärder i anknytning till övriga bestämmelser på grund av direktivet

I propositionen föreslås att en ändring görs i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning, med vilken man begränsar skyldigheten för en tjänsteleverantör som är undantagen skyldigheten att lämna uppgifter att anmäla skyldigheten att lämna upplysningar eller anmälningsskyldigheten till en annan tjänsteleverantör som hör till samma arrangemang eller i brist på en sådan till den behöriga skattskyldige. Anmälningsskyldigheten begränsas till att gälla andra leverantörer av tjänster och behöriga skattskyldiga vilka är kunder hos tjänsteleverantören. Den föreslagna ändringen baserar sig på den genom DAC8 genomförda ändringen med motsvarande innehåll av handräckningsdirektivet.

I propositionen föreslås flera ändringar i lagen om beskattningsförfarande. Till lagens 23 a § fogas rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och deras rapporteringspliktiga användare, eftersom gruppen av skyldiga att lämna uppgifter enligt 1 kap. 2 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017) har

utvidgats till leverantörer av kryptotillgångstjänster i och med EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Lagens 23 c § ändras för att i stället för den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter för en leverantör av ett rapporteringspliktigt arrangemang täcka alla som har skyldighet att lämna uppgifter enligt 3 kap. I och med ändringen finns det en bestämmelse som gäller för dem som har skyldighet att lämna uppgifter och som säkerställer att deras egna anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter fullgörs, via vilken Skatteförvaltningens kontroll kan riktas på endast en viss avgränsad persongrupp som specificerats redan i förväg. Utöver dessa föreslagna ändringar föreslås att nya 28 a § fogas till lagen, vilken innehåller bestämmelser om kringgående av skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna uppgifter. På samma gång upphävs bestämmelserna om arrangemang för att kringgå rapporteringen i 17 c § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarande och 5 c § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet, eftersom de är obehövliga. Syftet med den föreslagna paragrafen är att säkerställa att skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna uppgifter fullgörs och att skyldigheterna inte kringgås med olika arrangemang eller åtgärder som strider mot syftet med lagen om beskattningsförfarande, handräckningsdirektivet eller ett internationellt avtal.

4.2 De huvudsakliga konsekvenserna

4.2.1 Allmänt om konsekvenserna

De konsekvenser som orsakas av propositionen beror i regel på de bestämmelser om kryptotillgångar som föreslagits för att genomföra DAC8 och CARF. Till den del som förslaget handlar om uppgifter som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst med tanke på nationella behov, bedöms konsekvenserna i anknytning till denna separata årsanmälningsskyldighet till behövliga delar separat från övriga bestämmelser som föreslås för att genomföra direktivet och regelverket för rapportering.

Propositionen utvidgar utbytet av uppgifter i fråga om skatteärenden i första hand till verksamhet som bedrivs för att köpa, sälja, byta och överföra kryptotillgångar via rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster mellan medlemsstaterna. Propositionen utvidgar utbytet av uppgifter i fråga om skatteärenden även mellan Finland och kvalificerade jurisdiktioner, eftersom propositionen innehåller ett förslag om att genomföra även CARF och det multilaterala CARF-avtalet.

De lagändringsförslag som gäller rapporteringsskyldiga finansiella institut i propositionen handlar i regel om en ändring av genomförandemetoden och inte av det rådande rättsläget. Därför är konsekvenserna av propositionen till denna del små.

4.2.2 Konsekvenser för dem som har skyldighet att lämna uppgifter

Bestämmelserna för att genomföra DAC8 och CARF

Skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheterna och registreringskyldigheterna i den föreslagna lagstiftningen orsakar administrativa kostnader för de aktörer som tillhandahåller kryptotillgångstjänster och som omfattas av lagstiftningens tillämpningsområde. Kostnader uppkommer av insamlingen av identifieringsuppgifter om användarna hos den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, de poster som krävs för att plocka rapporteringspliktiga transaktioner ur aktörens system samt genomförandet av de tekniska gränssnitt som behövs för att anmäla uppgifter till Skatteförvaltningen. Beloppet av kostnaderna beror på de nuvarande förfarandena hos den

rapporteringskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster och de egna lösningarna i anknytning till den affärsverksamhet som bedrivs av den rapporteringskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. De totala kostnader som orsakas av de nya skyldigheterna för rapporteringskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster med skyldighet att lämna upplysningar kan inte uppskattas exakt. I samband med lagberedningen var det utmanande för de intervjuade företagen att vid intervjuutpunkten lägga fram exakta uppskattningar om kostnaderna. Företagen hade inte heller ännu tillgång till beräkningar av de kostnader som hade orsakats för dem av fullgörandet av skyldigheterna i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar i det skedet. De intervjuade företagen uppskattade att investeringskostnaderna för att fullgöra skyldigheterna i anknytning till utbytet av upplysningar i fråga om beskattning uppgår till några tiotusentals euro för dem. Dessutom bedömdes behovet av arbetsmängden vara mellan några månadsverken och ett årsverke.

Det föreslås att skyldigheten att lämna upplysningar gäller för rapporteringskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster som i princip erbjuder sina tjänster i en elektronisk miljö via webbplatser eller applikationer. Största delen av de leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland kommer att vara aktörer som redan tidigare har tillhandahållit tjänster i anknytning till virtuella valutor och till vilka Finansinspektionen beviljat auktorisation i enlighet med artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism har tillämpats och kommer att tillämpas på dessa aktörer. Utifrån den ska dessa aktörer redan utan den föreslagna skyldigheten att lämna upplysningar vidta de föreskrivna åtgärderna för kundkontroll, såsom att identifiera sin kund och styrka hans eller hennes identitet. På grund av detta kan det uppskattas att de extra kostnaderna av engångsnatur och fortlöpande natur som orsakas av ändringarna i informationssystemen för att fullgöra de förfaranden för kundkännedom som omfattas av den föreslagna skyldigheten att lämna upplysningar är relativt små. Till denna del gäller skyldigheten att lämna upplysningar sådana upplysningar som även i övrigt i regel redan är kända av en rapporteringskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, såsom namn, födelsetid och adress för en användare av kryptotillgångar. För att fullgöra skyldigheten att lämna upplysningar ska en rapporteringskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster främst skaffa information om skatteregistreringsnumret och hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar samt uppdatera sina informationssystem så att de signalerar skillnader mellan de upplysningar som samlats in i samband med fullgörandet av skyldigheterna avseende penningtvätt och utbytet av upplysningar i fråga om beskattning.

I samband med intervjuerna kom det fram att flera rapporteringskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster använder några stora globala externa tjänsteleverantörer för att samla in de upplysningar som behövs för att fullgöra de penningtvätsrelaterade skyldigheterna. I samband med lagberedningen kontaktades en sådan aktör för att få visshet om denna aktörs avsikter att utveckla sina tjänster för att täcka även de avsnitt som gäller förfarandena för kundkännedom i anknytning till utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. Aktören berättade att den är medveten om regleringen om utbyte av upplysningar i fråga om beskattning, eftersom dess kunder utgörs av världens största aktörer inom branschen. Den var även på väg att utveckla sina tjänster för att täcka även de skyldigheter som följer av utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. Utifrån intervjuerna och denna kontakt ser det ut att vara sannolikt att de finländska tjänsteleverantörerna kommer att genomföra förfarandena för kundkännedom och att kostnaderna hålls på måttlig nivå, även om de externa tjänsteleverantörerna övervälrar sina utvecklingskostnader på de beställningar som de finländska aktörerna redan för närvarande betalar för insamlingen av upplysningarna i anknytning till de penningtvätsrelaterade skyldigheterna. Kostnaderna av engångsnatur för ändringarna av informationssystemen på grund av fullgörandet av de förfaranden för kundkännedom som hör till den föreslagna skyldigheten att lämna upplysningar skulle dock att vara avsevärda för sådana

rapporteringskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster på vilka bestämmelserna i anknytning till förhindrande av penningtvätt inte är tillämpliga. Dessa aktörer ska samla in alla upplysningar som krävs i förfarandena för kundkännedom, oberoende av om de har haft eller överlag kommer att ha en skyldighet att samla in en del av upplysningarna med stöd av bestämmelserna i anknytning till förhindrande av penningtvätt eller inte.

Den föreslagna skyldigheten att lämna upplysningar innehåller även en skyldighet att anmäla de rapporteringspliktiga transaktioner som utförts av användarna av kryptotillgångar. Skyldigheten att lämna upplysningar gäller dock endast för sådana upplysningar som redan i övrigt är kända för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster behöver således inte skaffa sådana upplysningar som den inte redan känner till i fråga om transaktioner som gäller dess användare av kryptotillgångar. De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångar bildar på det sätt som direktivet och regelverket för rapportering förutsätter sammanräknade sammanställningar enligt transaktionstyp och rapporteringspliktig kryptotillgång över de transaktioner som utförts av deras användare av kryptotillgångar. Denna skyldighet omfattar bland annat värderingen av överföringar av rapporteringspliktiga kryptotillgångar till skäligt marknadsvärde. Aktörerna har inte tidigare haft sådana skyldigheter i anknytning till sammanställningen av upplysningar. Många av de framtida rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster har själva utvecklat sina informationssystem. På grund av detta och verksamhetens allmänna digitala karaktär bedöms de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster ha personal med förmåga och färdigheter att utifrån de transaktionsspecifika upplysningarna bilda sammanräknade sammanställningar på det sätt som förutsatts i direktivet och regelverket för rapportering. Det kan uppskattas att de extra kostnaderna av engångsnatur som orsakas av ändringarna i informationssystemen för att fullgöra de förfaranden för kundkännedom som orsakas av fullgörandet av skyldigheten att lämna upplysningar är relativt små. Det uppskattas att egentligen inga extra kostnader av fortlöpande karaktär överhuvudtaget uppkommer, eftersom uppdatering sannolikt är den enda åtgärden som behövs efter att informationssystemet i anknytning till sammanställningen av transaktioner utvecklats en gång.

Enligt förslaget ska upplysningarna anmälas genom att använda en elektronisk informationsöverföringsmetod. Skatteförvaltningen kan ge närmare föreskrifter om sättet att lämna upplysningar. Utbytet av upplysningar mellan jurisdiktionerna ska ske i ett format och på ett sätt som är förenligt med xml-schemat. Det är sannolikt att Skatteförvaltningen kommer att förordna att upplysningarna ska lämnas via tjänsten ilmoitin.fi i xml-format på samma sätt som för det övriga utbytet av upplysningar enligt handräkningsdirektivet. De intervjuade aktörerna anmäler för närvarande inte några som helst upplysningar i xml-format, men detta format är bekant för dem. Enligt de intervjuade aktörerna är de extra kostnaderna av engångsnatur och de fortlöpande administreringskostnaderna på grund av ändringarna av informationssystemen till följd av sättet att lämna upplysningar relativt små.

Propositionen har åtminstone inte direkta konsekvenser för konkurrensen mellan leverantörerna av kryptotillgångstjänster. I regeringens proposition med förslag till lag om leverantörer av kryptotillgångstjänster och om marknader för kryptotillgångar samt till vissa andra lagar (RP 31/2024 rd) konstateras att MiCA ("EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar") kan försätta europeiska tjänsteleverantörer i en svagare ställning i förhållande till områden där tillhandahållandet av kryptotillgångstjänster inte regleras alls eller där regleringen är betydligt svagare än MiCA. I denna regeringsproposition konstateras vidare att det är möjligt att en del av de företag som för närvarande är verksamma i EES-området i fortsättningen kommer att flytta sin verksamhet till tredjeländer, med hänvisning till att tillhandahållandet av tjänster sker på kundernas eget initiativ. Med denna proposition föreslås även att CARF genomförs, vars

syfte är att vara en global och maximalt täckande skyldighet att lämna uppgifter i anknytning till kryptotillgångar i fråga om beskattning. Fram till juni 2025 har 66 jurisdiktioner från hela världen åtagit sig att genomföra CARF. Således borde oron i regeringens proposition 31/204 rd om att företagen övergår till att verka utanför EES-området inte ha någon stor konsekvens för ett effektivt genomförande av den föreslagna lagstiftningen och konkurrensen mellan leverantörerna av kryptotillgångstjänster. Å andra sidan förutsätter detta att regelverket för rapportering globalt genomförs på ett så omfattande sätt som möjligt och att efterlevnaden av de anknutna skyldigheterna övervakas effektivt. Finland kan påverka utbytet av och tillgången till upplysningar genom att genomföra regelverket för rapportering. Finland kan dessutom påverka omfattningen av utbytet av upplysningar genom att delta i den verksamhet som bedrivs av Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes, nedan *GF*, som verkar i anslutning till OECD, för att sådana jurisdiktioner där en leverantör av kryptotillgångar är etablerad ska genomföra regelverket för rapportering. I och med detta minskar möjligheten avsevärt för dessa aktörer att operera i en sådan jurisdiktion som inte omfattas av regleringen kring utbytet av upplysningar.

Till övriga delar bedöms propositionen, i synnerhet tillsammans med övriga propositioner som gäller jurisdiktionerna, förbättra de finländska företagens möjlighet att framgångsrikt i konkurrera med andra företag. När direktivet och regelverket för rapportering genomförs globalt, har aktörer som bedriver likadan verksamhet i princip likadana skyldigheter, oberoende av i vilket land de är etablerade. De omfattande villkor som utgörs av en territoriell anknytning och som ingår i den föreslagna lagstiftningen, såsom rapporteringspliktiga transaktioner som utförs via en filial, utlöser skyldigheten att lämna upplysningar även i sådana situationer där aktörens hemvistjurisdiktion inte genomfört regelverket för rapportering.

Bestämmelserna om årsanmälningsskyldigheten för beräkningen av överlåtelsevinst av kryptotillgångar

De föreslagna bestämmelserna bedöms inte ge upphov till extra kostnader i fråga om förfarandena för kundkännedom, eftersom propositionen innehåller ett förslag om att lämna samma upplysningar om användare av kryptotillgångar vilka ska lämnas även enligt direktivet. De bestämmelser som föreslagits för beräkningen av överlåtelsevinst och annan inkomst baserar sig på samma bytes- och överföringstransaktioner som genomförs av användare av kryptotillgångar som de sammanräknade upplysningarna om de årliga beloppen vilka ska anmälas även i enlighet med direktivet. De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångar ska dock rikta tilläggsåtgärder som hänför sig till beräkningen av den beskattningsbara inkomsten på dessa transaktioner och därtill anmäla upplysningarna enligt transaktion. I Finland anmäls upplysningar som gäller allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon dubbelt och utifrån samma upplysningar, men uppgiftsinnehållet i årsanmälningarna och användningsändamålet avviker från varandra. Årsanmälningsskyldigheten enligt de föreslagna bestämmelserna gäller inte begränsat skattskyldiga kunder hos en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster.

I samband med lagberedningen presenterades preliminära versioner av innehållet i årsanmälningsskyldigheten för de intervjuade aktörerna. Denna innehåller även tekniska avsnitt om de poster som ska anmälas och om beräkningsreglerna. I samband med lagberedningen var det svårt för de intervjuade företagen att lägga fram exakta uppskattningar, i synnerhet då det inte ännu fanns information om det slutliga tekniska innehållet i årsanmälan. De intervjuade aktörerna konstaterade dock att det är möjligt att genomföra en separat årsanmälan och att de har de uppgifter som behövs för att genomföra beräkningen av överlåtelsevinsten. Det ansågs vara möjligt att genomföra beräkningsregeln för ordningen för överlåtelse av egendom vilken

behövs för att beräkna beloppet av överlåtelsevinsten, det vill säga principen First In, First Out (FIFO-principen) i Finland.

Den föreslagna lagstiftningen orsakar sådana administrativa kostnader för leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland, vilka inte orsakas för deras utländska konkurrenter. Skyldigheten, och på samma gång möjligheten, att på närmare nivå anmäla transaktioner som gjorts av användare av kryptotillgångstjänster, och i och med detta de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust och annan inkomst, kan leda till en vilja för användare av kryptotillgångstjänster att använda uttryckligen finländska tjänsteleverantörer. En avsevärd del av de finländska skattskyldiga använder uttryckligen finländska aktörer för deras värdepappersplaceringar, även om de har möjlighet att använda även utländska aktörer. En orsak till att använda finländska aktörer är att de åtgärder som anknyter till beräkning och anmälning av de beskattningsbara inkomsterna sköts av tjänsteleverantören. Den föreslagna lagstiftningen anses inte vara diskriminerande ur konkurrenssynvinkel, eftersom utländska aktörer har lika rätt att etablera sig i Finland genom att tillämpa de föreslagna villkoren för en territoriell anknytning.

Bestämmelserna om genomförandet av punkterna om utbyte av upplysningar om finansiella konton i DAC8 och ändringarna av CRS

De förslag som ingår i propositionen har högst små konsekvenser för dem som för närvarande har en skyldighet att lämna upplysningar, det vill säga de rapporteringsskyldiga finansiella instituten. Detta beror i första hand på att förslaget överhuvudtaget inte innehåller någon skyldighetshelhet för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten. Till den del som propositionen handlar om förslag i anknytning till anmälning och utbyte av upplysningar om finansiella konton, utgörs de i huvudsak av preciseringar av redan existerande skyldigheter och i liten mån av innehållsmässiga ändringar. Skyldigheten att anmäla vissa upplysningar om ett rapporteringspliktigt konto, vilka jämfört med nuläget är nya, såsom information om kontotypen och om kontot är ett redan befintligt konto eller ett nytt konto, bedöms inte egentligen orsaka någon administrativ börda för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten, eftersom de rapporteringsskyldiga finansiella instituten utifrån den skyldighet som följer av den redan gällande lagstiftningen bör ha samlat in och innehaft dessa upplysningar. Inte heller anmälningen av dessa nya dataelement som en del av årsanmälan uppskattas orsaka större än ringa kostnader för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten. Eventuella extra kostnader orsakas av behovet för finansiella institut att göra små tekniska ändringar i rapporteringen av upplysningarna, vilka möjliggör att de nya upplysningarna anmäls till Skatteförvaltningen som en del av den årsanmälan som redan är i användning.

Det är svårt att uppskatta konsekvenserna av de förslag som ingår i propositionen för antalet finansiella institut med skyldighet att lämna upplysningar. Det kan dock anses vara sannolikt att ingen ändring som är större än ringa sker i antalet. Det är möjligt att enskilda nya aktörer börjar omfattas av skyldigheten att anmäla upplysningar om finansiella konton som en följd av de föreslagna ändringarna av definitionerna av typerna av finansiella konton och finansiella institut samt vissa andra begrepp. Det bör dock beaktas att de eventuella nya skyldigheterna att lämna upplysningar till många delar omfattas även av skyldigheten att lämna upplysningar för leverantörer av kryptotillgångstjänster enligt förslaget i denna proposition, vilken till många delar innehåller likadana skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom. När det dessutom beaktas att målet med de föreslagna bestämmelserna i propositionen är att undvika dubbel anmälningsskyldighet för samma upplysningar med stöd av olika skyldigheter, anses de föreslagna ändringarna av skyldigheten att lämna upplysningar om finansiella konton inte ha någon avsevärd separat konsekvens som ökar den administrativa bördan för eventuella nya

finansiella institut som kommer att omfattas av skyldigheten att lämna upplysningar. Undantaget till detta utgörs av de personalfonder som till följd av den föreslagna lagändringen omfattas av skyldigheterna. Den föreslagna preciseringen av begreppet kund i den gällande definitionen av en investeringsenhet, vilken enligt förslaget föreskrivs i 4 § 3 mom. i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, utvidgar skyldigheten att lämna upplysningar att gälla även sådana företag för kollektiva investeringar som förvaltar tillgångar med den egna personalen. På grund av detta omfattar skyldigheten att lämna upplysningar framöver även sådana personalfonder vars tillgångar inte förvaltas av ett annat finansiellt institut. Sådana personalfonder ska framöver undersöka och identifiera medlemmar enligt personalfondslagen (934/2010) vilka är ägare av dessa och till Skatteförvaltningen anmäla de upplysningar som den föreslagna lagen förutsätter om dem. De personalfonder som börjar omfattas av regleringen orsakas en administrativ börda och kostnader på grund av fullgörandet av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och anmälningsskyldigheterna. Propositionen omfattar en övergångsbestämmelse som tillåter att ett finansiellt konto som förts innan lagändringens ikraftträdande behandlas som ett redan befintligt konto och till denna del förutsätts inte förfaranden för kundkännedom för ett nytt konto, vilka är mer omfattande än förfarandena för kundkännedom för ett redan befintligt konto. Skyldigheten att lämna upplysningar gäller inte heller framöver de personalfonder som uppfyller förutsättningarna för definitionen av ett undantaget företag för kollektiva investeringar. I Finland finns det över 400 registrerade personalfonder. Det finns inte någon information om hur många av dessa som har medlemmar som skulle vara rapporteringspliktiga personer. Omkring 70 personalfonder har med stöd av den redan gällande lagen lämnat in en så kallad CRS/DAC2-årsanmälan till Skatteförvaltningen.

4.2.3 Konsekvenser för de skattskyldiga

Bestämmelserna för att genomföra DAC8 och CARF

Propositionen innehåller inte direkta skyldigheter som hänför sig till användare av kryptotillgångar som använder tjänster som tillhandahålls av en leverantör av kryptotillgångstjänster. En eventuell indirekt konsekvens för användarna av kryptotillgångstjänster är en följd av de föreslagna skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för leverantörer av kryptotillgångar som rapporterar till Finland, vilka ålägger de leverantörer av kryptotillgångar som rapporterar till Finland att samla in specificerande upplysningar om sina användare av kryptotillgångar.

Framöver tillämpas även de gällande skattebestämmelserna, inklusive bestämmelserna om skatteplikten för inkomst, samt bestämmelserna om anmälningsskyldigheten på användare av kryptotillgångar.

Bestämmelserna om årsanmälningsskyldigheten för beräkningen av överlåtelsevinst av kryptotillgångar

Propositionen innehåller inte heller till denna del direkta skyldigheter som hänför sig till användare av kryptotillgångar som använder tjänster som tillhandahålls av en leverantör av kryptotillgångstjänster. En eventuell indirekt konsekvens som hänför sig till användarna av kryptotillgångar är en följd av anmälningen till Skatteförvaltningen av de föreslagna upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. Denna skyldighet att anmäla upplysningar för utomstående kan framgå i den skattskyldiges beskattning till exempel på så sätt att uppgifter som gäller beskattningen av överlåtelsevinst av kryptotillgångar och andra uppgifter som gäller inkomster är förhandsifyllda

på hans eller hennes förhandsifyllda skattedeklaration. En skattskyldig ska trots detta i enlighet med 7 § 3 mom. i lagen om beskattningsförfarande granska uppgifterna på den förhandsifyllda skattedeklarationen. Om de finns brister eller fel i uppgifterna, ska den skattskyldige lämna in en skattedeklaration genom att anmäla de uppgifter som saknats och som rättats till Skatteförvaltningen.

Även framöver tillämpas de gällande skattebestämmelserna, inklusive bestämmelserna om skatteplikten för inkomst, samt bestämmelserna om anmälningsskyldigheten på användare av kryptotillgångar till andra delar. Den föreslagna lagstiftningen bedöms som helhet underlätta beräkningen av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller annan inkomst i anknytning till de skattskyldigas kryptotillgångar och avsevärt förbättra situationen i fråga om den låga nivån på anmälningen av uppgifter på eget initiativ. Till den del som den skattskyldiga använder endast en leverantör av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland för att köpa, sälja och byta kryptotillgångar, sköts de skyldigheter som anknyter till beräkningen av beskattningen av överlåtelsevinst och anmälningen av uppgifter i bästa fall utan medverkan av den skattskyldiga. Detta sätt att ordna skötseln av skattskyldigheterna är väldigt positivt för de skattskyldiga och det kan minska de brister i anmälningen av inkomster som gäller kryptotillgångar och som har sitt ursprung hos de skattskyldiga. Det vanligaste bristerna gäller beräkningen av den beskattningsbara inkomsten och uteblivna anmälningar av inkomster.

Till den del som en skattskyldig överför kryptotillgångar till eller från en finländsk rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som han eller hon använder, har denna rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster utan medverkan av den skattskyldige inte nödvändigtvis uppgifter som gäller anskaffningen av kryptotillgångar. I den föreslagna bestämmelsen ges den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster möjlighet att enligt egen prövning utreda uppgifter som gäller anskaffningen av kryptotillgångar från en egen användare av kryptotillgångar, såsom anskaffningstidpunkten eller anskaffningspriset. Beroende på det förfaringssätt som valts av den som har skyldighet att lämna upplysningar, kan användaren av kryptotillgångar, det vill säga den skattskyldige, ha möjlighet att anmäla upplysningar i anknytning till anskaffningen av kryptotillgångarna. Om den skattskyldige ger upplysningar till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, inkommer upplysningarna om anskaffningen till Skatteförvaltningens kännedom via årsanmälan av tjänsteleverantören. Även om den skattskyldige inte ger upplysningar i anknytning till anskaffningen eller om tjänsteleverantören inte möjliggör att de ges, får Skatteförvaltningen i varje fall transaktionsspecifika upplysningar om överlåtelsetransaktioner och anknutna överlåtelsepriser. Den skattskyldige kan dock fortfarande även i dessa situationer dra av den faktiska anskaffningsutgiften genom att ge en utredning om anskaffningspriset till Skatteförvaltningen.

Bestämmelserna om genomförandet av punkterna om utbyte av upplysningar om finansiella konton i DAC8 och ändringarna av CRS

Propositionen innehåller inte direkta skyldigheter som hänför sig till kontohavaren hos det rapporteringsskyldiga finansiella institutet. Den indirekta konsekvens som hänför sig till kontohavaren är redan även i och med den gällande lagstiftningen en följd av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten, vilka ålägger de finansiella institut som anmäler upplysningar till Skatteförvaltningen att samla in identifieringsuppgifter om sina kontohavare och personerna med bestämmande inflytande över dessa. De föreslagna ändringarna bedöms inte ha nya konsekvenser för de skattskyldiga.

4.2.4 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Bestämmelserna för att genomföra DAC8 och CARF

Det föreslås att Skatteförvaltningen från de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster årligen samlar in de upplysningar om bytes- och överföringstransaktioner som direktivet och rapporteringsregelverket förutsätter för den finländska beskattningen och utbytet av upplysningar. Skatteförvaltningen sänder upplysningarna till de andra medlemsstaterna och till andra kvalificerade jurisdiktioner. Skatteförvaltningen tar även emot upplysningar från andra medlemsstater och andra kvalificerade jurisdiktioner. Skatteförvaltningen har även en skyldighet att tillhandahålla rådgivning, styra och övervaka utomstående uppgiftslämnare. Utbytet av upplysningar om köp-, sälj-, bytes- och överföringstransaktioner inom ramen för tjänster som tillhandahålls av de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster sker i fråga om direktivet genom att utnyttja kommissionens centralregister och i fråga om kvalificerade jurisdiktioner mellan de behöriga myndigheterna. Skatteförvaltningen är behörig myndighet för det genomförande och utbyte av upplysningar som förutsätts i den föreslagna lagstiftningen.

De föreslagna lagändringarna har enligt den uppskattning som fåtts från Skatteförvaltningen i samband med att denna proposition utarbetades konsekvenser för Skatteförvaltningens uppgifter i anknytning till insamlingen av upplysningar och det internationella utbytet av upplysningar. Lagändringen förutsätter enligt Skatteförvaltningens uppskattning fördjupat kunnande hos personalen, ändringar i informationssystemen samt eventuellt att nya funktionaliteter byggs. Dessutom förutsätter ändringen resurser för den tekniska administreringen av de internationella dataflödena och för analysen och utnyttjandet av inkommande upplysningar. Ytterligare resurser behövs även för kontrollen och utarbetandet av gallringsregler. Å andra sidan kan den ökade mängden tillgängliga upplysningar underlätta och effektivisera kontrolluppgifterna. Skatteförvaltningen uppskattade att de föreslagna lagändringarna orsakar extra kostnader på sammanlagt omkring 1 626 000 euro åren 2024–2026 för Skatteförvaltningen, vilka består av ändringar av informationssystemen och annan användning av extern personal. Utöver de investeringsutgifter som beror på införandet uppskattade Skatteförvaltningen de årliga utgifterna för den fortlöpande verksamheten till 780 000 euro, inklusive de extra kostnaderna för nio årsverken.

Den föreslagna lagstiftningen har enligt den uppskattning som fåtts från Skatteförvaltningen i samband med utarbetandet av denna proposition avsevärda konsekvenser som minskar skattebortfallet i anknytning till kryptotillgångar. Skatteförvaltningen har uppskattat att det årliga skattebortfall på 20–50 miljoner euro som beskrivits mer ingående i avsnitt 3.2.2 minskar med omkring 10–25 miljoner euro på årsnivå med anledning av den preventiva effekten och de konkreta kontrollåtgärderna. Således har redan endast de bestämmelser som föreslagits för att genomföra DAC8 och CARF ett avsevärt sänkande konsekvenser för beloppet av skattebortfallet i anknytning till kryptotillgångar.

Bestämmelserna om årsanmälningsskyldigheten för beräkningen av överlåtelsevinst av kryptotillgångar

I enlighet med svaren av de aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen genomför i snitt omkring 30 procent av deras användare av kryptotillgångar under årets lopp sådana transaktioner som realiserar beskattning av överlåtelsevinst av kryptotillgångar. Enligt Statistikcentralen ägde sammanlagt 1,94 miljoner finländare börsaktier eller placeringsfonder år 2023. Jämförelsen av de uppgifter som fåtts utifrån årsanmälningarna av värdepapper åren

2023–2024 från Skatteförvaltningen med Statistikcentralens statistik visar att de finländska skattskyldiga som realiserar värdepapper under årets lopp är en lika stora andel på ungefär 30 procent. Således fås sannolikt information om omkring 70 000 finländska fysiska personer från de finländska leverantörerna av kryptotillgångstjänster årligen (uppskattningen av antalet personer som äger kryptotillgångar på 450 000 x marknadsandelen för de finländska tjänsteleverantörerna på 52 % x andelen på 30 % som realiserar kryptotillgångar under årets lopp).

De aktörer som intervjuades i samband med lagberedningen fick se paragrafutkastet inklusive exempel på de upplysningar om försäljning och annan överlåtelse av kryptotillgångar vilka behövs för beräkningen av överlåtelsevinst och överlåtelseförlust till den del som dessa upplysningar innehas av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. För intervjun ombads aktörerna att uppskatta för hur många kunder det är möjligt att fullt ut genomföra beräkningen i anknytning till beskattningen av överlåtelsevinst på så sätt att tjänsteleverantören har tillgång till alla upplysningar som behövs för att genomföra beräkningen. Procenttalet varierade mellan de intervjuade, men medelvärdet var omkring 60 procent. En av aktörerna berättade att den förmår beräkna överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten som sådan för hela 90 procent av deras kunder som utför överlåtelsetransaktioner. Variationen i den procentuella andelen baserade sig på aktörens affärsverksamhetsmodell. En sådan aktör som förfar enligt de nuvarande investeringstjänstföretagens verksamhetslogik kan beräkna beloppet av överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten för en proportionellt sett större del av sina kunder. På motsvarande sätt förmår en aktör som i omfattande grad möjliggör överföringar av kryptotillgångar inte beräkna beloppet av den beskattningsbara inkomsten proportionellt sett i en lika stor del av fallen.

Enligt uppgifterna om årsanmälningen av värdepapper åren 2023–2024 från Skatteförvaltningen är anskaffningsuppgifterna i anknytning till överlåtelse av värdepapper uppgifter som tagits fram av värdepappersföretagen själva för omkring 69 procent av personkunderna. På motsvarande sätt är anskaffningsuppgifterna om överlåtelse av värdepapper antingen information som personkunden själv producerat eller någon annan information för omkring 31 procent av personkunderna. Enligt uppgifterna om årsanmälningen av värdepapper åren 2023–2024 från Skatteförvaltningen är anskaffningsuppgifterna i anknytning till överlåtelse av värdepapper för omkring 77 procent av personkunderna, räknat enligt anmälningsrad, uppgifter som tagits fram av värdepappersföretagen själva. På motsvarande sätt är anskaffningsuppgifterna om överlåtelse av värdepapper antingen information som personkunden själv producerat eller någon annan information för omkring 23 procent av personkunderna.

Utifrån de intervjuer som gjorts i samband med lagberedningen kan det bedömas att den föreslagna årsanmälningsskyldigheten avseende beräkningen av överlåtelsevinst av kryptotillgångar kan genomföras genom en rimlig ökning av den administrativa bördan och med relativt låga kostnader. På motsvarande sätt är det sannolikt att det genom den nationella utvidgningen är möjligt att avsevärt minska såväl Skatteförvaltningens som de skattskyldigas administrativa börda. I fråga om värdepapper är anskaffningsuppgifter om överlåtelse av värdepapper information som producerats själv av värdepappersföretagen för omkring 69 procent av personkunderna. Utifrån intervjuerna är motsvarande siffra för kryptotillgångar omkring 60 procent. Det är sannolikt att denna siffra framöver stiger något, då en möjlighet erbjuds för finländska rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att göra reklam för de upplysningar som automatiskt anmäls till Skatteförvaltningen som en del av deras servicepaket. Utifrån dessa uppgifter är det möjligt att automatisera en avsevärd del av beskattningen av överlåtelsevinst och överföra den helhet som anknyter till beräkningen av den

beskattningsbara inkomsten från de skattskyldiga själva till de som har skyldighet att lämna upplysningar.

De föreslagna bestämmelserna minskar även avsevärt arbetsmängden för beräkningen av den beskattningsbara inkomsten för de skattskyldiga. I fråga om värdepapper är anskaffningsuppgifterna om överlåtelse av värdepapper, räknat enligt anmälningsrad, uppgifter som producerats av värdepappersföretagen själva för omkring 77 procent av personkunderna. Enligt Skatteförvaltningens uppgifter handlar det om miljoner rader av enskilda transaktioner, vilka per personkund omfattar i snitt omkring 40 anmälningsrader. I intervjuerna ställdes även frågor om antalet transaktioner av kunderna hos leverantörerna av kryptotillgångstjänster under årets lopp. Kunderna gjorde i snitt omkring 15 köp- och säljtransaktioner per år. Antalet transaktioner varierade från en kund till en annan från en till några tusen transaktioner. Enligt den beräkning som gjorts ovan i detta avsnitt och som baserar sig på siffrorna från år 2025 fås årligen information om omkring 70 000 finländska fysiska personer från de finländska tjänsteleverantörerna. Om beräkningen i anknytning till en överlåtelsevinstbeskattningen på 60 procent av dessa skattskyldiga kunde genomföras av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångar, skulle detta gälla 42 000 fysiska personer. Vidare vore det nödvändigt att göra beräkningen i anknytning till beskattningen av överlåtelsevinst för den som har skyldighet att lämna upplysningar för omkring 630 000 transaktioner (42 000 skattskyldiga x 15 transaktioner). Med detta kan avsevärda fördelar uppnås och de skattskyldigas kundupplevelse förbättras avsevärt.

Till denna del samlar Skatteförvaltningen, utöver ovan nämnda upplysningar, in de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten av köp-, sälj- och bytestransaktioner som gäller kryptotillgångar i de tjänster som tillhandahålls av de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster för den finländska beskattningen. Målet med den extra skyldighet som ställs för dessa utomstående uppgiftslämnare är att i så hög grad som möjligt iakta och dra nytta av de upplysningar som krävs i genomförandet av direktivet. För att minimera de kostnader som orsakas för Skatteförvaltningen och de som har skyldighet att lämna upplysningar kommer de nu aktuella upplysningarna sannolikt att anmälas i samma tekniska format som de upplysningar som direktivet förutsätter. Samma iakttas sannolikt även för anmälningen av de upplysningar som ska samlas in från användarna av kryptotillgångar i och med förfarandena för kundkännedom.

Den föreslagna lagändringen har med beaktande av denna extra skyldighet, enligt den uppskattning som fåtts från Skatteförvaltningen i samband med att denna proposition utarbetades, konsekvenser i synnerhet i anknytning till Skatteförvaltningens nationella insamling av upplysningar och dess uppgifter i anknytning till utnyttjandet av uppgifter. Lagändringen förutsätter enligt Skatteförvaltningens uppskattning fördjupat kunnande hos personalen, ändringar i informationssystemen samt eventuellt att nya funktionaliteter byggs. Dessutom förutsätter ändringarna resurser i synnerhet för kontrollen av den ordinarie beskattningen, utnyttjandet av uppgifterna och utarbetandet av gallringsregler. Å andra sidan kan den ökade mängden och de preciserade tillgängliga upplysningarna underlätta och effektivisera kontrolluppgifterna. Skatteförvaltningen uppskattade att de föreslagna lagändringarna orsakar extra kostnader på sammanlagt omkring 3 376 000 euro åren 2024–2026 för Skatteförvaltningen, vilka består av ändringar av informationssystemen och annan användning av extern personal. Utöver de investeringsutgifter som beror på införandet uppskattade Skatteförvaltningen de årliga utgifterna för den fortlöpande verksamheten till 780 000 euro, inklusive de extra kostnaderna för nio årsverken. De investeringsutgifter som Skatteförvaltningen behöver för att genomföra den nationella utvidgningen (1,75 miljoner euro) beviljades till Skatteförvaltningen i regeringens proposition om II tilläggsbudgeten för 2025 (RP 58/2025 rd).

Den föreslagna lagstiftning som baserar sig enkom på nationella orsaker har tillsammans med genomförandet av DAC8 och CARF väldigt avsevärda konsekvenser som minskar skattebortfallet i anknytning till kryptotillgångar utifrån den uppskattning som fåtts från Skatteförvaltningen i samband med att denna proposition utarbetades. Skatteförvaltningen har uppskattat att det årliga skattebortfallet på 20–50 miljoner euro som beskrivits mer ingående i avsnitt 3.2.2 minskar med 15–37,5 miljoner euro på årsnivå med anledning av den preventiva effekten av att man bestämmer sig för en bredare skyldighet att lämna upplysningar, de konkreta kontrollåtgärderna och automatiseringen av beskattningen av överlåtelsevinst.

Utöver att skattebortfallet minskas i väldigt avsevärd grad kommer den föreslagna lagstiftningen enligt Skatteförvaltningens uppskattning att ändra de skattskyldigas förhållande till kryptotillgångar i en positivare riktning då de skyldigheter som anknyter till beräkningen av den beskattningsbara inkomsten för egen del övergår till att fullgöras av deras tjänsteleverantörer. Förslaget överför även åtgärderna i anknytning till bedömningen och övervakningen av riktigheten av de skattskyldigas skattedeclarationer och åtgärderna i anknytning till kontrollen i högre grad från kontrollåtgärder som hänför sig till enskilda skattskyldiga till kontroll av utomstående uppgiftslämnarens verksamhet. Detta kan ha avsevärda sparkonsekvenser för Skatteförvaltningens resurser.

Utifrån den föreslagna bestämmelsen kommer Skatteförvaltningen att få mer ingående och detaljerad information om handeln med kryptotillgångar bland finländska skattskyldiga. Eftersom Skatteförvaltningen även i övrigt har en skyldighet att använda de mottagna upplysningarna effektivt, möjliggör den föreslagna tilläggsregleringen en effektivare användning och att Skatteförvaltningens kontrollresurser hänförs till sådana fall där det finns störst behov. Skatteförvaltningen kan använda sina resurser till exempel för att utreda sådana transaktioner som gjorts av en skattskyldig som i omfattande grad använder andra än finländska leverantörer av kryptotillgångstjänster eller helt decentraliserade handelsplattformar. Denna resurs kan frigöras från sådana fall som i annat fall är tidskrävande, då en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar inte anmäler de upplysningar som behövs för att beräkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust. Det bör dock observeras att den föreslagna regleringen kan orsaka avsevärt extra arbete för Skatteförvaltningen på grund av de upplysningar som gäller anskaffning av kryptotillgångar och som de skattskyldiga anmält till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar, då Skatteförvaltningen måste bedöma om upplysningarna om anskaffningen är riktiga. Å andra sidan ska Skatteförvaltningen behandla upplysningar som gäller beräkningen av överlåtelsevinster i varje fall, oberoende av om upplysningar om anskaffningen är tillgängliga eller inte.

Bestämmelserna om genomförandet av punkterna om utbyte av upplysningar om finansiella konton i DAC8 och ändringarna av CRS

Skatteförvaltningen har sedan år 2017 årligen samlat in upplysningar från de rapporteringsskyldiga finansiella instituten om de konton som de för till den del som kontot är kopplat till en sådan kontohavare eller person med bestämmande inflytande som är skattskyldig annanstans än i Finland. Upplysningar samlas in för utbytet av upplysningar enligt DAC2 och CRS. Som en del av den verksamhetsskyldighet som föreskrivits för Skatteförvaltningen tillhandahåller Skatteförvaltningen rådgivning och handledning och utför kontroll av de finansiella instituten. De föreslagna ändringarna innebär i huvudsak att de upplysningar som de rapporteringsskyldiga finansiella instituten anmäler till Skatteförvaltningen blir exaktare och mer detaljerade, då de framöver innehåller upplysningar som närmare specificerar kontohavaren och personer med bestämmande inflytande i anknytning till kontot. Detta bedöms effektivisera och förbättra Skatteförvaltningens förutsättningar att övervaka att de rapporteringsskyldiga

finansiella instituten själva fullgör de skyldigheter som fastställts för dem i lagen och i och med detta bättre än för närvarande säkerställer att Skatteförvaltningen i egenskap av behörig myndighet i Finland sänder omfattande upplysningar med rätt innehåll till sina avtalspartner.

I syfte att fullgöra de skyldigheter som den gällande lagstiftningen medför för den har Skatteförvaltningen redan utvecklat informationssystem för den nationella insamlingen av upplysningar och det internationella utbytet av upplysningar och reserverat personalresurser och andra behövliga resurser bland annat för den tekniska administreringen av de internationella dataflöden, analysen och utnyttjandet av inkommande upplysningar, kontrollen samt kundhandledningen. Skatteförvaltningens verksamhet i anknytning till anmälningen och utbytet av upplysningar av finansiella konton är i sin helhet etablerad och den baserar sig på flera års erfarenhet. Med beaktande av att de ändringar som föreslagits i propositionen innehållsmässigt sett är små jämfört med den gällande situationen, bedöms förslaget inte orsaka avsevärda extra kostnader för Skatteförvaltningen till denna del. Det bedöms att kostnader orsakas främst av de små ändringarna i informationssystemen. De föreslagna ändringarna ska även beaktas i anvisningarna, som Skatteförvaltningen enligt uppskattning kan genomföra med de befintliga resurserna.

5 Alternativa handlingsvägar

5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser

Finland ska genomföra DAC8, som inte ger medlemsstaterna nationellt handlingsutrymme i fråga om de minsta skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheter och registreringsskyldigheter som förutsätts av de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångar. I fråga om sakinnehåll och begrepp är direktivet en tämligen omfattande helhet och genomförandet av den förutsätter otaliga bestämmelser. Enligt genomförandebestämmelsen av blankettform ska de bestämmelser som hör till lagstiftningen i direktivet iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag. I propositionen föreslås att bestämmelser utfärdas om bestämmelser som i fråga om sakinnehåll är behövliga för att genomföra och tillämpa skyldigheterna i direktivet i lagen om beskattningsförfarande och lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Den sista nämnda lagen innehåller i omfattande grad bestämmelser om rapporteringspliktiga transaktioner, anmälningen av dessa och om förfarandena för sådana, eftersom det inte är ändamålsenligt att genomföra en så omfattande helhet av bestämmelser antingen som en genomförandebestämmelse av blankettform eller genom att inkludera den i lagen om beskattningsförfarande.

Finland har åtagit sig att genomföra CARF och utbyta upplysningar med övriga jurisdiktioner. Genom att utsträcka samarbetet kring utbytet av upplysningar till andra kvalificerade jurisdiktioner, får Finland även upplysningar om finländska användare hos rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i dessa kvalificerade jurisdiktioner. Detta har en konsekvens som avsevärt förbättrar Skatteförvaltningens tillgång till information, eftersom uppskattningsvis omkring 40 procent av de skattskyldiga som äger kryptotillgångar använder någon utländsk tjänsteleverantör. Även om en del av aktörerna är rapporteringsskyldiga uttryckligen i någon annan medlemsstat och Finland således får upplysningar, uteblir trots detta en avsevärd mängd upplysningar som behövs i hanteringen av skatteriskerna och beskattningen för Skatteförvaltningen. GF, som verkar i anslutning till OECD, övervakar att CARF:s täckning är maximalt bred. Alla jurisdiktioner som är väsentliga med tanke på regelverket för rapportering ska genomföra CARF. Finland är fortfarande en väsentlig jurisdiktion, eftersom leverantörer av kryptotillgångstjänster har etablerat sig här. Således är det i praktiken inte möjligt att Finland låter blir att genomföra CARF.

Det skulle vara möjligt att lämna bort den nationella utvidgningen om upplysningar som behövs för att räkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst från propositionen. Detta skulle dock leda till att de nyttor som beskrivits i avsnitt 4 i denna proposition inte uppnås för de skattskyldiga, de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster och Skatteförvaltningen. Detta främjar inte att man fortsätter att följa den väg som anknyter till skyldigheten för utomstående att lämna uppgifter och som man vant sig vid i Finland. Skatteförvaltningens strategiska prioritering utgörs bland annat av smidig skötsel av skatteärenden och säkrade skatteintäkter. En skyldighet för utomstående att lämna uppgifter ger verktyg för att uppnå dessa mål på ett ändamålsenligt sätt med beaktande av proportionalitetsprincipen. De aktörer som intervjuades i samband med lagberedningen har varit öppet intresserade av en nationell utvidgning och ansett att den är ett element som stärker deras affärsverksamhet. Enligt Skatteförvaltningens uppskattning skulle skattebortfallet minska avsevärt jämfört med att upplysningar fås som sammanräknade årliga belopp. En av de viktigaste orsakerna till detta är att resurser kan riktas i högre grad på skattekontrollen. Beloppet av de kostnader som uppkommer för Skatteförvaltningen av den nationella utvidgningen är även litet jämfört med uppskattningen av minskningen av skattebortfallet och på grund av denna orsak är det inte heller motiverat att inte beakta utvidgningen i den föreslagna lagen.

I fråga om de bestämmelser som föreskrivits för att vidareutveckla handräckningsdirektivet och som gäller andra än de bestämmelser som uttryckligen gäller skyldigheten att lämna uppgifter om kryptotillgångar ska medlemsstaterna genom behövliga ändringar i lagstiftningen säkerställa att de förfaranden som förutsätts i direktivet genomförs. Bestämmelserna i direktivet är sådana att de inte lämnar nationellt handlingsutrymme för medlemsstaterna.

5.2 Planerade och genomförda metoder i andra medlemsstater och jurisdiktioner

OECD publicerade i juni 2023 ett gemensamt regelverk för rapportering för leverantörer av kryptotillgångstjänster och en uppdatering den gemensamma standarden för utbyte av upplysningar om finansiella konton. DAC8 baserar sig på dessa publikationer av OECD och Europeiska kommissionen och flera medlemsstater har varit med och utvecklat såväl regelverket för rapportering som uppdateringen av regelverket för utbyte av upplysningar. På grund av detta är direktivet, med undantag för vissa detaljer, av samma innehåll som OECD:s publikationer. OECD har även utarbetat ett multilateralt avtal för de behöriga myndigheternas automatiska utbyte av upplysningarna enligt regelverket för rapportering. Alla medlemsstater har antingen förbundit sig till att genomföra CARF eller undertecknat det. Således kommer medlemsstaterna att utbyta upplysningar med de kvalificerade jurisdiktionerna. Medlemsstaterna ska utfärda de lagar, förordningar och administrativa föreskrifter som DAC8 förutsätter före slutet av år 2025. På grund av detta pågår det nationella genomförandet av direktivet i olika medlemsstater och därför har endast lite information till exempel om ett nationellt genomförande som går längre än direktivets innehåll och tillämpningsområdet varit tillgänglig då propositionen bereddes.

Det danska ministeriet med ansvar för skatteärenden (Skatteministeriet) offentliggjordes i november 2024 ett utkast till förslag för att implementera DAC8 och CARF. Förslaget ger det danska ministeriet med ansvar för skatteärenden behörighet att utfärda närmare bestämmelser om till exempel förfarandena för kundkännedom. På grund av detta är närmare information om det slutliga innehållet i den danska lagstiftningen och dess omfattningar inte ännu tillgänglig. Den föreslagna lagen godkändes den 29 maj 2025. Det svenska finansdepartementet offentliggjorde i december 2024 ett förslag till lagstiftning för att genomföra DAC8 och CARF. Med avvikelse från det danska förslagsutkastet innehåller det detaljerade bestämmelser med motiveringar för att genomföra direktivet. Förslaget motsvarar innehållet i direktivet och innehåller inte avsevärda nationella utvidgningar.

Eftersom direktivet i praktiken inte innehåller något nationellt handlingsutrymme i fråga om genomförandet av de minsta skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheter och registreringsskyldigheter som förutsätts av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, kan det nationella genomförandet till denna del förmodas vara relativt likadant i medlemsstaterna. Medlemsstaterna kan dock i samband med genomförandet av direktivet utvidga skyldigheterna för de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångar på grund av nationella orsaker. I vissa medlemsstater, såsom i Spanien, är det möjligt att det redan finns en nationell skyldighet att lämna upplysningar i anknytning till kryptotillgångar, vilken det kan vara utmanande att samordna med direktivet. Därtill kan bestämmelserna om genomförandet i praktiken och i synnerhet de administrativa förfarandena därtill innehålla skillnader mellan medlemsstaterna då varje medlemsstat väljer det alternativ som är det mest ändamålsenliga utifrån dess nationella utgångspunkter. Direktivet innehåller även procedurbestämmelser, som medlemsstaterna ska beakta och som begränsar medlemsstaternas möjligheter att utfärda bestämmelser som avsevärt avviker från de övriga medlemsstaternas bestämmelser.

Det norska finansministeriet offentliggjorde i november 2024 ett förslag till lagstiftning för att genomföra CARF. Förslaget motsvarar CARF, men det innehåller dock en skyldighet som stödjer den norska nationella förmögenhetsbeskattningen att anmäla värdena per den 1 januari för kryptotillgångar och fiatvalutor som till hör till användarna av kryptotillgångar och som förvaras hos norska rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Lagen antogs den 20 juni 2025.

Storbritanniens regering ordnade i oktober 2024 ett offentligt samråd för att genomföra CARF. I det konsultationsdokument som lades fram vid samrådet föreslås att Storbritannien inför regler som gäller för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, vars innehåll motsvarar CARF. Reglerna innehåller en registreringsskyldighet för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar, eftersom EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar inte tillämpas i Storbritannien och bland annat en försummelseavgift för en person som ska ett intygande för det fallet att ett intygande inte ges. Det föreslås att reglerna träder i kraft tidigast från ingången av år 2026.

6 Remissvar

Under remissbehandlingen lämnades 13 yttranden om utkastet till proposition. Yttranden lämnades av Coinmotion Oy, Finansinspektionen, Finnwatch ry, Keskuskauppakamari ry, Mandatum Life Service Ab, justitieministeriet, Finlands advokater, Suomen henkilöstörahasot ry, Finlands Bank, arbets- och näringsministeriets samarbetsombudsman, Skatteförvaltningen samt professorerna Juha Lindgren och Pekka Nykänen.

Remissinstanserna ansåg att målen för och innehållet i de lagförslag som ingår i propositionen allmänt taget kan understödjas och motiveras. I en del yttranden lyftes det fram att den föreslagna regleringen är av teknisk natur och att begreppen är komplicerade eftersom de baserar sig på direktiv, och därför ansågs det vara viktigt att man vid genomförandet fäster avseende vid tillräckligt exakta definitioner av de begrepp som används i de föreslagna lagarna samt vid att man av Skatteförvaltningen får tillräckligt detaljerade anvisningar tillräckligt tidigt.

Finlands advokater och professor Pekka Nykänen har i sina yttranden framfört synpunkter på den föreslagna 28 a § i lagen om beskattningsförfarande (kringgående av skyldigheten att lämna uppgifter). Paragrafen ansågs vara delvis oklar och inexakt, varför ordalydelsen bör förtydligas och motiveringen kompletteras. Den föreslagna 28 a § har ändrats efter remissbehandlingen så att dess struktur har förtydligats och ordalydelse preciserats.

Finlands advokater har dessutom konstaterat i fråga om den föreslagna 28 a § i lagen om beskattningsförfarande att utkastet till proposition inte tar ställning till den föreslagna paragrafens förhållande till det skydd mot självinkriminering som tillämpas i straffrätten. Frågan kan enligt Finlands advokater aktualiseras i och med stiftandet av paragrafen, om det arrangemang som paragrafen avser och den uppgiftsskyldiges delaktighet i det också uppfyller ett brottsrekvisit. Med tanke på de synpunkter som Finlands advokater framfört bör det konstateras att de uppgiftsskyldiga enligt 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande i huvudsak är juridiska personer, som ska lämna Skatteförvaltningen uppgifter om utomstående. Uppgifterna lämnas inte för verkställande av den uppgiftsskyldiges egen beskattning. I det betänkande som gäller principerna för reglering av administrativa sanktioner har det ansetts att skyddet för självinkriminering kan i fråga om juridiska personer avvika från vad skyddet är för privatpersoner. (Justitieministeriet, Betänkanden och utlåtanden 52:2018, s. 35, på finska). Anmälningar om utomstående som en fysisk person lämnar med stöd av 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande utnyttjas i beskattningen av den utomstående, och underlåtenhet att lämna uppgifter kan inte i sig leda till en straffprocess. En utomstående ska liksom för närvarande också i fortsättningen själv i sin egen skattedeklaration lämna de uppgifter som behövs för verkställandet av beskattningen. Den föreslagna 28 a § hänför sig till utomståendes skyldighet att lämna uppgifter. I den paragrafen föreskrivs det om förfarandet för hur uppgifterna ska lämnas i en situation där man har försökt kringgå rapporteringen. Enligt paragrafen förutsätts den uppgiftsskyldige inte lämna sådana uppgifter på vilka bestämmelserna om skydd mot självinkriminering kunde tillämpas. Tillämpningen av paragrafen leder inte till att skatter påförs den uppgiftsskyldige, utan en eventuell påföljd för försummelse att lämna uppgifter är en försummelseavgift enligt 22 a § i lagen om beskattningsförfarande på motsvarande sätt som för försummelse av andra skyldigheter enligt 3 kap. Dessutom bör det beaktas att bestämmelsen om försummelseavgift ger den som påför påföljd rätt, men inte skyldighet, att påföra försummelseavgift. Bestämmelsen gör det således i princip möjligt att beakta skyddet mot självinkriminering. Den fråga om skydd mot självinkriminering som Finlands advokater lyft fram i sitt yttrande skulle anses närmast hänföra sig till situationer där den uppgiftsskyldige är en fysisk person, som såsom medhjälpare ger hjälp att begå skattebedrägeri eller något annat brott till en sådan utomstående i vars kringgående av rapporteringen den uppgiftsskyldige själv skulle ha spelat en aktiv roll.

Finlands advokater har i fråga om den föreslagna 28 a § i lagen om beskattningsförfarande också konstaterat att 1 mom. 1 punkten i den föreslagna paragrafen inte innehåller något motsvarande krav på uppenbarhet som finns i 28 § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarande (kringgående av skatt). Paragrafens 1 mom. har efter remissbehandlingen avgränsats så att det endast gäller situationer där den uppgiftsskyldige själv har spelat en aktiv roll i ett arrangemang vars syfte eller följd är att uppgifter inte lämnas eller att felaktiga uppgifter lämnas. Momentet har dessutom preciserats genom att till den har såsom förutsättning för dess tillämpning fogats villkoret att ett av de huvudsakliga syftena med arrangemanget ska vara undvikande av anmälningsskyldighet, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande. Därtill har i paragrafen efter remissbehandlingen gjorts preciseringar i fråga om den uppgiftsskyldiges skyldighet att anmäla arrangemang i sådana situationer där den uppgiftsskyldige upptäcker att en utomstående som ska anmälas vidtar ett sådant arrangemang enligt 1 mom. som leder till att uppgifter inte blir anmälda.

Finlands advokater har i fråga om den föreslagna 28 a § i lagen om beskattningsförfarande dessutom lyft fram kravet i 28 § 2 mom. i den lagen om att vid eventuell tillämpning av 1 mom. ska vid verkställandet av beskattningen alla omständigheter som kan påverka sakens bedömning prövas omsorgsfullt samt den skattskyldige beredas möjlighet att förete utredning om de konstaterade sakförhållandena. Motsvarande bestämmelser om förfarandet ingår enligt Finlands

advokater inte i den nu föreslagna nya paragrafen som gäller skyldighet att lämna uppgifter, och en aktör som med stöd av bestämmelsen anses vara skyldig att lämna uppgifter ges således inte motsvarande rättsskydd, eftersom den allmänna rätten att bli hörd som anges 26 § 3 mom. i lagen om beskattningsförfarande endast gäller skattskyldiga, och inte uppgiftsskyldiga. Rättsskyddet för de uppgiftsskyldiga bör enligt Finlands advokater förbättras till dessa delar med beaktande av de synnerligen omfattande skyldigheter och kostnader som skyldigheten att lämna uppgifter och särskilt försummelsen av den eventuellt medför. När det gäller denna observation som Finlands advokater gör i sitt yttrande, bör det konstateras att 28 § och den föreslagna 28 a § i lagen om beskattningsförfarande är olika till sin natur. I den föreslagna 28 a § föreskrivs det om det sätt på vilket den uppgiftsskyldige ska lämna uppgifter i situationer där uppgiftsskyldigheten har kringgåts. Vid tillämpning av paragrafen är det inte fråga om påförande av skatt till en skattskyldig eller avvikelser från beskattningen av den skattskyldige, utan om vilka uppgifter den uppgiftsskyldige ska lämna Skatteförvaltningen och i vilka situationer. En eventuell påföljd för den uppgiftsskyldige för försummelse av skyldigheterna enligt 28 a § är försummelseavgift enligt 22 a § i lagen om beskattningsförfarande. Innan eventuellt påförande av försummelseavgift ska den uppgiftsskyldige ges möjlighet att bli hörd för att säkerställa den uppgiftsskyldiges rättsskydd. Ett beslut om påförande av försummelseavgift som fattats med stöd av 22 a § i lagen om beskattningsförfarande är överklagbart (65 a § 7 mom. i lagen om beskattningsförfarande).

Finlands advokater har i sitt utlåtande också konstaterat att till den del den föreslagna 28 a § kan leda till påförande av försummelseavgift, ska den vara tillräckligt noggrant avgränsad för att den ska kunna anses uppfylla kravet enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen på att endast en gärning som är straffbar enligt lag vid tidpunkten för gärningen kan leda till straff. I den föreslagna paragrafen föreskrivs det om hur uppgifterna i de situationer som anges i lagen ska anmälas den 1 januari 2026 och därefter. Lagen innehåller inga retroaktiva bestämmelser om anmälan av uppgifter om tidigare år och det har inte ansetts nödvändigt att göra ändringar i den föreslagna paragrafen till dessa delar efter remissbehandlingen.

Finlands advokater har utöver de frågor som behandlats ovan i sitt yttrande fäst avseende vid de bemyndiganden i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning som föreskrivs för Skatteförvaltningen att meddela närmare föreskrifter om tillämpliga definitioner, tillämpningen av skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom, upplysningar som ska lämnas och särskilda skyldigheter, eller att begränsa de upplysningar som enligt 48 § i den föreslagna lagen ska lämnas om överlåtelse av kryptotillgångar och om inkomsthändelser. I yttrandet nämns samtidigt också motsvarande bemyndigande som föreslås i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Finlands advokater har konstaterat att innehållet i de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och skyldigheter att lämna upplysningar som nämns i bemyndigandebestämmelsen är rätt brett definierat i bägge lagförslagen och att det också kommer att behövas noggrannare reglering på nationell nivå i olika situationer. Skyldigheterna i fråga gäller dock i stor utsträckning andra aktörer än skattskyldiga, och noggrannare ändring av skyldigheterna kan medföra både praktiska svårigheter för dem att lämna uppgifter och betydande och överraskande kostnader. Därför har Finlands advokater ansett det vara nödvändigt att det vid den fortsatta beredningen granskas om det går att utfärda mer detaljerade bestämmelser om dessa frågor i lag och samtidigt avgränsa de föreslagna befogenhetsbestämmelserna noggrannare för att säkerställa grundlagsenligheten (80 § 2 mom. i grundlagen). Dessutom har föreningen konstaterat att utkastet till proposition inte tar ställning till delegering av lagstiftningsbehörighet med tanke på lagstiftningsordningen i bedömningen av lagförslagens förhållande till grundlagen. Särskilt det bemyndigande att meddela föreskrifter som hänför sig till de tillämpliga definitionerna i bägge lagförslagen är enligt Finlands advokater

problematisks med tanke på 80 § 2 mom. i grundlagen, eftersom bemyndigandet kan leda till att definitionerna i lagen ändras. De definitioner som ska tillämpas hör till kärnan i de skyldigheter som följer av lagen och hör således normalt till lagstiftaren. Finlands advokater har i sitt utlåtande konstaterat att precisering av definitionerna genom ett delegerat bemyndigande att meddela föreskrifter kan påverka tillämpningen av lagen avsevärt, och torde därmed inte uppfylla grundlagens krav på noggrann avgränsning. De bemyndiganden att meddela föreskrifter som ingår i propositionen och motiveringen till dem har preciserats efter remissbehandlingen. Till avsnitt 12 i propositionen har efter remissbehandlingen fogats en bedömning av förhållandet mellan det föreslagna bemyndigandet att meddela föreskrifter och grundlagen. Till propositionen har också fogats ett avsnitt om reglering på lägre nivå än lag.

Mandatum Life Service Ab, Suomen henkilöstörahastot ry och arbets- och näringsministeriets samarbetsombudsman har i sina yttranden fäst avseende vid definitionen av investeringsenhet i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning och definitionens konsekvenser för personalfonders ställning som eventuella rapporteringsskyldiga finansiella institut. Det att också sådana fonder där förvaltningen sköts med egen personal ska i fortsättningen betraktas som rapporteringsskyldiga finansiella institut, ökar enligt remissinstanserna den administrativa bördan och kostnaderna för personalfonder. Remissinstanserna har föreslagit att man vid den fortsatta beredningen ska utreda om personalfonderna även i fortsättningen i regel kunde lämnas utanför rapporteringsskyldigheten. Om definitionen av investeringsenhet ändras på det föreslagna sättet är det viktigt att det finns en tillräcklig övergångstid och tydliga anvisningar för personalfonder. Med anledning av utlåtandena bör det konstateras att den föreslagna lagen inte innehåller några uttryckliga bestämmelser om personalfonders skyldigheter. De skyldigheter som lagen eventuellt medför för personalfonder beror på om fondens verksamhet uppfyller de allmänna definitionerna i den föreslagna lagen. I praktiken avgörs en personalfonds skyldighet att lämna uppgifter av huruvida fondens verksamhet uppfyller definitionen av investeringsenhet. Den definition av investeringsenhet som föreslås i lagen kommer direkt från handräkningsdirektivet och CRS och det är inte tillåtet att inskränka definitionen nationellt. Propositionens avsnitt 4.2.2 Konsekvenser för dem som har skyldighet att lämna upplysningar har kompletterats efter remissbehandlingen med beaktande av förslagets konsekvenser för personalfonder. Därtill har motiveringen till definitionen av investeringsenhet i 4 § i lagförslag 2 kompletterats.

Justitieministeriet har i sitt utlåtande ansett att det vid den fortsatta beredningen är nödvändigt att bedöma preciseringen av de föreslagna 17 c, 17 g och 23 c § i lagen om beskattningsförfarande genom att närmare ange de skyldigheter vars försummelse kan leda till försummelseavgift enligt 22 a § i lagen om beskattningsförfarande. Justitieministeriet har också ansett det nödvändigt att den föreslagna ändringen av 4 § i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning preciseras. Till denna del har 17 c och 17 g § i lagen om beskattningsförfarande och 4 § i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning preciserats efter remissbehandlingen. När det gäller den föreslagna utvidgningen av 23 c § är det skäl att konstatera att det inte är fråga om någon ny skyldighet, utan om precisering av lagstiftningen. I fortsättningen ska den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter för uppgiftsskyldiga enligt 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande grunda sig på den föreslagna ändrade 23 c §. Skatteförvaltningen ska med stöd av 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande göra preciserade uppmaningar som hänför sig till tillsynen över skyldigheten att lämna uppgifter. Försummelseavgiften för försummelse av den föreslagna 23 c § kan endast följa av försummelse att lämna de uppgifter som specificeras i en uppmaning som avses i den paragrafen. I paragrafen specificeras exakt vems skyldighet att lämna uppgifter det är fråga om och hur Skatteförvaltningen ska precisera uppmaningen. Skyldigheten att lämna uppgifter gäller den uppgiftsskyldige enligt 3 kap. I paragrafen ingår en ytterligare förutsättning för påförande

av försummelseavgift, enligt vilken Skatteförvaltningen ska på det sätt som avses i lagen ha skickat den uppgiftsskyldige en preciserad uppmaning, för vars försummelse en försummelseavgift enligt 22 a § i lagen om beskattningsförfarande kan påföras. I fråga om den föreslagna ändringen av paragrafen kan försummelseavgiften alltså följa om den uppgiftsskyldige helt eller delvis underlåter att svara på ett i denna paragraf avsett uppmaningsbrev. Den föreslagna bestämmelsen ska anses uppfylla grundlagsutskottets (GrUU 25/2021 rd, stycke 12) förutsättning att målgruppen för bestämmelserna utan svårigheter ska kunna tillämpa dem, i detta fall den föreslagna 23 c §.

Justitieministeriet har i sitt utlåtande dessutom allmänt fäst avseende vid att definitionerna i lagförslag 1 och 2 är formulerade på ett annat sätt än normalt, samt vid de föreslagna definitionernas behövlighet. Justitieministeriet har också ansett det nödvändigt att i motiveringen till lagstiftningsordningen ta in en bedömning av den nationella avvikelse från den regionala avgränsningen i fråga om skattemässig hemvist i handräckningsdirektivet och rapporteringsregelverket som föreslås i lagförslag 1 i utkastet till proposition, en bedömning av bestämmelserna om anmälan om finansiella instituts finansiella konton samt en bedömning av om de uppgifter som enligt utkastet till proposition föreslås bli anmälda till Skatteförvaltningen kan innehålla känsliga uppgifter, och på vilka grunder uppgifter ska lämnas trots sekretessbestämmelserna. Det skrivsätt som valts i propositionen och motiveringen till valet av de föreslagna definitionerna har preciserats efter remissbehandlingen. Dessutom har det till motiveringen till lagstiftningsordningen fogats bedömningar av de frågor som justitieministeriet lyft fram i sitt yttrande.

Utöver vad som nämnts ovan har i den fortsatta beredningen beaktats förslag om preciseringar och kompletteringar av teknisk natur som lyfts fram i yttrandena.

7 Specialmotivering

7.1 Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning

1 kap. Tillämpningsområde och den territoriella omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar

1 §. *Lagens tillämpningsområde och bemyndigande att meddela föreskrifter.* Paragrafen innehåller bestämmelser om tillämpningsområdet för rapporteringspliktiga transaktioner och Skatteförvaltningens bemyndigande att meddela föreskrifter. Paragrafens 1 mom. innehåller en hänvisning till 17 g § i lagen om beskattningsförfarande, vilken innehåller bestämmelser om skyldigheten att lämna uppgifter om dessa rapporteringspliktiga transaktioner. De rapporteringspliktiga transaktionerna anses till denna del innehålla rapporteringspliktiga transaktioner enligt såväl DAC som CARF och även försäljningar och andra överlåtelser samt inkomsthändelser av rapporteringspliktiga kryptotillgångar vilka baserar sig på den föreslagna nationella utvidgningen.

Enligt paragrafens 2 mom. tillämpas lagen på sådana upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner som kan inverka på storleken hos och bestämmandet av de skatter som avses i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet. Den föreslagna nationella utvidgningen i fråga om försäljningar och andra överlåtelser samt inkomsthändelser av rapporteringspliktiga kryptotillgångar har inte någon konsekvens för beloppet av skatterna enligt tillämpningsområdet för lagen om genomförande av handräckningsdirektivet, eftersom dessa upplysningar gäller endast allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon i Finland.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs att lagen tillämpas även på upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner som Finland är skyldigt att automatiskt utbyta med andra kvalificerade jurisdiktioner med stöd av artikel 6 i konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 20 och 21/1995), sådan konventionen lyder ändrad genom det den 27 maj 2010 ingångna protokollet (FördrS 39 och 40/2011), och med stöd av det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av information enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar (FördrS 32/2025) som ingåtts med stöd av den nämnda 6 artikeln. Den föreslagna nationella utvidgningen i fråga om försäljningar av rapporteringspliktiga kryptotillgångar och andra överlåtelser samt inkomsthändelser har inte någon konsekvens för tillämpningen av detta moment, eftersom dessa upplysningar gäller endast för allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon i Finland.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att Skatteförvaltningen får meddela närmare föreskrifter om tillämpliga definitioner enligt 1 kap., tillämpningen av skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap., om i 3 kap. avsedda upplysningar som ska lämnas och om i 4 kap. avsedda särskilda skyldigheter, eller begränsa de upplysningar som ska lämnas om överlåtelser och inkomsthändelser av kryptotillgångar enligt 48 §. Skatteförvaltningens bemyndigande att vid behov meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitioner och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom är motiverat och behövligt för det första på grund av att det blir möjligt att reagera på situationer där nya anvisningar om tolkningen av tillämpningen av DAC8 och CARF ges på det internationella planet. Genom Skatteförvaltningens föreskrifter är det även möjligt att beakta nya förfaringssätt och produkter som lanseras i verksamhetsområdet. Bemyndigandet att utfärda föreskrifter medför inte någon rätt för Skatteförvaltningen att ge föreskrifter som utvidgar eller begränsar definitionerna eller skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom, utan bemyndigandet begränsar sig till föreskrifter som preciserar tillämpningen av lagen. Bemyndigandet att meddela föreskrifter om de upplysningar som ska lämnas behövs så att Skatteförvaltningen kan meddela detaljerade föreskrifter om hur de upplysningar som krävs i lagen ska anmälas.

I punkt 9 i ingressen till DAC8 ställs en förutsättning för medlemsstaterna att då direktivet genomförs använda de kommentarer som utarbetats av OECD, vilka gäller CARF och modellavtalet för de behöriga myndigheterna för utbytet av CARF-upplysningar. CARF innehåller en rekommendation för de deltagande jurisdiktionerna att använda dess kommentarer då de tillämpar och tolkar sina bestämmelser om genomförandet av CARF. Syftet med rekommendationen är att säkerställa att jurisdiktionerna tillämpar CARF enhetligt. För att säkerställa en enhetlig tillämpning har OECD gett preciserande kommentarer om tolkningen av CARF. Det kan förmodas de även framöver ges på motsvarande sätt som de getts i CRS, till exempel i form av de vanliga frågor som publicerats av OECD. Kommentarna handlar inte om ändringar av tillämpningsområdet för CARF och inte heller om ändringar av skyldigheterna i CARF och således inte heller i DAC8, utan uttryckligen om en precisering av enskilda sakpunkter, som varit föremål för tolkningsoklarheter bland de deltagande jurisdiktionerna eller de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster. Utöver de kommentarer som redan publicerats av OECD är det ändamålsenligt att även framöver använda de tolkningsanvisningar som publiceras som tolkningskälla till den föreslagna lagen. Genom detta säkerställs att den föreslagna lagen på det sätt som avses i DAC8 och CARF tolkas enhetligt tillsammans med de andra medlemsstaterna och deltagande jurisdiktionerna. Därför anses det vara ändamålsenligt att utfärda bestämmelser om ett bemyndigande för Skatteförvaltningen. Enligt förslaget använder Skatteförvaltningen kommentarna i sina omfattande lagtolkningsanvisningar. De anvisningar som preciserar och tydliggör tolkningen anses dessutom vara till nytta för de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster då de får uttryckliga och exakta anvisningar för oklara tolkningssituationer. Detta bidrar till att de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänsterna kan fullgöra sin skyldighet

avseende åtgärder för kundkännedom och sin anmälningsskyldighet på det sätt som lagen förutsätter. En allmän bemyndigandebestämmelse som motsvarar det föreslagna momentet har utfärdats i bestämmelserna om utomståendes skyldighet att lämna uppgifter i 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande. Innehållsmässigt motsvarar det föreslagna momentet, även vid sidan om begränsningen i fråga om upplysningar enligt 48 §, vad som föreslås i denna proposition om Skatteförvaltningens bemyndigande i fråga om finansiella instituts skyldighet att lämna upplysningar om finansiella konton.

Skatteförvaltningen har i enlighet med förslaget i momentet möjlighet att begränsa de överlåtelser av kryptotillgångar som avses i 48 § och de upplysningar som ska anmälas om inkomsthändelser. Skatteförvaltningen ska ha möjlighet att begränsa skyldigheten att lämna upplysningar så att den kan beakta de snabba ändringarna på kryptotillgångsmarknaderna, till exempel i olika nya tjänstetyper som utvecklas. Karaktären på en viss kryptotillgångstjänst och dess faktiska innehåll kan ändras till exempel så att tjänsten på det sätt som avses i 48 § inte anses vara behövlig i beskattningen, varför Skatteförvaltningen kan meddela ett beslut om att avgränsa denna transaktionstyp utanför de upplysningar som ska anmälas.

2 §. Skyldiga att lämna upplysningar. Definitionen av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i CARF innehåller inte någon territoriell anknytning till någon viss stat eller jurisdiktion. Syftet med denna definition är att visa utsträckningen för regelverket för rapportering uttryckligen med tanke på karaktären på den utövade verksamheten, oberoende av från vilken jurisdiktion verksamheten bedrivs. Med avvikelse från CARF innehåller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i DAC8 och en leverantör av kryptotillgångstjänster, som är ett väsentligt element av den, dock en stark territoriell anknytning till Europeiska unionen i och med EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Enligt artikel 59.2 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar ska leverantörer av kryptotillgångstjänster som är auktoriserade ha ett säte i en medlemsstat varifrån de utför åtminstone en del av sina kryptotillgångstjänster. Enligt samma punkt ska de även ha sin faktiska företagsledning i unionen, och minst en av styrelseledamöterna ska ha sin hemvist i unionen. Utöver det ovan nämnda är vissa finansiella enheter enligt artikel 59.1 b i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, vilka får tillhandahålla kryptotillgångstjänster med stöd av artikel 60, i och med kravet på auktorisation i anknytning till den övriga verksamheten, faktiskt etablerade i Europeiska unionen. Trots detta innehåller inte heller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i DAC8 någon territoriell anknytning direkt till någon viss medlemsstat. På grund av dessa orsaker innehåller inte heller den föreslagna lagen någon uttrycklig definition av en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster.

Det finns bestämmelser om den territoriella omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar, anknytningen för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till en viss jurisdiktion och förhållandet mellan jurisdiktionerna och fullgörandet av skyldigheterna i avsnitt I i CARF och avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilket ändrats genom DAC8. Till övriga delar är bestämmelserna innehållsmässigt enhetliga, men direktivet innehåller en särskild bestämmelse som genererar en territoriell anknytning till en medlemsstat och som har en konsekvens för tillämpningen av det aktuella avsnittet. Enligt punkt A.1 i avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, tillämpas på en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kraven angående rapportering och kundkännedom i avsnitten II respektive III, om den är en enhet till vilken en medlemsstat beviljat auktorisation enligt artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar eller en enhet som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha gett medlemsstaten en underrättelse i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Som en följd av den regleringslösning som valts i direktivet har den i direktivet bildade

territoriella anknytningen till en viss medlemsstat i EU prioritet i förhållande till bestämmelsen med en territoriell anknytning med fyra steg vilken valts i regelverket för rapportering. Eftersom den föreslagna lagen i första hand handlar om genomförande av bestämmelserna i direktivet, har motsvarande lösning använts som grund för den föreslagna lagen. I och med direktivet kan en territoriell anknytning i regel bildas endast till en medlemsstat för en sådan rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster på vilken EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar tillämpas. Hierarkibestämmelserna i regelverket för rapportering och direktivet tillämpas i regel inte heller på aktören i fråga. Detta är en följd av att det anses att denna aktörs territoriella anknytning bildas endast till en och samma medlemsstat, det vill säga till den vars behöriga myndighet har fått auktorisation eller till vilken den gjort en anmälan och vilken den aktuella behöriga myndigheten även övervakar.

Med beaktande av ovan nämnda bakgrund till CARF och DAC8 innehåller paragrafen bestämmelser om de aktörer som uppfyller definitionen av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, på vilken den föreslagna lagen uttryckligen tillämpas. Syftet med paragrafen är att avgränsa den grupp som har en skyldighet att lämna upplysningar endast till sådana aktörer som uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och som har en i paragrafen avsedd territoriell anknytning till Finland. Bestämmelserna i den föreslagna lagen blir inte tillämpliga i en situation där en aktör som i sig uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte har någon i paragrafen avsedd territoriell anknytning till Finland. Den föreslagna lagen innehåller inte någon separat definition av en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, eftersom tillämpningsområdet för 1 kap. och den territoriella omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar anses redogöra tillräckligt tydligt för i vilka situationer den föreslagna lagen tillämpas på en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och uttryckligen i Finland. På detta sätt undviks även att uttrycket ”till Finland” upprepas onödigt på flera olika ställen i den föreslagna lagen.

Enligt underpunkt a i 1 punkten i 1 mom. i paragrafen tillämpas bestämmelserna i den föreslagna lagen på sådana enheter som uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, för vilken Finansinspektionen har beviljat auktorisation i enlighet med artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Dessa enheter är sådana i artikel 3.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar avsedda leverantörer av kryptotillgångstjänster, vilka har rätt att med stöd av artikel 59 i denna förordning tillhandahålla kryptotillgångstjänster i unionen utifrån den grunden att Finansinspektionen beviljat dem auktorisation i enlighet med artikel 63. Enligt övergångsbestämmelsen i 32 § i lagen om leverantörer av kryptotillgångstjänster och om marknader för kryptotillgångar (402/2024), nedan *lagen om kryptotillgångar*, har en sådan tjänsteleverantör av virtuella tillgångar som avses i 2 § 1 mom. 2 punkten och som vid ikraftträdandet av denna lag tillhandahåller sådana tjänster i anslutning till virtuella valutor som avses i 6 punkten i det momentet med stöd av en registrering som Finansinspektionen har beviljat, fortfarande rätt att i enlighet med den upphävda lagen tillhandahålla tjänster i anslutning till virtuella valutor enligt sin registrering till och med den 30 juni 2025 eller tills tillhandahållaren beviljas auktorisation enligt artikel 59 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, beroende på vilken tidpunkt som infaller först, om tillhandahållaren senast den 30 oktober 2024 har lämnat in en ansökan till Finansinspektionen om auktorisation enligt artikel 62 i den förordningen. I 2 mom. i samma paragraf föreskrivs vidare att övergångsperioden enligt 1 mom. tillämpas också på sådana i 2 § 1 mom. 2 punkten i lagen om tillhandahållare av virtuella valutor avsedda tillhandahållare av virtuella valutor som har antecknats i Finansinspektionens register högst sex månader före ikraftträdandet av denna lag och som har lämnat en ansökan om auktorisation enligt artikel 62 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar till Finansinspektionen senast den 30 oktober 2024. I och med övergångsbestämmelsen i lagen om kryptotillgångar hinner alla

tillhandahållare av virtuella valutor enligt lagen om tillhandahållare av virtuella valutor, som fortsatt sin verksamhet, ansöka om auktorisation hos Finansinspektion och sannolikt hinner de även få auktorisationen innan den föreslagna lagen träder i kraft.

Enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar får kryptotillgångstjänster inte tillhandahållas i unionen, såvida personen inte auktoriserats eller det handlar om vissa finansiella enheter, som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha gjort en underrättelse. Kryptotillgångstjänster har definierats brett i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och de omfattas i omfattande grad av den tilläggsföresättning om genomförande av bytestransaktioner vilken föreskrivits för beskattningsändamål uttryckligen för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i regleringen kring utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. De myndigheter som medlemsstaterna valt som behöriga myndigheter i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, vilken i Finland är Finansinspektionen, ska i fråga om den egna medlemsstaten övervaka efterlevnaden av EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och de förordningar och beslut som kommissionen gett med stöd av den. Enligt artikel 95.1 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster ska dessa behöriga myndigheter även samarbeta sinsemellan då denna förordning tillämpas och utbyta information utan onödigt dröjsmål och samarbeta om utredningar, tillsyn och kontroll av efterlevnad. Med beaktande av den omfattande regleringen av finansmarknaden och bestämmelserna om förhindrande av penningtvätt med de omfattande bemyndigandena att utföra kontroll, är det sannolikt att den föreslagna lagen tillämpas på största delen av de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster uttryckligen utifrån underpunkt a i 1 punkten. Denna bedömning får stöd av att den föreslagna lagen, i fråga om alla aktörer som intervjuats och planerats att intervjuas i samband med lagberedningen, utifrån detta villkor tillämpas till den del som Finansinspektionen beviljar auktorisation till dem.

Enligt underpunkt b till 1 punkten i momentet tillämpas bestämmelserna i den föreslagna lagen på sådana enheter som uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, vilka får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha lämnat en underrättelse till Finansinspektionen i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Dessa enheter är sådana i artikel 3.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar avsedda leverantörer av kryptotillgångstjänster, vilka har rätt att med stöd av artikel 59 i denna förordning tillhandahålla kryptotillgångstjänster i unionen utifrån den grunden att de redan har någon viss annan auktorisation och beslutar att göra en underrättelse om tillhandahållande av kryptotillgångstjänster till Finansinspektionen utifrån artikel 60. De enheter som ingår i samlingstermen ”vissa finansiella enheter” i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar utgörs av kreditinstitut, värdepapperscentraler, värdepappersföretag, marknadsoperatörer, institut för elektroniska pengar, förvaltningsbolag för fondföretag och förvaltare av alternativa investeringsfonder. Artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar möjliggör inte att alla ovan nämnda vissa finansiella enheter kan tillhandahålla kryptotillgångstjänster endast utifrån en anmälan. Till exempel med stöd av direktiv 2009/110/EG får ett auktoriserat institut för elektroniska pengar i fråga om de e-pengatoken som det utfärdar tillhandahålla förvaring och administration av kryptotillgångar för kundernas räkning och tjänster för överföring av kryptotillgångar för kundernas räkning, medan ett kreditinstitut kan tillhandahålla vilken som helst av de kryptotillgångstjänster som nämns i förordningen.

Momentets 1 punkt leder till att skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna tillämpas i Finland på en sådan rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till vilken Finansinspektionen beviljat auktorisation eller som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att lämnat en underrättelse till Finansinspektionen. Under förutsättning att alla medlemsstater genomfört direktivet på behörigt sätt, är det inte

längre möjligt för denna rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster att i princip tillämpa skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i någon annan medlemsstat. Detta oberoende av att även om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster enligt artikel 59.7 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar har rätt att tillhandahålla kryptotillgångstjänster överallt i och till alla delar av unionen antingen utifrån etableringsrätten, även via en filial, eller utifrån friheten att tillhandahålla tjänster. Av de leverantörer av kryptotillgångstjänster som tillhandahåller kryptotillgångstjänster över gränserna förutsätts inte fysisk närvaro i den mottagande medlemsstatens område. Anknytningen till den medlemsstat, vars behöriga myndighet beviljat den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster auktorisation eller som tagit emot ett meddelande, kan i fråga om den aktör som fortsätter att erbjuda kryptotillgångstjänster skäras av endast genom att uttryckligen avsäga sig auktorisationen. Eftersom juridiska personer eller andra företag som avser tillhandahålla kryptotillgångstjänster ska lämna in sin ansökan om auktorisation för en leverantör av kryptotillgångstjänster till den behöriga myndigheten i den egna hemviststaten, är anknytningen för en viss leverantör av kryptotillgångstjänster till en viss medlemsstat jämförelsevis permanent.

Enligt 2 punkten i momentet tillämpas bestämmelserna i den föreslagna lagen på en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster även då den inte är en i 1 punkten i momentet avsedd enhet, men uppfyller något av villkoret om en territoriell anknytning i underpunkt a–d i Finland. Det föreslagna momentets 2 punkt motsvarar de bestämmelser i CARF som bildar en territoriell anknytning till en viss jurisdiktion. Motsvarande bestämmelser ingår även i direktivet. Utifrån dessa är den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster skyldig att rapportera de krävda upplysningarna i alla sådana jurisdiktioner där den uppfyller villkoret för någon territoriell anknytning, dock med beaktande av de föreslagna bestämmelserna om förhindrande av mångfaldig rapportering i 3 §. Momentets 2 punkt blir dock tillämpligt endast då en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte är en enhet till vilken Finansinspektionen beviljat auktorisation i enlighet med artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar eller som inte får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha gett Finansinspektionen en underrättelse i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster. Med beaktande av begreppet rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan det således handla endast om en aktör som uppfyller definitionen av en kryptotillgångsoperatör, eftersom det föreslås att definitionen av leverantör av kryptotillgångstjänster innehåller en direkt hänvisning till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, där förutsättningen för definitionen av leverantör av kryptotillgångstjänster är att kryptotillgångstjänster får tillhandahållas i enlighet med artikel 59. Begreppet kryptotillgångsoperatör är självständigt i DAC8, vilket inte har någon motsvarighet i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar eller CARF.

Med beaktande av det ovan nämnda blir 2 punkten i momentet i regel tillämplig i situationer där tillämpningsområdet för EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, till vilken DAC8 delvis hänvisar direkt, avviker från CARF:s tillämpningsområde. Detta kan för det första bli fallet i fråga om den juridiska formen för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar innehåller ett krav på att aktören ska vara en juridisk person med de undantag som nämns i artikel 59.3, det vill säga att om den juridiska formen är någon annan än en juridisk person, ska rättigheterna för tredjeparter ha tryggats på samma nivå som är möjligt då aktören är en juridisk person. Med undantag från detta kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster vara även en fysisk person i regleringen kring utbyte av upplysningar i fråga om beskattning och därmed även i underpunkt a och d i föreslagna 2 mom. Eftersom definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster innehåller tillhandahållande av kryptotillgångstjänster i

form av näringsverksamhet, ska en fysisk person åtminstone vara en enskild näringsidkare då den tillhandahåller kryptotillgångstjänster i Finland. Det vore dock väldigt exceptionellt att verksamheten faktiskt utövas i Finland med denna juridiska form, eftersom Finansinspektionen sannolikt tolkar EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar på så sätt att det i en sådan situation inte är möjligt att bevilja auktorisation. Om auktorisation inte beviljas, får aktören inte heller tillhandahålla kryptotillgångstjänster i unionen.

För det andra kan tillämpningsområdet avvika i fråga om unika och icke-fungibla kryptotillgångar (Non-Fungible Token, NFT). Enligt punkterna 10 och 11 i ingressen till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster ska förordningen inte tillämpas på kryptotillgångar som är unika och inte fungibla med andra kryptotillgångar, inbegripet digitala konstverk och samlarföremål. Å andra sidan ska förordningen tillämpas även på kryptotillgångar, som verkar vara unika och icke-fungibla, men vars faktiska särdrag eller särdrag i samband med de faktiska användningsändamålen gör dem antingen fungibla eller icke-unika. Även om den separata definitionen av kryptotillgångar i DAC8 och den föreslagna lagen innehåller en direkt hänvisning till definitionen av kryptotillgångar i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, är syftet med definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång i CARF-regelverket för rapportering att i omfattande grad täcka alla unika och icke-fungibla kryptotillgångar. Detta är fallet även då själva värdet eller rättigheten samt anteckningen i en distribuerad liggare är unik och icke-fungibel. En aktör som tillhandahåller tjänster i anknytning till sådana produkter behöver inte, med beaktande av tillämpningsområdet för EU:s marknader för kryptotillgångar, ansöka om auktorisation i unionen. Om en sådan aktör ansöker om auktorisation, men inte gör till exempel byten av unika och icke-fungibla kryptotillgångar till fiatvalutor, kan denna aktör uppfylla definitionen av en kryptotillgångsoperatör och vidare av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Momentets 2 punkt kan i dessa situationer bli tillämplig, under förutsättning att denna aktör har någon i underpunkt a–d avsedd anknytning till Finland.

Momentets 2 punkt kan med beaktande av det ovan nämnda bli tillämplig även till exempel då en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster faktiskt tillhandahåller kryptotillgångstjänster innan den får tillåtelse till det i enlighet med artikel 59 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. På motsvarande sätt kan 2 punkten i momentet bli tillämplig, om auktorisation inte beviljas till en aktör som tillhandahåller kryptotillgångstjänster. Tillämpning av 2 punkten i momentet utifrån ovan nämnda exempel är sannolikt sällsynt, eftersom det i 28 § 1 mom. 3 punkten i lagen om kryptotillgångar föreskrivs att den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet erbjuder allmänheten tillgångsanknutna token som avses i artikel 3.1.16 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar utan sådan auktorisation som avses i artikel 59.1 a i EU-förordningen om marknader för kryptotillgångar ska, om inte gärningen är ringa eller om inte strängare straff för den föreskrivs någon annanstans i lag, för kryptotillgångsbrott dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

Artikel 61 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar innehåller även ett undantag som gäller kravet på auktorisation i artikel 59. Enligt detta undantag ska auktorisationskravet enligt artikel 59, om ett tredjelandsföretag tillhandahåller en kryptotillgångstjänst eller utför kryptotillgångsverksamhet uteslutande på initiativ av en kund som är etablerad eller befinner sig i unionen, inte tillämpas på tredjelandsföretagets tillhandahållande av tjänsten eller utförande av verksamheten åt denna kund, inte heller i samband med en relation som har specifikt samband med tillhandahållandet av denna kryptotillgångstjänst eller utförandet av denna kryptotillgångsverksamhet. Enligt punkt 75 i ingressen till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar tillämpas undantaget dock inte på situationer där ett tredjelandsföretag söker upp kunder eller presumtiva kunder i unionen eller erbjuder eller marknadsför kryptotillgångstjänster eller kryptotillgångsverksamhet i unionen. Det territoriella

tillämpningsområdet motsvarar till denna del tillämpningsområdet i den upphävda lagen om tillhandahållare av virtuella valutor. Det undantag som gäller kravet på auktorisation är tillämpligt endast på situationer där en kryptotillgångstjänst tillhandahålls av ett företag från ett tredje land utan någon som helst territoriell anknytning, såsom en regelmässig hemvist eller en plats för den faktiska företagsledningen, till någon medlemsstat. Således är det osannolikt att detta tredjelandsföretag har någon i underpunkt a–d i 2 punkten i momentet avsedd anknytning till Finland.

Anknytningarna till Finland i underpunkt a–d i 2 punkten i momentet är hierarkiska, och underpunkt a utgör den starkaste anknytningen. Vid en anknytning till Finland enligt denna underpunkt a ska en enhets eller fysisk persons hemvistjurisdiktion vara Finland. Begreppet hemvistjurisdiktion, det vill säga den skatterättsliga hemvisten, ska till denna del bedömas i fråga om den finländska lagstiftningen i regel i två situationer. För det första i en situation där det bedöms om en enhet eller fysisk person är allmänt skattskyldig i enlighet med den nationella lagstiftningen. För det andra kan en hemvistjurisdiktion bli föremål för bedömning i fråga om skatteavtal som är bindande för Finland. I dessa skatteavtal anses en person utifrån föreskrifterna om hemviststaten enligt skatteavtalet ha sin hemvist i en skatteavtalsstat, om han eller hon enligt avtalsstatens interna lagstiftning är skattskyldig där. Eftersom bestämmelserna i skatteavtalet leder till tillämpning av den nationella lagstiftningen, är dessa föreskrifter inte av betydelse för tillämpningen av den föreslagna underpunkten. Däremot ska de bestämmelser i inkomstskattelagen som fastställer skattskyldighetens omfattning, vilka i huvudsak finns i 9–13 §, utnyttjas i tillämpningen av underpunkten. Användningen av inkomstskattelagen och i synnerhet den allmänna skattskyldigheten som primär källa för att fastställa den skatterättsliga hemvisten leder till att potentiella rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, med relativt låg tröskel, får en i underpunkt a avsedd territoriell anknytning till Finland. Enligt 9 § 1 mom. 1 punkten i inkomstskattelagen är skyldiga att betala skatt på inkomst i den finländska inkomstbeskattningen personer som under skatteåret har varit bosatta i Finland, inhemska samfund, samfällda förmåner och dödsbon. Även ett samfund som grundats eller registrerats utomlands och vars faktiska ledning finns i Finland är allmänt skattskyldig. Således anses till exempel inhemska aktiebolag eller andelslag ha en territoriell anknytning enligt underpunkt a till Finland.

En territoriell anknytning till Finland enligt underpunkt b i 2 punkten i momentet bildas för sådana enheter som har grundats eller organiserats enligt den finländska lagstiftningen och som är antingen juridiska personer i Finland eller som har skyldighet att lämna in en skattedeklaration eller en anmälan om skatteupplysningar om enhetens inkomster till skattemyndigheten i Finland. I Finland uppkommer till exempel ett öppet bolag och ett kommanditbolag via registrering. De är juridiska personer som kan skaffa rättigheter och ingå förbindelser. I inkomstskattelagen kallas dessa aktörer för sammanslutningar. En sammanslutning är inte en självständig skattskyldig i Finland, utan dess inkomster delas in beskattningsbar inkomst för delägarna. Därför är en sammanslutning i allmänhet inte allmänt eller begränsat skattskyldig. En sammanslutning har dock i allmänhet även en skyldighet att lämna in en skattedeklaration om sin verksamhet. Det är möjligt att tillämpa underpunkt b i punkten på öppna bolag och kommanditbolag eller liknande enheter som grundats eller organiserats enligt den finländska lagstiftningen och som är antingen juridiska personer i Finland eller som alternativt har en skyldighet att ge de finländska skattemyndigheterna en skattedeklaration eller en anmälan om beskattningssuppgifter avseende enhetens inkomster. Till den del som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med den finländska lagstiftningen uppfyller villkoret om en territoriell anknytning redan utifrån förutsättningarna enligt underpunkt a, det vill säga att dess hemvistjurisdiktion är Finland, tillämpas underpunkt a och då finns det inte något behov av att tillämpa underpunkt b. Det motsvarande är tillämpligt även för övriga underpunkter och detta är av betydelse i synnerhet

för att bedöma om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en starkare, lika stark eller svagare territoriell anknytning till Finland än till någon annan kvalificerad jurisdiktion.

En territoriell anknytning till Finland bildas för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med underpunkt c, då den är enhet som administreras från Finland. Enligt kommentaren till CARF har man med anknytningen velat understryka i synnerhet situationer där en trust eller en motsvarande enhet är en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och dessa truster administreras i en kvalificerad jurisdiktion av en trustförvaltare eller en motsvarande företrädare med hemvistjurisdiktion. Denna underpunkts tillämpningsområde omfattar preliminärt den faktiska ledningsplatsen för ett utländskt samfund, men även andra ledningsplatser för en enhet, vilka inte uppfyller kriterierna för en faktisk ledningsplats. Enligt 9 § 8 mom. i inkomstskattelagen utövas den verkliga ledningen för ett sådant utländskt samfund på den plats där samfundets styrelse eller något annat beslutande organ fattar de viktigaste besluten för samfundet vad gäller den högsta dagliga ledningen. Utöver detta beaktas även andra omständigheter som gäller sammanslutningens organisering och affärsverksamhet då platsen för den faktiska ledningsplatsen bedöms. Den utländska skattskyldiges juridiska form beror på den nationella lagstiftningen i dess hemviststat. På grund av skillnaderna mellan de olika staternas nationella lagstiftning är det möjligt att främmande stater identifierar sådana juridiska former, som har motsvarigheter som inte alls identifieras i den finländska lagstiftningen. Sådana är till exempel truster från Förenta staterna eller Storbritannien. Om en trust anses vara jämförbar främst med något samfund enligt 3 § 1–7 punkten i inkomstskattelagen, anses det vara ett samfund i den finländska beskattningen. Till exempel i högsta förvaltningsdomstolens avgörande HFD 2015:9 ansågs det att ett amerikanskt bolag av Delaware Statutory Trust-typ kan jämföras främst med ett finländskt aktiebolag. Jämställandet av en utländsk trust med finländska företagsformer ska dock alltid bedömas från fall till fall. Till den del som en utländsk aktör anses kunna jämföras med ett samfund enligt inkomstskattelagen och den anses ha en faktisk ledningsplats i Finland, tillämpas underpunkt a i stället för denna underpunkt. Detta beror på att ett utländskt samfund anses vara allmänt skattskyldigt i Finland utifrån den finländska lagstiftningen. Till övriga delar tillämpas underpunkt c.

Underpunkt d ligger lägst ner i hierarkin. Enligt den tillämpas skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i fråga om en sådan enhet eller fysisk person som har sin stadigvarande plats för affärsverksamhet i Finland. Varje filial anses bilda en stadigvarande plats för affärsverksamhet i enlighet med kommentaren till CARF. Detta kriterium täcker såväl den huvudsakliga som även andra stadigvarande platser för affärsverksamhet. I CARF och DAC8 har en stadigvarande plats för affärsverksamhet inte begränsats till uttrycket ”stadigvarande”, såsom en fabrik eller fastighet, utan det täcker även andra stadigvarande platser för affärsverksamhet. I tolkningen ska man beakta särdragen i affärs- och yrkesverksamheten i anknytning till kryptotillgångar.

Det är sannolikt att momentets 1 punkt i regel tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, utifrån vilken det inte ens är behövligt att gå vidare till underpunkt a–d i 2 punkten i momentet. Ifall det finns skäl att gå vidare till att tillämpa dessa, ska varje territoriella anknytning tolkas som ett självständigt villkor som bildar en territoriell anknytning. I underpunkt a–d ska Finlands nationella lagstiftning, det vill säga inkomstskattelagen, tillämpas. Det är sannolikt att underpunkt a i regel tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster som en följd av de bestämmelser som fastställer den allmänna skattskyldigheten i inkomstskattelagen.

Enligt paragrafens 2 mom. tillämpas utöver vad som föreskrivs i 1 mom. på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster bestämmelserna i denna lag i fråga om sådana rapporteringspliktiga transaktioner som genomförs via en filial som är belägen i Finland. Syftet med det av dessa tidigare villkor som bildar ett självständigt villkor som gäller en territoriell anknytning är att utsträcka skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till ett maximalt brett område, med beaktande av att tillhandahållande av tjänster i anknytning till kryptotillgångar är förknippat med jämförelsevis stor rörlighet och en möjlighet att flytta ett företags verksamhet från ett land till ett annat. Därtill är syftet med bestämmelsen att dela in skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna mellan filialen och huvudkontoret. Paragrafens 2 mom. leder till exempel till att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som genomför rapporteringspliktiga transaktioner via en filial som är belägen i Finland är skyldig att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i fråga om transaktionerna i Finland, även om den har en starkare territoriell anknytning till någon annan kvalificerad jurisdiktion. Till denna del bildar 2 mom. ett villkor om en oberoende och självständig territoriell anknytning i förhållande till 1 mom., vilken även är tillämplig på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster enligt 1 mom. 1 punkten.

I fråga om andra rapporteringspliktiga transaktioner än transaktioner som utförs via filialer av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster tillämpas fortsättningsvis bestämmelserna i 1 mom. Till denna del ska 2 mom. läsas tillsammans med 3 § 6 punkten i den föreslagna lagen. I enlighet med denna punkt behöver en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte uppfylla rapporteringsskyldigheten avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheten i huvudkontoret i fråga sådana rapporteringspliktiga transaktioner som den genomför och uppfyller via en filial som finns i en annan kvalificerad jurisdiktion. Detta undantag till fullgörandet av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna gäller alla leverantörer av kryptotillgångstjänster, oberoende av om 1 eller 2 punkten i 1 mom. tillämpas på dessa. Undantaget möjliggör dock inte att filialen, då huvudkontoret uppfyller de skyldigheter som hänför sig till filialen, inte längre behöver fullgöra skyldigheten i fråga om sådana rapporteringspliktiga transaktioner som görs via filialen.

Syftet med det följande exemplet är att beskriva förhållandet mellan de kvalificerade jurisdiktionerna och reglerna i anknytning till fullgörandet av skyldigheterna i en sådan situation där den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster samtidigt har verksamhet i flera kvalificerade jurisdiktioner. I exemplet är kryptotillgångsoperatör X Ab en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, vars hemvistjurisdiktion och på samma gång även huvudkontor finns i Sverige. På grund av ovan nämnda orsak ska ett bolag med stöd av punkt A i avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i Sverige för all sin verksamhet. Denna skyldighet täcker även verksamhet som bedrivs i Finland via en plats för stadigvarande affärsverksamhet, eftersom en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster enligt 3 § 1 punkten i den föreslagna lagen inte behöver fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheter i Finland, om de redan fullgörs i Sverige på grund av att den hierarkiskt starkare hemvistjurisdiktionen finns där. Om bolaget har en filial i Finland, via vilken det utför rapporteringspliktiga transaktioner, är den dock utifrån 2 § 2 mom. i den föreslagna lagen skyldig att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i Finland i fråga om de rapporteringspliktiga transaktioner som utförs via denna filial. Huvudkontoret i Sverige undviker dubbelrapportering, om filialen i Finland fullgör sin skyldighet. Huvudkontoret behöver nämligen inte med stöd av punkt H i

avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, fullgöra skyldigheterna i Sverige för samma rapporteringspliktiga transaktioner, utan endast för de återstående rapporteringspliktiga transaktionerna, som även i övrigt i varje fall omfattas av dess ansvar.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafens 1 mom. punkt A.1 i avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. I fråga om innehåll motsvarar 1 mom. 2 punkten i paragrafen punkt A.2 i avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A i avsnitt I i CARF. I fråga om innehåll motsvarar paragrafens 2 mom. punkt B i avsnitt I i bilaga IV till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B i avsnitt I i CARF.

3 §. Skyldighet att lämna upplysningar i flera kvalificerade jurisdiktioner. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska uppfylla skyldigheten avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheten i den kvalificerade jurisdiktion till vilken den har en territoriell anknytning på det sätt som avses i 2 §. I fråga om en och samma rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster kan detta villkor fullgöras i flera än en kvalificerad jurisdiktion samtidigt. Denna paragraf innehåller bestämmelser om undantag till den skyldighet som bildas ovan i 2 § att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i Finland. Paragrafen begränsar omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar i Finland. Avgränsningen baserar sig på DAC8 och CARF och de verkställande jurisdiktionerna har i princip gällande motsvarande bestämmelser som avgränsar den territoriella dimensionen på skyldigheten att lämna upplysningar och efterlevnaden av skyldigheterna. I och med de undantag som föreslagits i paragrafen behöver en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i Finland, om den har en starkare eller lika stark territoriell anknytning till någon annan kvalificerad jurisdiktion och fullgör motsvarande skyldighet i denna kvalificerade jurisdiktion. De föreslagna bestämmelserna i 1–5 punkten i paragrafen tillämpas inte på enheter enligt 2 § 1 mom. 1 punkten, det vill säga enheter som auktoriserats av Finansinspektionen i enlighet med artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster eller som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha underrättat Finansinspektionen i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster. Den föreslagna lagens 6 punkt är dock tillämplig på dessa aktörer. Genom att tillämpa de hierarkibestämmelser som föreslagits till paragrafen säkerställs att skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna inte ska tillämpas och fullgöras i Finland, utan i en sådan jurisdiktion till vilken en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en starkare eller en lika stark territoriell anknytning och i vilken den fullgör skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna.

Finland, och i detta fall Skatteförvaltningen i egenskap av behörig myndighet, borde ha en möjlighet att förvissa sig om att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster med en territoriell anknytning till flera kvalificerade jurisdiktioner fullgör sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheter i en annan kvalificerad jurisdiktion. Den eventuella utmaning som följer av detta kan i princip realiseras endast i fråga om sådana rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, vilka uppfyller definitionen av en kryptotillgångsoperatör. De aktörer som avses i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar borde uppfylla skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i princip endast i den medlemsstat vars behöriga myndighet har beviljat auktorisation till den eller till vilken den har lämnat en anmälan. Således är det möjligt att till exempel i Finland enkelt granska om de fullgjort skyldigheterna

för dessa aktörer för utbytet av upplysningar i fråga om beskattning genom att jämföra registret enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och om aktören gett en årsanmälan eller inte. Enligt punkt 10 i artikel 8 ad i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, grundar kommissionen före den 31 december 2025 ett register över kryptotillgångsoperatörer, i vilket de upplysningar som ska lämnas enligt punkt F.2 i avsnitt V i bilaga VI införs. Vidare är registret över kryptotillgångsoperatörer tillgängligt för de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater. Skatteförvaltningen har möjlighet att ur ifrågavarande register granska den medlemsstat i vilken engångsregistreringen enligt ovan nämnda bestämmelser har gjorts. Skatteförvaltningen har möjlighet att utbyta upplysningar med den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vilken kryptotillgångsoperatörerna har engångsregistrerat sig. Utöver det ovan nämnda tillämpas paragrafen endast på sådana situationer, där skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna faktiskt har fullgjorts i en annan kvalificerad jurisdiktion. Såvida detta inte är fallet, blir de bestämmelser som hänför sig till paragrafen inte tillämpliga, utan på en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillämpas bestämmelserna i 2 §, utifrån vilka den ska uppfylla skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna fullt ut i Finland.

De bestämmelser som föreslagits i 1–3 punkten i paragrafen innehåller undantag till vad som föreskrivs i 2 §. Enligt dessa behöver en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster enligt 2 §, vilken är en enhet, dock inte uppfylla skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna enligt 3 och 4 kap., om något i 2 § 1 mom. avsett starkare territoriellt villkor uppfylls i någon annan kvalificerad jurisdiktion, där den uppfyller skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna enligt 3 och 4 kap. Paragrafens 1–3 punkt är i övrigt av samma innehåll, men i hierarkin går man alltid vidare från varje punkt till en lägre territoriell anknytning.

Den föreslagna 4 punkten motsvarar i fråga om innehåll till övriga delar 1–3 punkten, men där är den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster en fysisk person. Till följd av detta kan en stadigvarande plats för affärsverksamhet för en fysisk person enligt 4 punkten med tanke på den territoriella dimensionen på skyldigheten att lämna upplysningar jämföras endast med den föreslagna 1 underpunkten i 2 § 1 mom. 2 punkten, det vill säga med hemvistjurisdiktionen. Underpunkterna 2 och 3 i 1 mom. 2 punkten i föreslagna 2 § gäller endast för enheter.

Den föreslagna 5 punkten har till övriga delar motsvarande innehåll som de tidigare punkterna, men i den ska villkoret om en territoriell anknytning till väsentliga delar vara motsvarande, det vill säga lika stark, såväl i Finland som i någon annan kvalificerad jurisdiktion. För att denna punkt ska bli tillämplig ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ha till exempel en hemvistjurisdiktion samtidigt såväl i Finland som i Estland. Vidare är det möjligt att tillämpa undantaget endast då den aktuella rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen har anmält att den fullgjort skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i en annan kvalificerad jurisdiktion på det sätt som avses i 50 §. Syftet med detta krav som har sitt ursprung i såväl CARF som DAC8 är att generera ett undantag som gäller skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna för den kvalificerade jurisdiktion som är föremål för skyldigheten att fullgöra skyldigheterna i en annan kvalificerad jurisdiktion. I dessa situationer har en kvalificerad jurisdiktion ett accentuerat behov av att få information om användning av undantaget, eftersom den territoriella anknytningen till de två olika kvalificerade jurisdiktionerna är lika stark. Det har inte ansetts vara behövligt att utfärda bestämmelser om ett motsvarande accentuerat behov och en därpå följande anmälingsskyldighet i DAC8 och CARF med tanke på andra variationer av den territoriella anknytningen.

Den sist föreslagna 6 punkten innehåller delvis ett undantag som innehållsmässigt avviker från de tidigare punkterna. Det är inte möjligt att tillämpa undantagen i de tidigare punkterna på de aktörer som avses i 2 § 1 mom. 1 punkten, det vill säga på aktörer till vilka Finansinspektionen beviljat auktorisation eller som gjort en anmälan till Finansinspektionen. Med undantag för detta kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med föreslagna 6 punkten uppfylla det föreskrivna villkoret i såväl 2 § 1 mom. 1 punkten som 2 punkten och trots detta kan 6 punkten tillämpas på den. Till exempel en sådan rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, till vilken Finansinspektionen beviljat auktorisation i Finland, och som genomför rapporteringspliktiga transaktioner via en filial som finns i Danmark genom att där fullgöra skyldigheten avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheten i fråga om dessa rapporteringspliktiga transaktioner, behöver således inte fullgöra skyldigheterna för dessa rapporteringspliktiga transaktioner i Finland. Detta uttryckliga undantag utsträcker sig dock endast till sådana rapporteringspliktiga transaktioner, som utförs via en filial som finns i en annan kvalificerad jurisdiktion. Skyldigheterna avseende sådana rapporteringspliktiga transaktioner som utförs i huvudkontoret ska fortfarande fullgöras av huvudkontoret och i dess kvalificerade jurisdiktion.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna C–H i avsnitt I i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkt C–H i avsnitt I i CARF.

2 kap. Definitioner

Kapitlet innehåller bestämmelser om de centrala begreppen som anknyter till och som tillämpas i lagen, vilka i regel ingår i avsnitt IV i CARF och i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilket ändrats genom DAC8. Innehållet i definitionerna av den föreslagna lagen motsvarar innehållet i definitionerna i CARF och DAC8. Omfattande inkludering av definitionerna i direktivet, i hög grad i enlighet med ordalydelsen i direktivet, kan anses vara befogat även för att säkerställa och visa att Finland genomför direktivet med det krävda innehållet och på ett omfattande sätt. Det är motiverat att utfärda bestämmelser om definitionerna på det sätt som föreslagits i propositionen även med beaktande av den förutsättning som ingår i CARF, enligt vilken jurisdiktionerna visar att de i sin lagstiftning använder definitioner som innehållsmässigt motsvarar definitionerna i regelverket för rapportering.

De begrepp som definierats i CARF och DAC8 är i princip enhetliga i fråga om innehåll. Skillnader förekommer främst i de använda orden och ordalydelserna mellan de ursprungliga texterna på engelska. I CARF används till exempel ordet *relevant* (även på engelska *relevant*) för att beskriva och precisera de begrepp som är betydelsefulla för insamlingen och anmälningen av upplysningar, medan motsvarande ord i DAC8 är *rapporteringspliktig* (*reportable* på engelska). I definitionerna i den föreslagna lagen används i första hand den engelskspråkiga versionen av DAC8 och översättningen av den till svenska som grund för definitionerna. Definitionerna finns även i regel i samma ordning som i DAC8. De innehållsmässiga skillnaderna i CARF nämns vid behov separat. Utan fastställda begrepp i den föreslagna lagen blir det nödvändigt att upprepade gånger använda uttryck med flera ord, vilket skulle göra bestämmelserna långa och svårtydda.

4 §. Kryptotillgång. I paragrafen definieras begreppet kryptotillgångar. Med kryptotillgång avses en kryptotillgång enligt definitionen i artikel 3.1.5 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Den föreslagna definitionen av kryptotillgång i paragrafen baserar sig på punkt A.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den innehåller en hänvisning enligt vilken kryptotillgång avser en kryptotillgång enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Det handlar om en så kallad statisk hänvisning,

som hänvisar till en annan gällande EU-rättsakt. I EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar avses med kryptotillgång en digital representation av ett värde eller av en rättighet som kan överföras och lagras elektroniskt med hjälp av teknik för distribuerade liggare eller liknande teknik. I CARF avses med den motsvarande termen en digital representation av ett värde, som använder en kryptografiskt krypterad adress i en distribuerad liggare eller motsvarande teknik för att säkerställa och trygga transaktionerna. I definitionen i CARF-regelverket för rapportering används lite annorlunda ord än i motsvarigheten i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, men de motsvarar innehållsmässigt varandra. Enligt punkt 9 i ingressen till direktivet ska det regelverk för rapportering som utarbetats av OECD beaktas i unionens regler. Den definition som bildas av den statiska hänvisningen i direktivet och den självständiga definitionen i regelverket för rapportering är innehållsmässigt enhetliga och de ska tolkas enhetligt.

Definitionen av kryptotillgång är med beaktande av kommentaren till regelverket för rapportering omfattande. Med digital representation av ett värde eller en rättighet avses i detta sammanhang att en kryptotillgång ska representera en rättighet till ett värde och att äganderätten till ett sådant värde eller en anknuten rättighet kan vara föremål för handel med andra personer eller enheter eller överföring av den till andra personer eller enheter på ett digitalt sätt. Till exempel en sådan token som baserar sig på kryptografi²⁰ och som möjliggör att ett värde bevaras, en betalning görs och som inte representerar någon fordran eller någon rättighet gentemot en persons medlemskap, rättigheter till egendom eller andra absoluta eller proportionella rättigheter är en kryptotillgång. Vidare föreslås det att en sådan token som baserar sig på kryptografi och som representerar en fordran eller medlemsrättigheter gentemot en person eller en enhet, rättigheter till egendom eller andra absoluta eller proportionella rättigheter och som kan omvandlas till digitala fiatvalutor eller andra kryptotillgångar är en kryptotillgång. Ett exempel på detta är ett derivatavtal som uppfyller ovan nämnda förutsättningar och som följer kursutvecklingen för någon annan kryptotillgång med hävstångseffekt.

Definitionen av kryptotillgång täcker i princip kryptotillgångar som släppts ut på marknaden och utfärdats på alla olika sätt. I princip kan utfärdaren vara vem som helst och utfärdaren behöver inte vara en juridisk person eller ett juridiskt arrangemang. Således anses även de kryptotillgångar som utvecklats av fysiska personer uppfylla definitionen av en kryptotillgång. Detta trots att avdelning II i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar ställer strikta villkor för tillhandahållande av kryptotillgångar för allmänheten och upptagande av kryptotillgångar som handelsföremål. Genom den nationella lagen genomförs dock bestämmelser i anknytning till det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning, vilka till denna del inte orsakar begränsningar av tillämpningsområdet för bestämmelserna i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Dock leder dessa bestämmelser sannolikt i praktiken till att leverantörer av kryptotillgångstjänster som verkar i unionen väljer endast

²⁰ Ordet Token har inte fastställts separat i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, CARF eller DAC8. EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar innehåller en definition av e-pengatoken, som avser en typ av kryptotillgång som ska upprätthålla ett stabilt värde genom att hänvisa till värdet på en officiell valuta. Token ska förstås som en digital enhet som beskriver en kryptotillgång då denna regeringsproposition läses. Det finns inte något etablerat ord för token på svenska. Uttrycket pollett som använts i vissa sammanhang motsvarar inte den nuvarande huvudsakliga karaktären på kryptotillgångar, som utgörs av egendom. På grund av dessa orsaker används i denna regeringsproposition det oöversatta uttrycket token.

kryptotillgångar som uppfyller kraven i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar som handelsobjekt.²¹

Inte heller de praktiska egenskaper som gäller kryptotillgångar har egentligen någon betydelse för uppfyllandet av definitionen. En kryptotillgång kan till exempel följa någon officiell valutas kurs eller sträva efter att bevara värdet. I fråga om regleringen av det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattningen täcker definitionen av kryptotillgång såväl fungibla kryptotillgångar, det vill säga tillgångar, såsom bitcoinar, som kan bytas sinsemellan till samma värde, som icke-fungibla kryptotillgångar, som är en representation av rättigheter till exempelvis digitala samlarobjekt. Till denna del har EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar dock ett snävare tillämpningsområde. Enligt punkt 11 i ingressen till förordningen ska förordningen i fråga inte tillämpas på kryptotillgångar som är unika och fungibla med andra kryptotillgångar, inbegripet digitala konstverk och samlarföremål. Å andra sidan ska alla dessa kryptotillgångar inte anses vara unika eller icke-fungibla enligt punkt 12 i ingressen. Till exempel utfärdande av kryptotillgångar som icke-fungibla token i form av en stor serie eller samling ska betraktas som ett tecken på att de är fungibla. Således förekommer i praktiken inte heller till denna del någon större skillnad mellan tillämpningsområdet för regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning och EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

Sådana användningssätt som baserar sig på teknik för distribuerade liggare eller liknande teknik och som inte är digitala representationer av ett värde eller en rättighet är inte kryptotillgångar. Ett exempel på detta är ett fastighetsregister som genomförts med teknik för en distribuerad liggare, där själva intyget inte anger någon äganderätt till de tillgångar som det representerar, eller ett register, som redogör bland annat för upplysningar om tillverkningen av produkten, men där anteckningen om produkten i sig inte visar någon äganderätt till produkten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.1 i avsnitt VI i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.1 i avsnitt IV i CARF.

5 §. Fiatvaluta. I paragrafen definieras fiatvaluta. Med fiatvaluta avses en officiell valuta som har getts ut av vilken jurisdiktion som helst eller av en jurisdiktions utsedda centralbank eller penningpolitiska myndighet som avses i 20 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, och som utgörs av fysiska sedlar eller mynt eller pengar i olika digitala former, inklusive bankreserver, centralbankers digitala valutor, affärsbankers pengar och elektroniska penningprodukter

Även definitionen av fiatvaluta är bred och dess tillämpningsområde täcker många olika produkter. I punkt 27 i ingressen till DAC8 konstateras att elektroniska pengar, enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG, nedan *e-penningdirektivet*, används ofta i unionen, och antalet transaktioner och inte uttryckligen omfattas av tillämpningsområdet för handräckningsdirektivet och att medlemsstaterna ska anta olika regler för att säkerställa att rapporteringsskyldigheterna tillämpas på elektroniska pengar. I denna paragraf anses elektroniska penningprodukter omfatta såväl elektroniska pengar enligt 11 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning som elektroniska pengar enligt 7 § i den föreslagna lagen. Således ska en kryptotillgång som uppfyller definitionen av elektroniska pengar enligt 7 § i den föreslagna

²¹ Se till exempel Bitstamps pressmeddelande, 26.6.2024, Bitstamp confirms changes to accord with MiCA regulation, <https://blog.bitstamp.net/post/bitstamp-confirms-changes-to-accord-with-mica-regulation/>.

lagen behandlas som fiatvaluta i den föreslagna lagen, liksom även elektroniska pengar enligt 11 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. I fråga om elektroniska pengar ska den i ingressen till DAC8 nämnda tillämpningen av rapporteringsskyldigheter på elektroniska pengar genomföras såväl genom den separata definitionen av elektroniska pengar i lagen som genom att jämställa den med fiatvaluta.

På marknaden kan det även förekomma produkter som inte uppfyller definitionen av elektroniska pengar i någondera av de föreslagna lagarna. I regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om leverantörer av kryptotillgångstjänster och om marknader för kryptotillgångar samt till vissa andra lagar (RP 31/2024 rd) konstateras att juridiskt är e-pengatoken elektroniska pengar i den mening som avses i e-penningdirektivet och därmed också medel enligt definitionen i det andra betaltjänstdirektivet. I samma regeringsproposition konstateras även att framöver kommer e-pengatoken att omfatta både kryptotillgångar och elektroniska pengar och på e-pengatoken tillämpas således bestämmelserna i både förordningen om marknader för kryptotillgångar och den nationella lagstiftning som grundar sig på e-penningdirektivet. När det handlar om e-pengatoken enligt artikel 3.7 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, som dock inte uppfyller definitionen av elektroniska pengar i 7 § i den föreslagna lagen, handlar den ifrågasvarande produkten om en rapporteringspliktig kryptotillgång med tanke på regleringen av utbytet av upplysningar i anknytning till kryptotillgångar till den del som den till övriga delar uppfyller definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång. På motsvarande sätt kan en produkt i en annan form än en kryptotillgång som inte uppfyller alla förutsättningar för definitionen av elektroniska pengar i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning vara en elektronisk penningprodukt, som med andra jämställs med en fiatvaluta. Dessa tolkningar leder med tanke på regleringen kring utbyte av upplysningar till ett ändamålsenligare, mer omfattande och tydligare slutresultat.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.5 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.5 i avsnitt IV i CARF.

6 §. En centralbanks digitala valuta. I paragrafens definieras en centralbanks digitala valuta. Med en centralbanks digitala valuta avses en digital fiatvaluta som getts ut av en sådan centralbank eller annan penningpolitisk myndighet som avses i 20 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. En centralbanks digitala valutor anses inte vara rapporteringspliktiga kryptotillgångar, eftersom de är fiatvaluta i digital form. Delvis på grund av detta jämställs en centralbanks digitala valuta i DAC8 och i den föreslagna lagen med fiatvaluta som en del av definitionen av fiatvaluta. Via definitionen av en fiatvaluta omfattas även en centralbanks digitala valuta av skyldigheten att lämna upplysningar och den anknutna anmälningen av upplysningar som en produkt som jämställs med fiatvaluta till exempel då en rapporteringspliktig kryptotillgång skaffas med en centralbanks digitala valuta. En centralbanks digitala valuta avviker från elektroniska pengar i regel på så sätt att en centralbanks digitala valuta i enlighet med dess namn utfärdas av en centralbank eller en annan penningpolitisk myndighet, medan elektroniska pengar kan utfärdas även av en annan aktör, såsom ett privat företag.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.2 i avsnitt VI i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.3 i avsnitt IV i CARF.

7 §. Elektroniska pengar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av elektroniska pengar. Enligt punkt 27 i ingressen till DAC8 används elektroniska pengar enligt definitionen i e-penningdirektivet ofta och antalet transaktioner och deras sammanlagda värde ökar stadigt. I

denna beskrivning av elektroniska pengar handlar det dock om så kallade elektroniska pengar, vars utfärdande eller överföringar i princip inte har någon kontaktyta med kryptotillgångar eller en adress i en distribuerad liggare, utan utfärdandet och administrationen av dessa produkter baserar sig på andra elektroniska system. De aktuella traditionella elektroniska pengarna har dock beaktats i och med DAC8 genom att foga en definition av dessa till bilaga I till handräkningsdirektivet. Denna definition är till andra delar helt identisk med definitionen av elektroniska pengar i bilaga VI till DAC8, men den sist nämnda innehåller ett krav om att uppfylla även definitionen av kryptotillgång.

För att vara elektroniska pengar enligt den föreslagna lagen, ska produkten för det första uppfylla definitionen av kryptotillgång, det vill säga att den ska vara en digital representation av ett värde eller en rättighet, och den ska kunna överföras och sparas elektroniskt genom teknik för en distribuerad liggare eller motsvarande teknik. Ovan nämnda teknik används inte för att utfärda eller överföra så kallade konventionella elektroniska pengar. Produkter som inte är föremål för teknik för en distribuerad liggare eller motsvarande teknik handlar inte uttryckligen om elektroniska pengar enligt den föreslagna lagen. Dessa produkter kan dock uppfylla definitionen av elektroniska pengar enligt 11 § i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

Principen om teknikneutralitet syns dock i den övriga regleringen. I artikel 3.7 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar avses med e-pengatoken en typ av kryptotillgång som ska upprätthålla ett stabilt värde genom att hänvisa till värdet på en officiell valuta. I förordningen används för denna typ av kryptotillgång parallellt även uttrycket e-pengatoken och det finns inte skillnader mellan dessa uttrycks betydelser. I regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om leverantörer av kryptotillgångstjänster och om marknader för kryptotillgångar samt till vissa andra lagar (RP 31/2024 rd) konstateras att juridiskt är e-pengatoken elektroniska pengar i den mening som avses i e-penningdirektivet och därmed också medel enligt definitionen i det andra betaltjänstdirektivet. I samma regeringsproposition konstateras även att framöver kommer e-pengatoken att omfatta både kryptotillgångar och elektroniska pengar och på e-pengatoken tillämpas således bestämmelserna i både förordningen om marknader för kryptotillgångar och den nationella lagstiftning som grundar sig på e-penningdirektivet. Definitionen av det obligatoriska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning utifrån DAC8 och CARF är dock mer detaljerad och noggrant avgränsad än vad som avses med elektroniska pengar i den övriga regleringen. Definitionen är även självständig i förhållande till den övriga regleringen.

Utöver att elektroniska pengar ska uppfylla definitionen av kryptotillgång, ska den enligt 1 mom. 1 punkten vara en digital representation av en fiatvaluta. En kryptotillgång anses vara en digital representation och beskriva värdet av dess fiatvaluta. En kryptotillgång vars referens utgörs av värdet av flera fiatvalutor eller egendomsposter är inte elektroniska pengar. Enligt 1 mom. 2 punkten ska en kryptotillgång för det tredje ha utfärdats mot erhållande av medel i syfte att genomföra betalningstransaktioner. Utfärdande ska tolkas brett och kan anses omfatta verksamhet där man erbjuder ett värde som laddats i förväg och betalningsinstrument som ersättning för tillgångarna. Dessutom förutsätts att en kryptotillgång utfärdats för att göra betalningstransaktioner. Detta avsnitt av definitionen av elektroniska pengar innebär i praktiken att elektroniska pengar handlar om en produkt som ska betalas i förväg. Enligt 1 mom. 3 punkten ska en kryptotillgång för det fjärde utgöra en fordran på utgivaren angiven i samma fiatvaluta. Denna fordran innehåller alla penningmässiga krav gentemot utgivaren, och den beskriver värdet av den fiatvaluta som anknyter till den aktuella kryptotillgång som utfärdats för kunden. Om kryptotillgångar som ska betraktas som elektroniska pengar utfärdats till ett värde av 100 euro till en kund, har kunden, eller innehavaren av detta parti i stället för kunden, en lika stor fordran på 100 euro gentemot utgivaren. För att vara elektroniska pengar, ska kryptotillgången

även ha ett nominellt värde. Detta innebär dock inte att värdet på en kryptotillgång inte kan variera i ett 1:1-förhållande på marknaden. Enligt 1 mom. 4 punkten ska kryptotillgången, för det femte, accepteras som betalningsmedel av en annan fysisk eller juridisk person än utgivaren. På grund av detta anses det alla sådana produkter vars användningsmöjligheter begränsar sig till utgivaren eller utgivarens direkta handelspartner eller med vilka det är möjligt att skaffa varor eller tjänster endast i begränsad utsträckning inte handlar om elektroniska pengar. Enligt 1 mom. 5 punkten ska kryptotillgången för det sjätte i enlighet med de lagstiftningskrav som gäller för utgivaren kunna lösas in när som helst och till det nominella beloppet för samma fiatvaluta på begäran av produktens innehavare. Med samma fiatvaluta avses den fiatvaluta som utgör en digital representation av kryptotillgången. Utgivaren har i inlösenkedet möjlighet att dra av kostnader eller andra transaktionsrelaterade kostnader från det belopp som ska lösas in.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att trots vad som föreskrivs i 1 mom. avses med elektroniska pengar inte en produkt som endast har skapats för att underlätta överföring av medel från en kund till en annan person enligt kundens instruktioner. Arbetsgivaren kan till exempel använda dessa produkter för överföring av månadslöner till sina anställda eller för att ge en arbetskraftsinvandrare möjlighet att överföra tillgångar till släktingar som bor i en annan stat.

Enligt paragrafens 3 mom. anses en produkt inte ha skapats för att underlätta överföring av medel om de medel som är kopplade till en sådan produkt, inom ramen för den överförande enhetens normala affärsverksamhet, innehåller längre än 60 dagar efter mottagandet av instruktioner för att underlätta överföringen, eller om inga instruktioner mottas, om de medel som är förknippade med en sådan produkt innehåller längre än 60 dagar efter det att medlen mottagits.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.5 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.4 i avsnitt IV i CARF.

8 §. Rapporteringspliktig kryptotillgång. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång. Med rapporteringspliktig kryptotillgång avses andra kryptotillgångar än centralbankens digitala valutor, elektroniska pengar eller sådana kryptotillgångar, och i fråga om vilka den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster på behörigt sätt har fastställt att de inte kan användas för betalnings- eller investeringsändamål. Definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång är en av de viktigaste definitionerna i förhållande till om bestämmelserna i den föreslagna lagen tillämpas eller inte tillämpas på affärsverksamhet som bedrivs av en viss aktör. Huruvida definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång uppfyller eller inte uppfylls avgränsas för det första av om tjänsteleverantörens verksamhet överhuvudtaget omfattas av lagens tillämpningsområde. För det andra begränsar definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång den grupp av kryptotillgångstjänster som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster är skyldig att anmäla.

Definitionen av en kryptotillgång enligt 4 § i den föreslagna lagen är bred. Även definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång är på motsvarande sätt fortfarande bred, men avsikten har varit att i DAC8 och CARF utanför tillämpningsområdet lämna sådana produkter som inte ansetts vara väsentliga och behövliga uttryckligen för att ingripa i skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt. Med beaktande av denna bakgrund har en centralbanks digitala valuta och elektroniska pengar avgränsats utanför tillämpningsområdet och bägge har fastställts separat i 5 och 6 § i den föreslagna lagen. Även sådana kryptotillgångar för vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster fastställt att de kan användas för betalnings- eller investeringsändamål har avgränsats utanför tillämpningsområdet.

En behörig definition av betalnings- eller investeringsändamålet för en kryptotillgång delas in i en tolkning som gradvis går djupare i fråga om kryptotillgångens natur och användningsändamål. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan för det första använda denna klassificeringsåtgärd och fortfarande lita på den åtgärd som den vidtagit i bedömningen av om en kryptotillgång handlar om en virtuell tillgång enligt rekommendationerna av aktionsgruppen mot penningtvätt och finansiering av terrorism, nedan *FATF* (Financial Action Task Force).²² Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar i denna bedömning beslutat sig för att kryptotillgången handlar om en virtuell tillgång enligt *FATF*:s rekommendationer utifrån det faktum att den kan användas för betalnings- eller investeringsändamål, handlar kryptotillgången även om en rapporteringspliktig kryptotillgång enligt den föreslagna paragrafen. Till den del som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i ovan nämnda bedömning har beslutat sig för att kryptotillgången inte handlar om en virtuell tillgång enligt *FATF*:s rekommendationer eller om den inte har gjort denna bedömning, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster för varje enskild kryptotillgång fastställa om den kan användas för betalnings- eller investeringsändamål eller inte. Endast då detta test leder till ett slutresultat enligt vilket en kryptotillgång kan användas för betalnings- eller investeringsändamål, kan den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångar göra en tolkning om att kryptotillgången handlar om en rapporteringspliktig kryptotillgång. Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster på grund av detta test fortfarande har misstankar om huruvida kryptotillgångar kan användas för betalnings- eller investeringsändamål eller inte, ska den tolka att kryptotillgången handlar om en rapporteringspliktig kryptotillgång.

Vissa omständigheter främjar att en viss kryptotillgång kan användas för betalnings- eller investeringsändamål. Sådana kryptotillgångar som är föremål för sådana finansiella tillgångar som avses i 10 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning eller som omfattas av regleringen kring finansmarknaden handlar i princip om en rapporteringspliktig kryptotillgång. Sådana finansiella produkter som i sig inte är kryptotillgångar, utan som utgör en representation av eller vars föremål är en rapporteringspliktig kryptotillgång eller kryptotillgångar, handlar å andra sidan inte om en rapporteringspliktig kryptotillgång. Dessa produkter, såsom derivatavtal med kryptotillgångar som föremål för avtalet, hör till tillämpningsområdet för lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning i stället för den motsvarande regleringen för kryptotillgångar.

Så kallade icke-fungibla token (NFT) marknadsförs i allmänhet som samlarobjekt. Detta förmodade användningsändamål som skapats av det anknutna omnämnandet hindrar dock i sig inte att dessa produkter används för betalnings- och investeringsändamål. En rapporteringspliktig leverantör av kryptotillgångstjänster ska bedöma NFT:arnas karaktär och faktiska användningsändamål i marknadsföringen i stället för de använda uttrycken och karakteriseringarna. Om NFT:ar faktiskt kan användas för betalnings- eller investeringsändamål, handlar det i så fall om en rapporteringspliktig kryptotillgång. NFT:ar används faktiskt för betalnings- eller investeringsändamål, då det är möjligt att handla med dem på en marknadsplats. På samma sätt som övriga kryptotillgångar ska man i fråga NFT:ar även göra en fallspecifik bedömning av om den aktuella NFT:en kan användas för betalnings- eller

²² FATF (2019), Guidance for a Risk-Based Approach to Virtual Assets and Virtual Asset Service Providers, FATF, <https://www.fatf-gafi.org/content/dam/fatf-gafi/guidance/RBA-VA-VASPs.pdf.coredownload.inline.pdf>.

investeringsändamål eller inte. I dessa bedömningar ska man dock beakta det allmänna användningssyftet för NFT:ar.

Å andra sidan talar vissa omständigheter mot att en viss kryptotillgång kan användas för betalnings- eller investeringsändamål. Det kan handla om en sådan situation till exempel då det är möjligt att byta en viss kryptotillgång eller lösa in den endast i ett avgränsat nät som ersättning för varor eller tjänster. Dessa varor eller tjänster kan vara bland annat presentkort i anknytning till mat, böcker eller restauranger eller till exempel en gottgörelse i anknytning till olika stamkundsförmåner. Tjänsterna täcker till denna del även digitala versioner av ovan nämnda produkter, såsom musik eller spel i digitala former. Oberoende av hurudan vara eller tjänst det handlar om, är det viktigaste att bedöma till vilken del denna kryptotillgång faktiskt används i ett avgränsat och slutet nät eller system. Det handlar inte längre om en sådan avgränsning från användning av nät och begränsad användning då kryptotillgången kan överföras utanför ett avgränsat nät och det är möjligt att handla med den på eftermarknaden till ett skäligt marknadsvärde. Kryptotillgången är i så fall en rapporteringspliktig kryptotillgång.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.4 i avsnitt VI i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.2 i avsnitt IV i CARF.

9 §. Kryptotillgångstjänst. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en kryptotillgångstjänst. Med kryptotillgångstjänst avses kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.16 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar samt staking och utlåning. Definitionen baserar sig på punkt B.4 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. CARF innehåller inte någon definition av en kryptotillgångstjänst. Artikel 3.1.16 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar innehåller en uttömmande förteckning med tio punkter om när en tjänst eller verksamhet i anknytning till vilken som helst kryptotillgång handlar om en kryptotillgångstjänst enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Ovan nämnda kryptotillgångstjänster definieras ännu närmare i underpunkterna 17–26 i artikel 3.1 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. En del av dessa tjänstetyper, såsom tillhandahållande av rådgivning om kryptotillgångar, är inte väsentliga eller betydelsefulla för regleringen av det automatiska utbytet av upplysningar för beskattningen av kryptotillgångar eller den föreslagna lagen. Detta orsakar dock inte i regel något problem som orsakar ett för brett tillämpningsområde, eftersom den föreslagna lagen omfattar en självständig definition av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, vilken är separat i förhållande till definitionen i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och uttryckligen ska omfatta en genomförd bytestransaktion för att tillämpningsområdet ska bli tillämpligt. Den föreslagna definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster avgränsar således de typer av kryptotillgångstjänster som avses i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, vilka inte är betydelsefulla för den föreslagna lagen och inte heller för det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning, utanför regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning.

Det ovan nämnda sättet att utfärda bestämmelser om tillämpningsområdet och dess omfattning kan leda till att en kryptotillgångstjänst som behövs med tanke på regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning inte ingår i den uttömmande förteckningen i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, varför denna kryptotillgångstjänst inte omfattas av den föreslagna lagens tillämpningsområde, eftersom den lämnar en aktör som tillhandahåller tjänsten i fråga utanför definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. I DAC8 har man dock beslutat sig för att koppla definitionen av en leverantör av kryptotillgångstjänster, en kryptotillgångsoperatör och en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till

EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar delvis via den definition av kryptotillgångstjänst som ingår i den, varför den föreslagna lagen följer samma logik. Utöver detta ser det ut som om de kryptotillgångstjänster som räknas upp i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster, såsom administration av en handelsplattform för kryptotillgångar eller byte av kryptotillgångar till andra kryptotillgångar, i tillräckligt omfattande grad täcker behoven i beskattningen och det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. I praktiken orsakar denna helhet inte någon motstridighet eller skillnad i fråga om tillämpningsområdet för CARE, eftersom en förutsättning för att definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska uppfyllas även i CARE utgörs av tillhandahållande av en sådan tjänst, med vilken en bytestransaktion utförs till förmån för en kund eller för en kunds räkning. Vidare har definitionen av denna bytestransaktion ansetts inkludera antingen en eller flera av de kryptotillgångstjänster som avses i artikel 3.1.16 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

Två separata tjänstetyper som gäller kryptotillgångar och som inte har nämnts eller fastställts separat i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och inte heller i CARE har fogats till DAC8. Dessa är staking och utlåning. Inte heller innehållet i dessa tjänstetyper har definierats i direktivet eller i regelverket för rapportering. I kommentaren till CARE nämns dock såväl staking som utlåning som exempel till den del som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska rapportera överföringar av kryptotillgångar enligt överföringstyp. I punkt 94 i ingressen till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar konstateras uttryckligen att denna förordning inte bör behandla utlåning och upplåning av kryptotillgångar, inbegripet e-pengatoken, och bör därför inte påverka tillämplig nationell rätt. Med beaktande av att man beslutat sig för att införa staking och utlåning i direktivet för att komplettera definitionen av kryptotillgångstjänster enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, är de sannolikt av sådan karaktär att de kan bilda väsentliga och betydelsefulla transaktioner med tanke på regleringen kring utbyte av upplysningar i fråga om beskattning, antingen som bytestransaktioner eller som överföringar. På ett sätt som motsvarar direktivet inkluderas de till en del av den föreslagna definitionen av en kryptotillgångstjänst.

Med tanke på behoven för det automatiska utbytet av upplysningar för beskattningen kan staking förstås till exempel som verksamhet där en viss kryptotillgång låses för att administrera teknik för en distribuerad liggare och ännu noggrannare en blockkedja genom att vanligtvis få en ersättning i form av samma kryptotillgång. Även uttrycket verksamhet enligt proof of stake-protokollet används för sådan administration av en blockkedja. Det finns även affärsverksamhetsmodeller där aktörer som tillhandahåller kryptotillgångstjänster möjliggör ovan beskrivna verksamhet för sina kunder och intäkterna av denna efter avdraget av det egna arvudet. På motsvarande sätt kan utlåning i detta hänseende avse till exempel att en eller flera kryptotillgångar utlånas till en tredjepart på så sätt att den som tagit detta lån betalar tillbaka samma eller motsvarande belopp till långivaren vid en senare tidpunkt. I dessa affärsverksamhetsmodeller är det allmänt att låntagaren ställer en säkerhet för lånet, som ofta är kryptotillgångar. Ovan nämnda karakteriseringar av tjänsternas innehåll motsvarar även det som Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten ESMA och Europeiska bankmyndigheten EBA kommit fram till i sin rapport från den 16 januari 2025, vilken baserar sig på den skyldighet som föreskrivits för kommissionen i artikel 142 i EU:s förordning om

marknader för kryptotillgångar, enligt vilken kommissionen ska lägga fram en berättelse om den senaste tidens utveckling i fråga om kryptotillgångar till Europaparlamentet och rådet.²³

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.4 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

10 §. Leverantör av kryptotillgångstjänster. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en leverantör av kryptotillgångstjänster. Med leverantör av kryptotillgångstjänster avses en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Definitionen baserar sig på punkt B.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. CARF innehåller inte någon definition av leverantör av kryptotillgångstjänster. I artikel 3.1.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar avses med leverantör av kryptotillgångstjänster en juridisk person eller ett annat företag vars sysselsättning eller affärsverksamhet består i att yrkesmässigt tillhandahålla en eller flera kryptotillgångstjänster till kunder och som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster i enlighet med artikel 59. Artikel 59 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar gäller skyldigheten att ha auktorisation för att tillhandahålla kryptotillgångstjänster i EU. Enligt underpunkt a i punkt 1 i artikeln får en person inte tillhandahålla kryptotillgångstjänster i unionen såvida inte den personen är en juridisk person eller ett annat företag som har auktoriserats som leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med artikel 63. Enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster får kryptotillgångstjänster tillhandahållas även av sådana finansiella enheter som redan har en annan auktorisation än en auktorisation för en leverantör av kryptotillgångstjänster, vilken beviljats av en finansinspektionsmyndigheten. Enligt punkt 1.b i artikeln i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar får en person inte tillhandahålla kryptotillgångstjänster i unionen, förutom om denna person är ett kreditinstitut, en värdepapperscentral, ett värdepappersföretag, en marknadsoperatör, ett institut för elektroniska pengar, ett förvaltningsbolag för fondföretag eller en förvaltare av alternativa investeringsfonder som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster enligt artikel 60. Finansiella enheter, inbegripet kreditinstitut, ska underrätta finansinspektionsmyndigheten om att kryptotillgångstjänster börjar tillhandahållas innan tjänsterna tillhandahålls.

På ovan nämnda sätt är auktorisation en förutsättning för att tillhandahålla kryptotillgångstjänster i Europeiska unionen, antingen uttryckligen till eller till vissa finansiella enheter som en del av en anmälan i anknytning till en tidigare auktorisation. I Finland införs auktoriserade leverantörer av kryptotillgångstjänster i Finansinspektionens offentliga register. Leverantörer av kryptotillgångstjänster som fått auktorisation i en annan medlemsstat i Europeiska unionen kan tillhandahålla sina tjänster över gränsen till Finland. Motsvarande rättighet innehas även av leverantörer av kryptotillgångstjänster som fått auktorisation i Finland. Tjänsteleverantörer som fått auktorisation i en annan medlemsstat än Finland och som har rätt att tillhandahålla sina tjänster i Finland införs även i Finansinspektionens offentliga register i förteckningen över tjänsteleverantörer som lämnat in anmälan. Finansinspektionen ska ge bland annat ovan nämnda upplysningar till ESMA till det offentliga register som det grundat, vilket i fråga om leverantörer av kryptotillgångstjänster innehåller till exempel beteckningen för den juridiska personen och en förteckning över de kryptotillgångstjänster som den tillhandahåller. Även de kryptotillgångstjänster som tillhandahålls med stöd av en anmälan införs i ESMA:s register. Därtill sammanställer ESMA en så kallad svart lista över sådana samfund som

²³ Joint Report, Recent developments in crypto-assets (Article 142 of MiCAR), 16.1.2025, https://www.esma.europa.eu/sites/default/files/2025-01/ESMA75-453128700-1391_Joint_Report_on_recent_developments_in_crypto-assets_Art_142_MiCA_.pdf, s. 5.

tillhandahåller kryptotillgångstjänster i strid med artiklarna 59 eller 61. Närmare uppgifter om dessa två register finns i artiklarna 109 och 110 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. ESMA:s register finns på dess webbplats i avsnittet om databaser och register.²⁴

DAC8 har på ovan nämnda sätt en tät anknytning till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Till denna del har det i DAC8 ansetts vara tillräckligt att lita på ESMA:s register, med vilket man följer de aktörer som tillhandahåller kryptotillgångstjänster inom unionen och således har en anknytning till en viss medlemsstat, för att de ska kunna vara rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Besluten och kontrollåtgärderna av den behöriga myndigheten, som i Finland utgörs av Finansinspektionen med stöd av lagen om kryptotillgångar, påverkar till vilken del aktörer med en territoriell anknytning till Finland även är en leverantör av kryptotillgångstjänster med tanke på det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. Utifrån EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar bedömer Finansinspektionen till exempel om en aktör yrkesmässigt tillhandahåller kryptotillgångstjänster som yrkes- eller affärsverksamhet till kunderna. Utöver det ovan nämnda är endast en sådan juridisk person eller ett företag som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster i enlighet med artikel 59 på grund av den direkta hänvisningen till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar i DAC8 en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt paragrafen. Till exempel en sådan aktör som ännu är på väg att ansöka om auktorisation eller som inte beviljats auktorisation eller som överhuvudtaget inte behöver ansöka om auktorisation betraktas till följd av detta inte som en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt den föreslagna definitionen i denna paragraf.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

11 §. Kryptotillgångsoperatör. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en kryptotillgångsoperatör. Med kryptotillgångsoperatör avses en annan leverantör av kryptotillgångstjänster än en leverantör av kryptotillgångstjänster. Definitionen baserar sig på punkt B.2 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. CARF innehåller inte någon definition av en kryptotillgångsoperatör.

I DAC8 finns det en definition av en kryptotillgångsoperatör i huvudsak på grund av tre av varandra oberoende orsaker. För det första har man strävat efter att uppfylla definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i CARF och till denna del uttryckligen den punkt enligt vilken en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster även kan vara en fysisk person som tillhandahåller tjänster i anknytning till kryptotillgångar i form av affärsverksamhet. EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar omfattar ett krav på att en aktör ska vara en juridisk person med de undantag som nämns i artikel 59.3. Enligt detta undantag ska rättigheterna för tredje parter, om den juridiska formen är någon annan än en juridisk person, vara tryggade på samma nivå som är möjligt då det handlar om en juridisk person.²⁵ Det är sannolikt att företagsformen för största delen av dem som ansöker om auktorisation hos Finansinspektionen i Finland kommer att vara uttryckligen aktiebolag. Alla leverantörer som Finansinspektionen har registrerat i enlighet med

²⁴ Se närmare i Interim MiCA Register, <https://www.esma.europa.eu/esmas-activities/digital-finance-and-innovation/markets-crypto-assets-regulation-mica#InterimMiCARegister>.

²⁵ Enligt ESMA:s QA 2342 anses fysiska personer eller trustar inte vara andra företag i den mening som avses i auktorisationen för en leverantör av kryptotillgångstjänster, <https://www.esma.europa.eu/publications-data/questions-answers/2342>.

lagen om virtuella valutor har varit aktiebolag. Enligt den information som fåtts från Finansinspektionen har de ännu inte haft en enda aktör som gjort en ansökan om att bli leverantör av kryptotillgångstjänster med en företagsform som varit någon annan än ett aktiebolag. För det andra har man i regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning velat säkerställa att skattemyndigheternas informationsbehov tillgodoses till exempel i sådana situationer där en aktör som faktiskt tillhandahåller kryptotillgångstjänster först är på väg att ansöka om auktorisation enligt förordningen om marknader för kryptotillgångar eller inte ännu beviljats auktorisation. Med definitionen har man velat trygga skattemyndigheternas informationsbehov även i sådana situationer där en aktör som tillhandahåller tjänster inom Europeiska unionen inte ansökt om den krävda auktorisationen. Detta trots att personen i fråga med tanke på regleringen av finansmarknaden inte ens har rätt att tillhandahålla kryptotillgångstjänster. För det tredje kan de tjänster eller produkter som erbjuds av aktören vara sådana på vilka EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar inte tillämpas. Det kan handla om en sådan situation till exempel då en aktör tillhandahåller tjänster i anknytning till vissa typer av NFT:ar och dessa tjänster inte anses omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3.1.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

Utan någon definition av kryptotillgångsoperatör möjliggör direktivet inte att definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i CARF uppfylls fullt ut. Med undantag för ovan nämnda omständigheter och orsaker avses i DAC8 med kryptotillgångsoperatör samma som en leverantör av kryptotillgångstjänster. Med andra ord ska även en kryptotillgångsoperatörs yrkes- eller affärsverksamhet utgöras av yrkesmässigt tillhandahållande av en eller flera kryptotillgångstjänster till kunderna. DAC8 hänvisar till motsvarande verksamhet med ordet "leverantör". Definitionen kryptotillgångsoperatör motsvarar innehållsmässigt till denna del även definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i CARF, där man likaså kräver att tjänster erbjuds i form av affärsverksamhet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.2 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

12 §. Bytestransaktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en bytestransaktion. Med bytestransaktion avses byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar och fiatvalutor samt byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar. I den finskspråkiga versionen av direktivet används uttrycket "Vaihtotransaktio" i stället för uttrycket "Vaihtotapahtuma": I den engelskspråkiga versionen av direktivet används uttrycket "Exchange transaction". I den föreslagna lagen har man beslutat sig för att använda uttrycket "Vaihtotapahtuma" på finska, eftersom detta uttryck ska anses lämpa sig bättre och exaktare för den term som används i samband med motsvarande överlåtelse av egendom mot ett vederlag i Finland. Oberoende av om man använder uttrycket "Vaihtotransaktio" eller "Vaihtotapahtuma" på finska, handlar den aktuella definitionen av en bytestransaktion om ett av de viktigaste begreppet med tanke på om tillämpningsområdet för den föreslagna lagen blir tillämpligt och den därpå följande omfattningen, vilket redan i sig kan påverka om en leverantör som tillhandahåller kryptotillgångstjänster är en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster eller inte.

Det handlar om en bytestransaktion endast då föremålet för bytet uttryckligen är en rapporteringspliktig kryptotillgång. Således handlar till exempel byte av en centralbanks digitala valuta som i övrigt uppfyller definitionen av en kryptotillgång mot en fiatvaluta inte om en bytestransaktion, eftersom en centralbanks digitala valuta handlar om en kryptotillgång, inte om en rapporteringspliktig kryptotillgång. Om förutsättningen för en rapporteringspliktig kryptotillgång uppfylls, handlar det om en bytestransaktion för det första då bytet sker mot en

fiatvaluta, till exempel euro. För det andra handlar det om en bytestransaktion då bytet sker mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar. I den finländska beskattningen omfattas bägge transaktionshelheter av begreppet överlåtelse mot ett vederlag, av vilka köp och byte är de vanligaste. Eftersom vederlaget i affären utgörs av en fiatvaluta, används ordet försäljning då det handlar om överlåtelse av egendom mot en kontant ersättning och ordet köp då det handlar om anskaffning av egendom mot en kontant ersättning. Byte handlar å sin sida om att bägge parter i bytet överlåter egendom till den andra parten. I den föreslagna lagen har man för att förenkla ärendet beslutat sig för att använda uttrycket "exchange" i den engelskspråkiga versionen av direktivet och översättningen "byte" i den svenskspråkiga versionen av direktivet för att beskriva bägge huvudsakliga transaktionshelheter. Det föreslagna uttrycket beskriver tillräckligt tydligt att transaktionerna handlar om överlåtelse mot en ersättning där egendom överförs till en annan part antingen mot pengar eller egendom.

Uttrycket "byte" ska tolkas brett och anses inte begränsa sig till de vanligaste ovan nämnda exemplen på överlåtelse mot en ersättning. Marknaden för kryptotillgångar och de anknutna typerna av tjänster utvecklas hela tiden. På samma gång skapas olika sätt att använda kryptotillgångar i bildandet av inkomst som väsentlig förmögenhet som kan utnyttjas. Syftet med definitionen av en bytestransaktion är att hålla jämna steg med utvecklingen och ge de nationella skattemyndigheterna möjlighet att få omfattande information även om nya tjänstetyper till den del som rapporteringspliktiga kryptotillgångar anses ha överlåtits mot en ersättning. I CARF:s xml-schema²⁶ har man möjliggjort att rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster lämnar tilläggsupplysningar om bytestransaktioner som avviker från det normala. Fyra olika transaktionstyper har inkluderats i den normala bytestransaktionsnivån: staking, kryptolån, wrapping och säkerhet. Dessa förval beskriver väl mångsidigheten i verksamhetsfältet i anknytning till kryptotillgångsmarknaden, där överlåtelse mot en ersättning även kan handla om annat än ett köp eller ett byte. Begreppet bytestransaktion ska även av denna orsak vara maximalt bred för att möjliggöra att Skatteförvaltningen har verktyg för att handla de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster, då de transaktioner som påverkar beskattningen utvecklas.

Ett byte mellan rapporteringspliktiga tillgångar kan ske mellan en eller flera olika former av rapporteringspliktiga kryptotillgångar. I fråga om en enda sorts rapporteringspliktig kryptotillgång avses med detta att det kan handla om en bytestransaktion även då en och samma rapporteringspliktiga kryptotillgång byts sinsemellan, till exempel att en bitcoin-kryptotillgång byts mot bitcoin-kryptotillgångar till samma eller ett olika stort värde. Detta får även stöd av punkt 30 som gäller avsnitt IV i kommentaren till CARF, enligt vilken bytestransaktioner täcker situationer där en rapporteringspliktig kryptotillgång överförs från en adress i en distribuerad liggare till en annan adress i en distribuerad liggare mot en annan rapporteringspliktig kryptotillgång eller en fiatvaluta. Det är dock osannolikt att dessa transaktioner genomförs i praktiken, eftersom kryptotillgångar som är likadana och av samma art i allmänhet har ett lika värdefullt enhetspris. Begreppet bytestransaktion är i varje fall på ovan nämnda sätt brett och täcker även situationer där en eller flera rapporteringspliktiga kryptotillgångar eller en eller flera fiatvalutor ingår i en enda bytestransaktion. Det motsvarande är möjligt även i byten mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Det kan handla om en bytestransaktion till exempel i en sådan situation där två eller fler fiatvalutor fås mot en rapporteringspliktig kryptotillgång.

²⁶ Se närmare i OECD (2024), Crypto-Asset Reporting Framework XML Schema: User Guide for Tax Administrations, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/578052ec-en>.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.2 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.2 i avsnitt IV i uppdaterade CRS.

13 §. Rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Paragrafen innehåller en definition av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Med rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster avses en sådan leverantör av kryptotillgångstjänster eller en kryptotillgångsoperatör som utför en eller flera kryptotillgångstjänster avseende bytestransaktioner i en rapporteringspliktig användares namn eller för en rapporteringspliktig användares räkning. Definitionen baserar sig på punkt B.3 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. I punkt B.1 i avsnitt IV i CARF används för en motsvarande aktör uttrycket ”Relevant Crypto-Asset Provider”, som fritt översatt är ”Relevant leverantör av kryptotillgångstjänster”. I CARF avses med detta en fysisk person eller enhet som i form av affärsverksamhet tillhandahåller en tjänst med vilken bytestransaktioner utförs till förmån för för kunderna eller för deras räkning, inbegripet att agera som motpart eller förmedlare i sådana bytestransaktioner, eller genom att tillhandahålla en handelsplattform. Även om direktivet och regelverket för rapportering beskriver verksamhet som bildar en skyldighet att lämna upplysningar och därmed omfattningen av dess tillämpningsområde med lite olika uttryck, avser de dock innehållsmässigt samma sak. Detta får även stöd av punkt 9 i ingressen till direktivet, enligt vilken det regelverk som utarbetats av OECD ska beaktas i unionsreglerna och att det ska användas som källa för exempel och tolkningar för att säkerställa en konsekvent tillämpning i de olika medlemsstaterna. Definitionen av en leverantör av kryptotillgångstjänster i den föreslagna lagen anses motsvara och även uppfylla definitionen av en relevant leverantör av kryptotillgångstjänster i CARF.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan vara såväl en leverantör av kryptotillgångstjänster som avses i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och som baserar sig på en sådan som en kryptotillgångsoperatör som avses i DAC8. Således kan såväl en fysisk person som en juridisk person ses som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. I fråga om en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar görs tolkningen av yrkes- eller affärsverksamhet av Finansinspektionen. Även om en juridisk person eller ett företags verksamhet enligt Finansinspektionen inte anses ha utövats som yrkes- eller affärsverksamhet och tillhandahållandet av tjänster inte anses vara yrkesmässigt, kan Skatteförvaltningen trots detta anse att verksamheten uppfyller definitionen av en kryptotillgångsoperatör och vidare av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Skatteförvaltningens prövningsrätt är oberoende av Finansinspektionen och baserar sig uttryckligen på regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. I bedömningen av naturen på den verksamhet som utövas kan Skatteförvaltningen ta hjälp av de etablerade kännetecknen i anknytning till beskattningen av affärsverksamhet och yrkesverksamhet samt rättspraxis. Tolkningen ska dock göras med beaktande av EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och CARF, varför tillhandahållande av bytestransaktioner till exempel på ett väldigt oregelbundet sätt och utan affärsekonomisk grund faller utanför tillämpningsområdet. Skatteförvaltningens självständiga prövningsrätt är tillämplig även på en aktör som tillhandahåller staking och utlåning och inte nödvändigtvis uppfyller definitionen av en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar, men som trots allt kan uppfylla definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster.

Det kryptotillgångstjänster som räknas upp i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar är till stor del olika och av olika arter. Å andra sidan har tjänsterna eller deras typer inte i princip begränsats på något sätt i CARF. I fråga om uppfyllandet av definitionen av

en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har uttryckligen en bytestransaktion, det vill säga genomförande av byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar och fiatvalutor samt rapporteringspliktiga kryptotillgångar, en betydelsefull ställning bland de olika kryptotillgångstjänsterna. Endast då det handlar om genomförande av en bytestransaktion, handlar det om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och då blir den föreslagna lagen tillämplig. Situationen är en annan då en aktör tillhandahåller endast förvaring och förvaltning av kryptotillgångar enligt artikel 3.16 a i förordningen om marknader för kryptotillgångar för kundernas räkning. Även om en aktör uppfyller definitionen av en leverantör av kryptotillgångstjänster, är den dock inte en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, eftersom den inte erbjuder genomförande av bytestransaktioner. Med tanke på det automatiska utbytet av upplysningar är det inte endast av betydelse att aktören har auktoriserats som leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med EU:s förordning om marknader för kryptotillgångstjänster.

Till den del som det uttryckligen handlar om tillhandahållande av bytestransaktioner, är tillämpningsområdet för genomförande av kryptotillgångstjänster omfattande. Tjänsten kan organiseras administrativt eller så kan dess affärsverksamhetsmodell vara av vilken form som helst. En bytestransaktion kan genomföras till exempel på så sätt att en leverantör av kryptotillgångstjänster själv fungerar som köpare och säljare av rapporteringspliktiga kryptotillgångar i förhållande till de rapporteringspliktiga användarna. För närvarande har affärsverksamhetsmodellen för de finländska leverantörerna av virtuell valuta i regel precis denna karaktär. En bytestransaktion kan även genomföras till exempel på så sätt att rapporteringspliktiga användare erbjuder en handelsplattform, via vilken användarna av kryptotillgångar sinsemellan kan byta rapporteringspliktiga kryptotillgångar. En förutsättning för att uppfylla definitionen är dock att bytet även genomförs via den aktuella handelsplattformen. Således handlar det inte om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till exempel då man erbjuder en plattform som uteslutande redogör för köp-, sälj- eller bytespriser på samma sätt som en annonstavla, utan faktisk möjlighet att genomföra bytestransaktioner.

Kryptotillgångstjänster ska tillhandahållas till förmån för de rapporteringspliktiga användarna eller för deras räkning genom att genomföra bytestransaktioner. Tjänster ska tillhandahållas uttryckligen till de rapporteringspliktiga användarna eller för deras räkning i syfte att genomföra en bytestransaktion. Även till denna del är uppfyllandet av definitionen och på samma gång tillämpningsområdet i princip brett. Om till exempel en investeringsfond investerar i rapporteringspliktiga kryptotillgångar, anses investeringsfonden i sig dock inte tillhandahålla genomförande av bytestransaktioner, eftersom de som investerar i investeringsfonden själva inte har möjlighet att genomföra bytestransaktioner. Investeringsfonden anses med andra ord handla om en rapporteringspliktig användare, inte om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. På motsvarande sätt kommer man fram till samma tolkning i en situation där en aktör, oberoende av om det handlar om en fysisk person eller en juridisk person, uteslutande är med i verksamheten för att administrera en blockkedja och således få ersättning i form av rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Det handlar inte om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, eftersom tjänster inte erbjuds till förmån för rapporteringspliktiga användare eller för deras räkning, utan för egen räkning.

I CARF anses det att definitionen av en relevant leverantör av kryptotillgångstjänster, när det gäller genomförande av bytestransaktioner, även täcker situationer där en aktör, i stället för att agera som motpart eller förmedlare, tillhandahåller en handelsplattform för användarna. Punkt 22 i ingressen till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar tangerar frågor som gäller omfattningen av tillämpningsområdet för denna verksamhet. Enligt denna punkt ska

förordningen tillämpas på sådana kryptotillgångsfunktioner och -tjänster, som tillhandahålls eller utförs direkt eller indirekt även då en del av sådana tjänster och funktioner utförs på distribuerat sätt. I samma punkt föreskrivs å andra sidan att om kryptotillgångstjänster tillhandahålls helt distribuerat utan förmedlare, ska de inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde. Med beaktande av dessa omständigheter kan definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster uppfyllas då en person eller enhet tillhandahåller en handelsplattform för användarna, till den del som denna aktör administrerar handelsplattformen eller har tillräcklig kontroll över handelsplattformen, varpå den har möjlighet att iaktta skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i fråga om bytestransaktioner som utförts på handelsplattformen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.3 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.1 i avsnitt IV i CARF.

14 §. Överföring. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om definitionen av överföring. Med överföring avses en transaktion som innebär att en rapporteringspliktig kryptotillgång flyttas från eller till en annan adress eller ett annat konto tillhörande en användare av kryptotillgångar, än den adress eller det konto som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster innehar för samma användares räkning. I överföringen kan rapporteringspliktiga kryptotillgångar i enlighet med definitionen överföras i två olika riktningar, antingen till användaren av kryptotillgångar eller från en användare av kryptotillgångar. På motsvarande sätt är föremålet för rapporteringspliktiga kryptotillgångar antingen kryptotillgångarnas adress eller konto. I detta sammanhang avses med kryptotillgångarnas adress en adress i en distribuerad liggare, som definieras separat i den föreslagna lagen. Adressen för kryptotillgångarna kan även administreras av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för användaren av kryptotillgångar. Med konto för kryptotillgångar avses ett konto som förs av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för en användare av kryptotillgångar, på vilket kryptotillgångar som hör till en användare av kryptotillgångar förvaras för hans eller hennes räkning. Det kan handla om en överföring även då rapporteringspliktiga kryptotillgångar överförs inom en och samma rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster från en användare av kryptotillgångar till en annan eller från ett konto till ett annat, från en adress till en annan eller som en kombination av dessa möjligheter.

De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster förvarar kryptotillgångarna för deras användare av kryptotillgångar på olika sätt, beroende på den använda affärsverksamhetsmodellen. Så kallade centraliserade tjänsteleverantörer (custodial exchanges) förvarar såväl i andra delar av världen som i Finland i regel deras kunders kryptotillgångar för deras räkning. De privata nycklar som anknyter till hanteringen och användningen av kryptotillgångar är i tjänsteleverantörens besittning. Innehavet av kryptotillgångarna förblir i princip kvar hos tjänsteleverantörens kunder. Tjänsteleverantörerna möjliggör att kryptotillgångar administreras och används via kundernas personliga användarkonton, i allmänhet via inloggning som baserar sig på ett användarnamn och ett lösenord. En kund kan överföra kryptotillgångar som den äger från sitt användarkonto eller sin adress, varvid saldot för de kryptotillgångar som förvaras av kundens tjänsteleverantör minskar enligt det överförda beloppet. För denna situation används även uttrycket uttag av kryptotillgångar. På motsvarande sätt kan kryptotillgångar överföras till kundens användarkonto eller adress, varvid saldot för de kryptotillgångar som förvaras av kundens tjänsteleverantör ökar på ett sätt som motsvarar det överförda beloppet. Även uttrycket uttag av kryptotillgångar används för denna situation.

I Finland förvaras kundernas kryptotillgångar, det vill säga kundtillgångar, i regel åtskilda från de egna kryptotillgångarna för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster.²⁷ Kundmedlen blandas dock i allmänhet med övriga kunders kryptotillgångar. På grund av detta sker den egentliga bokföringen av kundmedel i ett system som är åtskilt från blockkedjan, för att kunna fastställa det uppdaterade beloppet och saldot för kundernas kryptotillgångar. Det är även möjligt att förvara kryptotillgångar enligt kund. Detta är dock sällsynt i synnerhet i sådana situationer där tjänsteleverantören möjliggör att bytestransaktioner som även gäller kryptotillgångar utförs. Då kryptotillgångar administreras i form av enskild förvaring, kan kunden överföra kryptotillgångar till egna adresser, varifrån överföringar, som även kallas för uttag, genomförs på motsvarande sätt. Till exempel en så kallad non-custodial wallet, som i allmänhet inte ger möjlighet till bytestransaktioner som gäller kryptotillgångar, fungerar enligt denna modell. Med tanke på om definitionen av överföring är uppfylld eller inte, är det inte av betydelse på vilket sätt överföringen har utförts tekniskt sett. Det är av betydelse om en rapporteringspliktig kryptotillgång flyttas eller överförs från en adress eller ett konto tillhörande en användare av kryptotillgångar eller till en adress eller ett konto för kryptotillgångar, vilken eller vilken inte administreras av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster för samma användare av kryptotillgångar.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse som preciserar förhållandet mellan en överföring och en bytestransaktion. Enligt den avses med överföring inte en sådan transaktion där den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster på grundval av den kunskap som leverantören hade tillgång till vid tidpunkten för transaktionen kan fastställa att transaktionen är en bytestransaktion. Bedömningen mellan överföringen och bytestransaktionen ska göras från fall till fall. En transaktion som i fråga om tekniskt genomförandesätt och karaktär ser ut som en överföring handlar i princip om en överföring. Bestämmelsen är tillämplig på situationer där den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster innehar sådan faktisk information, utifrån vilken den kan tolka att en överföring som ser ut som en överföring i fråga om det tekniska genomförandesättet och karaktären i själva verket handlar om en bytestransaktion. I denna bedömning beaktas utöver de upplysningar som innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster även dess och dess anställdas kompetensnivå och förståelse för genomförande av rapporteringspliktiga transaktioner.

Flera tjänsteleverantörer ger de egna användarna av kryptotillgångar möjlighet till överföring av kryptotillgångar från en användare till en annan inom tjänsten. I dessa situationer anses den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster i princip ha bättre möjligheter att utreda om transaktionen kan handla om en bytestransaktion, eftersom den har information om parterna i anknytning till transaktionen och eventuellt om andra betalningar och motbetalningar i anknytning till transaktionen. På motsvarande sätt kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte inneha de nämnda upplysningarna till exempel då den genomför en överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar utan synlighet, som en eventuell motbetalning i fiatvaluta från den andra överföringsparten. En leverantör av kryptotillgångstjänster har till uppgift att anmäla sådana och motsvarande situationer som överföringar, inte som bytestransaktioner.

I bedömningarna av en överföring och bytestransaktion anses överföringen innehålla alla sådana transaktionstyper som inte handlar om en bytestransaktion enligt den föreslagna lagen. Således ska de transaktionstyper som snarare handlar om bildande av löpande inkomst än överlåtelse mot en ersättning tolkas och anmälas som en överföring. Till exempel i situationer där en

²⁷ Kaisto, J., & Pauku, E. (2022). Virtuaalivaluutat, niihin liittyvät palvelut ja asiakasvarojen säilyttäminen. Liikejuridiikka, (3), 8–44.

användare av kryptotillgångar får rapporteringspliktiga kryptotillgångar till sitt konto som en del av att en blockkedja tilldelas flera grenar eller delas upp utan direkt ersättning, handlar det om en överföring och inte om en bytestransaktion.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.4 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.4 i avsnitt IV i CARF.

15 §. Rapporteringspliktig massbetalningstransaktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion. Med rapporteringspliktig massbetalningstransaktion avses en överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar som ersättning för varor eller tjänster till ett värde som överstiger 50 000 US-dollar eller motsvarande belopp i en annan valuta. Syftet med definitionen är att ge skattemyndigheterna information om sådana överföringar av rapporteringsskyldiga kryptotillgångar som gjorts av en kund hos säljaren, med vilka varor eller tjänster till ett värde över 50 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i annan valuta skaffas. Eftersom transaktionen handlar om en överföring, ska den för det första uppfylla förutsättningarna för en överföring. Åtskiljandet av transaktionerna från andra överföringar av rapporteringsskyldiga kryptotillgångar är av betydelse för den finländska beskattningen, eftersom kryptotillgångar handlar om egendom, och bestämmelserna om beskattning av överlåtelsevinst från egendom tillämpas på dessa. Genom att tillämpa dessa bestämmelser kan användning av kryptotillgångar som ersättning för varor eller tjänster generera beskattningsbar överlåtelsevinst eller överlåtelseförlust. I vissa situationer är det möjligt att via definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion effektivare framhäva dessa transaktioner som behövs för beskattningen från övriga överföringar som rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster anmält för sina användare av kryptotillgångar.

För att definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion ska uppfyllas krävs en ersättning som överstiger 50 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i en annan valuta. Det handlar även om en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion då anskaffningen av varor eller tjänster har delats upp i mindre överföringar, som inte enskilt uppfyller det krävda ersättningsbeloppet. I sådana situationer sammanräknas dessa enskilda överföringar. Även om ett jämförelsevis stort ersättningsbelopp krävs för att definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion ska uppfyllas, innebär detta dock inte att skattemyndigheterna har möjlighet att få information om överföringar som understiger ovan nämnda belopp – oberoende av om det handlar om större eller mindre överföringar. I 47 § 4 mom. 7 och 8 punkten i den föreslagna lagen föreskrivs nämligen att överföringarna ska anmälas uppdelade enligt överföringstyp, om de är kända av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster.

Affärsverksamhetsförhållandena mellan en säljare, en säljares kund och en rapporteringspliktig kryptotillgångstjänst som möjliggör överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar avviker i de olika affärsverksamhetsmodellerna. Definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion täcker alla sådana situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till en säljare som sålt varor eller tjänster överför rapporteringspliktiga kryptotillgångar som använts av en kund som ersättning för varorna eller tjänsterna. Med tanke på uppfyllandet av definitionen är det inte av betydelse om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster möjliggör den aktuella tjänsten för en säljare, en säljares kund eller om såväl säljarens kund som säljaren själv är kunder hos en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. I den sist nämnda situationen kan definitionen vara uppfylld även då en rapporteringspliktig kryptotillgång övergår inom den aktuella rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster från kundens konto hos säljaren till säljarens konto.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan för det första erbjuda rapporteringspliktiga massbetalningstransaktioner genom att möjliggöra för säljaren att säljarnas kunder betalar för varor eller tjänster med rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Till exempel hos en säljare på webben kan kryptotillgångar vara endast ett av många sätt att betala för varor eller tjänster. I dessa situationer är varornas eller tjänsternas säljare kund hos den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster och på samma gång användare av kryptotillgångar. I denna affärsverksamhetsmodell är säljarens kund i princip inte en kund som anlitar en rapporteringspliktig kryptotillgångstjänst, utan säljarens kund överför endast rapporteringspliktiga kryptotillgångar till säljaren med hjälp av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Med avvikelse från det ovan nämnda och enligt 17 § 3 mom. i den föreslagna lagen, ska en rapporteringspliktig leverantör av kryptotillgångstjänster i en sådan transaktion behandla den kund som är motpart som användare av kryptotillgångstjänster endast om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster är skyldig att kontrollera personens identitet i enlighet med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism eller motsvarande lagstiftning i någon annan jurisdiktion. Om säljarens rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster ska styrka identiteten på säljarens kund, är även säljarens kund användare av kryptotillgångar. I en sådan situation ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster anmäla den aktuella rapporteringspliktiga massbetalningstransaktionen som en inkommande överföring till säljaren, eftersom säljaren inte själv är den som skaffar varorna eller tjänsterna, och som en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion för säljarens kund. Om säljarens rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster inte ska styrka identiteten på säljarens kund, är säljarens kund inte en användare av kryptotillgångstjänster hos den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster och den behöver inte heller anmäla något i fråga om säljarens kund. I fråga om säljaren själv ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster anmäla samma aktuella transaktion som en inkommande överföring till säljaren.

Alternativt kan den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster agera på kundens vägnar och överföra rapporteringspliktiga kryptotillgångar från säljarens kund till säljaren som ersättning för varor eller tjänster till värde över 50 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i annan valuta. I dessa situationer ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster anmäla denna överföring som en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion för en kund hos en säljare som agerar som användare av kryptotillgångstjänster hos leverantören. En förutsättning för att anmäla upplysningarna är att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster känner till att rapporteringspliktiga kryptotillgångar överförs till säljaren som ersättning för varor eller tjänster. Om sådan information inte finns, ska transaktionen i fråga anmälas som en normal överföring.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.3 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.3 i avsnitt IV i CARF.

16 §. Rapporteringspliktig transaktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig transaktion. Med rapporteringspliktig transaktion avses bytestransaktioner eller överföringar av rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Syftet med definitionen är att i så hög grad som möjligt i skyldigheten att lämna upplysningar inkludera sådana transaktionstyper som behövs i beskattningen och verkställandet av den och som leder till beskattning av överlåtelsevinst eller annan inkomst. Av dessa två huvudkategorier har i princip en bytestransaktion direkta konsekvenser för den finländska beskattningen, eftersom en rapporteringspliktig kryptotillgång i en sådan byts antingen till en fiatvaluta eller till en annan rapporteringspliktig kryptotillgång. Således handlar det om att realiseringsprincipen uppfylls, i

detta fall med andra ord överlåtelse av en egendomspost. I Finland realiserar varje situation där en rapporteringspliktig kryptotillgång används i princip en värdeuppgång eller värdenedgång för kryptotillgången i beskattningen.

Även överföringen kan bilda, antingen direkt eller indirekt, antingen inkomst eller en utgift i den finländska beskattningen. Till exempel en rapporteringspliktig överföring av kryptotillgångar anses innehålla även en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion, det vill säga en överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar som ersättning för varor eller tjänster till ett värde som överstiger 50 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i en annan valuta. Denna transaktion realiserar beskattningen för en användare av kryptotillgångar som utnyttjar en rapporteringspliktig kryptotillgång för detta syfte, eftersom det handlar om användning av en kryptotillgång. I mallen för CARF:s xml-schema för det automatiska utbytet av upplysningar och den tekniska tillämpningsanvisning som kompletterar den har man fastställt punkter för de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster att anmäla tilläggsuppgifter om överföringstransaktioner till den del som de är kända av aktören.²⁸ Till exempel i fråga om rapporteringspliktiga kryptotillgångar som kommer till ett konto hos en rapporteringspliktig användare av kryptotillgångar har den som har skyldighet att lämna upplysningar möjlighet att välja den förvalda klassificeringen utifrån nio olika alternativ. En del av de förval som producerar tilläggsuppgifter om transaktionerna är sådana att de bakomliggande transaktionerna även i Finland handlar om transaktioner som bildar inkomst. Detta är fallet till exempel för de inkommande överföringstransaktioner som nämns i CARF xml-schemat till den del som det handlar om staking, som i den finländska beskattningen i princip handlar om inkomst till gängse värde vid förvärvstidpunkten. Detta visar att även överföringstransaktioner har potential som påverkar beskattningen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.1 i avsnitt IV i CARF.

17 §. Användare av kryptotillgångar. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om definitionen av en användare av kryptotillgångar. Med användare av kryptotillgångar avses en fysisk person eller enhet som är kund till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i syfte att utföra rapporteringspliktiga transaktioner. I den finska versionen av DAC8 har begreppet definierats enligt följande: ”Kryptovarakäyttäjällä tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai Yksikköä, joka on Raportoivan kryptovarapalvelun tarjoajan asiakas Raportoitavissa liiketoimissa” (motsvarande definition på svenska är ”Med Användare av en kryptotillgång avses en privatperson eller Enhet som är kund till en Rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i syfte att utföra Rapporteringspliktiga transaktioner”). Det föreslagna uttrycket som är exaktare än direktivet motsvarar innehållsmässigt bland annat definitionen i de engelsk- och svenskspråkiga versionerna av direktivet och det kan anses motsvara direktivets syfte bättre än den finskspråkiga versionen av direktivet. Den engelskspråkiga versionen och även uttrycket ”for the purpose of carrying out” i CARF, vilket i den föreslagna lagen har uttryckts i formen ”i syfte att utföra”, innebär inte att det krävs att en användare av kryptotillgångar genomför faktiska rapporteringspliktiga transaktioner för att uppfylla definitionen av en användare av kryptotillgångar.

Definitionen av användare av kryptotillgångar är i princip bred. Det är inte av betydelse till exempel om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster förvarar

²⁸ OECD (2024), Crypto-Asset Reporting Framework XML Schema: User Guide for Tax Administrations, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/578052ec-en>.

rapporteringspliktiga kryptotillgångar för en användare av kryptotillgångar. Den juridiska formen och förhållandet mellan dessa parter är inte heller av betydelse. Syftet med uttrycket ”i syfte att utföra” är att från denna i princip breda grupp av användare av kryptotillgångstjänster avgränsa sådana kunder hos en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som inte har någon avsikt att genomföra rapporteringspliktiga transaktioner på grund av att de antingen formellt eller faktiskt inte har möjlighet att genomföra sådana. Till exempel ett finansiellt institut kan utifrån en anmälan som baserar sig på EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar erbjuda en bred skala av kryptotillgångstjänster, men skräddarsy dessa tjänster enligt kundsegment. För en del av kunderna kan detta finansiella institut, som även är en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, tillhandahålla enbart och endast till exempel rådgivning som gäller kryptotillgångar eller till exempel riktat tillhandahållande av kryptotillgångar. Om dessa kunder inte har någon faktisk möjlighet att utföra rapporteringspliktiga transaktioner, är dessa kunder inte användare av kryptotillgångar. Det motsvarande kan tillämpas på en situation där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har stängt kontot för en användare av kryptotillgångar antingen på begäran av kunden eller på eget initiativ. I dessa situationer anses användaren inte längre uppfylla definitionen av en användare av kryptotillgångar under det kalenderår som följer efter stängningsåret.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse som avgränsar och preciserar vad som föreskrivits i 1 mom. om olika situationer och roller där man agerar för en fysisk person eller enhet eller för dennes räkning. Enligt momentet avses med användare av kryptotillgångar inte en sådan annan person än ett finansiellt institut eller en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, som i egenskap av ombud, förmyndare, förvaltare, underteckningsbehörig, investeringsrådgivare eller förmedlare till förmån för annan eller för annans räkning agerar som en användare av kryptotillgångar. I en sådan situation avses med användare av kryptotillgångar den till vars förmån eller för vars räkning användaren av kryptotillgångar agerar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska använda upplysningar som den innehar, inbegripet upplysningar som samlats in med förfarandena för kundkontroll, utifrån vilka den på tillförlitligt sätt kan fastställa om en fysisk person eller enhet agerar till förmån för en annan fysisk person eller enhet eller för dess räkning. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan dra av nytta av listor och register över reglerade aktörer, såsom ESMA eller det så kallade FATCA-register som administreras av Förenta staternas skatteförvaltning (IRS), för att verifiera om en användare av kryptotillgångar är en annan leverantör av kryptotillgångstjänster eller ett annat finansiellt institut. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan dock inte basera sitt avgörande endast på ovan nämnda omständigheter, utan den ska använda alla upplysningar som den har tillgång till. Till exempel ESMA:s register över leverantörer av kryptotillgångstjänster gäller för leverantörer av kryptotillgångstjänster. Detta register kan även innehålla sådana leverantörer av kryptotillgångstjänster som inte anses uppfylla definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster.

Paragrafens 3 mom. innehåller en bestämmelse som i vissa situationer med anknytning till en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion utvidgar definitionen av en användare av kryptotillgångar enligt 1 mom. Enligt momentet avses med användare av kryptotillgångar, utöver vad som föreskrivs ovan i denna paragraf, också en person som är motpart till säljaren när en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillhandahåller en tjänst för att verkställa rapporteringspliktiga massbetalningstransaktioner till förmån för en säljare eller för en säljares räkning. En sådan person behandlas dock som användare av kryptotillgångstjänster endast om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster är skyldig att kontrollera personens identitet i enlighet med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism eller motsvarande lagstiftning i någon annan jurisdiktion. Enligt den

föreslagna lagens 15 § avses med rapporteringspliktig massbetalningstransaktion en överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar som ersättning för varor eller tjänster till ett värde som överstiger 50 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i en annan valuta. I dessa situationer har en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som möjliggör en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion i allmänhet ett kundförhållande endast till den säljare som säljer varorna eller tjänsterna och inte till den kund hos den säljare som skaffar sådana. Syftet med momentet är att i situationer där definitionen av en rapporteringspliktig massbetalningstransaktion uppfylls utsträcka definitionen att täcka även en säljares kund för sådana situationer där denna kund inte är kund hos en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster hos säljaren. För den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster förutsätter detta, utöver de normala element som bildar ett kundförhållande, att den fullgör extra förfaranden för kundkännedom, varför en tilläggsförutsättning för att inleda förfarandet är att det i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism eller i den motsvarande lagstiftningen i någon annan jurisdiktion förutsätts att identiteten på en kund hos den aktuella säljaren verifieras. Den för närvarande gällande regleringen kring förhindrande av penningtvätt omfattar inte och innehåller inte någon sådan skyldighet där identiteten på en kunds kund eller en kunds motpart ska verifieras.

Den föreslagna paragrafen innehåller utöver den nationella lagen ett omnämnande om motsvarande lagstiftning i en annan jurisdiktion, eftersom det är möjligt att de nationella bestämmelserna om bekämpning av penningtvätt i någon annan jurisdiktion och skyldigheten att lämna upplysningar i fråga om beskattning i Finland tillämpas samtidigt på en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, utan att de nationella reglerna för bekämpning av penningtvätt i Finland dock tillämpas. I regelverket för rapportering och i direktivet förutsätts inte heller att de nationella reglerna mot penningtvätt ska tillämpas uttryckligen i samma jurisdiktion där även rapporteringen görs. Lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism tillämpas i princip inte på till exempel kryptotillgångsoperatörer, i motsats till leverantörer av kryptotillgångstjänster, eftersom den endast handlar om definieringen av regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. En nationell regel mot penningtvätt kan vara tillämplig på en sådan aktör i någon annan jurisdiktion, men rapporteringsskyldigheten i anknytning till beskattningen föreligger trots detta i Finland.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.2 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.2 i avsnitt IV i CARF.

18 §. Individuell användare av kryptotillgångar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en individuell användare av kryptotillgångar. Med individuell användare av kryptotillgångar avses en användare av kryptotillgångar som är en fysisk person. I den föreslagna lagen delas användare av kryptotillgångar in i olika definitioner beroende på om det handlar om en fysisk person eller enhet. Numerärt sett kommer största delen av användarna av kryptotillgångar hos en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster sannolikt att vara fysiska personer. Utifrån uppgifterna från de företag som intervjuats i samband med lagberedningen är i snitt 99 procent av deras kunder för närvarande fysiska personer. Enligt uppgifterna från Skatteförvaltningen är relationstalet det motsvarande även för utländska tjänsteleverantörer.

Såväl CARF som DAC8 innehåller även en definition av en redan befintlig individuell användare av kryptotillgångar, som avser en individuell användare av kryptotillgångar för vilken ett kundförhållande bildats till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster före den 31 december 2025. Den föreslagna lagen innehåller inte någon

sådan definition, eftersom den är obehövlig utifrån övergångsbestämmelsen i 54 §. Definitionen av en redan befintlig individuell användare av kryptotillgångar avviker från definitionen av en individuell användare av kryptotillgångar endast i fråga om förutsättningarna för den tidpunkt då kundförhållandet upprättas. Till övriga delar är definitionen av en redan befintlig individuell användare av kryptotillgångar en del av definitionen av en individuell användare av kryptotillgångar och en individuell användare av kryptotillgångar vidare en del av definitionen av användare av kryptotillgångar. Sannolikt kommer största delen av de individuella användarna av kryptotillgångar under den första omgången för anmälningen av upplysningar, det vill säga år 2027, att vara sådana individuella användare av kryptotillgångar vars kundförhållande till leverantören av kryptotillgångstjänster har bildats före den 1 januari 2026.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.3 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.3 i avsnitt IV i CARF.

19 §. Enhet som är en användare av kryptotillgångar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en enhet som är en användare av kryptotillgångar. Med enhet som är en användare av kryptotillgångar avses en användare av kryptotillgångar som är en enhet. I den föreslagna lagen delas användare av kryptotillgångar in i olika definitioner beroende på om det handlar om en fysisk person eller enhet. Största delen av användarna av kryptotillgångar hos de i Finland rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster kommer sannolikt att vara fysiska personer. Utifrån uppgifterna från de företag som intervjuats i samband med lagberedningen är numerärt sett i snitt 99 procent av deras kunder för närvarande fysiska personer. Enligt uppgifterna från Skatteförvaltningen är relationstalet det motsvarande även för utländska tjänstleverantörer. Detta relationstal kan avvika från en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till en annan, eftersom en viss rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan planera och rikta sin tjänst till exempel så att användarna i regel utgörs av till exempel institutionella investerare. En del av de aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen erbjuder eller har för avsikt att börja erbjuda kryptotillgångstjänster i huvudsak till enheter som är användare av kryptotillgångar. Upplysningar ska rapporteras även i fråga om en sådan affärsverksamhetsmodell och i fråga om sådana användare av kryptotillgångar, såvida de enheter som är användare av kryptotillgångar handlar om en undantagen person.

Såväl CARF som DAC8 innehåller även en definition av en redan befintlig enhet som är användare av kryptotillgångar, som avser en enhet som är användare av kryptotillgångar för vilken ett kundförhållande bildats till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster före den 31 december 2025. Den föreslagna lagen innehåller inte någon sådan definition, eftersom den utifrån den övergångsbestämmelse som avses i 54 § är obehövlig. Definitionen av en redan befintlig enhet som är användare av kryptotillgångar avviker från definitionen av en enhet som är användare av kryptotillgångar endast i fråga om förutsättningarna för tidpunkten för bildandet av kundförhållandet. Till övriga delar är definitionen av en redan befintlig enhet som är en användare av kryptotillgångar en del av definitionen av en enhet som är en användare av kryptotillgångar och en enhet som är en användare av kryptotillgångar vidare en del av definitionen av användare av kryptotillgångar. Sannolikt kommer största delen av de enheter som är användare av kryptotillgångar under den första omgången för anmälning av upplysningar, det vill säga år 2027, att vara sådana enheter som är användare av kryptotillgångar vars kundförhållande till leverantören av kryptotillgångstjänster har bildats före den 1 januari 2026.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.5 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.5 i avsnitt IV i CARF.

20 §. Hemvistjurisdiktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en hemvistjurisdiktion. Med hemvistjurisdiktion avses den jurisdiktion där en fysisk person, ett dödsbo eller en enhet har sin hemvist enligt skattelagstiftningen i den jurisdiktionen. I den föreslagna lagen avses med jurisdiktion såväl en stat som en jurisdiktion. Man har valt att använda uttrycket jurisdiktion i den föreslagna lagen i regel av två orsaker. För det första förenklar och tydliggör det den föreslagna lagen då det i paragraferna och i motiveringarna till dessa inte är behövligt att upprepa uttrycket ”stat” tillsammans med jurisdiktion som ett alternativt tillämpningsobjekt till exempel enligt följande: ”med person med hemvist i en stat eller en jurisdiktion avses”. För det andra används i CARF, som i huvudsak ligger till grund för bestämmelserna i DAC8 och denna föreslagna lag, enbart och endast uttrycket ”Jurisdiction”, vars översättning till svenska är ”Jurisdiktion”. I en kontext som gäller utbytet av upplysningar i fråga om beskattning, vilket även omfattar CARF, förstås det att uttrycket omfattar såväl stater som jurisdiktioner. I utbytet av upplysningar i fråga om beskattning kan en avtalspart vara såväl en stat, såsom Förenade kungariket, som en jurisdiktion, såsom Isle of Man.

I CARF avses med en person eller enhet med hemvist i en jurisdiktion en sådan fysisk person eller enhet som har sin hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion enligt skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen. I CARF avses med rapporteringspliktig jurisdiktion vidare en jurisdiktion med ett vilken ett avtal ingåtts, enligt vilken den aktuella jurisdiktionen har en skyldighet att lämna de upplysningar som fastställts i avsnitt II avseende rapporteringspliktiga personer som har hemvist i jurisdiktionen och som har identifierats som en sådan i den publicerade förteckningen. DAC8 innehåller inte någon definition av en fysisk person eller en enhet med hemvist i en jurisdiktion, utan en definition av en person med hemvist i en medlemsstat. Enligt den avses med en person med hemvist i en medlemsstat en enhet eller fysisk person vars hemvist är i vilken som helst medlemsstat enligt skattelagstiftningen i den aktuella medlemsstaten.

Via definitionen av den skatterättsliga hemvisten för en fysisk person eller enhet begränsar såväl CARF som DAC8 i praktiken den grupp av användare av kryptotillgångar, enheter som är användare av kryptotillgångar och personer med bestämmande inflytande om vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska rapportera upplysningar. Även trots detta blir dessa avgränsningar såväl i CARF som i DAC till slut tillämpliga först via definitionerna av en rapporteringspliktig person och en rapporteringspliktig användare.

I den föreslagna lagen är syftet att samtidigt genomföra kraven i såväl CARF som DAC8 samt förutsättningarna för ett fungerande internationellt automatiskt utbyte av upplysningar. Om man hade velat iakttä såväl CARF som DAC8 i den föreslagna lagen, skulle det ha varit nödvändigt att koppla den skatterättsliga hemvisten för såväl fysiska personer som enheter till hemvisten i en kvalificerad jurisdiktion. Med kvalificerad jurisdiktion hade man fortfarande avsett en medlemsstat i Europeiska unionen eller en jurisdiktion utanför Europeiska unionen, med ett gällande kvalificerande avtal mellan de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater med de behöriga myndigheter i alla medlemsstaterna och vilken, i den förteckning som den offentliggjort, har specificerat alla medlemsstater som rapporteringspliktiga jurisdiktioner. Den föreslagna lagen innehåller dock inte någon territoriell avgränsning i anknytning till den skatterättsliga hemvisten, vilken framgår av CARF eller DAC8, utan en fysisk person eller enhet kan ha sin hemvist i vilken jurisdiktion som helst. Ingen avgränsning har gjorts i huvudsak av tre orsaker. För det första har man i fråga om CRS, vars undersöknings-, identifierings- och rapporteringsskyldigheter avseende kontohavare till stor del ligger till grund för CARF, i den finländska lagstiftningen utfärdat bestämmelser om att alla kontohavare är berörda av regleringen (wider approach). Med rapporteringsskyldig stat avses i Finland alla andra stater än Finland. Med denna hänvisning i 17 c § i lagen om beskattningsförfarande säkerställs en enhetlig tolkning och att de förfaranden som krävs av ett finansiellt institut gäller för alla dess

kontohavare. Avsikten är inte att ändra detta val, då det föreslås att bestämmelserna av blankoform ersätts i den nya speciallagen. Till denna del iakttas i den föreslagna lagen den valda lösningen i fråga om upplysningar om finansiella konton, med det undantaget att även fysiska personer och enheter med hemvist i Finland är föremål för rapportering. Denna förutsättning kommer från DAC8, enligt vilken en person med hemvist i en medlemsstat avser en enhet eller en fysisk person vars hemvist finns i vilken som helst medlemsstat. I fråga om en användare av kryptotillgångstjänster hos en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster utgörs denna medlemsstat av Finland. Rapportering av personer med hemvist i den aktuella medlemsstaten av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster med skyldighet att lämna upplysningar i medlemsstaten har valts som en obligatorisk åtgärd i direktivet.

För det andra ska rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster genom att iakttä de förfaranden för kundkännedom som föreskrivits i 3 kap. granska och identifiera alla sina användare av kryptotillgångar. Efterlevnad av dessa förfaranden innehåller till exempel en skyldighet att från en användare av kryptotillgångar få ett intygande, utifrån vilket en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan fastställa de skatterättsliga hemvisterna för en individuell användare av kryptotillgångar och styrka tillförlitligheten för ett intygande utifrån de upplysningar som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster fått, inbegripet de dokument som samlats in i enlighet med förfarandena för kundkontroll. Således har en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster en skyldighet att utreda hemvistjurisdiktionen för alla sina kunder. Vid den tidpunkt då detta utkast till regeringsproposition skrivs har 69 jurisdiktioner världen runt förbundit sig att genomföra CARF på så sätt att de utbyter upplysningar antingen från och med år 2027 (52) eller från och med år 2028 (17).²⁹ Denna grupp innehåller till exempel alla andra medlemsstater i EU förutom Ungern. Denna medlemsstat har dock undertecknat det multilaterala avtalet om automatiskt utbyte av upplysningar mellan de behöriga myndigheterna enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar.³⁰ Detta lyfter antalet jurisdiktioner som omfattas av det automatiska utbytet av upplysningar till 70. Det är sannolikt att en avsevärd del av användarna av kryptotillgångstjänster hos de i Finland rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster och personerna med bestämmande inflytande över enheter som är användare av kryptotillgångar har sin hemvist i någon av dessa 70 jurisdiktioner. Således är det med tanke på den administrativa bördan för i Finland rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster ändamålsenligast att de inte har någon skyldighet att från de upplysningar som ska anmälas till Skatteförvaltningen filtrera sådana användare av kryptotillgångar och personer med bestämmande inflytande över enheter som är användare av kryptotillgångar och vilka händelsevis har sin hemvist utanför ovan nämnda 70 jurisdiktioner. Den globala täckningen för de jurisdiktioner som förbundit sig till regelverket för rapportering är så bred att den främjar en maximalt bred territoriell täckning för den föreslagna paragrafen.

För det tredje, oberoende av i vilken jurisdiktion användaren av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar har sin hemvist, möjliggör anmälningen av upplysningarna en jämförelse av de upplysningar som Skatteförvaltningen fått med upplysningar som fås från andra källor avseende

²⁹ OECD Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes: Jurisdictions committed to implement the Crypto-Asset Reporting Framework (CARF) in time to commence exchanges in 2027 or 2028 as part of the Global Forum's CARF commitment process, <https://web.archive.oecd.org/tax/transparency/documents/commitments-carf.pdf>.

³⁰ [Signatories of the Multilateral Competent Authority Agreement on Automatic Exchange of Information pursuant to the Crypto-Asset Reporting Framework.](#)

hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar. Det är möjligt att Skatteförvaltningen har mer aktuell information om att en individuell användare av kryptotillgångar har flyttat från en jurisdiktion till en annan. Vidare kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ha sådan information om status för dess användare av kryptotillgångar, vilken är felaktig i Skatteförvaltningens uppgifter. Oberoende av situationen, säkerställer en maximalt bred anmälning av upplysningarna även att skyldigheterna avseende utbytet av upplysningar i anknytning till Finland fullgörs på ett maximalt felfritt och tillförlitligt sätt jämfört med att upplysningar sänds till en annan jurisdiktion endast om sådana användare av kryptotillgångar och personer med bestämmande inflytande över enheter som är användare av kryptotillgångar, vilka till slut ska sändas till en sådan jurisdiktion. Även om Skatteförvaltningen inte får upplysningar om sådana personer med bestämmande inflytande över användare av kryptotillgångar och enheter som är användare av kryptotillgångar vars hemvistjurisdiktion inte är Finland och inte heller en sådan jurisdiktion, till vilken Finland är skyldig att sända upplysningar, är upplysningarna utifrån en helhetsbedömning av ovan nämnda motiveringar behövliga med tanke på ändamålet med behandlingen. Till den del som upplysningarna inte gäller upplysningar om personer med hemvist i Finland eller upplysningar som ska sändas inom ramen för utbytet av upplysningar, håller Skatteförvaltningen förvaringstiden för dessa personuppgifter maximalt kort. Dessa upplysningar förvaras inte heller för säkerhets skull, utan endast fram till dess att Skatteförvaltningen effektivt kan fullgöra de skyldigheter som uppkommer för den utifrån det internationella automatiska utbytet av upplysningar.

De bestämmelser i den finländska skattelagstiftningen vilka fastställer omfattningen av skattskyldigheten i Finland finns i huvudsak i 9–13 § i inkomstskattelagen. Enligt 9 § 1 mom. 1 punkten i inkomstskattelagen är skyldiga att betala skatt på inkomst i den finländska inkomstbeskattningen personer som under skatteåret har varit bosatta i Finland, inhemska samfund, samfälliga förmåner och dödsbon. Även ett samfund som grundats eller registrerats utomlands och vars faktiska ledning finns i Finland är allmänt skattskyldig. En fysisk person är allmänt skattskyldig i Finland om han eller hon har sin hemvist i Finland. Enligt 11 § i inkomstskattelagen anses en person vara bosatt i Finland, om han har sitt stadigvarande bo och hemvist här. Även en person som vistas i Finland i över sex månader i följd anses vara bosatt i Finland. Ett dödsbo är inhemskt, om arvlåtaren varit bosatt i Finland vid dödstillfället. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska som en del av iakttagandet av förfarandena för kundkännedom fastställa hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar utifrån ett intygande. I detta förfarande ska den rapporteringsskyldige leverantören av kryptotillgångstjänster beakta de upplysningar som framgår av intygandet i fråga om en viss jurisdiktion och fastställa hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar enligt skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen.

Paragrafen innehåller även en kompletterande bestämmelse för sådana situationer där enheten inte anses ha någon hemvistjurisdiktion. Ett sådant personbolag, kommanditbolag och liknande juridiskt arrangemang som inte har en hemvistjurisdiktion ska anses ha sin hemvist i den jurisdiktion där dess faktiska företagsledning är belägen. I princip anses en enhet ha sin hemvist i jurisdiktionen enligt skattelagstiftningen i jurisdiktionen i fråga. Som ett undantag till denna bestämmelse anses det att en enhet som saknar hemvistjurisdiktion till exempel på grund av att den förbises i beskattningen har sin hemvistjurisdiktion i den jurisdiktion där dess faktiska företagsledning är belägen. I de nationella lagstiftningarna behandlas sammanslutningar, inklusive kommanditbolag, på olika sätt. I vissa jurisdiktioner behandlas sammanslutningar som skattepliktiga enheter och ibland till och med som företag, medan vissa jurisdiktioner använder ett tillvägagångssätt som kan benämnas som förbiseende i beskattningen, och med stöd av det beaktas sammanslutningen inte i beskattningen. Om en sammanslutning behandlas som ett

företag och beskattas på motsvarande sätt, betraktas den rapporteringspliktiga jurisdiktion som verkställer beskattningen av sammanslutningen i allmänhet som dess hemvist. Om en sammanslutning dock är en så kallad transitenhet i beskattningen och inte skattskyldig i den jurisdiktion där den är etablerad, anses denna jurisdiktion inte vara dess skatterättsliga hemvistjurisdiktion. Juridiska personer eller juridiska arrangemang anses vara av samma karaktär som en sammanslutning och ett kommanditbolag, om de inte behandlas som en skattepliktig enhet i jurisdiktionen med stöd av skattelagstiftningen i den ifrågavarande jurisdiktionen. För att undvika överlappande rapportering och i synnerhet med beaktande av det breda tillämpningsområdet för definitionen av personer med bestämmande inflytande över truster, kan en trust som är en passiv icke-finansiell enhet dock inte betraktas som ett liknande juridiskt arrangemang.

Platsen för den faktiska företagsledningen är den plats där enheten fattar centrala och kommersiella beslut som är nödvändiga för att utöva enhetens affärsverksamhetshelhet. Fastställandet av platsen för den faktiska företagsledningens förutsätter att alla väsentliga omständigheter och förhållanden granskas. En enhet kan ha fler än en plats för ledningen, men den kan ha endast en plats för den faktiska företagsledningen. Till den del som en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte har information om var platsen för dess faktiska företagsledning finns, kan den använda adressen till enhetens huvudkontor för att fastställa hemviststaten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.8 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.8 i avsnitt IV i CARF.

21 §. Rapporteringspliktig person. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig person. Med rapporteringspliktig person avses en person som har sin hemvist i jurisdiktionen och som inte är en undantagen person. Definitionen av en rapporteringspliktig person är väsentlig i regel av två orsaker. För det första kan skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna utifrån detta utsträckas till personer med bestämmande inflytande över sådana rapporteringspliktiga användare som är enheter. Om det inte fanns någon definition av en rapporteringspliktig person, skulle definitionen av en rapporteringspliktig användare begränsas endast till användare av kryptotillgångar, eftersom personerna med bestämmande inflytande över enheter som är användare av kryptotillgångar inte är användare av kryptotillgångar. Syftet med den föreslagna lagen är till denna del att ålägga en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att granska och identifiera även personerna med bestämmande inflytande över enheten och anmäla dessa till Skatteförvaltningen. När Skatteförvaltningen har fått dessa upplysningar, sänder den upplysningarna om såväl en enhet som är användare av kryptotillgångar som om en person med bestämmande inflytande över den till den del som hemvistjurisdiktionen för en person med bestämmande inflytande är en kvalificerad jurisdiktion. Vid definitionen av en undantagen person som utgör en del av definitionen av en rapporteringspliktig person begränsas för det andra den grupp av enheter för vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna fullt ut. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster behöver inte rapportera upplysningar till Skatteförvaltningen till exempel om en sådan enhet som är användare av kryptotillgångar och som är en myndighetsenhet enligt 18 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.7 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.7 i avsnitt IV i CARF.

22 §. Rapporteringspliktig användare. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig användare. Med rapporteringspliktig användare avses en användare av kryptotillgångar som är en rapporteringspliktig person. För att vara en rapporteringspliktig användare ska en fysisk person eller en enhet vara en användare av kryptotillgångar enligt 17 § i den föreslagna lagen. Därtill ska den rapporteringspliktiga användaren vara en rapporteringspliktig person, det vill säga en person som är en annan person än en undantagen person och som har hemvist i jurisdiktionen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.1 i avsnitt IV i CARF.

23 §. Person med bestämmande inflytande. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en person med bestämmande inflytande. Enligt paragrafens 1 mom. avses med person med bestämmande inflytande en fysisk person som utövar kontroll över en enhet. Enligt paragrafens 2 mom. avses i fråga om en trust med person med bestämmande inflytande en stiftare, förvaltare, beskyddare, förmånstagare eller förmånstagarkrets och en annan fysisk person som i sista hand utövar verklig kontroll över trusten. I fråga om ett annat juridiskt arrangemang än en trust avses med person med bestämmande inflytande en person i motsvarande eller liknande ställning. Enligt paragrafens 3 mom. ska definitionen av en person med bestämmande inflytande tolkas enhetligt med definitionerna av en verklig förmånstagare i 1 kap. 5–7 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. I handräckningsdirektivet och CARF förutsätts till denna del en enhetlig tolkning med rekommendationerna av aktionsgruppen mot penningtvätt och finansiering av terrorism Financial Action Task Force (FATF), som lyder under OECD. Eftersom rekommendationerna har beaktats på omfattande sätt i det fjärde penningtvättsdirektivet, som har genomförts i Finland genom lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, är det i momentet ändamålsenligt att använda en hänvisning till den nationella lagen i stället för FATF:s rekommendationer.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.9 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.10 i avsnitt IV i CARF.

24 §. Aktiv enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en aktiv enhet. En enhet betraktas som en aktiv enhet om den uppfyller någon av förutsättningarna i 1 mom. 1–6 punkten. Enligt momentets 1 punkt får mindre än 50 procent av enhetens bruttointäkter under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgöras av passiva intäkter. Dessutom förutsätts att mindre än 50 procent av de tillgångar som innehades av enheten under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgörs av tillgångar som genererar eller innehas i syfte att generera passiva intäkter. Enligt 2 punkten i momentet ska enhetens verksamhet praktiskt taget utslutande bestå i att helt eller delvis äga utestående aktier i ett eller flera dotterbolag som bedriver annan handels- eller affärsverksamhet än finansiell verksamhet eller att tillhandahålla finansiering och tjänster till ett eller flera sådana dotterbolag. Enligt momentets 3 punkt får enheten inte ännu bedriva någon affärsverksamhet och inte tidigare ha bedrivit någon affärsverksamhet, men investera kapital i tillgångar i syfte att bedriva annan affärsverksamhet än verksamhet i ett finansiellt institut. Dessutom förutsätts att enheten inte uppfyller kraven för detta undantag 24 månader efter det datum då enheten först etablerades. Enligt 4 punkten i momentet får enheten inte ha varit ett finansiellt institut under de senaste fem åren och den ska hålla på att avveckla sina tillgångar eller genomgå en omorganisation i syfte att fortsätta eller återuppta affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut. Enligt momentets 5 punkt ska enheten ägna sig huvudsakligen åt finansiering eller hedgingtransaktioner med eller åt närstående enheter som inte är finansiella institut, och inte tillhandahålla några finansierings- eller hedgingtjänster till någon enhet som inte är en närstående enhet, under förutsättning att den grupp som de närstående enheterna ingår i

huvudsakligen ägnar sig åt affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut. Momentets 6 punkt innehåller enheter utan vinstsyfte. I fråga om 6 punkten ska enheten uppfylla fem förutsättningar. Enheten ska ha etablerats i den jurisdiktion där den har sin hemvist och där vara verksam uteslutande för religiösa, välgörenhetsmässiga, vetenskapliga, konstnärliga, kulturella, idrottsliga eller utbildningsmässiga ändamål eller så ska den ha etablerats och vara verksam i den jurisdiktion där den har sin hemvist och är en sådan yrkesorganisation, branschorganisation, handelskammare, arbetstagarorganisation, jordbruks- eller trädgårdsbruksorganisation, medborgarorganisation eller en organisation som uteslutande verkar för att främja social välfärd (underpunkt a). Enheten ska vara undantagen inkomstskatt i den jurisdiktion där den har sin hemvist (underpunkt b). Enheten ska inte ha aktieägare eller medlemmar med ägar- eller vinstintressen när det gäller dess intäkter eller tillgångar (underpunkt c). Gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller enhetens stiftelseurkund får inte tillåta att några av enhetens intäkter eller tillgångar utdelas till eller används till förmån för en privatperson eller en enhet som inte är en välgörenhetsenhet, förutom om det sker som en följd av enhetens välgörenhetsverksamhet eller som betalning av skälig ersättning för utförda tjänster eller som betalning som motsvarar skäligt marknadsvärde för egendom som enheten har förvärvat. Dessutom ska gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller enhetens stiftelseurkund föreskriva att vid enhetens likvidation eller upplösning ska alla tillgångar överföras till en myndighetsenhet eller annan icke-vinstdrivande organisation eller tillfalla regeringen i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller ett politiskt förvaltningsområde under en sådan regering (underpunkt e). Det är möjligt att ett allmännyttigt samfund enligt 22 § i inkomstskattelagen uppfyller förutsättningarna i 6 punkten, men det ska säkerställas från fall till fall att förutsättningarna är uppfyllda. Det faktum att ett samfund anses vara ett allmännyttigt samfund i inkomstbeskattningen fastställer med andra ord inte direkt enhetens ställning.

Enligt paragrafens 2 mom. uppfyller en enhet inte förutsättningarna för en enhet enligt 1 mom. 2 punkten och den kan således inte heller vara en aktiv enhet, om den fungerar som eller utsäger sig för att vara en placeringsfond, såsom en privat kapitalfond, en riskkapitalfond, en leveraged buy-out-fond eller någon form av investeringsinstrument vars syfte är att förvärva eller finansiera bolag och sedan inneha andelar i dessa bolag som anläggningstillgångar för investeringsändamål.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.10 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.11 i avsnitt IV i CARF.

25 §. Passiv inkomst. Paragrafen innehåller en hänvisning till definitionen av passiv inkomst enligt 63 § i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Syftet med hänvisningen är att förhindra att hänvisningen till ovan avsedda passiva inkomst i 24 § 1 mom. gör bestämmelsen lång och svårtydd. Handräckningsdirektivet innehåller inte någon definition av passiv inkomst, men punkt 126 i avsnitt VIII i kommentaren till uppdaterade CRS och punkt 57 i avsnitt IV i kommentaren till CARF innehåller en förteckning över de inkomster som i princip ska betraktas som passiv inkomst. Den föreslagna definitionen av passiv inkomst i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning motsvarar dessa förteckningar i fråga om inkomster som ska betraktas som passiv inkomst, vilket även förutsätts av jurisdiktionerna som en del av det effektiva genomförandet av CRS och CARF.

26 §. Enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en enhet. Med enhet avses en juridisk person eller ett juridiskt arrangemang, såsom ett bolag, en delägarbeskattad juridisk person, en trust eller en stiftelse.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.2 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt F.3 i avsnitt IV i CARF.

27 §. Närstående enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en närstående enhet. Enligt 1 mom. 1 punkten i paragrafen är en enhet en närstående enhet till en annan enhet, om den kontrollerar en annan enhet eller om den är under en annan enhets kontroll. En enhet är en närstående enhet till en annan enhet även då den tillsammans med denna andra enhet är under gemensam kontroll (2 punkten). En enhet är en närstående enhet till en eller flera enheter även i en situation där enheterna är investeringsenheter enligt 4 § 1 mom. 2 punkten i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning och enheterna har gemensam förvaltning, som uppfyller kraven avseende åtgärder för kundkännedom för investeringsenheterna i fråga.

I paragrafens 2 mom. preciseras när en enhet anses kontrollera en annan enhet på det sätt som avses i 1 mom. En enhet anses kontrollera en annan enhet, om den har direkt eller indirekt innehav av över 50 procent av rösterna eller värdet i en enhet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.3 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt F.4 i avsnitt IV i CARF.

28 §. Finansiellt institut. Paragrafen innehåller en hänvisning till definitionen av ett finansiellt institut enligt 6 § i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Syftet med hänvisningen är att förhindra att hänvisningen till ett finansiellt institut i den föreslagna lagens olika paragrafer inte gör dessa bestämmelser långa och svårtydda. Därtill är syftet att undvika att anknutna begrepp såsom ett depåinstitut som uppkommer som en följd av definitionen av ett finansiellt institut definieras i den föreslagna lagen, eftersom det är ändamålsenligt att definiera dessa i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, då de i regel hänför sig till upplysningar om finansiella konton. De som tillämpar den föreslagna lagen i fråga om definitionen av ett finansiellt institut kan till denna del stödja sig på lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning, där det finns uttömmande bestämmelser om definitionen med motiveringar.

29 §. Undantagen person. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en undantagen person. I den finskspråkiga versionen av direktivet används uttrycket ”Ei-raportoiva henkilö”. Med beaktande av uttrycket ”Excluded Person” i den engelskspråkiga versionen av direktivet, uttrycket ”Undantagen person” i den svenskspråkiga versionen och att syftet med detta begrepp är att fastställa de personer som uttryckligen den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster inte ska rapportera, används i detta sammanhang uttrycket ”Ei-raportoitava” i stället för uttrycket ”Ei-raportoiva” på finska. I stället för prefixet ”Ei” hade ”Muun kuin” varit ett tydligare och lämpligare prefix på finska, med detta hade gjort definitionen av en rapporteringspliktig person i ovan föreslagna 21 § svårtydd.

Med undantagen person avses de enheter som avses i 1–3 punkten. Enligt definitionen av en rapporteringspliktig person och en rapporteringspliktig användare samt kraven på rapportering enligt 21 och 22 § ovan behöver rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster inte anmäla upplysningar om undantagna personer. På motsvarande sätt är det i fråga om undantagna personer inte behövt att genomföra alla de förfaranden för kundkännedom som ska genomföras i fråga om andra enheter. I fråga om innehåll är definitionen enhetlig med definitionen av en rapporteringspliktig person i CRS och DAC2, till den del som en annan än en person med hemvist i en avtalsstat eller medlemsstat behandlas i denna definition. På grund av denna innehållsmässiga enhetlighet och bestämmelsernas historiska ursprung hänvisar man

i punkterna i anknytning till definitionen av en undantagen person i regel direkt till definitionerna i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

Enligt paragrafens 1 punkt avses med undantagen person en enhet vars aktier det handlas regelmässigt med på en eller flera etablerade värdepappersmarknader. Med etablerad värdepappersmarknad avses en omsättning som är officiellt erkänd och som övervakas av marknadsområdets myndigheter och har ett betydande värde av årligen omsatta aktier. Enligt paragrafens 2 punkt avses med undantagen person en enhet som är en närstående enhet till en enhet som avses i 1 punkten. Paragrafens 3 punkt innehåller dessutom en förteckning över enheter enligt lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning vilka betraktas som undantagna personer. Underpunkt a i punkten gäller en myndighetsenhet enligt 18 § i den nämnda lagen, underpunkt b en internationell organisation enligt 19 §, underpunkt c en centralbank enligt 20 § och underpunkt d ett annat finansiellt institut än en investeringsenhet enligt 4 § 2 punkten i lagen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.1 i avsnitt III i bilaga IV till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.1 i avsnitt IV i CARF.

30 §. Förfaranden för kundkontroll. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av förfaranden för kundkontroll. Med förfaranden för kundkontroll avses de förfaranden för kundkontroll som tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och som det föreskrivs om i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, eller motsvarande krav som tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism innehåller flera procedurbestämmelser som gäller skyldigheterna avseende förfaranden för kundkontroll. Dessa omfattar bland annat bestämmelser om kundkontroll i 3 kap., vilka gäller till exempel identifiering av en kund och verifieringen av kundens identitet, kontinuerlig uppföljning av upplysningarna om kunden och identifiering av en verklig förmånstagare.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.1 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt F.2 i avsnitt IV i CARF.

31 §. Filial. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en filial. Med filial avses en enhet, verksamhet eller ett kontor som tillhör en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och som behandlas som en filial enligt en jurisdiktions regelverk eller som på annat sätt enligt en jurisdiktions lagstiftning regleras separat från andra kontor, enheter eller filialer som hör till den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Alla enheter, verksamheter eller kontor som tillhör en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i en jurisdiktion ska behandlas som en enda filial.

I enlighet med vad som beskrivs i föreslagna 2 § anses varje filial bilda en stadigvarande plats för affärsverksamhet i enlighet med kommentaren till CARF. Detta kriterium täcker såväl den huvudsakliga som även andra stadigvarande platser för affärsverksamhet. I CARF och DAC8 har en stadigvarande plats för affärsverksamhet inte begränsats till uttrycket ”stadigvarande”, såsom en fabrik eller fastighet, utan det täcker även andra stadigvarande platser för affärsverksamhet.

Den finländska skattelagstiftningen innehåller inte någon separat definition av filial. Inkomstskattelagens 13 a § innehåller bestämmelser om ett fast driftställe, som avser en plats på vilken det för näringsverksamhetens stadigvarande bedrivande finns en särskild plats för affärsverksamhet eller där särskilda anordningar vidtagits. Ett exempel på en sådan plats är en

filial. Definitionen av en filial är ur den föreslagna lagens synvinkel relevant i princip endast då det ska granskas om en territoriell anknytning till Finland som uppfyller det territoriella villkoret enligt 2 § 2 mom. uppkommer för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Med beaktande av definitionen av fast driftställe i inkomstskattelagen kan det i praktiken handla endast om en situation där man måste fundera på om ett fast driftställe bildas i inkomstbeskattningen i Finland för ett begränsat skattskyldigt utländskt företag.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.4 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt F.6 i avsnitt IV i CARF.

32 §. Gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter. Med gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter avses ett av Europeiska kommissionen fastställt avtal mellan en behörig myndighet i någon medlemsstat i Europeiska unionen och en jurisdiktion utanför Europeiska unionen som kräver automatiskt utbyte av upplysningar som motsvarar de upplysningar som avses i direktivet. CARF innehåller inte någon motsvarande definition.

Begreppet har en fast anknytning till begreppet kvalificerad jurisdiktion i den föreslagna lagen och i synnerhet till en jurisdiktion utanför EU. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar kan samtidigt ha en territoriell anknytning såväl till en medlemsstat i EU som till en jurisdiktion utanför EU. En sådan aktör som är etablerad utomlands är om den uppfyller förutsättningarna i direktivet en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som i princip har en skyldighet att anmäla de rapporteringsskyldiga upplysningarna till den behöriga myndigheten i någon EU-medlemsstat.

Enligt direktivet fastställer kommissionen antingen på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat genom separata genomförandeakter huruvida de upplysningar som ska utbytas automatiskt enligt ett avtal mellan de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten och en jurisdiktion utanför EU motsvarar de upplysningar som avses i direktivet. Om kommissionen i enlighet med avtalet anser att de upplysningar som utbyts motsvarar den information som avses i direktivet, det vill säga att avtalet är ett kvalificerande avtal mellan de behöriga myndigheterna, kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster utanför EU rapportera de krävda upplysningarna till den behöriga myndigheten i den egna jurisdiktionen i stället för den behöriga myndigheten i en EU-medlemsstat. Myndigheterna i denna jurisdiktion utbyter dessa upplysningar med EU-medlemsstaterna.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.5 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

33 §. Kvalificerad jurisdiktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en kvalificerad jurisdiktion. Med kvalificerad jurisdiktion avses för det första en medlemsstat i EU. För det andra avses med kvalificerad jurisdiktion en jurisdiktion utanför Europeiska unionen som har ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter med de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater, och som identifieras som rapporteringspliktiga jurisdiktioner enligt en förteckning som offentliggörs av jurisdiktionen utanför unionen.

DAC8 eller CARF innehåller inte någon definition av kvalificerad jurisdiktion. I direktivet används däremot uttrycket "Qualified Non-Union Jurisdiction", som i den svenskspråkiga versionen har översatts till uttrycket "Kvalificerad jurisdiktion utanför unionen". Vidare har begreppet definierats enligt följande: "Med kvalificerad jurisdiktion utanför unionen avses en jurisdiktion utanför unionen som har ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga

myndigheter med de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater som identifieras som rapporteringspliktiga jurisdiktioner enligt en förteckning som offentliggörs av jurisdiktionen utanför unionen”. Den föreslagna rubriken som avviker från definitionen i direktivet och innehållet med uttrycket ”medlemsstater i EU” gör denna definition i den föreslagna lagen enklare för dem som tillämpar denna definition. Till exempel de avsnitt som gäller hierarkireglerna blir mycket mer läsbara. Till övriga delar motsvarar det föreslagna uttrycket som är exaktare än direktivet innehållsmässigt bland annat definitionen i de finsk- och svenskspråkiga versionerna av direktivet och det kan anses motsvara direktivets syfte bättre än den svenskspråkiga versionen av direktivet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.6 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

34 §. Skatteregistreringsnummer. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett skatteregistreringsnummer. Med skatteregistreringsnummer avses ett identifikationsnummer för skattebetalare eller en funktionell motsvarighet om sådant nummer saknas. Ett skatteregistreringsnummer är en identifierare som beviljats av en stat eller dess myndighet och som specificerar en enhet eller fysisk person och utgörs av bokstäver, siffror eller kombinationer av dessa. I vissa stater bildas skatteregistreringsnumret och det beviljas uttryckligen för verkställandet av beskattningen i den ifrågavarande staten, till exempel för beskattningen av personlig inkomst eller företagsinkomst. I så fall handlar det om ett separat registreringsnummer. I vissa stater utnyttjar man redan identifierare som specificerar en enhet eller en fysisk person och som beviljats för andra ändamål än för beskattningsändamål. Till exempel i Finland används inte något separat skatteregistreringsnummer, utan personbeteckningen och FO-numret för företag och samfund fungerar som skatteregistreringsnummer i Finland.

Skatteregistreringsnumret fungerar som den viktigaste identifierare som specificerar en enskild fysisk person eller enhet. Detta möjliggör att den behöriga myndigheten i en annan stat kan identifiera en upplysning som fått via utbytet av upplysningar och som gäller en rapporteringspliktig användare eller en rapporteringspliktig person och jämföra denna med de nationella uppgifterna. Ovan nämnda egenskaper gör den till en upplysning som mycket effektivare och noggrannare än övriga upplysningar specificerar den skattskyldige, såsom namn eller adress. Skatteförvaltningen ska för egen del ge de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster information om skatteregistreringsnumret för fysiska personer och företag med hemvist i Finland, så att dessa aktörer åtminstone kan säkerställa att strukturen på deras användares skatteregistreringsnummer är felfri. Till denna del ger Skatteförvaltningen redan den behövliga informationen till de som har skyldighet att lämna upplysningar och handleder på sin webbplats att granska att skatteregistreringsnumret för fysiska personer med hemvist i EU-medlemsstaterna har en felfri struktur, det vill säga att granska att formen är rätt från Europeiska kommissionens avgiftsfria tjänst TIN on Europa. I fråga om företag eller samfund handleder Skatteförvaltningen att vända sig till YTJ-tjänsten (Företags- och organisationsdatasystemet). I Finland rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster kan i utredningen av ett utländskt skatteregistreringsnummer dra nytta av till exempel den ovan nämnda tjänsten TIN on Europa eller OECD:s webbplats Tax identification numbers, som innehåller information om hur skatteregistreringsnumret bildas i över 100 stater eller jurisdiktioner för såväl fysiska personer som enheter.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.7 i avsnitt IV i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt F.5 i avsnitt IV i CARF.

35 §. Identifieringstjänst. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en identifieringstjänst. Med identifieringstjänst avses en elektronisk process som en kvalificerad jurisdiktion eller Europeiska unionen utan kostnad tillhandahåller en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för att leverantören ska kunna fastställa identiteten och hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar. Enligt punkt 34 i ingressen till direktivet förväntas flera medlemsstater införa identifieringstjänster för att kunna identifiera tjänsteleverantörer och de skattskyldiga på ett enkelt och standardiserat sätt. För närvarande är dessa identifieringstjänster inte ännu tillgängliga i EU. Detaljerna i de processer som godkänns som identifieringstjänster förtydligas genom samtal mellan parterna i utbytet av upplysningar och Skatteförvaltningen ger anvisningar om detta till de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster.

CARF-regelverket för rapportering innehåller inte någon definition av identifieringstjänst, men i punkt 80 i avsnitt IV i kommentaren till CARF i samband med avsnittet om skatteregistreringsnummer nämns att jurisdiktionerna kan tillhandahålla identifieringstjänster (government verification services) för att utreda identiteten på och den skatterättsliga hemvisten för deras skattskyldiga. I kommentaren avses därtill med den aktuella identifieringstjänsten en sådan elektronisk process som jurisdiktionen har fastställt för att utreda identiteten på rapporteringspliktiga personer med skyldighet att lämna upplysningar och deras skatterättsliga hemvist. I kommentaren beskrivs den process där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster via identifieringstjänsten får en bekräftelse på att identiteten på och den skatterättsliga hemvisten för dess användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över en sådan motsvarar upplysningarna i statens informationssystem. Till denna del kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster få en unik identifierare från identifieringstjänsten. Enligt kommentaren utgörs denna identifierare i identifieringstjänsten av information med samma syfte som skatteregistreringsnumret.

I DAC8 täcker definitionen av identifieringstjänst endast sådana elektroniska processer med vilka det är möjligt att utreda identiteten på en användare av kryptotillgångar och den skatterättsliga hemvisten. Enligt det andra stycket i punkt B.1 i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, ska de upplysningar som lämnas om en rapporteringspliktig person då en identifieringstjänst används dock innehålla information bland annat om de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten. Även enligt kommentaren till CARF kan en identifieringstjänst användas på personer med bestämmande inflytande. Nya underpunkt 7 har fogats till punkt E i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. Enligt den avses med identifieringstjänst en elektronisk process som en medlemsstat eller unionen utan kostnad tillhandahåller till ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut för att det institutet ska kunna fastställa identitet och skatterättslig hemvist för en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande. För att bibehålla konsekvensen mellan definitionen i CARF och definitionen av en identifieringstjänst för upplysningar om finansiella konton och även direktivet i sig, föreslås att identifieringstjänsten enligt paragrafen med avvikelse från DAC8 täcker även personer med bestämmande inflytande.

Enligt punkt 34 i ingressen till direktivet får användningen av identifieringstjänsten inte påverka kraven avseende förfaranden för kundkännedom eller inhämtande av upplysningar. Således är ett intygande som getts av en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande giltigt endast då det innehåller de upplysningar som avses i 44 och 45 §, inklusive skatteregistreringsnumret för en rapporteringspliktig person. Detta får stöd av att idén med användningen av en identifieringstjänst inte är att helt slopa de sedvanliga skatteidentifierarna, utan att möjliggöra jämförelse av det skatteregistreringsnummer som getts till den som har skyldighet att lämna upplysningar och som finns på intygandet med upplysningarna i

identifieringstjänsten och ge en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster en separat identifierare i identifieringstjänsten för den senare fasen av anmälningen av upplysningarna. På detta sätt minskas på samma gång den onödiga användningen och anmälningen av ett traditionellt skatteregistreringsnummer, som kan innehålla uppgifter om personen, såsom om könet, vilka inte behövs i utbytet av upplysningar. Delvis på grund av denna orsak ges en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i det andra stycket i punkt B.1 i avsnitt II i bilaga VI till direktivet en möjlighet att i stället för de upplysningar som ska anmälas om en rapporteringspliktig person enligt första stycket i ifrågavarande första underpunkt anmäla den rapporteringsskyldige personens namn, identifieringstjänstens identifierare och de utfärdande staterna samt de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt F.8 i avsnitt IV i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

36 §. Adress i distribuerad liggare. Paragrafen innehåller bestämmelser om adress i distribuerad liggare. Med adress i distribuerad liggare avses en sådan adress i en distribuerad liggare som avses i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. DAC8 innehåller en direkt hänvisning till EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och där används uttrycket ”referred to”. EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar innehåller dock inte någon uttrycklig definition av adress i distribuerad liggare. Adress i distribuerad liggare nämns på två olika ställen i den nämnda bestämmelsen. I den andra av dessa, närmare sagt i artikel 3.16, avses med tillhandahållande av tjänster för överföring av kryptotillgångar för kundernas räkning tillhandahållande av sådana tjänster som gäller överföring av kryptotillgångar för en fysisk eller juridisk persons räkning från en adress i distribuerad liggare till en annan eller från ett konto till ett annat.

En adress i en distribuerad liggare fastställs i stället för i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar i artikel 3.18 i Europaparlamentet och rådets direktiv (EU) 2023/1113 om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel och vissa kryptotillgångar och ändring av direktiv (EU) 2015/849, *nedan förordningen om betalningsuppgifter*, som utfärdades i samband med EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. I denna förordning avses med adress i distribuerad liggare en alfanumerisk kod som identifierar en adress på ett nätverk som använder teknik för distribuerade liggare (DLT) eller liknande teknik som kryptotillgångar kan sändas till eller tas emot från.

CARF innehåller inte någon definition av adress i distribuerad liggare eller någon motsvarande term. Den innehåller dock på några punkter avsnitt där denna term tangeras. För det första används i avsnitt II om anmälning av upplysningar i CARF uttrycket ”wallet addresses” för att beskriva de adresser till vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska anmäla överföringar av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som en egen punkt, till den del som dessa överföringar enligt de upplysningar som innehas av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte anknyter till leverantörer av virtuell valuta eller finansiella institut. För det andra används uttrycket ”Crypto-Asset address” i definitionen av överföring i punkt C.4 i avsnitt IV om definitionerna i CARF.

Även om DAC8, EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar och inte heller CARF-regelverket för rapportering innehåller någon uttrycklig definition av adress i distribuerad liggare, är dess tillämpningsområde tydlig med tanke på regleringen kring det automatiska utbytet av upplysningar i fråga om beskattning. En adress i en distribuerad liggare anknyter till överföring av kryptotillgångar och därför innebär den i praktiken en adress enligt förordningen om betalningsuppgifter, det vill säga en sådan specificerande adress till vilken kryptotillgångar

kan sändas eller till vilken sådana kan tas emot. Med kryptotillgångarnas adress i definitionen av överföring enligt föreslagna 14 § avses innehållsmässigt det samma.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen artikel 3.30 i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

3 kap. Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

Föreslagna 3 kap. innehåller bestämmelser om förfaranden för kundkännedom som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska iaktta för att granska och identifiera användare av kryptotillgångstjänster som använder en tjänst och samla in upplysningar om användare av kryptotillgångar. Med skyldigheterna avseende förfarandena för kundkännedom säkerställs att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster anmäler upplysningar om alla rapporteringspliktiga användare och att de uppgifter som anmäls är korrekta. Dessutom säkerställs att upplysningarna inte anmäls om undantagna personer. En rapporteringsskyldig tjänsteleverantör kan använda en tredje part för att fullgöra sina förfaranden för kundkännedom enligt detta kapitel. En i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har dock alltid själv ansvaret för att fullgöra skyldigheterna. Det finns bestämmelser om dessa skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som fullgörs av tredje parter i punkt D.2 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. I Finland kan de skattskyldiga i princip använda tjänsteleverantörer för att fullgöra de skyldigheter som föreskrivits för dem i skattelagstiftningen. Användningen av tjänsteleverantörer ändrar inte den skattskyldiges ansvar. Därför är det inte behövligt att sätta i kraft den nämnda bestämmelsen i direktivet i Finland med en separat bestämmelse.

37 §. *Allmänna krav avseende åtgärder för kundkännedom.* Paragrafen innehåller bestämmelser om den tidpunkt då en användare av kryptotillgångstjänster betraktas som en rapporteringspliktig användare och om de förfaranden och upplysningar som en leverantör av kryptotillgångstjänster kan använda för att fullgöra de förfaranden för kundkännedom som avses i kapitlet.

Enligt paragrafens 1 mom. behandlas en användare av kryptotillgångar som en rapporteringspliktig användare från och med det datum då användaren identifieras som en sådan enligt de förfaranden för kundkännedom som beskrivs i detta kapitel. Momentet redogör för att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska rikta förfarandena för kundkännedom på alla användare av kryptotillgångar. Med rapporteringspliktig användare avses en användare av kryptotillgångar som är en rapporteringspliktig person och med rapporteringspliktig person en person med hemvist i jurisdiktionen, vilken är en annan än en undantagen person. I definitionen av hemvistjurisdiktion begränsas den skatterättsliga hemvisten dock inte till någon viss jurisdiktion, utan den täcker vilken som helst jurisdiktion i vilken en användare av kryptotillgångar har sin hemvist enligt skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen. Således är så gott som alla rapporteringspliktiga användare av kryptotillgångar hos en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster rapporteringspliktiga användare. Undantaget till detta är endast undantagna personer.

Identifieringen som en rapporteringspliktig användare ska basera sig på förfaranden för kundkännedom enligt detta kapitel. I praktiken innebär detta ett tillförlitligt intygande som fås från en användare av kryptotillgångar. Ett tillförlitligt intygande ska fås från alla användare av kryptotillgångar. Vidare ska förfarandena för kundkännedom enligt 38–40 § slutföras innan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan utföra rapporteringspliktiga transaktioner. Föreslagna 54 § innehåller dock en övergångsbestämmelse som gäller förfaranden för kundkännedom som gäller redan befintliga användare av

kryptotillgångstjänster, enligt vilken en användare av kryptotillgångar till vilken ett kundförhållande till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster bildats före den 31 december 2025 ska få ett tillförlitligt intygande senast den 1 januari 2027. Således kan en redan befintlig användare av kryptotillgångar utföra rapporteringspliktiga transaktioner under det första rapporteringspliktiga kalenderåret utan att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har tillgång till sådana upplysningar som ingår i intygandet, såsom skatteregistreringsnummer eller hemvistjurisdiktion, då den utför dessa transaktioner. De aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen berättade att de strävar efter att få ett intygande från redan befintliga kunder i god tid innan den nämnda tidsfristen går ut. Övergångsbestämmelsen möjliggör dock att rapporteringsskyldiga transaktioner utförs för redan befintliga användare av kryptotillgångar fram till den 1 januari 2027 utan att ett tillförlitligt intygande fås. Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster trots sina aktiva åtgärder inte får något tillförlitligt intygande från en redan befintlig användare av kryptotillgångar senast den 1 januari 2027 och inte ens före tidpunkten för anmälningen till Skatteförvaltningen, ska rapporteringen ske utifrån de upplysningar som innehåses av den rapporteringsskyldige leverantören av kryptotillgångstjänster. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska rätta denna anmälda upplysning som gäller år 2026, om den senare får ett tillförlitligt intygande som visar att den anmälda hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar varit felaktig.

Med stöd av 2 mom. i paragrafen får en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, som även är ett finansiellt institut, vid förfaranden för kundkännedom enligt detta kapitel förlita sig på de förfaranden för kundkännedom för nya person- och enhetskonton som slutförts enligt 2 kap. i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning eller någon motsvarande utländsk författning. Ett finansiellt institut kan tillhandahålla såväl finansiella tjänster som kryptotillgångstjänster åt sina kunder. I fråga om vissa finansiella enheter i Finland baserar sig rätten att erbjuda kryptotillgångstjänster på en anmälan som ska göras till Finansinspektionen. Momentet möjliggör att skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som ett finansiellt institut slutfört i fråga om nya enskilda konton och enhetskonton kan utnyttjas då samma aktör är en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Eftersom skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för ett finansiellt instituts nya enskilda konton och enhetskonton och en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster innehållsmässigt motsvarar varandra, undviks att förfarandena för kundkännedom används dubbelt för samma användare och upplysningar. Det ovan nämnda får dock inte påverka till exempel att en ändring i omständigheterna för en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande inte beaktas tillräckligt till exempel i en situation där kontohavaren hos ett finansiellt institut å ena sidan blir även en användare av kryptotillgångar och avsevärd tid gått från slutförandet av dessa förfaranden för kundkännedom i anknytning till denna kontohavare.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om möjligheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att i förfarandena för kundkännedom enligt detta kapitel använda intyganden som redan samlats in för andra beskattningsändamål, under förutsättning att ett sådant intygande uppfyller kraven i 44 och 45 §. Ett sådant intygande kan samlas in som en del av den nationella årsanmälningen, men den ska trots detta uppfylla de krav som uttryckligen avses i 44 och 45 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.1 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.1 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

38 §. *Förfaranden för kundkännedom för individuella användare av kryptotillgångar.* Paragrafen innehåller bestämmelser om förfaranden för kundkännedom för individuella användare av kryptotillgångar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska få ett intygande från en individuell användare av kryptotillgångar då en kundrelation upprättas. Innehållet i ett intygande som getts av en individuell användare av kryptotillgångar definieras mer ingående i 44 §. Enligt övergångsbestämmelsen i föreslagna 54 § ska ett intygande fås senast den 1 januari 2027 av en sådan leverantör av kryptotillgångar, till vilken ett kundförhållande till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar bildats före den 31 december 2025. Trots denna övergångsbestämmelse hänför sig förfarandena för kundkännedom och rapporteringskraven på samma sätt till såväl en individuell användare av kryptotillgångar som en redan befintlig individuell användare av kryptotillgångar.

Enligt 1 punkten i paragrafen ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar utifrån ett intygande kunna fastställa hemvistjurisdiktionerna för en individuell användare av kryptotillgångar. I allmänhet har en person endast en hemvistjurisdiktion. En persons hemvistjurisdiktion kan dock finnas i två eller fler jurisdiktioner. I de olika jurisdiktionernas nationella lagstiftning fastställs villkoren för att en jurisdiktion definieras som en person skatterättsliga hemvist. Villkoren täcker olika anknytningar till jurisdiktionen, som enligt de nationella skattelagarna bildar en övergripande grund för beskattningen. I detta sammanhang talar man även om allmän skattskyldighet. Villkoren täcker även fall där hemvisten för en person i enlighet med skattelagarna i hemvistjurisdiktionen anses vara jurisdiktionen i fråga, till exempel diplomater eller andra personer som arbetar för den offentliga förvaltningen. Skatteavtalen innehåller särskilda regler för att avgöra fall som gäller dubbel hemvist, enligt vilka anknytningen till en jurisdiktion anses vara mer signifikativ än anknytningen till en annan jurisdiktion utifrån ifrågavarande praxis. I allmänhet har en person sin skatterättsliga hemvist i en jurisdiktion om personen enligt jurisdiktionens lagar, inklusive skatteavtal, betalar eller borde betala skatt där utifrån hemvist, bostad eller varje annat liknande kriterium och inte endast utifrån källorna i denna jurisdiktion. Den skatterättsliga hemvisten för personer med hemvist i två stater kan fastställas utifrån reglerna om dubbel hemvist i skatteavtalen mellan de ifrågavarande jurisdiktionerna.

I 2 punkten i paragrafen föreskrivs vidare att en leverantör av kryptotillgångstjänster utifrån ett intygande ska bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfarandena för kundkontroll. Det handlar om ett test som gäller tillförlitligheten, vars syfte är att utreda om ett intygande står i strid med de upplysningar som fås av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska anses ha styrkt att ett intygande är tillförlitligt, om den då kundförhållandet upprättas och då de upplysningar som fås i detta samband granskas, inbegripet de dokument som samlats in med förfarandena för kundkontroll, inte vet eller inte har skäl att veta att intygandet är felaktigt eller otillförlitligt. Det förutsätts inte att en leverantör av kryptotillgångstjänster granskar riktigheten av ett intygande som getts utifrån skattelagstiftningen i hemviststaten för en individuell användare av kryptotillgångar. Ett intygande kommer dock inte igenom tillförlitlighetstestet till exempel i en situation där den jurisdiktion för bostadsadressen som nämns i intygandet står i strid med den jurisdiktion som nämns i de dokument som samlats in genom förfarandena för kundkontroll. Likaså kommer ett intygande inte igenom tillförlitlighetstestet till exempel i en situation där jurisdiktionen i bostadsadressen i ett intygande står i strid med den medlemsstat som utfärdat identifieringstjänsten. Om ett intygande inte kommer igenom tillförlitlighetstestet, ska en leverantör av kryptotillgångstjänster då kundförhållandet upprättas skaffa antingen ett tillförlitligt intygande eller en tillförlitlig utredning och vid behov handlingar som visar att

intygandet är tillförlitligt. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska förvara anteckningar om utredningen och eventuella dokument.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.1 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.1 i avsnitt III i CARF.

39 §. Förfaranden för kundkännedom för enheter som är användare av kryptotillgångar. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfaranden för kundkännedom för enheter som är användare av kryptotillgångar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska få ett intygande från en enhet som är användare av kryptotillgångar då ett kundförhållande knyts. Innehållet i ett intygande som getts av en enhet som är användare av kryptotillgångar definieras mer ingående i 45 §. Enligt övergångsbestämmelsen i föreslagna 54 § ska ett intygande fås senast den 1 januari 2027 av en sådan leverantör av kryptotillgångar, till vilken ett kundförhållande till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar bildats före den 31 december 2025. Trots denna övergångsbestämmelse hänför sig förfarandena för kundkännedom och rapporteringskraven på lika sätt till en enhet som är användare av kryptotillgångar som en redan befintlig enhet som är användare av kryptotillgångar.

Enligt 1 mom. 1 punkten i paragrafen ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångar utifrån ett intygande kunna fastställa hemvistjurisdiktionerna för en enhet som är användare av kryptotillgångar. I allmänhet har en enhet endast en hemvistjurisdiktion. En enhets hemvistjurisdiktion kan dock finnas i två eller flera jurisdiktioner. I de olika jurisdiktionernas nationella lagstiftning fastställs villkoren för att fastställa den skatterättsliga hemvisten för en enhet. Villkoren täcker olika anknytningar till jurisdiktionen, som enligt de nationella skattelagarna bildar en övergripande grund för beskattningen. I detta sammanhang talar man även om allmän skattskyldighet. Skatteavtalen innehåller särskilda regler för att avgöra fall som gäller dubbel hemvist, enligt vilka anknytningen till en jurisdiktion anses vara mer signifikativ än anknytningen till en annan jurisdiktion utifrån ifrågavarande praxis. I allmänhet är en enhets hemvistjurisdiktion den jurisdiktion där enheten enligt den ifrågavarande statens lagar, inklusive skatteavtal, betalar eller borde betala skatt där utifrån hemvist, bostad, etableringsplats eller varje annat liknande kriterium utan att det handlar endast om källstaten för inkomst. Den skatterättsliga hemvisten för enheter med hemvist i två stater kan fastställas utifrån reglerna om dubbel hemvist i skatteavtalen mellan de ifrågavarande staterna.

I 1 mom. 2 punkten föreskrivs vidare att en leverantör av kryptotillgångstjänster utifrån ett intygande ska bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfarandena för kundkontroll. Det handlar om ett tillförlitlighetstest, vars syfte är att utreda om ett intygande står i strid med de upplysningar som fås av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska anses ha styrkt att ett intygande är tillförlitligt, om den då kundförhållandet upprättas och då de upplysningar som fås i detta samband granskas, inbegripet de dokument som samlats in med förfarandena för kundkontroll, inte vet eller inte har skäl att veta att intygandet är felaktigt eller otillförlitligt. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster förutsätts inte granska riktigheten av ett intygande som getts utifrån skattelagstiftningen i hemvistjurisdiktionen för en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster. Ett intygande kommer inte igenom tillförlitlighetstestet till exempel i en situation där den jurisdiktion för bostadsadressen som nämns i intygandet står i strid med den jurisdiktion som nämns i de dokument som samlats in genom förfarandena för kundkontroll. Om ett intygande inte kommer igenom tillförlitlighetstestet, ska en leverantör av kryptotillgångstjänster då kundförhållandet upprättas skaffa antingen ett tillförlitligt intygande eller en tillförlitlig utredning och vid behov handlingar som visar att intygandet är tillförlitligt.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska förvara anteckningar om utredningen och eventuella dokument.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om situationer där en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster bekräftar att den inte har någon hemvistjurisdiktion. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan i dessa situationer använda platsen för den faktiska företagsledningen eller huvudkontorets adress för att fastställa hemvistjurisdiktionen för en enhet som är användare av kryptotillgångar. Huvudkontorets adress kan användas för att fastställa hemvistjurisdiktionen för en enhet som är användare av kryptotillgångar till den del som en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte har någon annan information för att fastställa den faktiska företagsledningen för en enhet som är användare av kryptotillgångar.

Enligt paragrafens 3 mom. ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster betrakta en enhet som är en användare av kryptotillgångstjänster som en rapporteringspliktig användare, om det utifrån ett intygande eller de upplysningar som den innehar eller offentligt tillgängliga upplysningar tillförlitligt kan fastställas att en enhet som är användare av kryptotillgångar som en undantagen person. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan tillförlitligt fastställa en enhet som är användare av kryptotillgångar som en undantagen person även utifrån upplysningar som den innehar eller offentligt tillgängliga upplysningar, men den ska dock ha tillgång till ett intygande som en del av de förfarandena i anknytning till fastställandet som en rapporteringspliktig användare. De upplysningar som innehas av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster är bland annat upplysningar som fås i samband med fullgörandet av förfarandena för kundkännedom enligt 2 kap. i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Med offentligt tillgängliga upplysningar avses sådana uppgifter som har offentliggjorts av ett bemyndigat myndighetsorgan i jurisdiktionen, såsom upplysningar som har offentliggjorts av jurisdiktionen, ett statligt ämbetsverk eller en kommun. Sådana upplysningar är till exempel upplysningar i en förteckning som offentliggjorts av skattemyndigheten innehållande de finansiella institutens namn och deras registreringsnummer, upplysningar i ett offentligt tillgängligt register som förs eller bemyndigats att föras av ett myndighetsorgan i jurisdiktionen och de upplysningar som offentliggjorts på etablerade värdepappersmarknader. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska förvara anteckningar om typen av de granskade upplysningar och datum för granskningen av upplysningarna.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt III i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.1 i avsnitt III i CARF.

40 §. Förfaranden för kundkännedom för enheter som är användare av kryptotillgångar. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandena för kundkännedom i anknytning till fastställandet av en person med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar. Såväl i DAC8 som CARF är syftet med förfarandena för kundkännedom avseende personer med bestämmande inflytande att fastställa om enheten har en eller flera personer med bestämmande inflytande som är en rapporteringspliktig person. Enligt föreslagna 20–22 § är alla andra personer än undantagna personer rapporteringspliktiga personer oberoende av hemvistjurisdiktionen. Definitionen av en undantagen person i föreslagna 29 § täcker å sin sida endast enheter. En person med bestämmande inflytande enligt föreslagna 23 § är i enlighet med definitionen alltid en fysisk person. På grund av dessa orsaker åläggs en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att fastställa endast personer med bestämmande inflytande över enheten och en separat hänvisning till en rapporteringspliktig person är onödig på grund av denna hänvisning.

Enligt paragrafens 1 mom. ska en leverantör av kryptotillgångstjänster fastställa personerna med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar och som fastställts som en annan än undantagen person eller som en aktiv enhet. Fastställandet som en aktiv enhet ska basera sig på ett intygande som uttryckligen fått från den ifrågavarande enhet som är användare av kryptotillgångar, medan fastställandet som en undantagen person på det sätt som avses i 39 § 3 mom. kan basera sig på ett intygande och därtill på upplysningar som innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster eller som är offentligt tillgängliga. Ett intygande ska dock alltid fås av enheter som är användare av kryptotillgångar och som har fastställts som undantagna personer. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska i princip fastställa personer med bestämmande inflytande över deras enheter som är användare av kryptotillgångar. Den kan undvika att genomföra dessa förfaranden för kundkännedom för dessa personer med bestämmande inflytande endast då den fastställt att en enhet som är användare av kryptotillgångar är en undantagen person, såsom en myndighetsenhet enligt 18 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning eller alternativt en aktiv enhet enligt 24 § i den föreslagna lagen.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om möjligheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att då den fastställer personerna med bestämmande inflytande lita på upplysningar som samlats in och förvarats genom att iaktta förfaranden för kundkontroll som är förenliga med lagen om ändring av lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Med konsekventa förfaranden för kundkontroll avses i DAC9 förfaranden som är konsekventa med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG, nedan *penningtvättsdirektivet*. I CARF avses med det motsvarande FATF:s rekommendationer från 2012 till den del som de uppdaterats i juni 2019 för att gälla tjänsteleverantörer av virtuella tillgångar. I paragrafens 2 mom. föreskrivs vidare att om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte ålagts att iaktta dessa förfaranden, ska den tillämpa förfaranden som till liknande delar är väsentliga för att definiera personer med bestämmande inflytande. Det kan handla om en sådan situation till exempel då förfarandena för kundkontroll inte tillämpas i Finland och inte heller annanstans på en kryptotillgångsoperatör som betraktas som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Trots detta ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillämpa förfaranden som till väsentliga delar är liknande för att fastställa personer med bestämmande inflytande. Dessa förfaranden baserar sig på bestämmelserna i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism.

Paragrafens 3 mom. motsvarar föreslagna 38 § och 39 § 1 mom., med den skillnaden att en leverantör av kryptotillgångstjänster uttryckligen ska använda ett intygande som fått från en enhet som är användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande för att fastställa hemvistjurisdiktionen för en person med bestämmande inflytande och för att säkerställa tillförlitligheten för ett intygande.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.2 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.2 i avsnitt III i CARF.

41 §. Slutförande av förfaranden för kundkännedom. Paragrafen innehåller bestämmelser om förutsättningarna för att slutföra de förfaranden för kundkännedom som ska uppfyllas innan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan börja utföra rapporteringspliktiga transaktioner för en individuell användare av kryptotillgångar eller en enhet som är användare

av kryptotillgångar. För att säkerställa ett effektivt genomförande av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt föreslagna 3 kap., föreslås att förfarandena för kundkännedom enligt 38–40 § ovan ska vara slutförda innan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan utföra rapporteringspliktiga transaktioner. CARF innehåller inte ovan nämnda uttryckliga krav på effektivt genomförande, men enligt avsnitt V i CARF ska jurisdiktionerna införa regler och administrativa förfaranden för att säkerställa ett effektivt genomförande och iakttagande av förfarandena för utbyte av upplysningar och kundkännedom. Kommentaren till CARF innehåller dessutom tillämpningsanvisningar som anknyter till ett effektivt genomförande. Inte heller DAC8 innehåller ovan nämnda uttryckliga krav på effektivt genomförande, men enligt punkt A.2 i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster hindra en användare av kryptotillgångar från att utföra rapporteringspliktiga transaktioner då en användare av kryptotillgångar försummar att ge de upplysningar som krävs för att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom. Det är möjligt att vidta dessa åtgärder först efter två påminnelser som getts efter den ursprungliga begäran av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, men tidigast inom 60 dagar.

Ett intygande fungerar som en garanti för ett effektivt genomförande och iakttagande av förfarandena för utbyte av upplysningar och förfarandena för kundkännedom. Såvida det inte förutsätts att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster slutför förfarandena för kundkännedom, uppkommer en konkret risk för att en användare av kryptotillgångar hinner utföra en avsevärd mängd rapporteringspliktiga transaktioner innan förfarandena genomförs. Därtill kan det vara utmanande för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att i efterskott få sådana upplysningar utifrån vilka den kan fullgöra de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och de rapporteringsskyldigheter som fastställts för den. Till följd av detta förlorar förfarandena för kundkännedom och rapporteringskraven sin betydelse och Finland uppfyller då inte de krav på effektivt genomförande och iakttagande av förfarandena för utbyte av upplysningar och förfaranden för kundkännedom vilka fastställs för Finland. Den föreslagna bestämmelsen är inte heller orimlig för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, eftersom den fungerar till grund för en rapportering av intakta och tillförlitliga upplysningar och på samma gång minskar antalet åtgärder i anknytning till utredning av ärenden i efterskott. Dessutom är det sannolikt att de jurisdiktioner som genomför DAC8 och CARF kräver att de egna rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster uppfyller liknande krav. Detta är fallet bland annat i den motsvarande propositionen i Sverige.³¹ Den föreslagna bestämmelsen ökar inte heller den administrativa bördan för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, eftersom de i varje fall ska få ett tillförlitligt intygande av sina användare av kryptotillgångstjänster. Oberoende av den föreslagna bestämmelsen ålägger direktivet att vidta åtgärder efter två påminnelser som getts efter den ursprungliga begäran av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, men tidigast inom 60 dagar.

I fråga om en individuell användare av kryptotillgångar ska de förfaranden för kundkännedom som avses i föreslagna 38 § slutföras innan det blir möjligt att utföra rapporteringspliktiga transaktioner. I praktiken innebär detta att ett intygande fås från en individuell användare av kryptotillgångar, utifrån vilket hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar har fastställts och intygandets tillförlitlighet har styrkts. I fråga om en enhet som är användare av kryptotillgångar ska de förfaranden för kundkännedom som avses i föreslagna 39 och 40 § vara

³¹ Rapportering och utbyte av upplysningar om kryptotillgångar och vissa andra ändringar avseende det administrativa samarbetet på skatteområdet, Fi2024/02600.

slutförda innan det blir möjligt att utföra rapporteringspliktiga transaktioner. I praktiken innebär detta att ett intygande har fått från en enhet som är användare av kryptotillgångar, utifrån vilket hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar har fastställts och intygandets tillförlitlighet har styrkts. Dessutom ska även förfarandena för kundkännedom avseende personer med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar ha slutförts.

Övergångsbestämmelsen för redan befintliga användare av kryptotillgångar enligt 54 § ska beaktas i kravet på slutförande av förfarandena för kundkännedom. Ett intygande utifrån vilket hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar fastställts och intygandets tillförlitlighet har säkerställts ska fås senast den 1 januari 2027 av en sådan användare av kryptotillgångar för vilken ett kundförhållande till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster bildats före den 31 december 2025. Denna tidpunkt fungerar även som bakre gräns för att slutföra dessa förfaranden för kundkännedom avseende dessa användare av kryptotillgångstjänster, varpå det som föreslagits i paragrafen tillämpas fullt ut på dessa användare av kryptotillgångar. De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster kan och det är även till nytta för dem att slutföra förfarandena för kundkännedom även för redan befintliga användare av kryptotillgångar, så att de utmaningar som framkommer i begäran om de krävda upplysningarna inte leder till att de rapporteringspliktiga transaktionerna avbryts från och med den 1 januari 2027.

42 §. Skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster när användaren av kryptotillgångar underlåter att lämna specificerande upplysningar. Paragrafen innehåller bestämmelser om procedurskyldigheterna för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i en situation där en användare av kryptotillgångstjänster låter bli att anmäla de upplysningar som avses i 3 kap. Dessa upplysningar handlar i regel om upplysningarna på ett intygande. Denna procedurskyldighet baserar sig på DAC8. CARF innehåller inte någon motsvarande uttrycklig skyldighet. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska vid behov två gånger påminna en användare av kryptotillgångar om att denne ska lämna upplysningarna. Om användaren av kryptotillgångar inte överlämnar de begärda upplysningarna efter två påminnelser och det gått 60 dagar från den ursprungliga begäran om att lämna upplysningar, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster hindra användaren av kryptotillgångstjänster från att utföra rapporteringspliktiga transaktioner fram till dess att användaren av kryptotillgångar lämnar de begärda upplysningarna.

Tillämpnings- och användningsområdet för den föreslagna paragrafen är annat än i föreslagna 41 §, som gäller slutförande av förfarandena för kundkännedom då ett kundförhållande upprättas, och 43 §, som gäller en ändring i omständigheterna. Den föreslagna paragrafen är tillämplig på situationer där ett kundförhållande redan bildats och de anknutna förfarandena för kundkännedom har slutförts. Flera olika situationer som omfattas av paragrafens tillämpningsområde kan uppkomma i umgänget mellan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och en användare av kryptotillgångar efter att kundförhållandet bildats. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan till exempel inleda förfarandena för kundkännedom för redan befintliga användare av kryptotillgångar redan i god tid före den bakre gräns som gäller dessa förfaranden, vilken enligt förslaget är den 1 januari 2027. Om en användare av kryptotillgångar inte överlämnar de begärda upplysningarna, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster hindra användaren av kryptotillgångar från att utföra rapporteringspliktiga transaktioner. Paragrafen uppfyller kravet på effektivt genomförande av regleringen och erbjuder på samma gång en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster en funktionell metod för att effektivisera mottagandet av de upplysningar som begärts av användaren av kryptotillgångstjänster.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.2 i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

43 §. *Ändring i omständigheterna avseende en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande.* Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandena i en situation där en ändring sker i omständigheterna avseende en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande.

Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om en situation där det ursprungliga intygandet inte längre är i kraft. Ett intygande är i princip i kraft fram till dess att en ändring sker i omständigheterna för en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över den, till följd av vilket den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster vet eller har skäl att veta att det ursprungliga intygandet är felaktigt eller otillförlitligt. I denna paragraf avses med ursprungligt intygande uttryckligen det intygande som senast har varit tillförlitligt. Om det anses att en ändring skett i omständigheterna, kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte längre använda det ursprungliga intygandet. En ändring i omständigheterna innehåller varje ändring som gäller ställningen för en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande, vilken leder till eller påverkar att det ursprungliga intygandet ändras till ett felaktigt eller otillförlitligt intygande. Till denna del ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till exempel i fråga om nya upplysningar som samlats in med förfarandena för kundkontroll bedöma om dessa upplysningar orsakar en ändring i omständigheterna. Det handlar om en ändring i omständigheterna till exempel då en användare av kryptotillgångar meddelar en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster om en flytt till en annan jurisdiktion. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska ha förfaranden för att säkerställa att ändringar i omständigheterna som påverkar rapporteringen identifieras. Därtill ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster anmäla varje aktör som ger ett intygande om skyldigheten att anmäla ändringar i omständigheterna. Efter att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster upptäckt en ändring i omständigheterna, ska den vidta åtgärder för att åtgärda situationen. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan för det första skaffa ett tillförlitligt intygande. Alternativt kan det skaffa en tillförlitlig utredning och vid behov dokument som visar att det ursprungliga intygandet är tillförlitligt. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska förvara anteckningar om utredningen och eventuella dokument på samma sätt som ett mottaget nytt intygande.

Ett intygande gäller inte längre från det datum då en i 1 mom. avsedd ändring i omständigheterna konstaterats. Enligt paragrafens 2 mom. ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster dock behandla en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över den på samma sätt som före ändringen i omständigheterna i högst 90 kalenderdagar från den stund då omständigheterna ändrats, fram till det ursprungliga intygandets tillförlitlighet styrkts eller ett nytt tillförlitligt intygande fås, beroende på den tidigare av dessa tidpunkter.

Det föreslås att paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte får någon bekräftelse på att ett intygande är tillförlitligt eller något tillförlitligt intygande under 90 kalenderdagar. I dessa situationer ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som hemvistjurisdiktioner för en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande över den betrakta såväl de hemvistjurisdiktioner som anmälts i det ursprungliga intygandet som de eventuella hemvistjurisdiktioner som anges av en ändring i omständigheterna.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafens 1 mom. punkt A.2 och punkt B.3 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkt A.2 och punkt B.3 i avsnitt III i CARF. I fråga om innehåll motsvarar paragrafens 2 och 3 mom. punkt 17 om förfaranden för kundkännedom i avsnitt III i kommentaren till CARF.

44 §. *Tillförlitligheten hos ett intygande som en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande lämnat.* Paragrafen innehåller bestämmelser om de upplysningar och formkrav med stöd av vilka ett intygande anses vara tillförlitligt. Ett intygande enligt 1 mom. i paragrafen är ett intygande som getts av en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster eller en person med bestämmande inflytande, vilket redogör för den skatterättsliga ställningen för en enhet som är användare av kryptotillgångar eller personen med bestämmande inflytande och andra upplysningar som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska kräva för att fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapportering. Ett exempel på en sådan upplysning är hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar. De upplysningar som samlas in via ett intygande fungerar som grund för att specificera användarna av kryptotillgångar för skattemyndigheterna i Finland och i övriga jurisdiktioner och för ett effektivt utnyttjande av upplysningarna. Till denna del är de förfaranden som anknyter till ett intygande och dess innehåll viktiga för att säkerställa skyldigheten att lämna upplysningar och funktionen och trovärdigheten för utbytet av upplysningar i sin helhet.

Ett intygande är tillförlitligt endast om en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande har undertecknat eller på annat sätt fastställt att ett intygande är riktigt, om intygandet är daterat senast till mottagningsdagen och innehåller de upplysningar som behandlas mer ingående nedan i fråga om en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande. Det finns inte något exakt formkrav på ett intygande, utan det väsentliga är att intygandet innehåller de upplysningar som behövs för att fastställa ställningen för en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande, vilka användaren av kryptotillgångar eller personen med bestämmande inflytande på dokumenterat sätt styrkt själv. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan förhandsifylla sådana andra upplysningar som gäller hemvistjurisdiktionen och som den redan känner till. Till denna del kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom använda ett intygande som redan fåtts på det sätt som avses i 37 § 3 mom. Utöver att det inte finns något exakt formkrav på ett intygande, kan det överlämnas eller mottas på vilket sätt och i vilken form som helst. Om ett intygande överlämnas elektroniskt, ska det elektroniska systemet dock säkerställa att de mottagna upplysningarna motsvarar de sända upplysningarna. Dessutom ska systemet dokumentera alla användningsgångar som leder till att ett intygande sänds, förnyas eller redigeras. Det elektroniska systemets utformning och verksamhet, inbegripet förfarandena för behörigheter, ska säkerställa att den som använder systemet och den person som lämnar in ett intygande är den person som angetts på intygandet. Systemet ska på begäran kunna lämna ut en pappersversion över alla intygande som överlämnats elektroniskt. Ett intygande kan undertecknas eller i övrigt styrkas positivt av vilken som helst person som enligt lagstiftningen är berättigad att underteckna i stället för en användare för kryptotillgångar. Intygandet ska innehålla ett krav på att en individuell användare av kryptotillgångstjänster eller en person med bestämmande inflytande till en leverantör av kryptotillgångstjänster anmäler sådana ändringar i omständigheterna som avses i 43 §, vilka påverkar fastställandet av hemvistjurisdiktionen för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande.

Enligt 1 punkten i paragrafens 1 mom. ska ett intygande innehålla förnamn och efternamn, enligt 2 punkten bostadsadressen, enligt 3 punkten hemvistjurisdiktionerna, enligt 4 punkten

skatteregistreringsnumren och enligt 5 punkten födelsetiden för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande. En persons hemvistjurisdiktion kan finnas i två eller flera jurisdiktioner. Därför kan 3 punkten innehålla upplysningar om två eller fler jurisdiktioner. Enligt 4 punkten i momentet ska ett intygande innehålla de skatteregistreringsnummer som getts till en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande. I DAC8 används begreppet skatteregistreringsnummer, som avser ett registreringsnummer för en skattskyldig som utfärdats av medlemsstaten eller information med en motsvarande uppgift i brist på sådan. Direktivet förutsätter att TIN-registreringsnumret och upplysningen om den utfärdande staten ska inkluderas i ett intygande till den del som skatteregistreringsnumret getts av en medlemsstat. Upplysningen om den stat som utfärdat skatteregistreringsnumret är en väsentlig del av skatteregistreringsnumret och det är svårt att utnyttja skatteregistreringsnumret i beskattningen utan denna. Även CARF förutsätter det motsvarande i fråga om skatteregistreringsnumret och upplysningen om den utfärdande staten. Utöver dessa förutsätter såväl DAC8 som CARF att intygande innehåller ett skatteregistreringsnummer endast för rapporteringspliktiga personer. I 1 mom. 4 punkten i paragrafen föreslås dock med avvikelse från DAC8 och CARF att skatteregistreringsnummer ska inkluderas i ett intygande, oberoende av om en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande är en rapporteringspliktig person eller inte. Avgränsningen av en rapporteringspliktig person behövs inte, eftersom den föreslagna definitionen av hemvistjurisdiktion i 20 § täcker vilken jurisdiktion som helst.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om undantagssituationer där ett intygande är tillförlitligt, även om det inte innehåller någon upplysning om skatteregistreringsnumret. Ett intygande är tillförlitligt även då det inte innehåller något skatteregistreringsnummer och den fysiska personens hemvistjurisdiktion inte ger något skatteregistreringsnummer till den fysiska personen eller inte förutsätter att ett skatteregistreringsnummer som getts till en fysisk person samlas in. I ovan nämnda situationer behöver intygandet inte innehålla något skatteregistreringsnummer för att vara tillförlitligt. DAC8 innehåller inte någon möjlighet att lämna bort skatteregistreringsnumret från ett intygande. Föreslagna 2 mom. baserar sig till denna del på punkt C.3 i avsnitt III i CARF. I världen finns det jurisdiktioner utanför EU, där ett skatteregistreringsnummer inte nödvändigtvis ges till fysiska personer. Å andra sidan finns det inte något skatteregistreringsnummer i alla medlemsstater. Till exempel tilldelar vissa medlemsstater inte något skatteregistreringsnummer automatiskt till alla skattskyldiga. Fysiska personer i dessa medlemsstater eller i andra jurisdiktioner kan även vara individuella användare av kryptotillgångar eller personer med bestämmande inflytande över en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Därför är det behövligt att utfärda bestämmelser om ett undantag till upplysningarna i ett intygande.

Vad gäller 1 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt C.1 i avsnitt III i bilaga IV till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.1 i avsnitt III i CARF och i fråga om 2 mom. punkt C.3 i avsnitt III i CARF.

45 §. Tillförlitligheten hos ett intygande av en enhet som är en användare av kryptotillgångar. Paragrafen innehåller på samma sätt som i 44 § bestämmelser om de upplysningar och omständigheter som gäller formen med stöd av vilka ett intygande anses vara tillförlitligt. Ett intygande enligt 1 mom. i paragrafen är ett intyg som getts av en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster, vilket redogör för den skatterättsliga ställningen för en enhet som är användare av kryptotillgångar och andra upplysningar som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska kräva för att fullgöra sina skyldigheter avseende kundkännedom och rapportering. Ett exempel på en sådan upplysning är hemvistjurisdiktionen för en användare av kryptotillgångar. De upplysningar som samlas in via ett intygande fungerar som grund för att specificera användarna av kryptotillgångar för skattemyndigheterna i Finland och i övriga

jurisdiktioner och för ett effektivt utnyttjande av upplysningarna. Till denna del är de förfaranden som anknyter till ett intygande och dess innehåll viktiga för att säkerställa skyldigheten att lämna upplysningar och funktionen och trovärdigheten för hela utbytet av upplysningar.

Inget exakt formkrav föreslås för intygandet, utan det väsentliga är att intygandet innehåller de upplysningar som behövs för att fastställa den skatterättsliga ställningen för en enhet som är användare av kryptotillgångar, vars riktighet styrkts på ett dokumenterat sätt av en enhet som är användare av kryptotillgångar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan förhandsifylla sådana andra upplysningar som gäller hemvistjurisdiktionen och som den redan känner till. Till denna del kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom använda ett intygande som redan fått på det sätt som avses i 37 § 3 mom. Utöver att det inte finns något exakt formkrav på ett intygande, kan det överlämnas eller mottas på vilket sätt och i vilken form som helst. Om ett intygande överlämnas elektroniskt, ska det elektroniska systemet dock säkerställa att de mottagna upplysningarna motsvarar de sända upplysningarna. Dessutom ska systemet dokumentera alla användningsgångar som leder till att ett intygande sänds, förnyas eller redigeras. Det elektroniska systemets utformning och verksamhet, inbegripet förfarandena för behörigheter, ska säkerställa att den som använder systemet och den person som lämnar in ett intygande är den person som angetts på intygandet. Systemet ska på begäran kunna lämna ut en pappersversion över alla intygande som överlämnats elektroniskt. Personer med befogenheter att underteckna ett intygande är i allmänhet ett bolags tjänsteman eller direktör, ett personbolags bolagspartner, en trusts trustförvaltare, en person som motsvarar de ovan nämnda eller en annan person till vilken en enhet som är användare av kryptotillgångar har gett en skriftlig fullmakt att underteckna dokumentationen för denna persons räkning. Intygandet ska innehålla ett krav på att en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster till en leverantör av kryptotillgångstjänster anmäler sådana ändringar i omständigheterna som avses i 43 §, vilka påverkar fastställandet av hemvistjurisdiktionen för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande.

Enligt 1 punkten i paragrafens 1 mom. ska ett intygande innehålla det officiella namnet på en enhet som är användare av kryptotillgångar, enligt 2 punkten dess adress, enligt 3 punkten dess hemvistjurisdiktioner och enligt 4 punkten dess skatteregistreringsnummer. En enhet kan ha sin hemvistjurisdiktion i två eller flera jurisdiktioner. Därför kan 3 punkten innehålla upplysningar om två eller fler hemvistjurisdiktioner. Enligt 4 punkten i momentet ska ett intygande innehålla de skatteregistreringsnummer som getts till en enhet som är användare av kryptotillgångar. I DAC8 används begreppet skatteregistreringsnummer, som avser ett registreringsnummer för en skattskyldig som utfärdats av medlemsstaten eller information med en motsvarande uppgift i brist på sådan. Direktivet förutsätter att TIN-registreringsnumret och upplysningen om den utfärdande staten ska inkluderas i ett intygande till den del som skatteregistreringsnumret getts av en medlemsstat. Upplysningen om den stat som utfärdat skatteregistreringsnumret är en väsentlig del av skatteregistreringsnumret och det är svårt att utnyttja skatteregistreringsnumret i beskattningen utan denna. Även CARF förutsätter det motsvarande i fråga om skatteregistreringsnumret och upplysningen om den utfärdande staten. Utöver dessa förutsätter såväl DAC8 som CARF att intygande innehåller ett skatteregistreringsnummer endast för rapporteringspliktiga personer. I 1 mom. 4 punkten i paragrafens föreslås dock med avvikelse från DAC8 och CARF att skatteregistreringsnumren ska inkluderas i ett intygande, oberoende av om en enhet som är användare av kryptotillgångar är en rapporteringspliktig person eller inte. Avgränsningen av en rapporteringspliktig person behövs inte, eftersom den föreslagna definitionen av hemvistjurisdiktion i 20 § täcker vilken jurisdiktion som helst.

Enligt underpunkt a i 5 punkten i momentet ska ett intygande innehålla de upplysningar som avses i 44 § i fråga om en enhet som är användare av kryptotillgångstjänster och som fastställts som någon annan än en aktiv enhet eller en undantagen person för varje person med bestämmande inflytande över den enhet som är användare av kryptotillgångstjänster, såvida denna person med bestämmande inflytande inte överlämnat ett sådant intygande som avses i 44 §. Enligt underpunkt b i 5 punkten i momentet ska ett intygande dessutom i fråga om en annan än en enhet som är användare av kryptotillgångar och som fastställts som en aktiv enhet eller en undantagen person innehålla upplysningar om den eller de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande i enheten, om inte uppgifterna redan har fastställts genom att iaktta förfarandena för kundkontroll. Med uttrycket ”om uppgifterna inte redan fastställts genom att iaktta förfarandena för kundkontroll” avses att fastställandet av uppgifterna för personer med bestämmande inflytande utifrån förfarandena för kundkontroll inte behöver göras på nytt, utan att de upplysningar som utretts genom att iaktta dessa förfaranden kan inkluderas i oförändrad form i intygandet.

Enligt 6 punkten i momentet ska ett intygande vid behov innehålla de upplysningar om de förutsättningar som en enhet som är användare av kryptotillgångar uppfyller, för att den ska kunna behandlas som en aktiv enhet eller en undantagen person. Den aktuella punkten anknyter till de förutsättningar utifrån vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan fastställa om en enhet är en användare av en aktiv enhet eller en undantagen person. Fastställandet av en aktiv enhet ska på det sätt som avses i 40 § 1 mom. basera sig på ett intygande. Fastställandet som en undantagen person kan enligt 39 § 3 mom. basera sig på även annan information än själva intygandet. Oberoende av om det handlar om en aktiv enhet eller en undantagen person och på vad fastställandet av denna enhet sist och slutligen baserar sig, ska man i intygandet inkludera upplysningar om de förutsättningar som en enhet som är användare av kryptotillgångar uppfyller, för att den ska kunna behandlas som en aktiv enhet eller en undantagen person. En sådan enhet som är användare av kryptotillgångar och inte ens vill bli behandlad som en aktiv enhet eller en undantagen person behöver inte inkludera de upplysningar som avses i 6 punkten i ett intygande.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om undantagssituationer där ett intygande är tillförlitligt, även om det inte innehåller någon upplysning om skatteregistreringsnumret. Ett intygande är tillförlitligt även då det inte innehåller något skatteregistreringsnummer och enhetens hemvistjurisdiktion inte ger något skatteregistreringsnummer till enheten eller inte förutsätter att ett skatteregistreringsnummer som getts till enheten samlas in. I ovan nämnda situationer behöver intygandet inte innehålla något skatteregistreringsnummer för att vara tillförlitligt. DAC8 innehåller inte någon möjlighet att lämna bort skatteregistreringsnumret från ett intygande. Föreslagna 2 mom. baserar sig till denna del på punkt C.3 i avsnitt III i CARF. I världen finns det jurisdiktioner utanför EU, där ett skatteregistreringsnummer inte nödvändigtvis ges till enhet. Å andra sidan finns det inte något skatteregistreringsnummer i alla medlemsstater. Till exempel tilldelar vissa medlemsstater inte något skatteregistreringsnummer automatiskt till alla skattskyldiga. Dessa medlemsstaters och övriga jurisdiktioners enheter kan även vara enheter som är användare av kryptotillgångar hos en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. Därför är det behövligt att utfärda bestämmelser om undantag till uppgifterna i ett intygande.

Vad gäller 1 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt C.2 i avsnitt III i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.2 i avsnitt III i CARF och i fråga om 2 mom. punkt C.3 i avsnitt III i CARF.

4 kap. Lämnan­de av upplysningar

Föreslagna 4 kap. innehåller bestämmelser om de upplysningar som ska anmälas, tidpunkten och sättet för att göra anmälan samt om en undantagssituation, där en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan låta bli att anmäla upplysningar om rapporteringspliktiga användare eller personer med bestämmande inflytande.

46 §. Tidpunkt och metod för lämnande av upplysningar. Paragrafen innehåller bestämmelser om tidpunkten och metoden för att lämna upplysningar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska kalenderårsvis, före utgången av januari i det följande kalenderåret och genom att använda en elektronisk dataöverföringsmetod som Skatteförvaltningen offentliggjort, till Skatteförvaltningen lämna de upplysningar som avses i detta kapitel eller uppgift om att inga transaktioner enligt 47 och 48 § i detta kapitel funnits. DAC8 eller CARF innehåller inte bestämmelser om den tidpunkt då en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster senast ska anmäla de upplysningar som DAC8 eller CARF förutsätter till den nationella behöriga myndigheten. Den gällande lagen om DAC2 och CRS innehåller bestämmelser om anmälning av upplysningar kalenderårsvis, men i lagen har det föreskrivits att Skatteförvaltningen fastställer tidpunkten för att lämna upplysningar. Skatteförvaltningen har i sitt beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter (635/2024) förordnat att uppgifterna ska lämnas före slutet av januari i året efter kalenderåret. Tidpunkten för att lämna uppgifter avseende DAC2 och CRS är samma som för en stor del av de andra inkomstuppgifterna, om vilka upplysningar på motsvarande sätt ska ges för det föregående kalenderåret årligen före utgången av januari. Den föreslagna tidpunkten för att lämna upplysningar ligger i linje med DAC2 och CRS och de skattedeklarationer som gäller övriga inkomstuppgifter och möjliggör att Skatteförvaltningen har tillräckligt med tid att utnyttja uppgifter om allmänt skattskyldiga genom att fylla i dessa på de förhandsifyllda skattedeklarationerna och även i övrigt i hanteringen av skatterisker som nyckeltal som beskriver omfattningen av den skattskyldiges verksamhet. I fråga om den föreslagna nationella utvidgningen, det vill säga i fråga om försäljning och annan överlåtelse av rapporteringspliktiga kryptotillgångar samt inkomsthändelser, är det i huvudsak utifrån grunder som gäller utnyttjandet av uppgifterna ändamålsenligast att anmäla upplysningarna på ett tidsmässigt överensstämmande sätt. Avsikten är att anmälningen av upplysningar som samlas in på grund av nationella orsaker ska orsaka en maximalt liten administrativ börda för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Därför är det motiverat att de upplysningar som behövs för den nationella utvidgningen anmäls till Skatteförvaltningen vid en tidpunkt som motsvarar DAC8 och CARF. I så fall har Skatteförvaltningen även tillräckligt med tid att fastställa integriteten och tillförlitligheten för de upplysningar som gäller begränsat skattskyldiga som blir föremål för utbyte av upplysningar. Således kan Skatteförvaltningen bättre, noggrannare och effektivare klara av dess skyldigheter i anknytning till utbytet av upplysningar.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en skyldighet att lämna upplysningar till Finland även då den överhuvudtaget inte haft rapporteringspliktiga transaktioner under det föregående kalenderåret. Med denna så kallade nollanmälan intygar en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen att den iakttagit de krävda skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och att den inte överhuvudtaget haft rapporteringspliktiga transaktioner att anmäla under kalenderåret. Det samma gäller även för upplysningar som ska rapporteras i enlighet med föreslagna 48 § och det är även motiverat till exempel för sådana situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har endast enheter som är användare av kryptotillgångar som kunder. Skatteförvaltningen får i denna situation via en nollanmälan visshet om att en person med skyldighet att lämna upplysningar inte har upplysningar som ska anmälas i enlighet med 48 §.

I DAC8 och CARF har man internationellt kommit överens om ett schema för utbyte av upplysningar med enhetligt uppgiftsinnehåll och enhetligt form, vilket Finland ska använda i

utbytet av upplysningar. Syftet med den föreslagna lagen är till denna del att för utbytet av upplysningar från rapporteringsskyldiga leverantörer inhämta endast de upplysningar som behövs för att fullgöra de obligatoriska skyldigheterna i DAC8 och CARF. Därför är det motiverat att de upplysningar som behövs för utbytet av upplysningar anmäls till Skatteförvaltningen med det innehåll och i den form som DAC8 och CARF förutsätter. I fråga om den nationella utvidgningen ger Skatteförvaltningen omfattande anvisningar om anmälnans innehåll och form. Med tanke på minimeringen av den administrativa bördan för rapporteringsskyldiga är det ändamålsenligast att den årsanmälan som gäller den nationella utvidgningen iakttar samma tekniska form som årsanmälan av de upplysningar som samlas in för utbytet av upplysningar. Sättet att anmäla upplysningar är dock inte begränsat till ett enda format, utan till den del som den tekniska delen av anmälningen utvecklas och de som har skyldighet att anmäla upplysningar har behov av att och vill övergå till att använda ett alternativt sätt att anmäla upplysningar, kan Skatteförvaltningen offentliggöra en ny elektronisk metod för att överföra information, som de som har skyldighet att lämna upplysningar sedan kan övergå till att använda.

De som har skyldighet att lämna upplysningar är i regel juridiska personer och andra juridiska arrangemang, vilka redan för närvarande är skyldiga att och vana vid att anmäla upplysningar till Skatteförvaltningen genom att använda endast en elektronisk dataöverföringsmetod. Även om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan utgöras också av fysiska personer, fungerar de tjänster som tillhandahålls redan i princip i en elektronisk miljö. På grund av detta kan det förutsättas att aktörerna har tillgång till teknik som möjliggör en elektronisk förbindelse även till Skatteförvaltningen och att det är motiverat att möjliggöra att en anmälan kan göras i pappersform. I regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om reform av förskottsbetalningen och vissa andra beskattningsförfaranden (RP 237/2016 rd) konstateras att även om det elektroniska deklARATIONSSÄTTET inte föreskrivits som ett obligatoriskt sätt, lämnas en stor del av skattedeclarationerna för samfund elektroniskt. I samma regeringsproposition konstateras även att omvandling av skattedeclarationer i pappersform till elektronisk form fördröjer behandlingen av ärendet och orsakar avsevärda kostnader för Skatteförvaltningen. På grund av dessa ovan nämnda orsaker är det motiverat att tillåta att anmäla upplysningarna endast elektroniskt, även i fråga om fysiska personer.

47 §. *Upplysningar som ska lämnas om rapporteringspliktiga transaktioner.* Paragrafen innehåller bestämmelser om de upplysningar som en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska lämna om rapporteringspliktiga transaktioner till Skatteförvaltningen. Paragrafen innehåller bestämmelser om anmälningen av de upplysningar som DAC8 och CARF kräver. För tydlighetens skull föreslås att anmälningen av överlåtelser av kryptotillgångar och inkomsthändelser i anknytning till den nationella utvidgningen föreskrivs i en separat paragraf. Den föreslagna paragrafen som gäller rapporteringspliktiga transaktioner är uppdelade i två huvuddelar utifrån karaktären på och föremålet för de upplysningar som ska anmälas – paragrafens 1 mom. gäller anmälning av egna identifieringsuppgifter för rapporteringsskyldiga tjänsteleverantörer och identifieringsuppgifter för deras användare av kryptotillgångar, medan 4 mom. gäller anmälning av rapporteringspliktiga transaktioner. Utöver detta innehåller 2 mom. ett förbehåll om att inte anmäla födelseorten för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande, medan 3 mom. reglerar inverkan av användning av en identifieringstjänst på omfattningen av de upplysningar som ska anmälas. Till slut preciserar 5–7 mom. i vilken fiatvaluta och beräknade på vilket sätt de upplysningar som avses i 4 mom. ska anmälas.

Enligt 1 mom. 1 punkten i paragrafen ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster alltid lämna sitt namn, sin adress och sitt skatteregistreringsnummer. Till

den del som upplysningarna är tillgängliga, ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster anmäla även det individuella identifieringsnummer som getts till den och den globala beteckningen för den juridiska personen. Syftet med identifieringsuppgifter om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster är att de andra jurisdiktioner som deltar i utbytet av upplysningar enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar enkelt kan identifiera källan till upplysningar som rapporterats och därefter utbyts och kan till exempel spåra ett fel som hade kunnat leda till felaktig eller ofullständig rapportering. Med skatteregistreringsnummer för en finländsk rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster avses FO-numret. Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte har något FO-nummer, ska det i princip kontakta Skatteförvaltningen för att få ett FO-nummer. Utöver de identifieringsuppgifter som alltid ska anmälas ska en kryptotillgångsoperatör enligt punkt 7 i artikel 8 ad i handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, registrera sig i unionen och den behöriga myndigheten i registreringsstaten ska ge ett individuellt identifieringsnummer till en sådan kryptotillgångsoperatör. Med individuellt registreringsnummer avses denna identifierare. Den globala beteckningen för en juridisk person avser LEI-numret (Legal Entity Identifier), som är ett globalt organisationsnummer som är avsett för att identifiera företag och organisationer som opererar på finansmarknaden.³² För LEI-nummer används även den svenska översättningen internationellt identifieringsnummer för sammanslutningar, vilken innehållsmässigt betyder samma sak. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som uppfyller villkoret om en territorial anknytning till Finland i enlighet med 2 § i den föreslagna lagen och som anmäler upplysningar i Finland i enlighet med detta kapitel anses i sig redan omfattas av en skyldighet att anmäla det villkor som gäller den territoriella anknytningen och som avses i 2 § och utifrån vilket aktören anmäler upplysningar uttryckligen i Finland.

Enligt 2 punkten i momentet ska i 44 eller 45 § avsedda uppgifter anmälas om leverantörens användare av kryptotillgångar som antingen är rapporteringspliktiga användare eller som har personer med bestämmande inflytande som ska betraktas som rapporteringspliktiga personer, och som har utfört rapporteringspliktiga transaktioner under kalenderåret. Förutsättningen om att användare av kryptotillgångar under kalenderåret ska ha rapporteringspliktiga transaktioner avgränsar avsevärt antalet användare av kryptotillgångar om vilka upplysningar ska anmälas. I praktiken innebär detta att de upplysningar som funnits i ett intygande ska anmälas till Skatteförvaltningen för en användare av kryptotillgångar som identifierats som rapporteringspliktig användare av kryptotillgångar genom att iakttä förfarandena för kundkännedom i 3 kap. endast då denna användare under kalenderåret har utfört en eller flera rapporteringspliktiga transaktioner, till exempel bytt en rapporteringspliktig kryptotillgång till fiatvaluta. Denna förutsättning avspeglar sig på motsvarande sätt även på personer med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar. Om en enhet som är användare av kryptotillgångar inte har utfört rapporteringspliktiga transaktioner under kalenderåret, anmäls inte heller upplysningar om personer med bestämmande inflytande över en enhet som är användare av kryptotillgångar. Även om upplysningar inte anmäls har Skatteförvaltningen dock till denna del rätt att granska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för att fullgöra skyldigheterna i direktivet och CARF.

I paragrafens 2 mom. beaktas de avsnitt som anknyter till anmälning av upplysningar som anknyter till den fysiska personens födelseort. Det föreslås att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, utöver vad som föreskrivs i 1 mom. 2 punkten, ska meddela födelseorten för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande

³² Läs mer i Företags- och organisationsdatasystemet, LEI-nummer i Företags- och organisationssökningen, <https://www.ytj.fi/sv/index/yrityshaku/lei-tunnus.html>.

inflytande, om Finlands lagstiftning kräver att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster annars ska inhämta och meddela den. De upplysningar som ska lämnas enligt DAC8 innehåller i princip födelseorten för en individuell användare av kryptotillgångar och en person med bestämmande inflytande. DAC8 innehåller dock ett undantag som gäller anmälning av födelseorten, enligt vilket man inte behöver anmäla födelseorten, förutom om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster med stöd av sin nationella lagstiftning i övrigt ska skaffa och anmäla den. I kapitlet om skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom omfattar kraven på innehållet i intygandet inte något krav på att inkludera födelseorten i fråga om en fysisk person. Således får en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster åtminstone inte via det intygande som ska samlas in i samband med förfarandena för kundkännedom information om en fysisk persons födelseort. Det föreslagna momentet fogas så att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan dra nytta av undantaget i direktivet om att inte anmäla födelseorten för en individuell användare av kryptotillgångstjänster eller en person med bestämmande inflytande. Till den del som den finska lagstiftningen kräver att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster skaffar och anmäler information om födelseorten, blir denna upplysning en del av de uppgifter som ska ges om användare av kryptotillgångar.

I paragrafens 3 mom. beaktas inverkan av användningen av identifieringstjänsten på de upplysningar som ska anmälas. Användning av identifieringstjänsten kan inskränkas av skyldigheten att anmäla vissa upplysningar. Enligt vad som föreslås i momentet ska, trots vad som föreskrivs i 1 mom. 2 punkten, om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster får bekräftelse på den rapporteringspliktiga personens identitet och hemvistjurisdiktion med hjälp av en identifieringstjänst, endast namn, identifieringstjänstens identifierare och den utfärdande jurisdiktionen och upplysningar om de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten lämnas om den rapporteringspliktiga personen i fråga om den jurisdiktion som använder identifieringstjänsten. Till den del som en rapporteringspliktig person har en hemvistjurisdiktion i två eller flera jurisdiktioner, ska momentets tillämpningsföresättningar jämföras separat för varje hemvistjurisdiktionsområde. Hemvistjurisdiktionerna för en rapporteringspliktig person kan vara till exempel Sverige och Danmark, av vilka endast det senare nämnda landet använder en identifieringstjänst. Således ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster anmäla reducerade upplysningar om boendet i Danmark för samma rapporteringspliktiga person och alla upplysningar som avses i 1 mom. 2 punkten i anknytning till boendet i Sverige. Föreslagna 3 mom. baserar sig på DAC8 och CARF innehåller inte någon motsvarande bestämmelse. Enligt punkt 34 i ingressen till DAC8 har syftet med ändringarna varit att möjliggöra att medlemsstaterna, om de så önskar, kan använda en identifieringstjänst, men det ska göras på ett sätt som inte påverkar flödet av och kvaliteten på informationen i de andra medlemsstaterna. Detta mål har beaktats i den föreslagna bestämmelsen. Även om CARF inte innehåller någon motsvarande punkt som reducerar skyldigheten att anmäla upplysningar, har man i den föreslagna bestämmelsen dock beaktat möjligheten att även andra än medlemsstater, om de så önskar, kan införa identifieringstjänster. Detta får stöd även av punkt 80 i avsnitt IV i kommentaren till CARF, enligt vilken identifieraren för en identifieringstjänst ska anses vara en funktionell motsvarighet till ett skatteregistreringsnummer. I och med förslaget omfattar rapporteringsskyldigheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster motsvarande upplysningar som Finland enligt handräckningsdirektivet eller det multilaterala CARF MCAA-avtalet är skyldigt att utbyta med övriga jurisdiktioner eller som Finland behöver för sin internationella beskattning.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att för varje typ av rapporteringspliktig kryptotillgång ge Skatteförvaltningen upplysningar om de rapporteringspliktiga transaktioner som leverantören

utfört för sina i 1 mom. 2 punkten avsedda användare av kryptotillgångar under kalenderåret. Upplýsingarna ska anmälas i fråga om såväl sådana användare av kryptotillgångar som är rapporteringspliktiga användare som sådana användare av kryptotillgångar som har personer med bestämmande inflytande som är rapporteringspliktiga personer. Upplýsingarna ska anmälas separat för varje rapporteringspliktig kryptotillgång i fråga om de avsnitt och transaktionstyper vilka avses i 1–9 punkten i momentet.

Enligt momentets 1 punkt ska det fullständiga namnet på typen av rapporteringspliktig kryptotillgång anmälas och till exempel inte en förkortning av en kryptotillgång som leverantören av kryptotillgångstjänster erbjuder i huvudsak som en del av sitt marknadsmaterial eller då den presenterar kryptotillgångar som kan köpas, säljas eller bytas i sitt handelsavsnitt. Enligt den tekniska tillämpningsanvisningen om CARF:s xml-schema ska namnet på en rapporteringspliktig kryptotillgång i princip alltid anmälas enlighet med Digital Token Identifier (DTI)³³ alltid då det är möjligt. I anmälningen av namnet på en rapporteringspliktig kryptotillgång är det viktigt att de skattemyndigheter som tar emot upplýsingarna har möjlighet att avskilja kryptotillgångar för vilka samma namn används men som dock handlar om olika kryptotillgångar från varandra. Utan denna information är det utmanande för de nationella skattemyndigheterna att jämföra de upplýsningar som de skattskyldiga anmält på eget initiativ via antingen årsanmälan för den som har skyldighet att lämna upplýsningar eller det automatiska utbytet av upplýsningar. Således ska anmälningen av hela namnet på kryptotillgångstypen i mån av möjlighet basera sig på att olika rapporteringspliktiga kryptotillgångar kan avskiljas från varandra. För närvarande är det möjligt att uppnå bästa möjliga slutresultat i fråga om detta mål genom att dra nytta av Digital Token Identifier.

Enligt momentets 2 punkt ska det sammanlagda bruttovärde som betalats, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på förvärv mot fiatvaluta meddelas. I denna punkt avses med förvärv att en rapporteringspliktig kryptotillgång förvärvas på så sätt att den ersättning som ska betalas är en fiatvaluta. En användare av kryptotillgångar kan till exempel köpa 10 ether-kryptotillgångar och ge 10 000 euro som ersättning. Enligt momentets 3 punkt ska det sammanlagda bruttovärde som mottagits, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på avyttringar mot fiatvaluta meddelas. I denna punkt avses med överlåtelse av rapporteringspliktig kryptotillgång att den ersättning som fås är en fiatvaluta. En användare av kryptotillgångar kan till exempel sälja 10 ether-kryptotillgångar och få 10 000 euro som ersättning.

Enligt momentets 4 punkt ska det sammanlagda skäligena marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på förvärv mot andra rapporteringspliktiga kryptotillgångar meddelas. I denna punkt avses med förvärv byte av en rapporteringspliktig kryptotillgång på så sätt föremålet för bytet är en annan rapporteringspliktig kryptotillgång. En användare av kryptotillgångar kan till exempel byta 10 ether-kryptotillgångar och i bytet få 1 bitcoin-kryptotillgång. Målet för förvärvet och således de upplýsningar som ska anmälas är den rapporteringspliktiga kryptotillgång som fås vid bytet. I ovan presenterade exempel är denna med andra ord en bitcoin-kryptotillgång. Enligt momentets 5 punkt ska det sammanlagda skäligena marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på avyttringar mot andra rapporteringspliktiga kryptotillgångar meddelas. I denna punkt avses med överlåtelse byte av en rapporteringspliktig kryptotillgång på så sätt föremålet för bytet är en annan rapporteringspliktig kryptotillgång. En användare av kryptotillgångar kan till exempel byta 10 ether-kryptotillgångar och i bytet få 1 bitcoin-kryptotillgång. Målet för överlåtelser och således

³³ Läs mer i Digital Token Identifier Foundation (DTIF), <https://dtif.org/>.

de upplysningar som anmäls är den rapporteringspliktiga kryptotillgång som överläts vid bytet. I ovan presenterande exempel är denna med andra ord ether-kryptotillgång.

I den tekniska tillämpningsanvisningen avseende CARF:s xml-schema handleds en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att anmäla tilläggsupplysningar om vissa typer av bytestransaktioner i de avsedda situationer som avses ovan i 2–5 punkten i momentet. De typer av bytestransaktioner som nämnts separat är staking (Staking), kryptolån (Crypto Loan), wrapping (Wrapping) och säkerhet (Collateral). Såsom referats mer ingående ovan i specialmotiveringen till definitionen av en bytestransaktion, ska uttrycket ”byte” tolkas brett och det anses inte begränsa sig till de vanligaste exemplen på överlåtelser mot en ersättning. Detta gäller även för situationer som handlar om anskaffning av en rapporteringspliktig kryptotillgång. Till den del som de transaktioner som ska anmälas enligt 2–5 punkten i momentet handlar om en normal bytestransaktion som avviker från det normala, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster dela in de upplysningar som ska anmälas enligt transaktionstyp. Skatteförvaltningen ska ge närmare anvisningar om anmälningen av bytestransaktionstypen.

Enligt momentets 6 punkt ska det sammanlagda skäligen marknadsvärdet för rapporteringspliktiga massbetalningstransaktioner, det sammanlagda antalet enheter samt antalet transaktioner i fråga meddelas. Begreppet rapporteringsskyldig massbetalningstransaktion har definierats i 15 §. Till denna del ska man anmäla endast sådana överföringar av rapporteringspliktiga kryptotillgångar som hänför sig till anskaffning av varor eller tjänster värde över 50 000 US-dollar (eller ett motsvarande belopp i en annan valuta). Till den del som det skäligen marknadsvärdet vid överföringstidpunkten för en överföring som gäller anskaffning av varor eller tjänster är 50 000 US-dollar (eller ett motsvarande belopp i en annan valuta) eller mindre, ska överföringen anmälas i 8 punkten i momentet genom att samtidigt lämna den behövliga tilläggsupplysningen om överföringstypen.

Enligt momentets 7 punkt ska man anmäla sådana överföringar som betraktas som rapporteringspliktiga transaktioner och som görs till en rapporteringspliktig användare och inte uppges i 2 eller 4 punkten. För dessa överföringar ska det sammanlagda skäligen marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet transaktioner i fråga meddelas. Dessutom ska överföringarna delas in enligt överföringstyp, om de är kända av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Exempelen på de överföringstyper som ska anmälas är bland annat de följande: försäljning av varor eller tjänster, överföring från en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till en annan eller utlåning av kryptotillgångar. Skatteförvaltningen kommer att offentliggöra en teknisk tillämpningsanvisning om årsanmälan som innehållsmässigt motsvarar CARF xml-schemat och som innehåller en lista över olika överföringstyper och närmare instruktioner om ärendet. Om den överföringstyp som genomförts av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte finns i denna tekniska tillämpningsanvisning, kan den anmälas med överföringsvärdet ”Annan”. Om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster inte känner till överföringstypen, kan den anmäla överföringen med värdet ”Okänd”. Dessa förtydliganden som anknyter till anmälning gäller även för situationer enligt 8 punkten i momentet.

Enligt momentets 8 punkt ska sådana överföringar som betraktas som rapporteringspliktiga transaktioner och som gjorts av en rapporteringspliktig användare och inte uppges i 3, 5 eller 6 punkten meddelas. För dessa överföringar ska det sammanlagda skäligen marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet transaktioner i fråga meddelas. Dessutom ska överföringarna delas in enligt överföringstyp, om de finns i dokumentationen över den rapporteringspliktiga kryptotillgångstjänsten. Exempelen på de överföringstyper som ska

anmälas är bland annat de följande: anskaffning av en vara eller tjänst, överföring till en annan rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster eller utlåning av kryptotillgångar.

Enligt momentets 9 punkt ska man anmäla det sammanlagda skäligena marknadsvärdet och det sammanlagda antalet överförda enheter till adresser i en distribuerad liggare, som inte är kända som förknippade med en tjänsteleverantör av virtuella tillgångar eller finansiella institut. Till den del som det är känt att en överföring av en rapporteringspliktig användare anknyter till en tjänsteleverantör av virtuella tillgångar eller ett finansiellt institut, behöver utgående överföringar inte utöver vad som angetts i 8 punkten i momentet specificeras separat i denna punkt. Med tjänsteleverantör av virtuella tillgångar och finansiellt institut avses i denna punkt såväl de aktörer som fastställts i FATF:s rekommendationer som de motsvarande aktörer som fastställts i handräckningsdirektivet och DAC8. En i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan i omfattande grad använda de upplysningar som den innehar för att utreda om adressen i en distribuerad liggare hänför sig till någon leverantör av kryptotillgångstjänster eller något finansiellt institut. Till exempel upplysningar som flyter in via förordningen om betalningsuppgifter kan användas som hjälp i tolkningen av denna punkt och i anmälningen av upplysningarna. Även om själva adressen i en distribuerad liggare inte ska anmälas, ska rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i enlighet med vad som föreslås i 52 § förvara upplysningar om dessa adresser i minst sex år från utgången av det kalenderår som de gäller. Skatteförvaltningen kan begära dessa adresser utifrån de relevanta bestämmelserna i lagen om beskattningsförfarande.

De föreslås att paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten att rapportera det i 4 mom. 2 och 3 punkten avsedda belopp som har betalats eller mottagits utan transaktionskostnader i den fiatvaluta i vilken det betalades eller mottogs. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster får inte omvandla ett betalat eller mottaget belopp från den fiatvaluta med vilken transaktionen har betalats. Om en transaktion har genomförts till exempel med US-dollar, ska den även anmälas som fiatvalutan i fråga och till dessa använda belopp. Vidare föreskrivs att om beloppet betalats eller tagits emot i flera fiatvalutor, ska beloppen anmälas som en valuta, som omvandlas vid händelsetidpunkten för varje rapporteringspliktiga transaktion på ett sätt som varje rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillämpar konsekvent. En i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan till exempel omvandla beloppen i flera fiatvalutor utifrån Europeiska centralbankens dagspecifika valutakursnoteringar till euron. Det valda sättet ska dock tillämpas konsekvent.

Enligt paragrafens 6 mom. ska det i 4 mom. 4–9 punkten avsedda verkliga marknadsvärdet fastställas och rapporteras i en enda fiatvaluta utan de omkostnader som anknyter till transaktionen, värderad vid tidpunkten för varje rapporteringspliktig transaktion på ett sätt som konsekvent tillämpas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Det skäligena marknadsvärdet på kryptotillgångar, det vill säga det sannolika överlåtelsepriset, varierar avsevärt under en dag, en timme eller en kortare tid. Även om de rapporteringspliktiga transaktionerna anmäls som sammanräknande belopp, ska fastställandet av det skäligena marknadsvärdet ske vid tidpunkten för den rapporteringspliktiga transaktionen. Till den del som det handlar om en i 4 och 5 punkten avsedd bytestransaktion, kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till exempel använda valutakursen för byte mellan en annan rapporteringspliktig kryptotillgång och fiatvaluta vid transaktionstidpunkten och använda samma skäligena marknadsvärde för att fastställa det skäligena marknadsvärdet för den andra rapporteringsskyldiga kryptotillgång som är föremål för bytestransaktionen. Till den del som det handlar om i 6–9 punkten avsedda överföringar, kan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster använda kursen för byte mellan den rapporteringspliktiga fiatvaluta som är föremål för överföringen och fiatvalutan vid tidpunkten för transaktionen för att fastställa

gångse marknadsvärde. Till den del som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte administrerar något tillämpligt referensvärde för handelspar mellan kryptotillgångar och fiatvalutor eller om detta sätt inte leder till att det skäligen marknadsvärdet fastställs tillräckligt noggrant, kan den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster använda något alternativt sätt för att fastställa marknadsvärdet. Skatteförvaltningen ger enligt förslaget närmare anvisningar om när ett alternativt sätt att fastställa det skäligen marknadsvärdet ska användas och hurudana alternativa sätt att fastställa det skäligen marknadsvärdet den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har tillgång till.

Enligt paragrafens 7 mom. ska också den fiatvaluta i vilken de belopp som avses i 4 mom. 2–9 punkten har uppgetts rapporteras. Till den del som en och samma typ av rapporteringspliktig kryptotillgång (till exempel kryptotillgång A) och vidare en och samma anmälningshelhet (till exempel 3 punkten i momentet) är förknippad med flera fiatvalutor, ska var och en av dessa anmälas separat. Det är till exempel möjligt att kryptotillgång A sålts såväl mot US-dollar som mot euro, till följd av vilket bägge ska anmälas separat.

Vad gäller 1 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkterna B.1.1 och B.1.2 i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna A.1 och A.2 i avsnitt II i uppdaterade 2 CARF. Vad gäller 2 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.1.1 och punkt C i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkt A.1 och punkt C i avsnitt II i CARF. Vad gäller 3 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.1 i avsnitt II i bilaga IV till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. Vad gäller 4 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.3 i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.3 i avsnitt II i CARF. Vad gäller 5 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.3 i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D i avsnitt II i CARF. Vad gäller 6 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.3.3 i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E i avsnitt II i CARF. Vad gäller 7 mom. motsvarar paragrafen i fråga om innehåll punkt B.3.4 i avsnitt II i bilaga IV till handräckningsdirektivet och punkt F i avsnitt II i CARF.

48 §. *Upplysningar som ska lämnas om överlåtelser av kryptotillgångar och om inkomsthändelser.* Paragrafen innehåller bestämmelser om de upplysningar som en i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska lämna om överlåtelser och inkomsthändelser i anknytning till kryptotillgångar till Skatteförvaltningen. Paragrafen baserar sig inte på DAC8 eller CARF, utan det handlar om en utvidgning som föreslagits för de nationella behoven, vars struktur och innehåll har härletts ur 17 § 10 mom. i lagen om beskattningsförfarande³⁴. Det handlar om en årsanmälan som är separat från rapporteringspliktiga transaktioner enligt direktivet, vilken dock sannolikt ges av största delen av samma rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster vilka även ger en årsanmälan som baserar sig på upplysningarna enligt 47 §. I fråga om den territoriella dimensionen på skyldigheten att lämna upplysningar tillämpas samma bestämmelser om rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i den föreslagna lagen. En aktör som uppfyller villkoret om en territoriell anknytning även annanstans än till Finland kan vara

³⁴ Se närmare i Årsanmälan om köp och försäljning av värdepapper (VSAPUUSE), VH/5248/00.01.00/2024, https://www.vero.fi/contentassets/c3dcde0af9374153aada7e6c63f4cfcc/skatteforvaltningen_postbeskrivning_vsapuuse_2025.pdf.

en i denna paragraf avsedd anmälningsskyldig. Således är till exempel en sådan rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som beviljats auktorisation enligt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar av den svenska finansinspektionsmyndigheten, men som utför rapporteringspliktiga transaktioner via en filial som är belägen i Finland, skyldig att anmäla även de upplysningar som krävs i denna paragrafen via den filial som är belägen i Finland.

Även om samma rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med föreslagna 47 § anmäler upplysningar om sig själv, krävs dock att denna aktör på grund av enhetligheten i fråga om Skatteförvaltningens informationssystem och omfattningen av anmälningen i enlighet med 1 punkten i paragrafen anmäler även upplysningar om sig själv i samband med denna årsanmälan. Tillägget till den administrativa bördan för rapporteringspliktiga leverantörer av kryptotillgångstjänster är litet, eftersom de kan kopiera de upplysningar som anmälts om dem själva i enlighet med 47 § för årsanmälningar enligt denna paragraf. Den ökande administrativa bördan kan minskas ytterligare av att Skatteförvaltningen även kan begränsa de upplysningar som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska anmäla om sig själv enligt denna punkt.

Upplysningarna ska anmälas enligt 2 punkten endast för sådana individuella användare av kryptotillgångstjänster, vars hemvistjurisdiktion är Finland. I praktiken handlar det om allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon i Finland. I stället för dessa uttryck har man dock i paragrafens 2 punkt använt definitionerna i den föreslagna lagen, så att bestämmelsen är bättre kopplad uttryckligen till terminologin i den föreslagna lagen. Uttrycken är dock innehållsmässigt enhetliga. De skattskyldiga som är föremål för årsanmälan ska dock avgränsas till allmänt skattskyldiga i Finland i regel av den orsaken att beloppet av överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst räknas på olika sätt i olika jurisdiktioner. De bestämmelser som anknyter till beräkningen av den beskattningsbara inkomsten enligt de finländska skattelagarna är inte till nytta till exempel i fastställandet av den beskattningsbara inkomsten för svenska skattskyldiga i Sverige. En i Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan inte heller åläggas att räkna beloppet av den skattepliktiga inkomsten i enlighet med de nationella reglerna för hemvistjurisdiktionen för dess varje olika användare av kryptotillgångar. Till denna del är upplysningarna om begränsat skattskyldiga inte direkt och omedelbart behövliga och till nytta i beskattningen i det mottagande landet. I och med direktivet och regelverket för rapporteringen ska nivån på de upplysningar som samlas in och utbyts i fråga om begränsat skattskyldiga anses uppfylla dessa andra jurisdiktioners behov i beskattningen.

Utöver den skatterättsliga hemvisten har även gruppen av användare av kryptotillgångar som är föremål för skyldigheten att lämna upplysningar avgränsad. Upplysningar ska anmälas om individuella användare av kryptotillgångar, det vill säga om fysiska personer och dödsbon. Avgränsningen till fysiska personer och dödsbon är behövlig för det första på grund av att så gott som alla användare av kryptotillgångar för närvarande är fysiska personer. Utifrån uppgifterna från de företag som intervjuats i samband med lagberedningen är i snitt 99 procent av deras kunder för närvarande fysiska personer. En annan grund hänför sig till beräkningen av den beskattningsbara inkomsten. Bestämmelserna i anknytning till beräkningen av överlåtelsevinst för fysiska personer och dödsbon är likadana. Det är även möjligt att man krävt att anmäla upplysningar även om enheter som är användare av kryptotillgångar, som är juridiska personer eller juridiska arrangemang, såsom bolag, sammanslutningar, truster och stiftelser. I bestämmelserna om beräkning av den beskattningsbara inkomsten för enheter som är användare av kryptotillgångstjänster finns det dock avsevärt mer variation och alternativ än i motsvarande bestämmelser som gäller individuella användare av kryptotillgångar. Det är inte motiverat att kräva att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster utreder till exempel i

vilken egendomsart varje företag har sina kryptotillgångar. Därtill är det med tanke på Skatteförvaltningens hantering av skatterisker tillräckligt att Skatteförvaltningen får upplysningar om sammanräknade årliga belopp per rapporteringspliktig kryptotillgång och per transaktionstyp från de enheter som är användare av kryptotillgångar, i synnerhet då enheter som är användare av kryptotillgångstjänster i allmänhet är bokföringsskyldiga.

Sådana upplysningar med vilka Skatteförvaltningen har möjlighet att identifiera allmänt skattskyldiga fysiska personer eller dödsbon i Finland ska anmälas om individuella användare av kryptotillgångstjänster. Även om identifieringsuppgifterna om en individuell användare av kryptotillgångar anmäls som en del av årsanmälan enligt 47 §, ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster dock på grund av enhetligheten i Skatteförvaltningens informationssystemet och omfattningen av anmälningen även i samband med denna årsanmälan anmäla identifieringsuppgifterna om en individuell användare av kryptotillgångar. Tillägget till den administrativa bördan för rapporteringspliktiga leverantörer av kryptotillgångstjänster är litet, eftersom de kan kopiera de upplysningar som anmälts om deras användare av kryptotillgångar i enlighet med 47 § för årsanmälningar enligt denna paragraf. Den ökande administrativa bördan kan minskas ytterligare av att Skatteförvaltningen även kan begränsa de upplysningar som en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska anmäla om sina användare av kryptotillgångar enligt denna punkt.

Med årsanmälan ska man anmäla uttryckligen de upplysningar som behövs för att räkna överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst för en skattskyldig. Detta avviker från föreslagna 47 §, i vilken upplysningar fås för beräkningen av den skattepliktiga inkomsten, men där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte själv gör någon beräkning av den beskattningsbara inkomsten till exempel genom att hänföra upplysningar som gäller anskaffningen av kryptotillgångar till genomförda överlåtelser. En annan omständighet som begränsar 47 § är att upplysningarna ska anmälas utan transaktionsrelaterade kostnader, varför det inte är möjligt att räkna det exakta beloppet av överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten. Syftet med den föreslagna paragrafen är att uppfylla bland annat dessa brister i den omfattande skyldigheten att lämna upplysningar.

Anmälningen av upplysningar hänför sig till försäljning och andra överlåtelser samt inkomsthändelser i anknytning till rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Individuella användare av kryptotillgångstjänster ska ha sådana transaktioner under kalenderåret, så att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster ska ha en skyldighet att ge de upplysningar som avses i paragrafen om en individuell användare av kryptotillgångstjänster. Till den del som en individuell användare av kryptotillgångar till exempel endast har köpt rapporteringspliktiga kryptotillgångar under kalenderåret, ska information om dessa individuella användare av kryptotillgångar inte ges med en årsanmälan enligt denna paragraf. Således är det möjligt att upplysningar ges om en individuell användare av kryptotillgångar med en årsanmälan enligt 47 §, men inte enligt 48 §.

Tillämpningsområdet för försäljning, annan överlåtelse och inkomsttransaktioner i anknytning till de rapporteringspliktiga kryptotillgångar som avses i paragrafen motsvarar i hög grad de transaktionstyper som en rapporteringspliktig transaktion anses omfatta. På motsvarande sätt som för rapporteringspliktiga transaktioner, omfattas detta tillämpningsområde även av byte av en rapporteringspliktig kryptotillgång till officiell valuta eller till andra rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Med uttrycket ”andra överlåtelser” i paragrafen avses varje överlåtelse av en rapporteringspliktig kryptotillgång, som enligt de nationella bestämmelserna tolkas som överlåtelse av egendom. Eftersom en rapporteringspliktig kryptotillgång är i inkomstskattelagen avsedd egendom, men inte något officiellt betalningsinstrument, är användning av en sådan i vilken situation som helst en transaktion som realiserar beskattning. Således omfattas avstående

från en rapporteringspliktig kryptotillgång till exempel genom att överföra den till annan part för att skaffa en vara en tjänst av paragrafens tillämpningsområde. Största delen av inkomsthändelserna kommer dock till Skatteförvaltningens kännedom som en del av de överföringar som anmäls i 47 §. Skatteförvaltningen kan dock inte dra nytta av dessa upplysningar fullt ut till exempel genom att spara upplysningarna direkt på den förhandsifyllda skattedeklarationen, eftersom anmälningen även enligt överföringstyp är för approximativ. CARF xml-schemat för anmälning av upplysningar innehåller inte någon möjlighet att anmäla upplysningar som är noggrannare än de förvalda fälten för överföringen. I fråga om den föreslagna årsanmälan har Skatteförvaltningen å sin sida möjlighet att ge närmare anvisningar om anmälningen av inkomsttransaktioner. Syftet med paragrafen är att möjliggöra att Skatteförvaltningen kan använda de närmare upplysningar som anmälts av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångar även för andra än för transaktioner i anknytning till beskattningen av överlåtelsevinst direkt i beskattningen. Målet är att Skatteförvaltningen ur systemet för den som har skyldighet att lämna upplysningar får en automatiskt bildad specificerad anmälan om etablerade transaktioner som genererar annan inkomst, till exempel transaktioner som bildas i tusental och för tusentals användare av kryptotillgångar med skyldighet att lämna upplysningar. Syftet är att ålägga dem som har skyldighet att lämna upplysningar att allokera resurser för sådan verksamhet där den är tvungen att gå igenom enskilda särskilda och sällsynta transaktioner som gäller en enskild kund. Skatteförvaltningen ska utarbeta en årsanmälan till denna del på så sätt att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster kan dra nytta av det CARF xml-schema som i hög grad används vid anmälning enligt 47 §.

Den administrativa börda som orsakas för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster minskas även av att de upplysningar som avses i paragrafen ska anmälas endast då de innehas av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. I anknytning till försäljning och andra överlåtelser av rapporteringspliktiga kryptotillgångar anses den som har skyldighet att lämna upplysningar i princip alltid inneha upplysningar om överlåtelsepriserna och kostnaderna i anknytning till överlåtelser. Dessa upplysningar ska i varje fall anmälas oberoende av om den som har skyldighet att lämna upplysningar kan hänföra den oavdragna delen av anskaffningsutgiften för egendomen till överlåtelsetransaktioner på det sätt som avses i 46 § 1 mom. i inkomstskattelagen. I fråga om inkomsthändelser är det möjligt att förmoda att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har upplysningar åtminstone om sådana tjänstetyper som de själva erbjuder. Flera aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen berättade att de har för avsikt att i den nära framtiden erbjuda åtminstone tjänster enligt proof-of-stake-protokollet till sina kunder. I en sådan situation anses den som har skyldighet att lämna upplysningar inneha de upplysningar som avses i fråga om denna skyldighet att lämna upplysningar. I fråga om anmälning av övriga upplysningar innebär detta till exempel såväl gängse marknadsvärde vid tidpunkten för mottagandet som upplysning om huruvida det handlar om annan intäkt som genereras av kryptoformögenhet, det vill säga kapitalinkomst eller en annan prestation som fåtts som kryptoformögenheten, det vill säga från förvärvsinkomst.

Det väsentligaste och mest utmanande elementet för de upplysningar som behövs för att räkna överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten för en individuell användare av kryptotillgångar är utredningen av det belopp som ska dras av från överlåtelsepriset. Enligt högsta förvaltningsdomstolens årsboksbeslut HFD:2024:123 ska virtuella valutor, det vill säga kryptotillgångar, trots ordalydelsen i 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen anses ha överlåtits i den ordning som de fåtts, såvida den skattskyldige inte visar något annat. Som en del av denna regeringsproposition har man föreslagit att inkludera den rättsnorm som framgår av detta beslut i lagstiftningen genom att utöka täckningen för bestämmelsen om överlåtelseordningen för egendom i 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen till att täcka även kryptotillgångar. Även om

rättsgrunden för beräkningsregeln för överlåtelseordningen för själva egendomen är i ordning, kommer en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster fortfarande att ha en utmaning att fastställa beloppet av den anskaffningsutgift som hänför sig till överlåtelsen. Detta beror på att kryptotillgångar kan förvaras och användas på annat sätt än hur egendom på värdeandelskonton utnyttjas. Kryptotillgångar överförs till exempel från tjänster till andra och från en tjänst till förvaring i en egen plånboksadress eller till och med till en sådan tjänst, som inte omfattas av regleringen av utbytet av upplysningar för beskattningen. De aktörer som intervjuades i samband med lagberedningen konstaterade dock att en avsevärd del av deras kunder redan för närvarande har möjlighet att räkna beloppet av överlåtelsevinsten och överlåtelseförlusten för kryptotillgångar till fullt belopp.

De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster ska i en årsanmälan som baserar sig på denna paragraf även dra nytta av sådan information som gäller en transaktion som bildats innan lagens ikraftträdande. En aktörs kund har till exempel kunnat skaffa kryptotillgång A år 2025, vilken han eller hon sedan säljer mot en officiell valuta år 2026. Denna upplysning innehas av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, och det är inte orimligt att kräva att tjänsteleverantören hänför en anskaffningsutgift i anknytning till en transaktion som uppkommit innan lagens ikraftträdande till en överlåtelsetransaktion som uppkommit efter lagens ikraftträdande. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har dock inte någon skyldighet att utreda sådan information som den inte innehar eller har information om. Med detta avses i synnerhet uppgifter som anknyter till anskaffning av rapporteringspliktiga kryptotillgångar. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan dock om den så önskar sträva efter att få information av sin kund till exempel om när och till vilket pris en viss kryptotillgångspost har skaffats. Denna information ska i dessa situationer komma till Skatteförvaltningens kännedom, eftersom den avsevärt påverkar hur tillförlitlig till exempel det anskaffningspris som hänför sig till överlåtelse kan förmodas vara.

Skatteförvaltningen ska upprätta en årsanmälan, som täcker de upplysningar som ingår i den föreslagna paragrafen. För att minimera den administrativa bördan för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster är det mest ändamålsenligt att till tillämpliga delar iakttä element och poster enligt CARF-schemat. Detta innebär dock inte att Skatteförvaltningen kan kräva att en person med en skyldighet att lämna upplysningar anmäler sådana upplysningar som är behövliga uttryckliga för anmälningen av upplysningar enligt denna paragraf och i det därpå följande utnyttjandet av upplysningar. De nationella behoven tar sig i uttryck till exempel genom att upplysningarna, med avvikelse från DAC8 och CARF, ska anmälas i euro. Således ska till exempel ett belopp som anknyter till en överlåtelse av en rapporteringspliktig kryptotillgång som utförts i US-dollar konverteras till euro för den finländska beskattningen. Utöver den valuta som ska anmälas kan Skatteförvaltningen till exempel förutsätta att en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster anmäler namnet på en rapporteringspliktig kryptotillgång såväl enligt DTI, som är det primära sättet, som även kryptotillgångens långa namn. Det ska alltid finnas ett behov relaterat till beskattningen eller verkställandet av den för att förutsätta upplysningar som avviker från CARF-schemat. I fråga om kryptotillgångens namn kan detta anknyta till exempel till att det för den förhandsifyllda skattedeklarationen och vidare för de skattskyldiga för tydlighetens skull är behövligt att utöver DTI samla in även kryptotillgångens långa namn. För att Skatteförvaltningen ska kunna förutsätta anmälning av upplysningar, ska upplysningarna dock innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Skatteförvaltningen ska ge omfattande anvisningar om årsanmälanens struktur och hurudana materialgranskningar som ska

göras. Skatteförvaltningen ska även ge anvisningar om fyllandet av de upplysningar som avses i årsanmälan.³⁵

49 §. *Upplysningar som lämnats i jurisdiktioner utanför Europeiska unionen.* Paragrafen innehåller bestämmelser om undantaget till anmälningen av upplysningar. Paragrafen baserar sig på DAC8 och CARF innehåller inte någon motsvarande undantagsbestämmelse. Enligt den föreslagna paragrafen behöver en i 2 § 1 mom. 2 punkten avsedd rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster inte lämna i 47 § avsedda upplysningar om sådana rapporteringspliktiga användare eller personer med bestämmande inflytande för vilka den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster genomför rapporteringen av dessa upplysningar i en sådan jurisdiktion utanför Europeiska unionen som omfattas av ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter som ingåtts med hemvistmedlemsstaten för den rapporteringspliktiga användaren eller personen med bestämmande inflytande. Undantaget är inte tillämpligt på sådana enheter som avses i 2 § 1 mom. 1 punkten, till vilka Finansinspektionen beviljat auktorisation enligt artikel 63 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar eller som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha gett Finansinspektionen en underrättelse i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

Bestämmelsen har inkluderats som en del av direktivet för att kunna främja att det automatiska utbytet av upplysningar mellan jurisdiktioner utanför EU. Den kompletterar även skyldigheten att lämna upplysningar i 3 § i den föreslagna lagen i flera kvalificerade jurisdiktioner och avlägsnar i vissa situationer dubbel anmälning av upplysningar som annars görs i vissa situationer med avseende på samma rapporteringspliktiga användare eller personer med bestämmande inflytande. Undantaget blir tillämpligt i situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en territoriell anknytning till en sådan jurisdiktion, som har ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter med en eller flera, men inte alla medlemsstater. Tillämpningen av undantaget i dessa situationer hindrar att upplysningarna överlämnas två gånger, först av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster själv utifrån direktivet och en andra gång utifrån ovan nämnda avtal. Syftet med det följande exemplet är att förklara tillämpningsområdet för undantaget. En norsk rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster administreras även från Finland, varför bestämmelserna i den föreslagna lagen i princip tillämpas på dessa i Finland med stöd av 2 §. Norge har ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter med Sverige, men inte med Finland, varför en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska rapportera svenska rapporteringspliktiga personer till den norska skattemyndigheten, som vidarebefordrar dessa upplysningar till den svenska skattemyndigheten via det automatiska utbytet av upplysningar. I denna situation är det inte behövligt att rapportera upplysningar om svenska rapporteringspliktiga personer till Skatteförvaltningen, om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster uppfyller rapporteringsskyldigheten för dessa rapporteringspliktiga personer redan i Norge. Däremot ska upplysningar rapporteras till Skatteförvaltningen i fråga om andra rapporteringspliktiga personer på vilka undantaget inte tillämpas. Till den del som fallet i exemplet handlar om en kryptotillgångsoperatör, ska den registrera sig i EU. Det föreslås att de bestämmelser som anknyter till registreringen av en kryptotillgångsoperatör utfärdas i 5 kap.

³⁵ Se till exempel Årsanmälan om köp och försäljning av värdepapper, anvisning 2025, <https://www.vero.fi/sv/skatteforvaltningen/kontakta-oss/blanketter/deklarationsanvisningar/arsanmalan-om-kop-och-forsaljning-av-vardepapper-anvisning-2025/>.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E i avsnitt II i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

5 kap. Särskilda skyldigheter

Föreslagna 5 kap. innehåller bestämmelser om skyldigheterna för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, med vilka man säkerställer att villkoren om en territoriell anknytning i 1 kap., förfarandena avseende åtgärder för kundkännedom i 3 kap. och rapporteringsskyldigheterna i 4 kap. fullgörs och iakttas effektivt på det sätt som DAC8 och CARF förutsätter.

50 §. *Upplysning om val att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i en annan kvalificerad jurisdiktion.* Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandet i anknytning till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i en situation där den beslutar att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i en annan kvalificerad jurisdiktion i stället för Finland. Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som uppfyller något av de villkor som avses i 2 § 1 mom. 2 punkten har för avsikt att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar på det sätt som avses i 3 § 5 punkten, ska leverantören så snart som möjligt, men senast före utgången av januari året efter det kalenderår som nämns i 46 §, till Skatteförvaltningen lämna upplysning om sitt val att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i någon kvalificerad jurisdiktion, och i vilken kvalificerad jurisdiktion den har valt att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar.

Bestämmelsen är tillämplig endast på kryptotillgångstjänster och situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en lika stark territoriell anknytning till två eller flera kvalificerade jurisdiktioner och en av dessa är Finland. I dessa situationer har Skatteförvaltningen ett accentuerat behov av att få styrkt information av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster om att den avser fullgöra skyldigheterna i en annan kvalificerad jurisdiktion, eftersom den territoriella anknytningen till två eller flera stater är lika stark. Skatteförvaltningen ska även få information om den aktuella kvalificerade jurisdiktionen så att den av denna andra kvalificerade jurisdiktion kan säkerställa om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster fullgjort sina skyldigheter där. På samma gång kan Skatteförvaltningen ge denna andra kvalificerade jurisdiktion information om den lika starka territoriella anknytningen och valet av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster.

Anmälan ska ges maximalt snabbt, men senast före slutet av januari i kalenderåret efter det kalenderår för vilket upplysningar ska anmälas. Det föreslås att den bakre gränsen för anmälan fastställs till samma tidsgräns som i föreslagna 46 §, så att Skatteförvaltningen får information om att det inte finns något behov av att ge en uppmaning om att lämna de upplysningar som ska anmälas enligt föreslagna 4 kap. till ifrågavarande rapporteringsskyldiga leverantör av kryptotillgångstjänster. Om Skatteförvaltningen sänder information om det val som gjorts av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster så fort som möjligt till den behöriga myndigheten i den aktuella kvalificerade jurisdiktionen, har den och vid behov även Skatteförvaltningen tillräckligt med tid att ingripa i eventuella brister i fullgörandet av skyldigheterna.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt G i avsnitt I i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, till den del som den innehåller

bestämmelser om de åtgärder som förutsätts av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster med en lika stark territoriell anknytning till en eller flera kvalificerade jurisdiktioner.

51 §. *Skyldighet för kryptotillgångsoperatörer att registrera sig.* Paragrafen innehåller bestämmelser om registreringsskyldigheten för kryptotillgångsoperatörer, det anknutna undantaget, behövliga procedurbestämmelser och om situationer enligt vilka Skatteförvaltningen ska återkalla registrering. CARF innehåller inte motsvarande bestämmelser. Enligt paragrafens 1 mom. ska en i 11 § avsedd kryptotillgångsoperatör som uppfyller något av villkoren i 2 § 1 mom. 2 punkten eller 2 § 2 mom. för att få ett individuellt identifieringsnummer anmäla sig till det register som Skatteförvaltningen administrerar före utgången av det kalenderår som nämns i 46 §. Momentet tillämpas endast på sådana rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster som uppfyller definitionen av en kryptotillgångsoperatör. Således omfattas de som fått auktorisation av Finansinspektionen eller leverantörer av kryptotillgångstjänster som gjort en anmälan inte av tillämpningsområdet för detta moment. För det andra ska en sådan kryptotillgångsoperatör ha någon i 2 § 1 mom. 2 punkten eller 2 § 2 mom. avsedd territoriell anknytning till Finland. Anmälan till Skatteförvaltningens register ska göras före utgången av det kalenderår som nämns i 46 §. Således ska en kryptotillgångsoperatör registrera sig hos Skatteförvaltningen senast före slutet av januari i det därpå följande kalenderåret. Varje medlemsstat beslutar självständigt i sin nationella lagstiftning när de upplysningar som avses i 47 § ska rapporteras. En kryptotillgångsoperatör ska utreda till vilken medlemsstat den ska registrera sig med iakttagande av hierarkireglerna och iakttä bestämmlerna om tidpunkten för registrering i den aktuella medlemsstaten. Detta gäller på accentuerat sätt för sådana kryptotillgångsoperatör som har en lika stark territoriell anknytning till flera medlemsstater samtidigt.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om ett undantag till den registreringsskyldighet som föreskrivits i 1 mom. I momentet föreskrivs att med avvikelse från 1 mom. får en kryptotillgångsoperatör som avses i 1 mom. inte anmäla sig till Skatteförvaltningens register, om operatören inte behöver fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i Finland på det sätt som avses i 3 § på grund av att operatören uppfyller villkoren i någon annan medlemsstat. I registreringen av kryptotillgångsoperatörer iakttas mellan medlemsstaterna samma hierarkiregler som i fastställandet av i vilken kvalificerade jurisdiktion en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna. Således får till exempel en kryptotillgångsoperatör som förvaltas från Finland och vars skatterättsliga hemvist finns i Danmark inte anmäla sig till Skatteförvaltningens register, utan den ska anmäla sig till det register som förs av den behöriga myndigheten i Danmark, eftersom den i enlighet med hierarkireglerna inte behöver fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och sina rapporteringsskyldigheter i Finland. Tillämpningen av hierarkireglerna innebär dock inte att en kryptotillgångsoperatör som uppfyller ett lika starkt villkor som gäller den territoriella anknytningen till en kvalificerad jurisdiktion utanför EU och till EU eller till och med ett starkare villkor utanför EU inte behöver registrera sig i EU. En sådan aktör ska registrera sig genom att iakttä de hierarkiregler som avses i 3 § i någon medlemsstat. Rapporteringsskyldighet föreligger trots att en kryptotillgångsoperatör till slut inte uppfyller skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna i 3 och 4 kap. eller motsvarande skyldigheter i Finland eller någon annan medlemsstat.

Enligt paragrafens 3 mom. ska en kryptotillgångsoperatör utan dröjsmål underrätta Skatteförvaltningen om ändringar som gäller dess namn, postadress, webbplats och andra elektroniska adresser samt alla skatteregistreringsnummer. Till Skatteförvaltningen ska man dessutom anmäla de medlemsstater där kryptotillgångsoperatörens rapporteringspliktiga

användare i enlighet med 38–40 § har en fastställd hemvist och alla kvalificerade jurisdiktioner utanför unionen enligt 3 § 1–4 eller 6 punkten. Uttrycket i punkt F.1 c i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, är ”sähköpostiosoite ja verkkosivustot” i den finskspråkiga versionen. Med beaktande av uttrycket ”electronic addresses, including websites” i den engelskspråkiga versionen och uttrycket ”elektroniska adresser, inbegripet webbplatser” i den svenskspråkiga versionen, används uttrycket ”verkkosivustot ja muut sähköiset osoitteet” på finska i paragrafen. E-postadress är ett exempel på en elektronisk adress. Kvalificerade jurisdiktioner utanför unionen enligt 3 § 5 punkten har i enlighet med direktivet avgränsats från den upplysningar som ska anmälas. Dessa jurisdiktioner kommer till Skatteförvaltningens kännedom då kryptotillgångsoperatören anmäler dessa jurisdiktioner genom att iakttä 50 §.

I paragrafens 4 mom. åläggs kryptotillgångsoperatören att anmäla ändringar av upplysningar enligt 3 mom. till Skatteförvaltningen. Upplysningarna om ändringarna ska anmälas utan dröjsmål.

Paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser om det förfarande som Skatteförvaltningen tillämpar på en kryptotillgångsoperatör som försummat sina skyldigheter enligt 4 kap. i den föreslagna lagen. Om denna kryptotillgångsoperatör försummar dessa skyldigheter och inte rättar dessa efter två uppmaningar som getts av Skatteförvaltningen, återkallar Skatteförvaltningen registreringen av kryptotillgångsoperatören. Registreringen återkallas tidigast 30 dagar efter och senast 90 dagar efter den andra uppmaningen.

Paragrafens 6 mom. innehåller bestämmelser om återkallande av registrering i en annan än i 5 mom. avsedd situation. Registreringen kan återkallas för det första om kryptotillgångsoperatören meddelar Skatteförvaltningen att den inte längre har rapporteringspliktiga användare i Europeiska unionen. Skatteförvaltningen kan även på eget initiativ återkalla registreringen av en kryptotillgångsoperatör om den har information om att kryptotillgångsoperatören inte uppfyller förutsättningarna för en kryptotillgångsoperatör. Det handlar inte om en sådan situation till exempel då aktören inte längre tillhandahåller kryptotillgångstjänster. Affärsverksamhetsmodellen eller tillvägagångssättet för en kryptotillgångsoperatör kan även ändras så satt EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar tillämpas på dess verksamhet och att den beviljas auktorisation enligt den. Således handlar det inte längre om en kryptotillgångsoperatör, utan om en leverantör av kryptotillgångstjänster, på grund av vilket Skatteförvaltningen ska återkalla registreringen. Skatteförvaltningen kan dessutom återkalla registreringen, om den har skäl att förmoda att kryptotillgångsoperatörens verksamhet har upphört.

I paragrafens 7 mom. föreskrivs rätten att söka ändring i ett beslut som gäller registrering och återkallande av registrering av en kryptotillgångsoperatör enligt denna paragraf. På ett beslut om sökande av ändring i registrering och återkallande av registrering tillämpas vad som föreskrivs i 65 a § i lagen om beskattningsförfarande.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna F.1–5 och punkt F.7 i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8.

52 §. Skyldighet att registrera och förvara upplysningar. I paragrafen regleras skyldigheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att föra register över de åtgärder och upplysningar som den använder för att genomföra de förfaranden och skyldigheter som anges i 3 och 4 kap. De registrerade åtgärderna och upplysningarna ska sparas och vara tillgängliga i minst sex år från utgången av det kalenderår som de gäller. Enligt DAC8 ska upplysningar förvaras i minst fem år, men högst i tio år från utgången av den månad, under

vilken den rapporteringsskyldiga leverantören ska anmäla upplysningarna. I 2 kap. 10 § 2 mom. i bokföringslagen (1336/1997) förutsätts att räkenskapsperiodens verifikationer, korrespondensen om affärshändelserna samt annat bokföringsmaterial än bokslutet, verksamhetsberättelsen, skall bevaras minst sex år efter utgången av det år under vilket räkenskapsperioden gått till ända, verifikationerna i den ordning de bokförts eller annars ordnade så att sambandet mellan verifikationerna och noteringarna i bokföringen kan konstateras utan svårighet. Denna förvaringstid enligt bokföringslagen är en etablerad tid även i beskattningen, inbegripet internationella skyldigheter, för att förvara dokument och verifikat i anknytning till beskattningen. Förvaringsskyldigheten bidrar till att säkerställa att skyldigheterna att genomföra direktivet och CARF fullgörs effektivt. Skatteförvaltningen ska i enlighet med skyldigheterna för de fem senaste åren säkerställa att rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster iakttagit sina skyldigheter avseende kundkännedom och sina rapporteringsskyldigheter. De rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster ska vid behov rätta fel i sin rapportering för de fem föregående rapporteringsåren.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i en situation där kundrelationen för en användare av kryptotillgångar upphör. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska förvara de upplysningar som har inhämtats och registrerats för att genomföra förfarandena och fullgöra skyldigheterna enligt 3 och 4 kap. i sex år efter det år då kundförhållandet har upphört.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.3 i avsnitt III i CARF.

6 kap. **Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser**

53 §. *Ikraftträdande.* Lagen är avsedd att träda i kraft den 1 januari 2026. Enligt artikel 2.1 i DAC8 ska medlemsstaterna tillämpa de bestämmelser som förutsätts för att iaktta direktivet från och med den 1 januari 2026.

Lagen tillämpas första gången på det kalenderår som börjar den 1 januari 2026. DAC8 innehåller inte någon möjlighet att börja tillämpningen av de bestämmelser som är en förutsättning för efterlevnad av direktivet till exempel från och med det kalenderår som börjar först den 1 januari 2027. En del av de jurisdiktioner som förbundit sig till att genomföra CARF nationellt avser börja tillämpa CARF från och med år 2027 och utbyta upplysningar enligt CARF först år 2028. Medlemsstaterna ska dock börja tillämpa direktivet från och med den 1 januari 2026 och automatiskt utbyta upplysningar mellan medlemsstaterna redan år 2027.

54 §. *Övergångsbestämmelse om förfaranden för kundkännedom för tidigare användare av kryptotillgångar.* Paragrafen innehåller en övergångsbestämmelse för förfarandena för kundkännedom för tidigare användare av kryptotillgångar. Enligt den ska en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster senast den 1 januari 2027 av en sådan användare av kryptotillgångar som har etablerat en kundrelation med den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster senast den 31 december 2025 få ett intygande som gör det möjligt för den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster att fastställa hemvistjurisdiktionerna för den individuella användaren av kryptotillgångar, och bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfaranden för kundkontroll.

Syftet med paragrafen är för det första att tydliggöra förfarandena för kundkännedom för användare av kryptotillgångar för kalenderåren efter det första kalenderår som börjar år 2026. Från och med år 2027 ska ett intygande alltid fås från en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster över användare av kryptotillgångar, oberoende av när kundförhållandet till en sådan användare har bildats. I och med den föreslagna övergångsbestämmelsen är det inte behövligt att lämna hänvisningar till definitionerna av tidigare användare av kryptotillgångar i bestämmelserna om förfarandena för kundkännedom för användare av kryptotillgångar. Från och med det kalenderår som gäller år 2027 är dessa definitioner i varje fall obehövliga. På samma gång lägger man dock tydligt fram tidsgränsen för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att genomföra förfaranden för kundkännedom som hänför sig till tidigare användare av kryptotillgångar. Största delen av användarna av kryptotillgångstjänster hos de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster kommer att vara sådana till vilka ett kundförhållande bildats före den 31 december 2025. Eftersom största delen även av användarna av kryptotillgångstjänster hos de i Finland rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster kommer att vara tidigare användare av kryptotillgångstjänster och de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster ska hänföra de nya föreslagna förfarandena för kundkännedom till dessa användare, har man inte beslutat sig för att i paragrafen förkorta den tidpunkt fram till vilken ett intygande ska fås av tidigare användare av kryptotillgångstjänster. Flera av de aktörer som intervjuats i samband med lagberedningen berättade att de börjar samla in intyganden av deras tidigare användare av kryptotillgångar i ett maximalt tidigt skede, sannolikt redan i det skede då användaren börjar genomföra den första rapporteringspliktiga transaktionen år 2026. Således kommer intyganden i Finland sannolikt att samlas in och fås även från tidigare användare av kryptotillgångar avsevärt snabbare än vad direktivet ålägger.

7.2 Lag om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning

1 kap. Lagens tillämpningsområde och tillämpliga definitioner

1 §. *Lagens tillämpningsområde och bemyndigande att meddela föreskrifter.* Paragrafen innehåller bestämmelser om lagens tillämpningsområde och bemyndigandet för Skatteförvaltningen att meddela föreskrifter. Enligt paragrafens 1 mom. innehåller lagen bestämmelser om lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga konton samt om skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och andra skyldigheter för finansiella institut. Momentet innehåller dessutom en hänvisning till 3 kap. 17 c § i lagen om beskattningsförfarande, som innehåller bestämmelser om skyldigheten att lämna uppgifter om rapporteringspliktiga konton på samma sätt som föreskrivs i 3 kap. i den nämnda lagen i fråga om andra skyldigheter att lämna uppgifter för utomstående.

Enligt paragrafens 2 mom. tillämpas lagen på sådana upplysningar om rapporteringspliktiga konton som kan inverka på storleken hos och bestämmandet av de skatter som avses i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet. Med momentet föreskrivs med andra ord att de upplysningar som gäller rapporteringspliktiga konton och som Finland utbyter med de andra EU-staterna omfattas av lagens tillämpningsområde.

Enligt paragrafens 3 mom. tillämpas lagen dessutom på sådana upplysningar om rapporteringspliktiga konton som Finland är skyldigt att automatiskt utbyta med andra kvalificerade jurisdiktioner med stöd av artikel 6 i konventionen och med stöd av det multilaterala avtalet om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar, vilket ingåtts med stöd av den nämnda artikeln,

och tillägget till det från år 2023. Det handlar om CRS-upplysningar, som Finland utbyter med tiotals stater och jurisdiktioner utanför EU med stöd av den nämnda konventionen.

Enligt paragrafens 4 mom. tillämpas lagen på sådana rapporteringspliktiga upplysningar som Finland är skyldigt att automatiskt utbyta med Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz med stöd av och enligt de avtal som EU ingått med dessa fem stater. De upplysningar som ska utbytas med dessa fem stater motsvarar CRS-upplysningarna.

Paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser om bemyndigandet för Skatteförvaltningen att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna enligt 1 kap. och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap. samt om de upplysningar som ska lämnas enligt 3 kap. Skatteförvaltningens bemyndigande att vid behov meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitioner och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom är motiverat och behövligt för det första på grund av att det blir möjligt att reagera på situationer där nya anvisningar om tolkningen av tillämpningen av DAC2 och CRS ges på det internationella planet. Genom Skatteförvaltningens föreskrifter är det även möjligt att beakta nya förfaringsätt och produkter som lanseras i verksamhetsområdet. Bemyndigandet att utfärda föreskrifter medför inte någon rätt för Skatteförvaltningen att ge föreskrifter som utvidgar eller begränsar definitionerna eller skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom, utan bemyndigandet begränsar sig till föreskrifter som preciserar tillämpningen av lagen. Bemyndigandet att meddela föreskrifter om de upplysningar som ska lämnas behövs så att Skatteförvaltningen kan meddela detaljerade föreskrifter om hur de upplysningar som krävs i lagen ska anmälas. I fråga om innehåll motsvarar momentet de gällande bestämmelserna om bemyndigande att meddela föreskrifter i 17 b och 17 d § i lagen om beskattningsförfarande, vilka enligt förslaget upphävs, och i 17 c §, som ändras enligt förslaget. Det föreslås dock att det bemyndigande som gäller tidpunkten för att lämna upplysningar stryks som ett onödigt bemyndigande, eftersom det föreslås att bestämmelser om tidpunkten för att lämna upplysningar utfärdas genom lag. Dessutom föreslås att Skatteförvaltningens lagstadgade rätt att begränsa skyldigheten att lämna uppgifter stryks, eftersom den föreslagna lagen innehåller exakta bestämmelser om innehållet i skyldigheten att lämna upplysningar. Lagens innehåll motsvarar de minimiupplysningar som DAC2 och CRS förutsätter och Skatteförvaltningen kan därför inte begränsa skyldigheten att lämna upplysningar. Skatteförvaltningens beslut om skyldigheten att lämna uppgifter om finanskonton (355/2016) upphävs på samma gång som bestämmelserna om bemyndigandet att utfärda beslutet upphävs.

Definitioner som tillämpas i lagen

I 2–72 § i detta kapitel regleras de centrala begreppen i anknytning till lagen, varav största delen har definierats i handräckningsdirektivet som ändrats genom DAC8 samt i uppdaterade CRS. Om den föreslagna lagen inte innehåller fastställda begrepp, blir det nödvändigt att upprepade gånger använda uttryck med flera ord och fraser, vilket skulle göra bestämmelserna långa och svårtydda. Omfattande inkludering av definitionerna i direktivet, i hög grad i enlighet med ordalydelsen i direktivet, kan anses vara befogat även för att säkerställa och visa att Finland genomför direktivet med det krävda innehållet och på ett omfattande sätt. Det är motiverat att utfärda bestämmelser om definitionerna på det sätt som föreslagits i propositionen även med beaktande av den förutsättning som ingår i CRS, enligt vilken jurisdiktionerna ska visa att de i sin lagstiftning använder definitioner som innehållsmässigt motsvarar definitionerna i standarden.

2 §. Depåinstitut. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett depåinstitut. Med depåinstitut avses en enhet som innehar finansiella tillgångar för andras räkning som en

väsentlig del av verksamheten. En enhet anses inneha finansiella tillgångar för andras räkning som en väsentlig del av verksamheten om de bruttointäkter inom enheten som härrör från innehav av finansiella tillgångar och därtill knutna finansiella tjänster är minst 20 procent av enhetens bruttointäkter under den period som är kortast av antingen den treårsperiod som avslutas den 31 december eller det slutdatum som gäller för ett räkenskapsår som inte är ett kalenderår under det år som föregår det år då bedömningen görs eller den period som enheten har existerat. Bruttointäkter som härrör från innehav av finansiella tillgångar och därtill knutna finansiella tjänster avser depåkonton, kontoskötsel och överföringsavgifter, provisioner och avgifter för genomförande och prissättning av värdepappershandel rörande förvarade finansiella tillgångar, inkomster från beviljande av krediter relaterade till förvarade finansiella tillgångar eller inkomster från beviljande av sådana krediter, inkomster som influtit utifrån differensen mellan förvärvs- och försäljningspriset för finansiella tillgångar och avgifter för tillhandahållande av finansieringsrådgivning relaterad till tillgångarna samt klarerings- och expeditonsavgifter. Enheter som innehar finansiella tillgångar för andras räkning, såsom depåbanker, mäklare och värdepapperscentraler, betraktas i allmänhet som depåinstitut. Enheter som inte innehar finansiella tillgångar för andras räkning, såsom försäkringsförmedlare, är inte depåinstitut. Begreppen finansiella tillgångar och enhet, vilka används i definitionen, definieras i 10 och 66 §,

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.4 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.4 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

3 §. Inlåningsinstitut. I paragrafen regleras definitionen inlåningsinstitut. Med inlåningsinstitut avses för det första en enhet som tar emot insättningar inom ramen för sin ordinarie bankverksamhet eller liknande verksamhet (1 punkten). En enhet anses bedriva bankverksamhet eller liknande verksamhet, om den inom ramen för den ordinarie kundaffärsverksamheten tar emot insättningar eller andra likadana placeringar av tillgångar och regelbundet bedriver en eller flera av följande funktioner: den beviljar personliga lån, lån mot inteckning, företagslån eller andra lån eller beviljar andra krediter, köper, säljer eller diskonterar följande eller förhandlar om dem: fordringar, avbetalningsförpliktelser, dragna växlar, checker, växlar, accept eller övriga skuldhandlingar, öppnar rembursar och förhandlar om dragna växlar, tillhandahåller trust- eller kapitalförvaltningstjänster, finansierar valutaväxling, eller är delaktig i finansiell leasing eller behandling av leasade medel, eller köper eller säljer dem. Med inlåningsinstitut avses även en enhet som innehar elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valuta för sina kunders räkning (2 punkten). Paragrafens 2 punkt baserar sig på ändringen av handräckningsdirektivet genom DAC8 och den motsvarande uppdateringen i CRS. Det handlar inte om en egentlig innehållsmässig ändring, utan för det första en precisering och ett behov av att säkerställa att även aktörer som innehar elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valuta för sina kunders räkning betraktas som inlåningsinstitut. I allmänhet är en sådan enhet en utfärdare av elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valuta. Typiska inlåningsinstitut som utfärdar elektroniska pengar i form av kryptotillgångar utgörs av bytes- och plånbokstjänster som förvarar kryptotillgångar för deras kunders räkning. De aktörer som betraktas som de sedvanligaste inlåningsinstituten är åtminstone sparbanker, affärsbanker, bostadssparfonder och kreditandelslag. Huruvida en enhet utövar bank- eller liknande verksamhet fastställs utifrån karaktären på de faktiska funktioner som den bedriver. Utöver banker är med andra ord vilken som helst enhet, som i form av närings- eller yrkesverksamhet tar emot depositioner i Finland på det beskrivna sättet, ett inlåningsinstitut, oberoende av om det är ett kreditinstitut enligt kreditinstitutslagen (610/2014). Till exempel en enhet som utfärdar betalkort som laddas i förväg eller elektroniska pengar kan vara ett inlåningsinstitut. Begreppen elektroniska pengar och en centralbanks digitala valuta, vilka används i definitionen, regleras i 11 och 13 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.5 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.5 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

4 §. *Investeringsenhet.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en investeringsenhet. Med investeringsenhet avses två former av enheter. Enheter som i huvudsak bedriver investeringsverksamhet eller vidtar investeringsåtgärder i form av näringsverksamhet för andra personers räkning och enheter som ovan nämnda enheter eller andra finansiella institut administrerar. Enligt 1 mom. 1 punkten i paragrafen är en investeringsenhet en enhet vars näringsverksamhet till övervägande del består i att bedriva en eller flera av de verksamheter eller åtgärder som avses i underpunkterna a–c i momentet till förmån för en kund eller för en kunds räkning. Kommentaren till CRS har preciserats till dessa delar. De verksamheter och åtgärder som listas i underpunkt a i momentets 1 punkt är handel med penningmarknadsinstrument, såsom check, skuldbrev, depositionsbevis och derivat samt valuta, valuta-, ränte- och indexinstrument, överlåtbara värdepapper eller handel med råvaruterminer. Underpunkt b i punkten innehåller individuell och kollektiv portföljförvaltning och underpunkt c annan investering, administration eller förvaltning av finansiella tillgångar, pengar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar för andra personers räkning. Tillhandahållande av icke-bindande investeringsråd till en kund är inte sådan verksamhet som avses i 1 punkten. Vid tillämpning av underpunkt c anses investering, förvaltning och administration inte innebära bytestransaktioner som görs för en kunds räkning eller till förmån för en kund. Enligt momentets 2 punkt är en investeringsenhet även en sådan enhet vars bruttointäkter till övervägande del kommer från investering i, återinvestering i och handel med finansiella tillgångar, om enheten administreras av en annan enhet som är ett depåinstitut, inlåningsinstitut, specificerat försäkringsföretag eller en investeringsenhet enligt 1 punkten. En enhet anses administrera en annan enhet, om den administrerade enheten antingen direkt eller via någon annan tjänsteleverantör utför funktioner eller åtgärder enligt 1 punkten för den administrerade enhetens räkning. En enhet anses dock inte administrera en annan enhet, såvida den inte har möjlighet att fatta behovsprövade beslut för att administrera enhetens tillgångar. Å andra sidan anses endast en självständig rätt att administrera tillgångar eller en del av tillgångarna utgöra administration av en annan enhet. Omnämningarna av rapporteringspliktiga kryptotillgångar i underpunkt c i 1 punkten och i 2 punkten är tillägg som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8. Motsvarande tillägg ingår i uppdaterade CRS.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs när en enhet anses utöva en eller flera verksamhet enligt 1 mom. 1 punkten i form av näringsverksamhet som en väsentlig del av verksamheten eller när en enhets bruttointäkter huvudsakligen anses beror på investering, återinvestering eller handel med finansiella tillgångar eller rapporteringsskyldiga kryptotillgångar enligt 1 mom. 2 punkten. Förutsättningen om övervägande näringsverksamhet uppfylls om minst 50 procent av enhetens bruttointäkter har fått antingen av verksamhet enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten antingen under en treårsperiod som upphör i slutet av det föregående år då bedömningen görs eller under period då enheten existerat. Fastställandet görs enligt den kortare av dessa tidsperioder. När det fastställs om gränsen på 50 procent överskrids ska man beakta alla prestationer, oberoende av om de gjorts direkt till enheten i fråga eller till någon annan enhet. En enhet betraktas i allmänhet som en investeringsenhet, om den fungerar eller uppger sig vara ett företag för kollektiva investeringar, en investeringsfond, en börsnoterad fond, en privat kapitalfond, en hedgefond, en riskkapitalfond, ett leveraged buy-out-fond eller någon form av investeringsinstrument vars investeringsstrategi är att investera, återinvestera eller handla med finansiella tillgångar. En enhet som till övervägande del bedriver affärsverksamhet som består i investering, administration eller förvaltning av direkta andelar i fast egendom för andra personers räkning är inte en investeringsenhet. Till exempel finländska bostadsaktiebolag och ömsesidiga fastighetsaktiebolag är i typfallet inte i förslaget avsedda investeringsenheter. Däremot är en

investering i ett så kallat icke-ömsesidigt fastighetsbolags aktier eller till exempel en investering i en fond, som placerar i ett i fastighetsaktiebolag är inte en direkt placering i fast egendom. Enhetens juridiska form är inte av betydelse, utan till exempel en fond som investerar i fast egendom är inte en investeringsenhet, om förutsättningarna är uppfyllda. En fysisk person kan inte vara en investeringsenhet, även om den har ovan beskrivna investeringsverksamhet.

I paragrafens 3 mom. preciseras att även en ägare av en andel i eget kapital hos ett företag för kollektiva investeringar betraktas som kund vid tillämpning av 1 mom. 1 punkten i denna paragraf. Med ägare av en andel i ett eget kapital avses i detta sammanhang till exempel innehav av aktier i ett företag för kollektiva investeringar, innehav av en fondandel, innehav av en bolagsandel och medlemskap som för med sig innehav. Det faktum att en ägare av en kapitalandel i ett instrument för kollektiva investeringar betraktas som en kund utvidgar i praktiken tolkningen i Finland till att exempelvis sådana fonder där administrationen görs av fondens egen personal anses uppfylla definitionen av en investeringsenhet och utgör rapporteringsskyldiga finansiella institut. I punkt 16 om avsnitt VIII i den uppdaterade kommentaren till CRS har en precisering med motsvarande innehåll gjorts. Beaktandet av preciseringen i definitionen av en investeringsenhet anses vara ändamålsenligt då den ökar exaktheten i definitionen, även om den inte uttryckligen ingår i handräckningsdirektivet sådant det lyder ändrat genom DAC8 eller uppdaterade CRS.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs att vid tillämpning av 1 mom. 1 punkten underpunkt c omfattar begreppet ”annan investering, administration eller förvaltning av finansiella tillgångar, pengar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar för andra personers räkning” inte tillhandahållande av tjänster avseende bytestransaktioner till förmån för en kund eller för en kunds räkning. Momentet baserar sig på den ändring som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8. En motsvarande ändring ingår i uppdaterade CRS.

Enligt paragrafens 5 mom. avses med investeringsenhet inte en sådan aktiv icke-finansiell enhet som definieras i 61 §, vilken uppfyller någon av förutsättningarna i 1 mom. 4–7 punkten i den paragrafen. Det handlar om icke-finansiella enheter som inte hör till en finansgrupp och finansieringscenter som är holdingbolag, icke-finansiella enheter som är startup-företag och icke-finansiella enheter som håller på att realisera sina tillgångar och genomgå en konkurs.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs en skyldighet att tolka paragrafen på ett sätt som motsvarar de likadana uttryck som har använts i definitionen av finansiellt institut i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Med denna lag genomfördes nationellt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG, nedan *fjärde penningtvättsdirektivet*. I motsvarande punkt i CRS förutsätts att tolkningen motsvarar de liknande uttryck som använts i definitionen av ett finansiellt institut i rekommendationerna om förhindrande av penningtvätt, finansiering av terrorism och spridning av massförstörelsevapen, vilka utarbetats och publicerats år 2012 av aktionsgruppen mot penningtvätt och finansiering av terrorism Financial Action Task Force (FATF), som lyder under OECD. Rekommendationerna har beaktats i omfattande grad i fjärde penningtvättsdirektivet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.6 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.6 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

5 §. Specificerat försäkringsföretag. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett specificerat försäkringsföretag. Med specificerat försäkringsföretag avses en enhet som är ett försäkringsföretag eller ett försäkringsföretags holdingbolag och som tecknar försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal eller är som förpliktigt att verkställa utbetalningar i anknytning till sådana. I Finland utgörs de reglerade försäkringsbolagen i princip av ett försäkringsbolag i enligt lagen om försäkringsbolag (521/2008), ett arbetspensionsförsäkringsbolag enligt lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag (354/1997), en försäkringsförening enligt lagen om försäkringsföreningar (1250/1987) eller en filial till ett utländskt försäkringsbolag enligt lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995), om de utfärdar i lagen avsedda försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal. Även de flesta livförsäkringsbolagen uppfyller den fastställda definitionen av ett specificerat försäkringsföretag. Enheter som inte beviljar försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal och inte är skyldiga att betala avgifter relaterade till dessa, såsom de flesta andra bolagen än livförsäkringsbolag, de flesta försäkringsbolagens holdingbolag och försäkringsmäklare, är inte specificerade försäkringsföretag. Försäkringsbolagets reserveringsverksamhet gör inte det till ett depåinstitut, inlåningsinstitut eller investeringsenhet. De i definitionen använda begreppen försäkringsavtal med kontantvärde och livränteavtal fastställs i 33 och 31 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.8 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.8 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

6 §. Finansiellt institut. Paragrafen innehåller en definition av begreppet finansiellt institut. Med finansiellt institut avses ett depåinstitut, ett inlåningsinstitut, en investeringsenhet eller ett specificerat försäkringsföretag enligt 2–5 §. Vid användning av begreppet finansiellt institut avses utan särskilt omnämnande alla fyra typer av finansiellt institut. Ett finansiellt institut är inte en enskild enhet, det vill säga en juridisk person eller ett juridiskt arrangemang och det består inte av flera enheter. Således är till exempel en investeringsfond, som betraktas som en investeringsenhet, ett finansiellt institut och om det uppfyller förutsättningarna ett självständigt rapporteringsskyldigt finansiellt institut.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.3 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.3 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

7 §. Rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Med rapporteringsskyldigt finansiellt institut avses ett finländskt finansiellt institut, det vill säga ett finansiellt institut vars hemvist är i Finland. Med rapporteringsskyldigt finansiellt institut avses dock inte en annanstans än i Finland belägen filial till ett finländskt finansiellt institut. Däremot betraktas en filial i Finland till ett finansiellt institut med säte annanstans än i Finland som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut omfattas av skyldigheterna enligt den föreslagna lagstiftningen i Finland. Ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan inte vara ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Begreppet icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut definieras i 17 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.1 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.1 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS, med den skillnaden att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i handräckningsdirektivet avser ett finansiellt institut med hemvist i vilken som helst medlemsstat och i CRS i vilken som helst deltagande jurisdiktion. Det är ändamålsenligt att på det föreslagna

sättet avgränsa definitionen till finländska finansiella institut och filialer som finns i Finland, eftersom skyldigheterna i lagen hänför sig endast till dem i Finland.

8 §. Deltagande jurisdiktion. I paragrafen definieras en deltagande jurisdiktion. Med deltagande jurisdiktion avses för det första vilken annan medlemsstat i Europeiska unionen som helst än Finland (1 punkten). För det andres avses vilken annan jurisdiktion som helst med vilken Finland har ett avtal, enligt vilket denna jurisdiktion lämnar de upplysningar som avses i 3 kap. till Finland, och som har identifierats i den förteckning som har offentliggjorts av Skatteförvaltningen och anmälts till Europeiska kommissionen (2 punkten). Med deltagande jurisdiktion avses även vilken annan jurisdiktion som helst med vilken Europeiska unionen har ett avtal, enligt vilket denna jurisdiktion lämnar de upplysningar som avses i 3 kap. till Finland, och som har identifierats i den förteckning som har offentliggjorts av Skatteförvaltningen och Europeiska kommissionen (3 punkten). Det är ändamålsenligt för Skatteförvaltningen att publicera en uppdaterad förteckning över alla deltagande jurisdiktioner i stället för att förteckningen täcker endast de jurisdiktioner som avses i 2 punkten. En omfattande förteckning är till fördel för de finansiella instituten, eftersom begreppet deltagande jurisdiktion hänför sig i synnerhet till åtgärderna för kundkännedom för de finansiella instituten. Om en investeringsenhet som avses i 4 § 1 mom. 2 punkten och som är kontohavare hos ett finansiellt institut finns i en deltagande jurisdiktion, behöver det finansiella institutet inte undersöka och inte heller identifiera investeringsenhetens personer med bestämmande inflytande. Om den aktuella kontohavaren å sin sida finns annanstans än i en deltagande jurisdiktion, ska det finansiella institutet behandla kontohavaren som en passiv icke-finansiell enhet enligt 62 § och undersöka, identifiera och rapportera även personerna med bestämmande inflytande i investeringsenheten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.4 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.5 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

9 §. Finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion. I paragrafen definieras ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion. Med finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion avses ett finansiellt institut som har sin hemvist i en deltagande jurisdiktion, men dock inte filialer till det finansiella institutet som är belägna utanför en sådan deltagande jurisdiktion. Med finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion avses dessutom en filial i en deltagande jurisdiktion till ett finansiellt institut som finns annanstans än i en deltagande jurisdiktion. Ett finansiellt institut anses ha sin hemvist i den jurisdiktion vars rättskipningsmakt den omfattas av, det vill säga att jurisdiktionen kan övervaka det finansiella institutets rapportering.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.2 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.2 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

10 §. Finansiella tillgångar. I paragrafen definieras begreppet finansiella tillgångar. Begreppet finansiella tillgångar är väsentligt bland annat för att fastställa om ett konto anses vara ett finansiellt konto eller om någon av förutsättningarna för kategorin finansiellt institut uppfylls i aktörens affärsverksamhet. Med finansiella tillgångar avses värdepapper, delägarandelar, råvaror, swappar, försäkringsavtal eller livränteavtal. Med finansiella tillgångar avses även varje andel, inbegripet en futur, termin eller option, av ett värdepapper, en rapporteringspliktig kryptotillgång, en delägarandel, en råvara, en swap, ett försäkringsavtal eller ett livränteavtal. Med finansiella tillgångar avses i princip alla tillgångar som kan föras på ett finansiellt instituts konto. När det fastställs om någon egendomspost betraktas som finansiell tillgång, är egendomspostens form inte av betydelse i samband med utfärdandet. Med finansiella tillgångar

avses inte en skuldfri direkt andel i fast egendom, såsom direkta investeringar i finländska bostadsaktiebolag eller aktier i ömsesidiga fastighetsaktiebolag och inte heller en nytthet som är en materiell produkt. Andelen i den rapporteringspliktiga kryptotillgången är ett tillägg till de förmögenhetsposter som betraktas som finansiella tillgångar. I övrigt förblir definitionen oförändrad.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.7 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

11 §. Elektroniska pengar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av elektroniska pengar. Enligt paragrafens 1 mom. avses med elektroniska pengar en digital representation av fiatvaluta enligt definitionen i 11 § (1 punkten). Som elektroniska pengar betraktas även en digital produkt som ges ut mot erhållande av medel i syfte att genomföra betalningstransaktioner (2 punkten). Elektroniska pengar är även en digital produkt som utgör en fordran på utgivaren angiven i samma fiatvaluta (3 punkten) och en digital produkt som accepteras som betalningsmedel av en annan fysisk eller juridisk person än utgivaren (4 punkten). Som elektroniska pengar betraktas dessutom en digital produkt som i enlighet med de lagstiftningskrav som gäller för utgivaren kan lösas in när som helst och till det nominella beloppet för samma fiatvaluta på begäran av produktens innehavare (5 punkten). Begreppet fiatvaluta definieras i 12 §.

Enligt paragrafens 2 mom. avses med elektroniska pengar dock inte en produkt som endast har skapats för att underlätta överföring av medel från en kund till en annan person enligt kundens instruktioner. En produkt anses inte ha utvecklats endast för att underlätta överföring av medel om de medel som är kopplade till en sådan produkt, inom ramen för den överförande enhetens normala affärsverksamhet, antingen innehas längre än 60 dagar efter mottagandet av instruktioner för att underlätta överföringen, eller om inga instruktioner mottas, de medel som är förknippade med en sådan produkt innehas längre än 60 dagar efter det att medlen har mottagits. Elektroniska pengar är ett nytt begrepp och motsvarar den definition av elektroniska pengar som har fogats till handräckningsdirektivet genom DAC8 och till uppdaterade CRS.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.9 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.9 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

12 §. Fiatvaluta. I paragrafen definieras fiatvaluta. Med fiatvaluta avses avses den officiella valutan inom en jurisdiktion, utfärdad av en jurisdiktion eller en jurisdiktions utsedda centralbank eller penningpolitiska myndighet. Utfärdandet av valutan ska ha skett antingen som fysiska sedlar eller mynt eller pengar i olika digitala former, inklusive bankreserver och centralbankers digitala valutor enligt 13 §, affärsbankers pengar och elektroniska penningprodukter. Definitionen av fiatvaluta är en ny definition i handräckningsdirektivet och CRS och definitionen är även ny i den nationella lagstiftningen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.10 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.11 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

13 §. En centralbanks digitala valuta. I paragrafen definieras en centralbanks digitala valuta. Med en centralbanks digitala valuta avses digitala fiatvalutor som utfärdas av en centralbank eller annan penningpolitisk myndighet. Definitionen av en centralbanks digitala valuta är en ny

definition i handräckningsdirektivet och CRS och definitionen är även ny i den nationella lagstiftningen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.11 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.10 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

14 §. Kryptotillgång. I paragrafen definieras begreppet kryptotillgång. Med kryptotillgång avses en kryptotillgång enligt definitionen i artikel 3.1.5 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar. Definitionen av kryptotillgång är en ny definition i handräckningsdirektivet och CRS och definitionen är även ny i den nationella lagstiftningen. Definitionen av kryptotillgång är identisk med definitionen av kryptotillgång i 4 § i den föreslagna lagen om skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning enligt denna proposition. Definitionen är särskilt betydelsefull i rapporteringen av upplysningar som gäller kryptotillgångar och definitionen beskrivs även detaljerat i specialmotiveringen till lagen i fråga.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.12 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.12 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

15 §. Rapporteringspliktig kryptotillgång. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång. Med rapporteringspliktig kryptotillgång avses andra kryptotillgångar än centralbankers digitala valutor, elektroniska pengar eller kryptotillgångar för vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster enligt 13 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning på lämpligt sätt har fastställt att de inte kan användas för betalnings- eller investeringsändamål. Definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång är en ny definition i handräckningsdirektivet och CRS och definitionen är även ny i den nationella lagstiftningen. På samma sätt som definitionen av en kryptotillgång är definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång identisk med definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång i 8 § i den föreslagna lagen om skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning enligt denna proposition. Definitionen är särskilt betydelsefull i rapporteringen av upplysningar som gäller kryptotillgångar och definitionen beskrivs detaljerat i specialmotiveringen till lagen i fråga. Även om uttrycket rapporteringspliktig används som en del av definitionen i denna lag, hänvisar och avser rapporteringsplikten till rapporteringsplikten för en kryptotillgång med stöd av lagen om skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Definitionen av en rapporteringspliktig kryptotillgång är i denna lag av betydelse främst för definitionerna av en investeringsenhet, finansiella tillgångar och en bytestransaktion samt tillämpningsområdet för dessa.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.13 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.13 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

16 §. Bytestransaktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en bytestransaktion. Med bytestransaktion avses byte mellan vilka som helst rapporteringspliktiga kryptotillgångar och fiatvalutor och byte mellan en eller flera former av rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Definitionen av bytestransaktion är en ny definition i handräckningsdirektivet och CRS och definitionen är även ny i den nationella lagstiftningen. På samma sätt som definitionen av kryptotillgång och rapporteringspliktig kryptotillgång är definitionen av en

bytestransaktion identisk med definitionen av en bytestransaktion i 12 § i den föreslagna lagen om skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning enligt denna proposition. Definitionen är särskilt betydelsefull i rapporteringen av upplysningar som gäller kryptotillgångar och definitionen beskrivs detaljerat i specialmotiveringen till lagen i fråga. Definitionen av en bytestransaktion har i denna lag betydelse främst i fråga om definitionen av investeringsenhet och dess tillämpningsområde.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A.14 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A.14 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

17 §. *Icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Det föreslås att definitionen täcker sådana finansiella institut som inte har någon anmälningsskyldighet. Paragrafens 1 mom. innehåller en uttömmande förteckning av icke-rapporteringsskyldiga finansiella institut. Med icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut avses för det första en myndighetsenhet enligt definitionen i 18 §, en internationell organisation enligt definitionen i 19 § och en centralbank enligt definitionen i 20 § (1 punkten). Ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut är även en bred pensionsfond enligt definitionen i 21 §, en smal pensionsfond enligt definitionen i 22 §, en pensionsfond hos ett statligt organ, en internationell organisation eller en centralbank enligt definitionerna i 23 § och en kvalificerad kreditkortsutfärdare enligt definitionen i 24 § (2 punkten) och ett undantaget företag för kollektiva investeringar enligt definitionen i 25 § (3 punkten). Som icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut betraktas även en trust, om trustförvaltaren är ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i Finland eller i en annan rapporteringspliktig jurisdiktion och trustförvaltaren till skattemyndigheten i den egna jurisdiktionen rapporterar alla upplysningar som ska rapporteras i enlighet med 3 kap. eller motsvarande lagstiftning i trustförvaltarens hemvistjurisdiktion avseende trustens samtliga rapporteringspliktiga konton (4 punkten).

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om ett undantag som gäller icke-finansiella institut enligt 1 mom. 1 punkten, det vill säga en myndighetsenhet, en internationell organisation och en centralbank. Dessa betraktas inte som icke-rapporteringsskyldiga finansiella institut för det första med avseende på en utbetalning som hänför sig till en skyldighet som uppstått i samband med sådan kommersiell finansiell verksamhet som ett specificerat försäkringsföretag, ett depåinstitut eller ett inlåningsinstitut ägnar sig åt (1 punkten). Dessa betraktas inte heller som icke-finansiella institut i fråga om sådan verksamhet där centralbankers digitala valutor innehas för kontohavare som inte är finansiella institut, myndighetsenheter, internationella organisationer eller centralbanker. Myndighetsenheter, internationella organisationer och centralbanker betraktas dock till övriga delar fortfarande som icke-rapporteringsskyldiga finansiella institut (2 punkten). Undantaget i 2 punkten i momentet baserar sig på det tillägg som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8 och i CRS med uppdaterade CRS. Definitionen av ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut preciseras till denna del i den nationella lagstiftningen. I fråga om innehåll förblir definitionen i övrigt oförändrad.

Definitionen av ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut i handräckningsdirektivet och CRS innehåller utöver ovan nämnda finansiella institut en nationell option att betrakta så kallade finansiella institut med låg risk som icke-rapporteringsskyldiga finansiella institut. Dessa är enheter med låg risk för att de används för att undgå skatt och som i avsevärd mängd har likadana egenskaper som de finansiella institut som avses i 1 mom. 1 och 2 punkten. För att någon kategori av finansiella institut ska kunna betraktas som ett finansiellt institut med låg risk i Finland förutsätts ett detaljerat bedömnings-, godkännande- och uppföljningsförfarande av kommissionen och OECD:s Global Forum. I samband med beredningen av lagstiftningen för

genomförandet av DAC2 och CRS år 2015 har det bedömts att det i Finland inte finns sådana finansiella institut, utan att de allmänna kategorierna för icke-rapporteringsskyldiga finansiella institut är tillräckligt omfattande. Denna proposition innehåller till denna del inte någon ändring jämfört med nuläget, varför det inte heller framöver finns någon nationell förteckning över finansiella institut med låg risk i Finland.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.1 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

18 §. Myndighetsenhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en myndighetsenhet. Enligt paragrafens 1 mom. avses med myndighetsenhet vilken som helst jurisdiktion eller en del av den, inbegripet en delstat, ett landskap, ett distrikt och en kommun. Som myndighetsenhet betraktas även en institution eller ett instrument, såsom ett ämbetsverk och förvaltningsorgan, som ägs av jurisdiktionen eller en del av den ensam eller tillsammans med en annan myndighetsenhet. Enheter som omfattas av begreppet myndighetsenhet är integrerade delar av en jurisdiktion, kontrollerade enheter eller statliga delar.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om vad som avses med uttrycket integrerad del av en jurisdiktion vid tillämpning av 1 mom. Med integrerad del av en jurisdiktion avses en sådan person, organisation, förvaltning, byrå, fond, ett sådant instrument eller i övrigt vilket som helst utsett organ, som utgör en styrande myndighet i jurisdiktionen. Den styrande myndighetens nettoinkomster ska krediteras myndighetens eget konto eller ett annat konto som tillhör jurisdiktionen, och ingen del härav får utfalla till förmån för en privatperson. Med integrerad del av en jurisdiktion avses inte en fysisk person som agerar i privat eller personligt syfte och som är en statschef, tjänsteman eller handläggare.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om vad som avses med uttrycket kontrollerad enhet vid tillämpning av 1 mom. Med kontrollerad enhet avses en enhet som till sin form är skild från jurisdiktionen eller som på annat sätt utgör en separat juridisk person och uppfyller tre förutsättningar. Enheten ska för det första helt och hållet ägas och kontrolleras av en eller flera myndighetsenheter, antingen direkt eller via en eller flera kontrollerade enheter (1 punkten). För det andra ska enhetens nettoinkomster krediteras enhetens eget konto eller konton hos en eller flera myndighetsenheter, utan att någon del av enhetens inkomster utfaller till förmån för någon privatperson (2 punkten). För det tredje ska enhetens tillgångar tillfalla en eller flera myndighetsenheter vid upplösning (3 punkten).

Paragrafens 4 mom. innehåller dessutom bestämmelser om situationer då inkomst inte anses utfalla till förmån för privatpersoner vid tillämpning av 3 mom. 2 punkten. Inkomst utfaller till förmån för privatpersoner, om dessa personer är de avsedda förmånstagarna för ett offentligt program, och verksamheten inom programmet bedrivs till förmån för allmänheten, det vill säga för en annan än en avgränsad grupp av personer, och för det allmännas bästa eller rör administration inom någon fas av myndighetsutövning. Inkomsterna anses dock utfalla till förmån för privatpersoner, om inkomsterna härrör från en myndighetsenhet som används för att bedriva kommersiell näringsverksamhet såsom kommersiell bankverksamhet som tillhandahåller finansiella tjänster till privatpersoner.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.2 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.2 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

19 §. Internationell organisation. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en internationell organisation. Med internationell organisation avses vilken som helst mellanstatliga organisation och organ och verk som ägs helt av en sådan organisation, under förutsättning att organisationen består i huvudsak av regeringar, organisationen har en gällande överenskommelse om säte eller ett i huvudsak liknande avtal med jurisdiktionen och organisationens inkomster inte utfaller till förmån för privatpersoner.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.3 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.3 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

20 §. Centralbank. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en centralbank. Med centralbank avses en institution som i lag eller regeringsbeslut har godkänts som den centrala myndighet som utfärdar instrument avsedda att användas som cirkulerande valuta. En sådan institution kan även inbegripa en institution som är skild från jurisdiktionens regering, och det förutsätts inte att jurisdiktionen äger institutionen helt eller delvis. Med centralbank avses inte själva jurisdiktionens offentliga makt.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.4 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.4 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

21 §. Bred pensionsfond. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en bred pensionsfond. Med bred pensionsfond avses en fond som har etablerats för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall, eller någon kombination av dessa, till förmånstagare som är eller tidigare har varit anställda hos en eller flera arbetsgivare eller till förmånstagare som har angetts av sådana anställda på grundval av utförda tjänster. För att en fond ska betraktas som en bred pensionsfond förutsätts dessutom att den uppfyller de förutsättningar som föreskrivs i 1–3 punkten i paragrafen. Fonden får för det första inte ha någon enskild förmånstagare som har rätt till mer än fem procent av fondens tillgångar (1 punkten). Fonden ska dessutom regleras av en offentlig myndighet och rapportera in upplysningar om sina förmånstagare till skattemyndigheterna (2 punkten). För det tredje ska fonden uppfylla åtminstone en av de fyra tilläggsförutsättningar som föreskrivs i underpunkterna a–d i 3 punkten. Fonden ska vara generellt undantagen från beskattning av investeringsinkomst, alternativt att investeringsinkomster från kontot är föremål för uppskjuten skatt eller lägre skattesats, på grund av fondens status som ålderspensionssystem eller annat pensionssystem (underpunkt a). Fonden ska få minst 50 procent av de totala inbetalningarna från de finansierande arbetsgivarna, med undantag för överföringar av tillgångar från pensionsfonder som avses i denna paragraf och i 22 och 23 § och pensionskonton som avses i 46 § (underpunkt b). Utdelning eller uttag från fonden ska medges endast i samband med sådana särskilda händelser som gäller ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall, förutom överföringar till sådana andra pensionsfonder som avses i denna paragraf och i 22 och 23 § i denna lag eller sådana pensionskonton som avses i 46 §. Om tillgångarna delas före dessa särskilda transaktioner, ska fonden tillämpa en påföljd av straffkaraktär på sådan utdelning och sådant uttag av tillgångar (underpunkt c). Pensionsavgifter för arbetstagare, med undantag för särskilda kompensationsinbetalningar, till fonden ska ha begränsats med hänsyn till arbetstagarens intjänade inkomst, alternativt får de årligen inte överstiga ett belopp i euro motsvarande 50 000 US-dollar, varvid de regler för sammanläggning av konton och valutaomvandling som anges i 102 § ska tillämpas.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.5 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.5 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

22 §. *Smal pensionsfond.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en smal pensionsfond. Med smal pensionsfond avses en fond som har etablerats för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall till förmånstagare som är eller tidigare har varit anställda hos en eller flera arbetsgivare eller till förmånstagare som har angetts av sådana anställda på grundval av utförda tjänster. För att en fond ska betraktas som en smal pensionsfond förutsätts dessutom att den uppfyller de förutsättningar som föreskrivs i 1–5 punkten i paragrafen. Fonden ska för det första ha färre än 50 deltagare (1 punkten). För det andra ska fonden finansieras av en eller flera arbetsgivare som inte är investeringsenheter eller passiva icke-finansiella enheter (2 punkten). För det tredje ska arbetstagarens och arbetsgivarens respektive inbetalningar till fonden, med undantag för överföringar av tillgångar från pensionskonton enligt 46 §, begränsas med hänsyn till arbetstagarens intjänade inkomster och ersättningar (3 punkten). För det fjärde ska de deltagare som inte har sin hemvist i Finland inte ha rätt till mer än 20 procent av fondens tillgångar (4 punkten). För det femte ska fonden regleras av en offentlig myndighet och rapportera in upplysningar om sina förmånstagare till skattemyndigheterna (5 punkten). Begreppet passiv icke-finansiell enhet, som används i paragrafen, definieras i 62 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.6 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.6 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

23 §. *Pensionsfond hos en offentlig enhet, en internationell organisation eller en centralbank.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en pensionsfond hos en offentlig enhet, en internationell organisation eller en centralbank. Med pensionsfond hos en offentlig enhet, en internationell organisation eller en centralbank avses en fond som bildats av en myndighetsenhet, en internationell organisation eller en centralbank för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall till förmånstagare som definieras i 1 och 2 punkten i paragrafen. Enligt paragrafens 1 punkt ska förmånstagarna eller deltagarna vara nuvarande eller tidigare anställda eller förmånstagare som har angetts av sådana anställda. Enligt 2 punkten i paragrafen förutsätts i fråga om andra förmånstagare eller deltagare än nuvarande eller tidigare anställda att de förmåner som betalats till dessa är en ersättning på grundval av personligen utförda tjänster åt myndighetsenheten, den internationella organisationen eller centralbanken.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.7 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

24 §. *Kvalificerad kreditkortsutfärdare.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en kvalificerad kreditkortsutfärdare. Enligt paragrafens 1 mom. avses med kvalificerad kreditkortsutfärdare ett finansiellt institut som är ett finansiellt institut endast på grundval av att den utfärdar kreditkort på vilka insättningar endast accepteras när en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med avseende på kortet och det överskjutande beloppet inte omedelbart återbetalas till kunden (1 punkten). Dessutom förutsätts att det finansiella institutet har infört riktlinjer och förfaranden för att förhindra antingen att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot till ett belopp motsvarande 50 000 US-dollar, inbegripet fordringar som har uppstått på grund av returnerade varor, eller för att säkerställa att en kundbetalning som överstiger det utestående saldot med mer än detta belopp återbetalas till

kunden inom 60 dagar (2 punkten). I paragrafens 2 mom. föreskrivs att fordringar för omtvistade betalningar inte betraktas som en inbetalning som överstiger det utestående saldot av en kund vid tillämpning av 1 mom. 2 punkten. I paragrafens 3 mom. föreskrivs å sin sida att vid tillämpning av 1 mom. 2 punkten ska bestämmelserna i 102 § om sammanläggning av konton och valutaomräkning iakttagas.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.8 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.8 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

25 §. Undantaget företag för kollektiva investeringar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett undantaget företag för kollektiva investeringar. Enligt paragrafens 1 mom. avses med undantaget företag för kollektiva investeringar en investeringsenhet som regleras som ett företag för kollektiva investeringar, vars alla andelar i företaget för kollektiva investeringar ägs av sådan fysiska personer eller enheter som inte är rapporteringspliktiga personer. Begreppet rapporteringspliktig person definieras i 56 §. En investeringsenhet betraktas dock inte som ett undantaget företag för kollektiva investeringar om det kontrolleras av en passiv icke-finansiell enhet, vars personer med bestämmande inflytande är rapporteringspliktiga personer. Begreppet person med bestämmande inflytande definieras i 57 §.

Paragrafens 2 mom. innehåller föreskrifter om en situation där ett undantaget företag för kollektiva investeringar inte betraktas som ett undantaget företag för kollektiva investeringar. En investeringsenhet är inte ett företag för kollektiva investeringar om den har utfärdat fysiska aktier ställda till innehavaren vilka inte har lösts in eller dragits in före den 1 januari 2018. Denna del av definitionen kan innehållsmässigt anses leda till samma slutresultat som definitionen av ett undantaget företag för kollektiva investeringar i DAC, vilken beskrivs i led 2 i punkt B.9 i avsnitt VIII i bilaga I till DAC. Enligt den kan en investeringsenhet som regleras som ett instrument för kollektiva investeringar dock inte betraktas som ett undantag instrument för kollektiva investeringar endast därför att den utfärdat fysiska aktier ställda till innehavaren. En ytterligare förutsättning för detta är att aktier som utfärdats av ett instrument för kollektiva investeringar inte har utfärdats som fysiska aktier ställda till innehavaren efter den 31 december 2015, att instrumentet för kollektiva investeringar drar in aktierna i samband med återinlösen, att instrumentet för kollektiva investeringar tillämpar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom i avsnitt II–III i bilaga I till DAC och i samband med inlösen eller annan betalning anmäler alla krävda upplysningar om sådana aktier samt att instrumentet för kollektiva investeringar har riktlinjer och förfaranden för att säkerställa att sådana aktier löses in eller dras in så fort som möjligt och i varje fall före den 1 januari 2018. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller en övergångsbestämmelse utifrån vilken ett företag för kollektiva investeringar som har haft ägare kan betraktas som ett undantaget företag för kollektiva investeringar. Övergångsbestämmelsen har varit i kraft fram till slutet av år 2017. Extra skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom har fastställts för ett sådant företag för kollektiva investeringar och de ska ha tillämpats före slutet av år 2017. Det anses inte vara ändamålsenligt att utfärda bestämmelser om den föreskrift i direktivet och CRS vilken i praktiken har gått ut. Det är dock motiverat att utfärda bestämmelser om att definitionen av ett undantaget företag för kollektiva investeringar inte kan tillämpas på sådana företag för kollektiva investeringar som utfärdat fysiska aktier ställda till innehavaren som inte lösts in eller dragits in före övergångsperiodens slut.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.9 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B.9 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

26 §. *Finansiellt konto.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett finansiellt konto. Enligt paragrafens 1 mom. avses med finansiellt konto för det första ett inlåningskonto (1 punkten) och ett depåkonto (2 punkten) som förs av ett finansiellt institut. Ett finansiellt konto är även en investeringsenhets kapital- eller skuldandel i ett finansiellt institut (3 punkten), när det är fråga om ett finansiellt institut som inte avses i 3 punkten, andel i eget kapital eller skulder i det finansiella institutet om typen av andel har valts i syfte att undvika rapportering i enlighet med 3 kap. (4 punkten) och ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal som tecknas eller förs av ett finansiellt institut. De i paragrafen använda begreppen inlåningskonto, depåkonto, andel i eget kapital, försäkringsavtal med kontantvärde och livränteavtal definieras i 27–29, 31 och 33 §.

Undantag från 1 mom. 3 punkten regleras i 2 mom. Med finansiellt konto avses för det första inte en andel i eget kapital eller skulder i en enhet som är en investeringsenhet enbart på grundval av att den ger investeringsråd till och agerar på en sådan kunds vägnar i syfte att investera, förvalta eller administrera finansiella tillgångar som i kundens namn sätts in hos ett annat finansiellt institut än en sådan enhet (1 punkten). Som finansiellt konto betraktas inte heller en andel i eget kapital eller skulder i en enhet som hanterar portföljer för en kund och agerar på en sådan kunds vägnar i syfte att investera, förvalta eller administrera finansiella tillgångar som i kundens namn sätts in hos ett annat finansiellt institut än en sådan enhet (2 punkten).

I paragrafens 3 mom. föreskrivs en precisering till 1 mom. 5 punkten. Med finansiellt konto avses även direkt livränta som ges till en fysisk person och som är investeringsrelaterad och kan överföras (1 punkten) och sänker penningvärdet för en annan pensionsförmån eller förmån för arbetsoförmåga än en sådan som ges utifrån ett finansiellt konto (2 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.1 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.1 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

27 §. *Inlåningskonto.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett inlåningskonto. Med inlåningskonto avses för det första ett företags-, löne-, spar-, termins- eller kapitalkonto eller ett konto som finns dokumenterat genom bankcertifikat, sparbevis, investeringsbevis, inlåningsbevis eller ett annat liknande instrument som tillhandahålls av ett inlåningsinstitut (1 punkten). Med inlåningskonto avses även det belopp som förvaltas av ett försäkringsföretag och som i enlighet med ett avtal om garanterad investering eller ett liknande avtal är föremål för utbetalning eller kreditering av ränta (2 punkten). Ett inlåningskonto är även ett sådant konto eller hypotetiskt konto som utgör alla elektroniska pengar som innehas för en kunds räkning (3 punkten). Med inlåningskonto avses dessutom ett konto som innehar en eller flera av en centralbanks digitala valutor för en kunds räkning (4 punkten). Paragrafens 3 och 4 punkt motsvarar de ändringar av definitionen av inlåningskonto som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8 och i CRS genom uppdateringen av CRS.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.2 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.2 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

28 §. *Depåkonto.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett depåkonto. Med depåkonto avses ett konto som innehåller finansiella tillgångar och förs till förmån för en annan person. Det anses att ett depåkonto bildas även i situationer där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut administrerar till exempel derivat för en kund som utgör motpart. Ett depåkonto bildas däremot i allmänhet inte om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets

roll endast är att fungera som motpart i en derivataffär eller i ett annat avtal. Med depåkonto avses inte försäkringsavtal eller livränteavtal, som är definitioner som föreskrivs i 30 och 31 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.3 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.3 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

29 §. *Andel i eget kapital.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en andel i eget kapital. Definitionen gäller i synnerhet för andelar i sammanslutningar och trustar. Enligt paragrafens 1 mom. avses med andel i eget kapital, när det gäller en sammanslutning som ska betraktas som ett finansiellt institut, en andel antingen i sammanslutningens kapital eller i dess avkastning.

I paragrafens 2 mom. fastställs vem som anses ha en andel i eget kapital i en trust som betraktas som ett finansiellt institut. En andel i eget kapital anses innehas av en person som betraktas som stiftare eller förmånstagare för hela eller en del av trusten eller varje annan fysisk person som i sista hand utövar verklig kontroll över trusten. En rapporteringspliktig person ska behandlas som förmånstagare av en trust om den rapporteringspliktiga personen har rätt, till exempel via en nominell ägare, att direkt eller indirekt erhålla en fixerad utdelning eller kan, direkt eller indirekt, erhålla en diskretionär utdelning från trusten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.4 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.4 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

30 §. *Försäkringsavtal.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett försäkringsavtal. Med försäkringsavtal avses ett avtal som innebär att utfärdaren förbinder sig till att betala ut ett belopp i samband med en specificerad oförutsedd händelse förknippad med dödsfall, sjukdom, olycksfall, skadeståndsanspråk eller egendomsskaderisk. Med försäkringsavtal avses dock inte ett livränteavtal.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.5 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.5 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

31 §. *Livränteavtal.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett livränteavtal. Med livränteavtal avses ett avtal enligt vilket utfärdaren förbinder sig att göra utbetalningar under en viss tidsperiod som helt eller delvis fastställs med hänsyn till den förväntade livslängden för en eller flera fysiska personer. Med livränteavtal avses även ett avtal som betraktas som ett livränteavtal i enlighet med lagstiftning, föreskrifter eller praxis inom den jurisdiktion inom vilken avtalet slöts och i enlighet med vilken utfärdaren förbinder sig att göra utbetalningar under en tidsfrist på ett år.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.6 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.6 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

32 §. *Kontantvärde.* Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av kontantvärde. Enligt paragrafens 1 mom. avses med kontantvärde antingen det bruttobelopp som försäkringstagaren har att erhålla vid återköp eller uppsägning av avtalet (1 punkten) eller det belopp som försäkringstagaren kan låna i enlighet med eller med hjälp av avtalet (2 punkten). Med kontantvärde avses i varje rådande situation det högre av dessa två belopp. Med

bruttobelopp enligt momentets 1 punkt avses det belopp från vilket avgifter som anknyter till inlösen eller ett säkerhetslån inte har dragits av.

Paragrafens 2 mom. innehåller en förteckning med fem punkter om de belopp som ska betalas enligt försäkringsavtalet och som inte ingår i begreppet kontantvärde. De är i första hand de belopp som betalas endast då en fysisk person som är försäkrad enligt ett livförsäkringsavtal avlider (1 punkten) och som betalas som en personskada- eller sjukdomsförmån eller annan försäkringsförmån som utgör ersättning för ekonomisk skada som uppkommit i samband med en sådan händelse som försäkringen gäller för (2 punkten). Som kontantvärde betraktas inte heller ett belopp som enligt ett försäkringsavtal ska betalas som en återbetalning till försäkringstagaren av försäkringspremie exklusive försäkringspremier, oavsett om de faktiskt förordnats, som tidigare erlagts i enlighet med ett försäkringsavtal som inte är ett investeringsrelaterat livförsäkringsavtal eller livränteavtal, på grund av att avtalet hävs eller sägs upp eller risken reduceras under försäkringsavtalets löptid, eller som en återbetalning som uppstår av att en försäkringspremie fastställs på nytt till följd av en korrigering av ett räknfel eller liknande fel (3 punkten). Inte heller ett belopp som enligt försäkringsavtalet ska betalas som en återbäring till försäkringstagaren, utom utbetalning vid uppsägning betraktas som kontantvärde, förutsatt att återbäringen avser ett försäkringsavtal enligt vilket de enda förmåner som ska betalas anges i 2 punkten (4 punkten). Dessutom omfattar kontantvärde inte det belopp som enligt försäkringsavtalet ska betalas som avkastning på en förskottspremie eller en premieinbetalning för ett försäkringsavtal för vilket försäkringspremien ska betalas minst årligen, om beloppet av förskottspremien eller premieinbetalningen inte överstiger nästa årspremie som ska betalas enligt avtalet (5 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.8 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.8 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

33 §. Försäkringsavtal med kontantvärde. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett försäkringsavtal med kontantvärde. Med försäkringsavtal med kontantvärde avses ett försäkringsavtal som har kontantvärde. Med det avses dock inte ett återförsäkringsavtal som inte är ett ansvarsåterförsäkringsavtal mellan två försäkringsföretag.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.7 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

34 §. Gruppförsäkringsavtal med kontantvärde. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett gruppörsäkringsavtal med kontantvärde. Med gruppörsäkringsavtal med kontantvärde avses en försäkring med kontantvärde som erbjuder skydd till fysiska personer som är anslutna till avtalet genom en arbetsgivare, en branschorganisation, en fackförening eller annan förening eller grupp. Dessutom förutsätts att försäkringen med kontantvärde tar ut en premie för varje medlem i gruppen eller medlemmar av en kategori inom gruppen vilken fastställs utan att ta hänsyn till medlemmarnas eller medlemskategoriernas personliga hälsoförhållanden förutom ålder, kön och rökvanor.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.3 i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den nationella optionen i punkt B.3 i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

35 §. Grupplivränteavtal. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett grupplivränteavtal. Med grupplivränteavtal avses ett livränteavtal i vilket borgenärerna är

fysiska personer som är anslutna till avtalet genom en arbetsgivare, en branschorganisation, en fackförening eller annan förening eller grupp.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.4 i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den nationella optionen i punkt B i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

36 §. Totalt saldo eller värde. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av totalt saldo eller värde. Denna definition finns inte i handräckningsdirektivet och inte heller i CRS. Uttrycket totalt saldo eller värde används i flera paragrafer i den föreslagna lagen och definiering av uttrycket som ett eget begrepp smidiggör och preciserar dessa paragrafer. Begreppet har en särskild fast koppling till 102 §, som enligt förslaget innehåller bestämmelser om sammanläggning av kontosaldo och kontovärden. Med totalt saldo eller värde avses det saldo eller värde som fås genom att räkna samman saldona eller värdena för kontohavarens finansiella konton som förs i det rapporteringsskyldiga finansiella institutet och i dess eventuella närstående enheter.

37 §. Redan befintligt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett redan befintligt konto. Ett finansiellt konto är antingen ett redan befintligt konto eller ett nytt konto. Huruvida ett finansiellt konto betraktas som ett redan befintligt konto eller ett nytt konto är av betydelse i synnerhet för förfarandena för kundkännedom för kontot. Enligt paragrafens 1 punkt avses med redan befintligt konto ett finansiellt konto, som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 31 december 2015. Enligt paragrafens 2 punkt avses med redan befintligt konto även ett finansiellt konto som avses i 27 § 3 eller 4 punkten och som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut den 31 december 2025. Det konto som i enlighet med 2 punkten ska betraktas som ett redan befintligt konto är ett tillägg till den gällande lagstiftningen och en följd av ändringen av handräckningsdirektivet och CRS. Enligt punkten innehållande en definition av ett redan befintligt konto i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, avses med redan befintligt konto även ett finansiellt konto som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut den 31 december 2025, om kontot behandlas som ett finansiellt konto uteslutande med stöd av de ändringar som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8. Den ändring som gjorts i CRS till denna del motsvarar ordalydelsen i handräckningsdirektivet. Ändringen innebär att sådana konton på vilka elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valutor förvaras för kundens räkning läggs till i definitionen av ett inlåningskonto. Enligt 3 punkten avses med ett redan befintligt konto även en enhet som uppfyller definitionen av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut som en följd av ändringen av handräckningsdirektivet och CRS. Ett sådant finansiellt konto som förs före den föreslagna lagen träder i kraft, det vill säga före den 31 december 2025, betraktas inte som ett befintligt konto och i fråga om detta förutsätts inte förfaranden för kundkännedom för ett nytt konto. Enligt paragrafens 4 punkt avses med ett redan befintligt konto varje finansiellt konto tillhörande en kontohavare, oavsett vilket datum detta finansiella konto öppnades, om kontot uppfyller fyra förutsättningar. Kontohavaren ska för det första inneha ett finansiellt konto som ska betraktas som ett redan befintligt konto utifrån 1 och 2 punkten hos det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller hos en närstående enhet inom samma jurisdiktion som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet (underpunkt a). För det andra förutsätts att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller den närstående enheten inom samma rapporteringspliktiga jurisdiktion behandlar de två ovan nämnda finansiella kontona, samt kontohavarens andra finansiella konton som ska betraktas som redan befintliga konton, som ett enda finansiellt konto i syfte att uppfylla kraven enligt 98 § och i syfte att fastställa saldot eller värdet av något av de finansiella kontona vid tillämpning av tröskelvärdena för konton (underpunkt b). För det tredje förutsätts att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet, med avseende på ett finansiellt konto som omfattas av förfaranden för bekämpning

av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom, får uppfylla kraven för sådana förfaranden för det finansiella kontot genom att använda förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom enligt 1 punkten (underpunkt c). I den svenska versionen av handräckningsdirektivet föreskrivs i den punkt som motsvarar detta led, det vill säga i punkt C.9.b iii i avsnitt VIII i bilaga I: "Med Redan befintligt konto avses: ... B) varje Finansiellt konto tillhörande en Kontohavare, oavsett vilket datum detta Finansiella konto öppnades om ... iii) det Rapporteringsskyldiga finansiella institutet, med avseende på ett Finansiellt konto som omfattas av AML/KYC-förfaranden, får uppfylla kraven för sådana förfaranden för det Finansiella kontot genom att använda de AML/KYC-förfaranden som genomförs för det Redan befintliga kontot enligt punkt C.9 a". I den engelskspråkiga versionen av direktivet föreskrivs samma punkt enligt följande: "The term "Pre-existing Account means: ... b) any Financial Account of an Account Holder, regardless of the date such Financial Account was opened, if: ... iii) with respect to a Financial Account that is subject to AML/KYC Procedures, the Reporting Financial Institution is permitted to satisfy such AML/KYC Procedures for the Financial Account by relying upon the AML/KYC Procedures performed for the Pre-existing Account described in subparagraph C(9), point (a)". Med beaktande av texten i den engelskspråkiga versionen av direktivet och det faktum att den nämnda punkten C.9 a inte innehåller bestämmelser om tillämpliga förfaranden för förhindrande av penningtvätt eller förfaranden för kundkännedom, ska den föreslagna underpunkten c anses motsvara direktivets syfte och den engelskspråkiga versionen bättre än den finskspråkiga versionen av direktivet. För det fjärde får en förutsättning för att öppna det finansiella kontot inte vara att kontohavaren ska tillhandahålla nya, kompletterande eller ändrade kunduppgifter utöver dem som krävs för denna lags tillämpning (underpunkt d). Med kunduppgifter avses utöver grundläggande uppgifter om kunden i typfallet bland annat kundens konton, använda tjänster och betalningstransaktioner. Ett konto som öppnas på initiativ av kontohavaren betraktas inte i någon situation som ett redan befintligt konto. Förutsättningarna i underpunkt d i paragrafens 3 punkt uppfylls i praktiken endast i en situation där ett konto tekniskt sett öppnas på initiativ av ett finansiellt institut, till exempel i samband med en bankfusion.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.9 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den nationella optionen i punkt C.9 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

38 §. Nytt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett nytt konto. Med nytt konto avses ett finansiellt konto som har öppnats av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 1 januari 2016 eller senare (1 punkten). I handräckningsdirektivet används uttrycket förs i stället för öppnas. Användningen av det alternativa uttrycket ändrar inte väsentligt innehållet i definitionen, men det anses vara ett tydligare uttryck. Enligt förslaget är även ett finansiellt konto som avses i 27 § 3 eller 4 punkten och som öppnats den 1 januari 2026 eller senare ett nytt konto (2 punkten). På samma sätt och på samma grunder som i fråga om definitionen av ett redan befintligt konto, är ett konto som i enlighet med denna punkt betraktas som ett nytt konto ett tillägg till den gällande lagstiftningen. Ändringarna är tillägg till definitionen av inlåningskonto, vilka leder till att även konton på vilka elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valuta förvaras för kundens räkning betraktas som finansiella konton. På grund av ändringen av handräckningsdirektivet och CRS är det behövligt att utfärda bestämmelser om ett undantag som gäller datum för öppnande av kontot till 1 punkten, som ska anses vara huvudregeln för definitionen av ett nytt konto. I fråga om en enhet som i och med den föreslagna lagen ändras till ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut betraktas ett finansiellt konto som öppnats den 1 januari 2026 eller senare som ett nytt konto (3 punkten). Som ett nytt konto betraktas, oberoende av situationen, ett konto som öppnas på initiativ av kunden tidigare den 1 januari 2016 eller den 1 januari 2026, beroende på om det handlar om en situation enligt 1 eller 2 punkten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.10 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.10 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

39 §. Redan befintligt enskilt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett redan befintligt enskilt konto. Med redan befintligt enskilt konto avses ett redan befintligt konto som innehas av en eller flera fysiska personer.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.11 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.11 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

40 §. Nytt enskilt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett nytt enskilt konto. Med nytt enskilt konto avses ett nytt konto som innehas av en eller flera fysiska personer.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.12 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.12 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

41 §. Redan befintligt enhetskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett redan befintligt enhetskonto. Med redan befintligt enhetskonto avses ett redan befintligt konto som innehas av en eller flera enheter.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.13 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.13 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

42 §. Lågvärdekonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett lågvärdekonto. Enligt paragrafens 1 mom. avses med lågvärdekonto ett redan befintligt enskilt konto med ett totalt saldo eller värde som den 31 december 2015 inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar. Ett konto betraktas inte längre som ett lågvärdekonto det år då kontots totala saldo eller värde överstiger ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar. I fråga om innehåll motsvarar momentet punkt C.14 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.14 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

Enligt paragrafens 2 mom. avses med lågvärdekonto även ett redan befintligt enskilt konto enligt 37 § 2 punkten med ett totalt saldo eller värde som den 31 december 2025 inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar. Handräckningsdirektivet innehåller inte någon exakt bestämmelse om sådana konton ska betraktas som lågvärdekonton eller högvärdekonton och därför är det motiverat att precisera definitionen. Huruvida ett konto betraktas som ett lågvärdekonto är av betydelse med tanke på de rapporteringsskyldiga finansiella institutens förfaranden för kundkännedom.

43 §. Högvärdekonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett högvärdekonto. Med högvärdekonto avses ett redan befintligt enskilt konto med ett totalt saldo eller värde som den 31 december 2015 eller den 31 december något efterföljande år har överstigit eller överstiger ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.15 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.15 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

44 §. Nytt enhetskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett nytt enhetskonto. Med nytt enhetskonto avses ett nytt konto som innehas av en eller flera enheter.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.16 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.16 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

45 §. Annat än finansiellt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett annat än ett finansiellt konto. Med annat än finansiellt konto avses de konton som definieras i 46–52 §. Ett annat än finansiellt konto är ett konto som inte är ett finansiellt konto och vars anknutna upplysningar inte anmäls till Skatteförvaltningen.

Definitionen av ett annat än ett finansiellt konto i handräckningsdirektivet och CRS innehåller utöver de konton som avses i 46–52 § en nationell option om att så kallade finansiella konton med låg risk betraktas som andra än finansiella konton. Dessa är konton som uppfyller förutsättningarna för ett finansiellt konto med låg risk på grund av att de används för att undgå skatt och i avsevärd mängd har likadana egenskaper som de finansiella institut som avses i 46–52 §. För att någon typ av ett enskilt finansiellt konto ska kunna betraktas som ett annat än ett finansiellt konto i Finland utifrån en låg risk, förutsätts ett detaljerat bedömnings-, godkännande och uppföljningsförfarande av kommissionen och OECD:s Global Forum. I samband med beredningen av lagstiftningen för genomförande av DAC2 och CRS år 2015 har det bedömts att det i Finland inte finns sådana finansiella konton, utan att de andra än de allmänna kategorierna av finansiella konton är tillräckligt omfattande. Denna proposition innehåller till denna del inte någon ändring jämfört med nuläget, varför det inte heller framöver finns någon nationell förteckning över finansiella institut som utifrån en låg risk betraktas som ett annat än finansiellt konto.

46 §. Särskilt pensionskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt pensionskonto. Enligt paragrafens 1 mom. avses med särskilt pensionskonto ett konto som uppfyller de fem förutsättningarna i momentet. Konto ska för det första regleras som ett individuellt pensionskonto eller så ska det ingå som en del i en registrerad eller reglerad pensionsordning, vars syfte är att tillhandahålla pensionsförmåner, inklusive förmåner vid arbetsoförmåga eller dödsfall (1 punkten). För det andra ska kontot vara förknippat med skattelättnader (2 punkten). Med uttrycket att kontot ska vara förknippat med skattelättnader avses att skatteförmåner beviljats för konto. Det anses att ett konto är förknippat med skattelättnader till exempel då inbetalningarna på kontot, vilka i övrigt är skattepliktiga, är avdragbara eller då inbetalningarna lämnas utanför kontohavarens bruttoinkomst eller beskattas med nedsatt skattesats, eller då beskattningen av placeringsinkomst från kontot skjuts upp eller beskattas med nedsatt skattesats. För det tredje ska kontot omfattas av en skyldighet att årligen anmäla upplysningar till Skatteförvaltningen (3 punkten). För det fjärde ska uttag ske på villkor att en specificerad pensionsålder uppnåtts eller att arbetsoförmåga eller dödsfall inträffat, alternativt att sanktioner tillämpas på uttag som görs innan sådana specificerade händelser inträffat (4 punkten). För det femte ska de årliga insättningarna vara begränsade till ett belopp i euro motsvarande 50 000 US-dollar eller det totala belopp som sätts in på kontot under en livstid uppgår till ett belopp i euro motsvarande högst 1 000 000 US-dollar, och i båda fallen ska de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § tillämpas (5 punkten).

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en situation där ett finansiellt konto i övrigt uppfyller förutsättningarna enligt 1 mom. 5 punkten i paragrafen, men det är möjligt att till det finansiella kontot göra överföringar av medel till kontot från ett eller flera konton som uppfyller förutsättningarna i 1 mom. eller 47 § eller från flera i 21–23 § avsedda pensionsfonder. Sådana

överföringar beaktas inte då maximibeloppen enligt 1 mom. 5 punkten beräknas. Ett finansiellt konto kan således uppfylla förutsättningarna i 1 mom. 5 punkten och bemötas som ett särskilt pensionskonto trots den huvudregel som gäller insättningarnas maximibelopp.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 a i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 a i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

47 §. Särskilt investeringsinstrument. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt investeringsinstrument. Enligt paragrafens 1 mom. avses med särskilt investeringsinstrument ett konto som uppfyller de fyra förutsättningarna i momentet. För det första ska kontot regleras som ett investeringsinstrument med annat syfte än att tillhandahålla pension och det ska vara föremål för regelbunden handel på en etablerad värdepappersmarknad, alternativt ska det regleras som ett sparinstrument med annat syfte än att tillhandahålla pension (1 punkten). Med etablerad värdepappersmarknad avses en omsättning som är officiellt erkänd och som övervakas av marknadsområdets myndigheter och har ett betydande värde av årligen omsatta aktier. För det andra ska kontot vara förknippat med skattefördelar på samma sätt som för ett särskilt pensionskonto (2 punkten). För det tredje ska villkoret för uttag vara uppfyllande av specifika kriterier i fråga om syftet med investerings- eller sparkontot, såsom utbildningsförmåner eller medicinska förmåner, alternativt tillämpas sanktioner på uttag som har gjorts innan dessa förutsättningar har uppfyllts (3 punkten). För det fjärde ska årsavgifterna ha begränsats till ett belopp i euro motsvarande 50 000 US-dollar, och i båda fallen ska de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § tillämpas (4 punkten).

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en situation där ett finansiellt kontot i övrigt uppfyller förutsättningarna enligt 1 mom. 4 punkten i paragrafen, men det är möjligt att till det finansiella kontot göra överföringar av medel till kontot från ett eller flera konton som uppfyller förutsättningarna i 1 mom. eller 46 § eller från flera i 21–23 § avsedda pensionsfonder. Sådana överföringar beaktas inte då maximibeloppen enligt 1 mom. 4 punkten beräknas. Ett finansiellt konto kan således uppfylla förutsättningarna i 1 mom. 4 punkten och bemötas som ett särskilt investeringsinstrument trots den huvudregel som gäller insättningarnas maximibelopp.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 b i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 b i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

48 §. Särskilt livförsäkringsavtal. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt livförsäkringsavtal. Ett särskilt livförsäkringsavtal är ett livförsäkringsavtal vars period som avtalet täcker upphör fram till dess att den försäkrade fysiska personen fyller 90 år (1 punkten). Avtalet ska dessutom uppfylla fyra andra förutsättningar, för att det ska anses vara ett särskilt livförsäkringsavtal. Försäkringspremierna ska vara regelbundna premier som inte minskar över tid och som ska betalas minst årligen under den tid som avtalet löper eller fram till dess att den försäkrade fyller 90 år, beroende på vilken period som är kortast (2 punkten). Avtalet får inte ha något avtalsvärde som en person kan få tillgång till genom uttag, lån eller på annat sätt utan att avtalet sägs upp (3 punkten). Om avtalet upphävs eller uppsägs, kan det belopp som betalas i samband med det, med undantag för en dödsfallsförmån, inte överstiga de totala försäkringspremier som betalats för avtalet. Från det belopp som ska betalas görs ett avdrag av debiteringar för dödsfall, sjukdom och kostnader för avtalets giltighetstid eller -period, oberoende av om debiteringarna faktiskt förordnats, samt andra belopp som belopp som betalats innan avtalet annullerats eller sagts upp. (4 punkten). Överföringstagare får inte heller behålla avtalet på grund av dess värde (5 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 c i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 c i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

49 §. Särskilt konto i dödsbo. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt konto i dödsbo. Med särskilt konto i dödsbo avses ett konto som innehas uteslutande av ett dödsbo, om dokumentationen avseende kontot innehåller en handling om den avlidnes död, såsom en kopia av den avlidnes testamente eller ett dödsattest avseende den avlidne. I praktiken anses ett konto uteslutande vara ett konto i ett finländskt dödsbo fram till dess att bouppteckningen har förrättats. Efter bouppteckningen anses ett konto inte längre uppfylla definitionen av ett särskilt konto i ett dödsbo, utan det handlar om ett gemensamt konto för delägarna i dödsboet, på vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet tillämpar förfarandena avseende ändringar i omständigheterna. I fråga om ett utländskt dödsbo anses ett konto uteslutande vara ett konto i ett dödsbo endast fram till dess att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet överlämnar kontot till en tredje parts besittning utifrån ett testamente, en bouppteckning eller något annat motsvarande dokument eller förfarande. Ett oskiftat finländskt konto i ett dödsbo anses inte vara ett särskilt konto i ett dödsbo, utan utifrån dess karaktär ett gemensamt konto för delägarna i dödsboet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 d i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 d i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

50 §. Annat särskilt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett annat särskilt konto. Det handlar om konton, till exempel spärrkonton, på vilka den tredje parten innehar pengar för affärsverksamhetsparternas räkning. Med annat särskilt konto avses ett konto som har grundats i samband med någon av de fem händelser som räknas upp i paragrafen. Den första av dessa är en domstols dom eller beslut (1 punkten). Den andra är försäljning, byte eller uthyrning av fast eller lös egendom, under förutsättning att fem förutsättningar uppfylls (2 punkten). Kontot ska för det första finansieras uteslutande av med handpenning, deposition av ett tillräckligt belopp som säkerhet med en direkt koppling till transaktionen i fråga, eller en liknande betalning, eller av finansiella tillgångar som satts in på kontot i samband med försäljning, byte eller uthyrning av egendomen (punkt a). Kontot ska ha grundats och det ska användas uteslutande för att säkerställa fullgörandet av köparens skyldighet att betala köpeskilling för egendomen, säljarens skyldighet att stå för eventuella ansvarsförpliktelser eller uthyrarens eller hyrestagarens skyldighet att ersätta eventuella skador på den hyrda egendomen i enlighet med hyreskontraktet (punkt b). Tillgångarna på kontot, inklusive de inkomster som de genererar, ska utbetalas eller på annat sätt utfalla till förmån för köparen, säljaren, uthyraren eller hyrestagaren när egendomen säljs, byts eller överläts, eller när hyresavtalet sägs upp (punkt c). Denna punkt omfattar bland annat situationer där kontot har grundats för att säkerställa att personen uppfyller sin skyldighet i anknytning till försäljning, byte eller hyrning av egendom. Till exempel ett hyresgarantikonto är ett sådant konto. Kontot får inte vara ett marginalkonto eller liknande konto som öppnats i samband med att en finansiell tillgång säljs eller byts (punkt d). Kontot får inte vara sammanlagt med ett konto enligt 52 § (punkt e). Den tredje händelsen är en skyldighet för ett finansiellt institut som betalar kostnader för ett lån med fast egendom som säkerhet att sätta av en del av betalningen uteslutande i syfte att underlätta att skatter eller försäkringspremier som rör den fasta egendomen kan betalas vid ett senare tillfälle (3 punkten). Den fjärde händelsen är en skyldighet för det finansiella institutet att uteslutande underlätta betalning av skatter vid ett senare tillfälle (4 punkten). Den femte händelsen utgörs av grundande av ett bolag eller kapitalökning i ett bolag, under förutsättning att kontot uppfyller fem förutsättningar (5 punkten). Kontot ska användas endast för att deponera kapital som ska användas för grundandet av eller bolagets kapitalökning enligt vad som föreskrivs i lag (punkt

a). Eventuella belopp som innehas på kontot ska blockeras till dess att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet erhåller en oberoende bekräftelse, såsom ett handelsregisterutdrag, angående grundandet eller kapitalökningen (punkt b). Kontot ska stängas eller omvandlas till ett konto i bolagets namn efter grundandet eller kapitalökningen (punkt c). Alla återbetalningar till följd av att grundandet eller kapitalökningen misslyckats, med avdrag för tjänsteleverantörers avgifter eller liknande avgifter, kan göras endast till de personer som bidrog med beloppen (punkt d). Kontot får dessutom inte ha öppnats mer än 12 månader tidigare (punkt e). Paragrafens 5 punkt baserar sig på det tillägg som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8 och i CRS genom uppdaterade CRS. Definitionen av ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut preciseras på motsvarande sätt i den nationella lagstiftningen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 e i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 e i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

51 §. Särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar. Med särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar avses ett inlåningskonto på vilket alla elektroniska pengar förvaras för en kunds räkning. Dessutom förutsätts att det glidande 90-dagars medelvärdeets sammanlagda saldo eller värde under en period av 90 på varandra följande dagar inte överskrider 10 000 US-dollar eller ett motsvarande belopp i euro på någon dag under något kalenderår. Det glidande 90-dagars medelvärde ska räknas för varje dag. Det glidande 90-medelvärde för varje enskild dag fås genom att lägga till dagens slutsaldo för varje av de föregående 90 dagarna och dela summan med 90. Paragrafen baserar sig på den ändring som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8 och i CRS genom uppdaterade CRS. Definitionen av ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut preciseras på motsvarande sätt i den nationella lagstiftningen. Definitionen avgränsar sådana lågriskprodukter som har ett lågt penningmässigt värde utanför rapporteringen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 ea i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 ebis i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

52 §. Särskilt kreditkortskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett särskilt kreditkortskonto. Enligt paragrafens 1 mom. avses med särskilt kreditkortskonto ett sådant inlåningskonto som finns uteslutande på grund av att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med avseende på ett kreditkort eller annan revolverande kredit, utan att det överskjutande beloppet återbetalas omedelbart till kunden (1 punkten). Dessutom förutsätts att det finansiella institutet har infört riktlinjer och förfaranden antingen för att förhindra att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med ett belopp i euro som är mer än 50 000 US-dollar, eller för att säkerställa att en kundbetalning som överstiger det utestående saldot med mer än detta belopp återbetalas till kunden inom 60 dagar. De regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § tillämpas i båda fallen (2 punkten). I den punkt som motsvarar 2 punkten i handräckningsdirektivet och CRS förutsätts att det finansiella institutet har infört de krävda riktlinjerna och förfarandena senast i början av år 2016, det vill säga i det skede då direktivets och standardens skyldigheter började tillämpas. Det är inte längre ändamålsenligt att i detta skede inkludera denna tidsfrist i lagen. Däremot är det ändamålsenligt att förutsätta att ett finansiellt institut redan har infört de krävda riktlinjerna och förfarandena, så att ett inlåningskonto kan uppfylla förutsättningarna för ett särskilt kreditkortskonto.

I 2 mom. i paragrafen preciseras 1 mom. 2 punkten. En inbetalning som överstiger det utestående saldöt anses bland annat utgöras av fordringar på grund av returnerade varor. Däremot ses fordringar som gäller tvistiga betalningar inte som en inbetalning som överstiger det utestående saldöt.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.17 f i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.17 f i avsnitt VIII i uppdaterade CRS, med undantag för 1 mom. 2 punkten, där man med avvikelse från handräckningsdirektivet och CRS inte föreskriver om tidpunkten för genomförandet av riktlinjer och förfaranden.

53 §. Hemvistjurisdiktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en hemvistjurisdiktion. Med hemvistjurisdiktion avses en stat eller en annan jurisdiktion där en fysisk person eller en enhet har sin hemvist enligt skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen. I fråga om dödsbon utgörs hemvistjurisdiktionen av den jurisdiktion där personen hade sin hemvist före sin död. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte någon definition av en hemvistjurisdiktion. Det är dock motiverat att utfärda bestämmelser om definitionen genom lag, då den preciserar tolkningen av bestämmelserna i lagen.

54 §. Rapporteringspliktig jurisdiktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig jurisdiktion. Med rapporteringspliktig jurisdiktion avses andra jurisdiktioner än Finland. Begreppet rapporteringspliktig jurisdiktion är av betydelse i synnerhet då ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut åläggs att behandla en kontohavare, eller om kontohavaren inte är en passiv icke-finansiell enhet med personer med bestämmande inflytande, en person med bestämmande inflytande över kontohavaren som en rapporteringspliktig person. I motsats till CRS innehåller handräckningsdirektivet inte någon definition av en rapporteringspliktig jurisdiktion. Den föreslagna definitionen är mer omfattande än definitionen enligt punkt D.4 i avsnitt VIII i CRS till den del som den med undantag för Finland täcker alla jurisdiktioner, medan definitionen i CRS omfattar alla jurisdiktioner med vilka jurisdiktionen har ett avtal om utbyte av CRS-upplysningar. CRS möjliggör dock det så kallade wider approach-förfarandet för jurisdiktionerna, vilket den föreslagna definitionen motsvarar. Finland valde wider approach-förfarandet redan i samband med det ursprungliga genomförandet av CRS, varför den föreslagna definitionen i praktiken inte medför ändringar i den gällande lagstiftningen.

55 §. Person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. I handräckningsdirektivet används uttrycket person med hemvist i en medlemsstat och i CRS uttrycket person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion (Reportable Jurisdiction Person). Genom definitionen samlas alla personer som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska rapportera till Skatteförvaltningen under samma begrepp. På motsvarande sätt som i 54 § föreskrivs att den rapporteringspliktiga jurisdiktionen täcker alla andra jurisdiktioner än Finland och med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion betraktas en person med hemvist i vilken annan jurisdiktion som helst än Finland. Definitionen av en person med hemvist i en medlemsstat i punkt D.3 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, täcker personer med hemvist i andra medlemsstater. Definitionen av en person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion i uppdaterade CRS täcker personer med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. Med person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion avses en fysisk person, ett dödsbo efter en person som hade sin hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion och en enhet vars hemvistjurisdiktion är någon annan än Finland. Definitionen är med andra ord mer täckande än definitionerna i handräckningsdirektivet och CRS, eftersom Finland på det sätt som beskrivits ovan i

motiveringarna till 54 § valt wider approach-förfarandet. En fysisk person och en enhet anses i princip ha sin hemvist i en viss jurisdiktion, om personens eller enhetens hemvist finns i en rapporteringspliktig jurisdiktion utifrån skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen. Ett sådant personbolag, kommanditbolag och ett liknande juridiskt arrangemang utan någon skatterättslig hemvist, anses dock ha sin hemvist i den jurisdiktion där dess faktiska företagsledning finns. Som plats för den faktiska företagsledningen betraktas den jurisdiktion i vilken enheten fattar centrala och kommersiella beslut som är nödvändiga för att utöva enhetens affärsverksamhetshelhet. Fastställandet av platsen för den faktiska företagsledningen förutsätter att alla väsentliga omständigheter och förhållanden granskas. En enhet kan fler än en plats för ledningen, men den kan ha endast en plats för den faktiska företagsledningen. Sammanslutningar, inbegripet kommanditbolag, behandlas på olika sätt i de nationella lagstiftningarna. I vissa jurisdiktioner behandlas sammanslutningar som skattepliktiga enheter, medan sammanslutningar förbises i beskattningen i vissa jurisdiktioner. Om en sammanslutning bemöts som ett företag och beskattas på motsvarande sätt, betraktas den rapporteringspliktiga jurisdiktion som verkställer beskattningen av sammanslutningen i allmänhet som dess hemvist. Om en sammanslutning i beskattningen är en så kallad transitenhet och inte skattskyldig i den jurisdiktion där den är etablerad, anses denna jurisdiktion inte vara dess skatterättsliga jurisdiktion.

56 §. Rapporteringspliktig person. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en rapporteringspliktig person. Med rapporteringspliktig person avses en person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion, med undantag för de undantag som räknas upp i 1–6 punkten. Med rapporteringspliktig person avses inte en enhet vars aktier det handlas regelmässigt med på en eller flera etablerade värdepappersmarknader (1 punkten) eller vilken enhet som helst som är en närstående enhet till en sådan enhet (2 punkten). Med rapporteringspliktig person avses inte heller en myndighetsenhet (3 punkten), en internationell organisation (4 punkten), en centralbank (5 punkten) eller ett finansiellt institut (6 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.2 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.2 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

57 §. Person med bestämmande inflytande. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en person med bestämmande inflytande. Enligt paragrafens 1 mom. avses med person med bestämmande inflytande en fysisk person som utövar kontroll över en enhet. Enligt paragrafens 2 mom. avses i fråga om en trust med person med bestämmande inflytande en stiftare, förvaltare, beskyddare, förmånstagare eller förmånstagarkrets och en annan fysisk person som i sista hand utövar verklig kontroll över trusten. I fråga om ett annat juridiskt arrangemang än en trust avses med person med bestämmande inflytande en person i motsvarande eller liknande ställning. Enligt paragrafens 3 mom. ska definitionen av en person med bestämmande inflytande tolkas enhetligt med definitionerna av en verklig förmånstagare i 1 kap. 5–7 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. I handräckningsdirektivet och CRS förutsätts till denna del en tolkning som är enhetlig med rekommendationerna av aktionsgruppen mot penningtvätt och finansiering av terrorism Financial Action Task Force (FATF), som lyder under OECD. Eftersom rekommendationerna har beaktats på omfattande sätt i det fjärde penningtvättsdirektivet, som har genomförts i Finland genom lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, är det i momentet ändamålsenligt att använda en hänvisning till den nationella lagen i stället för FATF:s rekommendationer.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.5 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.6 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

58 §. Rapporteringspliktigt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett rapporteringspliktigt konto. Med rapporteringspliktigt konto avses ett sådant finansiellt konto som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut och som förs av en eller flera rapporteringspliktiga personer eller en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera personer med bestämmande inflytande som ska betraktas som en rapporteringspliktig person. Dessutom förutsätts att det finansiella kontot har identifierats som ett rapporteringspliktigt konto enligt förfarandena för kundkännedom i 2 kap.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.1 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.1 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

59 §. Odokumenterat konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett odokumenterat konto. Med odokumenterat konto avses ett sådant redan befintligt enskilt konto, för vilket ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte kan fastställa hemvistjurisdiktionen för kontohavaren i enlighet med förfarandena för kundkännedom, eftersom det inte fått och inte från kontohavaren kan få sådana specificerande uppgifter som behövs för att fastställa hemvistjurisdiktionen. Ett nytt konto kan inte vara ett odokumenterat konto. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte någon separat definition av ett odokumenterat konto. En separat definition anses vara ändamålsenlig i synnerhet på grund av exaktheten i ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts anmälningsskyldighet.

60 §. Icke-finansiell enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en icke-finansiell enhet. Med icke-finansiell enhet avses alla sådana enheter som inte är finansiella institut. Begreppet icke-finansiell enhet tillsammans med begreppet aktiv och passiv enhet enligt 61 och 62 § är betydelsefullt för att fastställa om en enhet som är kontohavare är en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera personer med bestämmande inflytande över den och om kontot i och med detta ska behandlas som ett rapporteringspliktigt konto.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.6 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

61 §. Aktiv icke-finansiell enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en aktiv icke-finansiell enhet. En icke-finansiell enhet betraktas som en aktiv icke-finansiell enhet om den uppfyller någon av förutsättningarna i 1–8 punkten. Enligt paragrafens 1 punkt får mindre än 50 procent av den icke-finansiella enhetens bruttointäkter under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgöras av passiva intäkter. Dessutom förutsätts att mindre än 50 procent av de tillgångar som innehades av den icke-finansiella enheten under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgörs av tillgångar som genererar eller innehas i syfte att generera passiva intäkter. Enligt paragrafens 2 punkt ska aktierna i den icke-finansiella enheten vara föremål för regelmässig handel på en etablerad värdepappersmarknad, eller också ska den icke-finansiella enheten vara en närstående enhet till en enhet vars aktier är föremål för regelmässig handel på en etablerad värdepappersmarknad. Enligt paragrafens 3 punkt ska den icke-finansiella enheten vara en myndighetsenhet, en internationell organisation, en centralbank eller en enhet som helt ägs av någon eller några av dessa. Enligt paragrafens 4 punkt ska väsentligen all verksamhet i den icke-finansiella enheten bestå i att äga hela eller delar av det utestående aktieinnehavet i, eller tillhandahålla finansiering och tjänster till, ett eller flera dotterbolag som bedriver handel eller affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut. Uttrycket ”väsentligen all verksamhet” avser i detta sammanhang i regel minst 80 procent, vilket motsvarar vad som definierats i fråga om detta uttryck i kommentaren till uppdaterade CRS. Enligt paragrafens 5

punkt får den icke-finansiella enheten inte ännu bedriva någon affärsverksamhet och inte tidigare ha bedrivit någon affärsverksamhet, men den ska investera kapital i tillgångar i syfte att bedriva annan affärsverksamhet än verksamhet i ett finansiellt institut. Dessutom förutsätts att den icke-finansiella enheten inte uppfyller kraven för detta undantag efter det datum som infaller 24 månader efter det datum då den icke-finansiella enheten först etablerades. Enligt paragrafens 6 punkt får den icke-finansiella enheten inte ha varit ett finansiellt institut under de senaste fem åren och den ska hålla på att avveckla sina tillgångar eller genomgå en omorganisation i syfte att fortsätta eller återuppta affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut. Enligt paragrafens 7 punkt ska den icke-finansiella enheten ägna sig huvudsakligen åt finansierings- och hedgingtransaktioner med eller åt närstående enheter som inte är finansiella institut, och den får inte tillhandahålla några finansierings- eller hedgingtjänster till någon enhet som inte är en närstående enhet, förutsatt att den grupp som sådana närstående enheter ingår i huvudsakligen ägnar sig åt affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut. Paragrafens 8 punkt omfattar icke-finansiella enheter utan vinstsyfte. En icke-finansiell enhet ska i fråga om 8 punkten uppfylla fem förutsättningar. En icke-finansiell enhet ska vara etablerad i sin hemvistjurisdiktion och där vara verksam uteslutande för religiösa, vetenskapliga, konstnärliga, utbildningsmässiga, kulturella, idrottsliga eller välgörenhetsmässiga ändamål eller vara etablerad i sin hemvistjurisdiktion och verkar där och vara en yrkesorganisation, branschorganisation, handelskammare, arbetstagarorganisation, jordbruks- eller trädgårdsbruksorganisation, medborgarorganisation eller en organisation som uteslutande verkar för att främja social välfärd (punkt a). Den icke-finansiella enheten ska vara undantagen inkomstskatt i sin hemvistjurisdiktion (punkt b). Den icke-finansiella enheten får inte ha aktieägare eller medlemmar med ägar- eller vinstintressen när det gäller dess intäkter eller tillgångar (punkt c). Gällande lagstiftning i enhetens hemvistjurisdiktion eller enhetens stiftelseurkund får inte tillåta att några av enhetens intäkter eller tillgångar utdelas till eller används till förmån för privatpersoner eller en annan enhet som inte är en välgörenhetsenhet, förutom om detta sker som en följd av enhetens välgörenhetsverksamhet eller som betalning av rimlig ersättning för utförda tjänster eller som betalning som motsvarar skäligt marknadsvärde för egendom som enheten har förvärvat (punkt d). Dessutom ska lagstiftningen i enhetens hemvistjurisdiktion eller den icke-finansiella enhetens stiftelseurkund föreskriva att alla tillgångar vid enhetens likvidation eller upplösning ska överföras till en myndighetsenhet eller annan organisation utan vinstsyfte eller tillfalla regeringen i enhetens hemvistjurisdiktion eller något politiskt förvaltningsområde under en sådan regering (punkt e). Det är möjligt att ett allmännyttigt samfund enligt 22 § i inkomstskattelagen uppfyller förutsättningarna i 8 punkten, men det ska säkerställas från fall till fall att förutsättningarna är uppfyllda. Det faktum att ett samfund anses vara ett allmännyttigt samfund i inkomstbeskattningen fastställer med andra ord inte direkt enhetens ställning.

Enligt paragrafens 2 mom. uppfyller en enhet inte förutsättningarna för en icke-finansiell enhet enligt 1 mom. 4 punkten och den kan således inte heller vara en aktiv icke-finansiell enhet, om den fungerar som eller utger sig för att vara en investeringsfond, såsom exempelvis en privat kapitalfond, riskkapitalfond, leveraged buy-out-fond eller någon form av investeringsinstrument vars syfte är att förvärva eller finansiera bolag och sedan äga andelar i dessa bolag som anläggningstillgångar för investeringsändamål.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.8 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.9 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

62 §. Passiv icke-finansiell enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en passiv icke-finansiell enhet. Passiva icke-finansiella enheter omfattar för det första alla icke-finansiella enheter som inte är aktiva icke-finansiella enheter. Passiva icke-finansiella enheter

är därtill sådana investeringsenheter som avses i 4 § 1 mom. 2 punkten och som inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion. Begreppet passiv icke-finansiell enhet är väsentligt, eftersom personer med bestämmande inflytande över en kontohavare som ska betraktas som en passiv icke-finansiell enhet, i motsats till en aktiv icke-finansiell enhet, är rapporteringspliktiga personer, om de uppfyller förutsättningarna, medan det aktuella finansiella kontot är ett rapporteringspliktigt konto.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.7 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

63 §. Passiv inkomst. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en passiv inkomst. Det är behövligt att definiera passiv inkomst då ett finansiellt institut identifierar om en icke-finansiell enhet som utgör en kontohavare hos det är aktiv eller passiv och om kontot och eventuella personer med bestämmande inflytande över kontohavaren ska rapporteras till Skatteförvaltningen. Handräckningsdirektivet innehåller inte någon definition av passiv inkomst, men punkt 126 i avsnitt VIII i kommentaren till uppdaterade CRS innehåller en förteckning över de inkomster som i princip ska betraktas som passiv inkomst. Den föreslagna definitionen av passiv inkomst motsvarar förteckningen över inkomster som ska betraktas som passiv inkomst i kommentaren till uppdaterade CRS, vilket även förutsätts av jurisdiktionerna i kommentaren som en del av ett effektivt genomförande av CRS. Enligt paragrafens 1 mom. avses med passiv inkomst utdelning och inkomst som motsvarar utdelning (1 punkten) och ränta och inkomst som motsvarar ränta (2 punkten). Passiv inkomst omfattar även hyror och royaltyer, med undantag för hyror och royaltyer som åtminstone delvis har fått till följd av att arbetstagarna i den icke-finansiella enheten aktivt har bedrivit affärsverksamhet (3 punkten). Med passiv inkomst avses även livränta (4 punkten), inkomst som har fått från rapporteringspliktiga kryptotillgångar (5 punkten), överskott från försäljning eller omsättning av finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar (6 punkten), överskott från varje transaktion rörande finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar (7 punkten), överskott från valutaväxling (8 punkten), nettoinkomst från swappar (9 punkten) och penningbelopp som fått utifrån ett försäkringsavtal med kontantvärde (10 punkten). I varje definition motsvarar innebörden av den inkomst som nämns i definitionen den etablerade definitionen av begreppet i den finländska skattelagstiftningen. Enligt paragrafens 2 mom. avses med passiv inkomst, utan hinder av vad som bestäms i 1 mom., inte inkomst för en enhet som regelbundet förmedlar finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar utifrån en transaktion som omfattas av enhetens ordinarie handel eller affärsverksamhet som förmedlare av finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar. Den föreslagna definitionen av passiv inkomst avviker från den nuvarande definitionen av passiv inkomst på så sätt att omnämnandena av rapporteringspliktiga kryptotillgångar fogas till definitionen i enlighet med kommentaren till uppdaterade CRS.

64 §. Kontohavare. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en kontohavare. Enligt paragrafens 1 mom. avses med kontohavare en person som ett kontohållande finansiellt institut har registrerat eller identifierat som innehavare av ett finansiellt konto, inbegripet en så kallad transitenhet. Om en trust eller ett dödsbo antecknats som innehavare eller ägare av ett finansiellt konto, anses trusten eller dödsboet, inte det finansiella institutets ägare eller förmånstagare, vara kontohavare. På motsvarande sätt, om sammanslutningen antecknats som innehavare eller ägare av det finansiella kontot, anses sammanslutningen vara kontohavare, inte bolagsman i sammanslutningen.

Enligt paragrafens 2 mom. avses med kontohavare i fråga om försäkringsavtal med kontantvärde och livränteavtal en sådan person som är berättigad att få ett kontantvärde eller att

ändra avtalets förmånstagare. Om det inte finns någon person som har tillgång till kontantvärdet eller rätt att ändra förmånstagaren, avses med kontohavare varje person som i avtalet angetts som ägare och varje person med obestridlig rätt till en utbetalning enligt avtalsvillkoren. Om ett avtal med försäkringsvärde eller ett livränteavtal förfaller, är varje person som utifrån avtalet är berättigad till en betalning en kontohavare.

Enligt paragrafens 3 mom. avses med kontohavare inte en sådan annan person än ett finansiellt institut som innehar ett finansiellt konto till förmån för en annan person eller en annan persons räkning som ombud, förmyndare, förvaltare, underteckningsbehörig, investeringsrådgivare eller förmedlare. I en sådan situation avses med kontohavare den till vars förmån eller för vars räkning användaren av kryptotillgångar handlar. I situationer där ett annat finansiellt institut har antecknats som kontohavare till förmån för eller för kontohavarens räkning, avses med kontohavare detta andra finansiella institut. I fråga om ett konto som förs gemensamt, utgörs kontohavarna av alla kontohavare.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.1 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.1 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

65 §. Förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom. Med förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom avses ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts åtgärder för att granska en kund i enlighet med kraven på bekämpning av penningtvätt enligt bestämmelserna i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. I fråga om ett finländskt rapporteringsskyldigt finansiellt institut avses med dessa förfaranden de förfaranden som avses i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Förfarandena omfattar bland annat verifiering och styrkande av identiteten på kunden och dennes eventuella förmånstagare, förståelse för kontots natur och syfte och kontinuerlig uppföljning.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.2 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.2 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

66 §. Enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en enhet. Med enhet avses en juridisk person eller ett juridiskt arrangemang, såsom ett bolag, en sammanslutning, en trust eller en stiftelse.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.3 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.3 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

67 §. Närstående enhet. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en närstående enhet. Definitionen av en närstående enhet är betydelsefull i synnerhet för reglerna om sammanläggning av kontonas saldon. Enligt 1 mom. 1 punkten i paragrafen är en enhet en närstående enhet till en annan enhet, om den kontrollerar en annan enhet eller om den är under en annan enhets kontroll. En enhet är en närstående enhet till en annan enhet även då den tillsammans med denna andra enhet är under gemensam kontroll (2 punkten). En enhet är en närstående enhet till en eller flera enheter även i en situation där enheterna är investeringsenheter enligt 4 § 1 mom. 2 punkten och enheterna har gemensam förvaltning, som uppfyller kraven avseende åtgärder för kundkännedom för investeringsenheterna i fråga.

I paragrafens 2 mom. preciseras när en enhet anses kontrollera en annan enhet på det sätt som avses i 1 mom. En enhet anses kontrollera en annan enhet, om den har direkt eller indirekt innehav av över 50 procent av rösterna eller värdet i en enhet.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.4 i avsnitt VIII i bilaga I till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.4 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

68 §. Skatteregistreringsnummer. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett skatteregistreringsnummer. Med skatteregistreringsnummer avses ett identifikationsnummer för skattebetalare eller en funktionell motsvarighet om sådant nummer saknas.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.5 i avsnitt VIII i bilaga I till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.5 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

69 §. Styrkande dokumentation. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av styrkande dokumentation. Begreppet styrkande dokumentation anknyter i synnerhet till situationer där ett finansiellt institut ska utreda och säkerställa om kontohavaren är en rapporteringspliktig person. I paragrafens 1 mom. uppräknas de dokument som betraktas som styrkande dokumentation. Med styrkande dokumentation avses för det första ett hemvistintyg utfärdat av ett behörigt myndighetsorgan, såsom en regering eller dess ämbetsverk, i den hemvistjurisdiktion där betalningsmottagaren uppger sig ha hemvist (1 punkten). För fysiska personer anses styrkande jurisdiktion även utgöras av en giltig identitetshandling som utfärdats av ett behörigt myndighetsorgan och som innehåller den fysiska personens namn och som vanligtvis används för identifiering (2 punkten). När det är fråga om en enhet, avses med styrkande dokumentation även officiella handlingar som utfärdats av ett behörigt myndighetsorgan och som innehåller enhetens namn och adressen till dess huvudkontor antingen i den jurisdiktion där enheten säger sig ha sin hemvist eller i den jurisdiktion där enheten etablerades eller organiserades (3 punkten). Styrkande dokumentation avser därtill granskat bokslut, tredje parts kreditrapport, konkursansökan eller rapport från myndighet med ansvar för värdepapperstillsyn (4 punkten).

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att styrkande dokumentation, utöver vad som föreskrivs i 1 mom., i fråga om ett befintligt enhetskonto även avser klassificeringar av en kontohavare i ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts uppgifter. Med klassificeringar avses klassificeringar som har fastställts på grundval av ett standardiserat system för branschkode, som registrerats av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i överensstämmelse med dess normala affärsmetoder för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom eller för andra regleringsändamål (1 punkten). Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dessutom ha infört klassificeringarna före dagen för klassificeringen av det finansiella kontot som ett redan befintligt konto, förutsatt att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte känner till eller inte har anledning att känna till att en sådan klassificering är felaktig eller otillförlitlig (2 punkten).

I paragrafens 3 mom. preciseras vad som avses med ett i 2 mom. avsett standardiserat system för branschkode. Med det avses till exempel ett kodsysteem som i den branschvisa klassificeringen av institut används för andra ändamål än skatteändamål och som fastställts av en handelsorganisation eller en handelskammare genom att iaktta sedvanliga affärsverksamhetssätt.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.6 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.6 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

70 §. Intygande. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av ett intygande. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte exakta krav på innehållet i ett intygande, utan de har preciserats i kommentaren till CRS. Mottagande av ett intygande från kontohavaren och personer med bestämmande inflytande över kontohavaren är en väsentlig del av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten och begreppet upprepas otaliga gånger i den föreslagna lagen. Därför är det ändamålsenligt att utfärda en separat definition av begreppet intygande. Med intygande avses ett intyg som är daterat senast på mottagningsdagen och som har getts och undertecknats eller vars riktighet har styrkts på annat sätt av kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande, vilket redogör för den skatterättsliga ställningen för kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande och andra upplysningar som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska kräva för att fullgöra sina skyldigheter avseende utbytet av upplysningar och sina skyldigheter avseende åtgärderna för kundkännedom. Inget exakt formkrav föreslås för ett intygande, utan det väsentliga är att intygandet innehåller de upplysningar som behövs för att fastställa kontohavarens skatterättsliga ställning, vars riktighet styrkts på ett dokumenterat sätt av kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande själv. Ett intygande innehåller i fråga om kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande åtminstone namnet (1 punkten), bostadsadressen (2 punkten), hemvistjurisdiktionerna (3 punkten), skatteregistreringsnumren för de rapporteringspliktiga jurisdiktionerna, om den rapporteringspliktiga jurisdiktionen har lämnat ett skatteregistreringsnummer (4 punkten), födelsedatum för en fysisk person (5 punkten) och krav av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet på att kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande anmäler ändringar i omständigheter som påverkar fastställandet av hemvistjurisdiktionen till det rapporteringsskyldiga finansiella institutet (6 punkten). Paragrafens 6 punkt motsvarar det rekommenderade förfarandet enligt kommentaren till CRS. Handräckningsdirektivet och CRS förutsätter att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut följer ändringar i kontohavarens omständigheter. Det faktum att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, som en del av intygandet, förutsätter att en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande anmäler ändringar i omständigheterna, anses göra det lättare för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fullgöra utredningsskyldigheten. Det preciserar även kontohavarens ansvar för att säkerställa att upplysningarna om kontohavaren själv är riktiga. Inkluderingen av punkten som en del av definitionen av ett intygande ska utifrån dessa grunder anses vara ändamålsenligt. I fråga om en person med bestämmande inflytande avses med intygande även det intygande som förutsätts av ett rapporteringspliktigt finansiellt institut, i vilket personen med bestämmande inflytande dock själv ger upplysningar som sina hemvistjurisdiktioner.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen 7 punkten i den uppdaterade kommentaren till CRS, vilken gäller avsnitt IV.

71 §. Ändring i omständigheterna. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en ändring i omständigheterna. Med en ändring i omständigheterna avses vilka som helst nya uppgifter som gäller en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande och som kan påverka rapporteringen av kontot. Till exempel information om en ändring av kontohavarens adress till en annan stat eller information om byte av personer med bestämmande inflytande över ett enhetskonto utgör en ändring i omständigheterna. Med en ändring i omständigheterna på ett konto avses till exempel att tröskelvärdena överskrids och ändringar bland kontohavarna. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte någon separat definition av en ändring i omständigheterna. En separat definition är ändamålsenlig med beaktande av att begreppet

ändring i omständigheterna används otaliga gånger i handräckningsdirektivet och CRS. Ett definierat begrepp underlättar tillämpningen av den föreslagna lagen.

72 §. Identifieringstjänst. Paragrafen innehåller bestämmelser om definitionen av en identifieringstjänst. Begreppet identifieringstjänst fogades till handräckningsdirektivet genom DAC8 och det är nytt i den nationella lagstiftningen. Med identifieringstjänst avses en elektronisk process som en medlemsstat i Europeiska unionen eller Europeiska unionen utan kostnad tillhandahåller till ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut för att det institutet ska kunna fastställa identiteten på och hemvistjurisdiktionen för en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande. Även uppdaterade CRS innehåller ett motsvarande tillägg, varför även en motsvarande elektronisk process som inrättats av en rapporteringspliktig jurisdiktion betraktas som en identifieringstjänst. En identifierare som beviljats av en identifieringstjänst anses vara en godkänd typ av skatteregistreringsnummer. En identifierare som beviljats av en identifieringstjänst kan utnyttjas som skatteregistreringsnummer endast för den jurisdiktion till vilken identifieraren anknyter. Om en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande har ett indicium till någon annan jurisdiktion än den som en identifierare som beviljats av en identifieringstjänst anger, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet skaffa även skatteregistreringsnumret för kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande för denna jurisdiktion.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.7 i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.7 i avsnitt VIII i uppdaterade CRS.

2 kap. Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

Det föreslås att kapitlet innehåller bestämmelser som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska iakttä för att identifiera konton som det administrerar som rapporteringspliktiga konton. Paragraferna i kapitlet är indelade i flera delar, beroende på om bestämmelserna tillämpas på alla konton, enskilda konton, enhetskonton, redan befintliga konton eller nya konton. Det föreslås att kapitlets 73–75 § innehåller bestämmelser om de allmänna skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom som ska tillämpas på alla finansiella konton hos ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut. Kapitlets 76 och 77 § innehåller bestämmelser om de förfaranden för kundkännedom som tillämpas för att identifiera rapporteringspliktiga redan befintliga lågvärdekonton. De tillämpliga förfarandena omfattar det så kallade bostadsadresstestet och elektronisk sökning. Det föreslås att kapitlets 78–85 § innehåller bestämmelser om förstärkta granskningsförfaranden, som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska tillämpa på de redan befintliga enskilda konton som är högvärdekonton. De tillämpliga förfarandena för högvärdekonton utgörs av sökning i elektroniska arkiv, sökning i pappersarkiv och en förfrågan hos kundansvarig. Kapitlets 86 och 87 § innehåller bestämmelser om de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som ska tillämpas på nya enskilda konton. Kapitlets 88–93 § innehåller bestämmelser om de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som ska tillämpas på redan befintliga enhetskonton, medan 94–96 § innehåller bestämmelser om de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom vilka ska tillämpas på nya enhetskonton. Kapitlets 97–103 § innehåller bestämmelser som särskilda skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom.

73 §. Rapporteringsplikten för ett konto. I paragrafens föreskrivs när ett konto ska betraktas som ett rapporteringspliktigt konto. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett konto rapporteras från och med den dag då det har identifierats som ett rapporteringspliktigt konto i enlighet med förfarandena för kundkännedom i 2 kap. Kontot ska behandlas som ett rapporteringspliktigt konto fram till dess att kontohavaren eller dess personer med bestämmande inflytande upphör

att vara rapporteringspliktiga personer eller kontot upphör att vara ett rapporteringspliktigt konto på grund av att det avslutas eller kontot blir något annat än ett finansiellt konto. Om ett konto fastställs som rapporteringspliktigt konto utifrån dess ställning i slutet av kalenderåret, ska upplysningarna i anknytning till kontot rapporteras på så sätt att kontot är ett rapporteringspliktigt konto under det kalenderår under vilket det fastställts som ett rapporteringspliktigt konto. Om ett rapporteringspliktigt konto avslutas, ska de upplysningar som gäller kontot rapporteras fram till det datum då kontot avslutas. Enligt paragrafens 2 mom. ska uppgifterna om ett rapporteringspliktigt konto anmälas årligen till Skatteförvaltningen under det kalenderår som följer på det kalenderår till vilket upplysningarna hänförs. Tidpunkten för att lämna upplysningarna föreskrivs mer ingående i 3 kap. 1 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen i huvudsak punkt A i avsnitt II i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A i avsnitt II i uppdaterade CRS.

74 §. Fastställande av kontots saldo och värde. Paragrafen innehåller bestämmelser om tidpunkten för att fastställa kontots saldo och värde. Kontots saldo eller värde ska fastställas enligt den sista dagen på kalenderåret. Kontots saldo och värde är, utöver rapporteringen, av betydelse bland annat då det fastställs om kontots saldo eller värde överstiger tröskelvärdet för högvärdekonton för redan befintliga enhetskonton eller redan befintliga enskilda konton. Kontots saldo eller värde är i allmänhet det saldo eller värde som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har räknat för rapporteringen till kontohavaren. I fråga om kapital- eller skuldandelen är kapitalandelens saldo eller värde det värde som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har räknat för sådana syften som förutsätter fastställande av värdet med tätare frekvens. Skuldandelens saldo eller värde utgörs av lånekapitalet för denna andel. Ett försäkrings- eller livränteavtals saldo eller värde utgörs av saldot eller värdet i slutet av kalenderåret. Skulder eller förpliktelser som anknyter till kontohavarens konto eller tillgångar som förvaras på kontot dras inte av från kontots saldo eller värde. Varje innehavare av ett gemensamt ägt konto påförs det totala saldot eller värdet för det gemensamt ägda kontot.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B och punkt C i avsnitt II i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkt B och punkt C i avsnitt II i uppdaterade CRS.

75 §. Alternativa förfaranden för kundkännedom. Det föreslås att paragrafen innehåller bestämmelser om möjligheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att om det så önskar tillämpa de förfaranden för kundkännedom som gäller för nya konton på redan befintliga konton och de förfaranden för kundkännedom som gäller för högvärdekonton på lågvärdekonton. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan tillämpa dessa förfaranden antingen på alla redan befintliga konton eller på någon tydligt fastställd grupp av redan befintliga konton, vilken fastställs till exempel enligt näringsgren eller den plats där kontot administreras. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut använder förfarandena för kundkännedom för nya konton på redan befintliga konton, kan det fortfarande tillämpa procedurbestämmelserna för redan befintliga konton i 76 och 87 § och 106 § 1 mom. Paragrafen baserar sig på den så kallade nationella optionen i handräckningsdirektivet och CRS, vilken medlemsstaterna och jurisdiktionerna kan besluta att införa. Finland beslöt att utnyttja optionen redan då den gällande lagstiftningen utfärdades och det anses vara ändamålsenligt att utnyttja optionen även framöver, i synnerhet med tanke på fullgörandet av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E i avsnitt II i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E i avsnitt II i uppdaterade CRS.

76 §. Bostadsadresstest. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandet för att fastställa adressen i hemvistjurisdiktionen för en innehavare av ett redan befintligt enskilt konto, det vill säga det så kallade bostadsadresstestet, då ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut fastställer om en kontohavare är en rapporteringspliktig person. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan behandla en innehavare av ett enskilt konto som en innehavare med skatterättslig hemvist i jurisdiktionen enligt adressen, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets arkiv innehåller en adress i hemvistjurisdiktionen, vilken baserar sig på styrkande dokumentation för en innehavare av ett redan befintligt enskilt konto. Adressen anses vara giltig då den är den nyaste adress som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har antecknat för kontohavaren. Adressen anses dock inte vara i kraft, om den post som sänts till den returneras till det finansiella institutet. En c/o-adress eller en postbox kan i regel inte anses vara en adress i en hemvistjurisdiktion. Kravet på styrkande dokumentation avseende adressen anses vara uppfyllt, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet genom sina riktlinjer och förfaranden säkerställer att adressen i dess arkiv är samma adress eller adressen för den styrkande dokumentationen, såsom ett identitetskort eller ett hemvistintyg, i samma jurisdiktion. Kravet uppfylls även om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har ett gällande intyg över hemvistjurisdiktionen vilket getts av skattemyndigheten. Den adress som fås ur befolkningsdatasystemet fullgör kravet på styrkande dokumentation, såvida det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte vet eller har skäl att inte veta att adressuppgiften i befolkningsdatasystemet inte är tillförlitlig. Som ett resultat av bostadsadresstestet kan en kontohavare i vissa situationer ha hemvist i två jurisdiktioner till exempel på grund av arbete och boende i två jurisdiktioner. I sådana situationer kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ange kontohavarens hemvistjurisdiktion genom annan styrkande dokumentation, det vill säga genom sökning i elektroniska arkiv och sökning i pappersarkiv. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan även begära ett intygande från kontohavaren, med vilket kontohavaren meddelar sin hemvistjurisdiktion. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i situationer där det finns upplysningar om flera hemvistjurisdiktioner inte förmår säkerställa rätt hemvistjurisdiktion, anses alla jurisdiktioner som bostadsadresstestet anger vara rapporteringspliktiga hemvistjurisdiktioner.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om procedurskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation med en ändring i omständigheterna och det rapporteringsskyldiga finansiella institutet på grund av detta får kännedom eller ges anledning att få kännedom om att den ursprungliga styrkande dokumentationen är felaktig eller otillförlitlig. En ändring i omständigheterna avser vilken som helst ändring som leder till att tilläggsinformation om den skatterättsliga ställningen för en person fås och denna står i strid med informationen om den skatterättsliga hemvistjurisdiktionen för personen i fråga. I en sådan situation kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte längre lita på det bostadsadresstestet som det gjort. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall skaffa ett intygande eller ny styrkande dokumentation, som redogör för kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktioner antingen senast på den sista dagen på kalenderåret i fråga eller 90 kalenderdagar efter anmälan eller upptäckten av en sådan ändring i omständigheterna, beroende på vilken av tidpunkterna som är senare. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte förmår skaffa ett intygande eller ny styrkande dokumentation före denna tidpunkt, ska den använda sig av förfarandet med sökning i elektroniska arkiv enligt 77 §.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att använda förfarandet för sökning i elektroniska arkiv enligt 77 §, om det

rapporteringskyldiga finansiella institutet inte kan skaffa ett tillförlitligt intygande eller ny styrkande dokumentation enligt kraven i 2 mom.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet och punkt 1.2 i bilaga II till handräckningsdirektivet samt punkt B.1 i avsnitt III i CRS och punkt 13 som behandlar avsnitt III i kommentaren till uppdaterade CRS.

77 §. Sökning av lågvärdekonton i elektroniska arkiv. Paragrafen innehåller bestämmelser om sökning i elektroniska arkiv som ska tillämpas på redan befintliga enskilda konton. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut undersöka dess elektroniskt sökbara upplysningar, om det i sina arkiv inte har en aktuell bostadsadress i hemvistjurisdiktionen till en innehavare av ett enskilt konto. Med en sökning i elektroniska arkiv ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut undersöka om ett indicium som tyder på en rapporteringspliktig jurisdiktion, det vill säga någon annanstans än Finland, kan hittas för en kontohavare. Upptäckt av ett indicium är av betydelse för i vilken jurisdiktion ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska anses ha sin skatterättsliga hemvist och om kontohavaren är en rapporteringspliktig person. Enligt förslaget finns det sex indicier att granska. Det första indiciet är om kontohavaren har hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion (1 punkten). Indiciet uppfylls om de elektroniskt sökbara upplysningarna om ett rapporteringsskyldigt finansiellt konto innehåller information som anger att kontohavaren har sin skatterättsliga hemvist annanstans än i Finland. Det andra indiciet är en aktuell postadress eller bostadsadress i en rapporteringspliktig jurisdiktion (2 punkten). En postadress eller bostadsadress anses vara giltig, om den är den nyaste postadressen eller bostadsadressen som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har antecknat för innehavaren av det enskilda kontot. En postadress eller bostadsadress i anknytning till ett oanvänt konto anses vara giltig under den tid då kontot inte är i användning. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har antecknat två eller flera postadresser eller bostadsadresser för en kontohavare och en av dessa är adressen till kontohavarens tjänsteleverantör, krävs det inte att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandlar tjänsteleverantörens adress som ett indicium som gäller kontohavarens hemvist. Det tredje indiciet är ett eller flera telefonnummer i en rapporteringspliktig jurisdiktion och inget telefonnummer i det rapporteringsskyldiga finansiella institutets jurisdiktion, det vill säga i Finland (3 punkten). Ett annat än finländskt telefonnummer ska behandlas som ett indicium som gäller kontohavarens hemvist endast om det handlar om ett giltigt telefonnummer. Ett telefonnummer anses vara giltigt, om det är det nyaste telefonnummer som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har antecknat för innehavaren av ett enskilt konto. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har antecknat två eller flera telefonnummer för en kontohavare och ett av dessa nummer är numret till kontohavarens tjänsteleverantör, krävs det inte att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandlar tjänsteleverantörens telefonnummer som ett indicium över kontohavarens hemvist. Det fjärde indiciet är en stående order förutom avseende inlåningskonton om överföring av medel till ett konto i en rapporteringspliktig jurisdiktion (4 punkten). Begreppet stående order om återkommande överföringar innebär en gällande betalningsorder som getts av kontohavaren eller en företrädare för kontohavaren vilken görs på återkommande sätt utan tilläggsinstruktioner som getts av kontohavaren. Till exempel en enskild order om en inbetalning som gäller överföring av tillgångar är inte en stående order, även om ordern ges i förväg. En order anses dock vara en stående order, även om ordern ändras till exempel redan efter den första betalningen. Det femte indiciet är en gällande fullmakt eller en underteckningsrätt som tilldelats en person med en adress i en rapporteringspliktig jurisdiktion (5 punkten). Det sjätte indiciet är en poste restante-adress eller c/o-adress i en rapporteringspliktig jurisdiktion, om det är den enda adress som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har för kontohavaren i sina arkiv (6 punkten). En poste restante-adress är en gällande instruktion av kontohavaren eller en företrädare för kontohavaren att förvara

kontohavarens post, fram till dess att instruktionen ändras. Om en sådan order är i användning och det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i sina arkivuppgifter inte har någon adress till kontohavaren, anses indiciet vara uppfyllt. En order om att sända all korrespondens elektroniskt anses inte vara en order om att förvara post. Indiciet uppfylls även om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har en c/o-adress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen och inte någon annan adress till kontohavaren i sina arkivuppgifter.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i en situation där det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte hittar sådana indicier som anges i 1 mom. avseende kontohavaren vid sökningen i de elektroniska arkiven. I så fall behöver det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte vidta några ytterligare åtgärder förrän omständigheterna ändras väsentligt på så sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot eller kontot blir ett högvärdekonto.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om en situation där något av de indicier som anges i 1 mom. 1–5 punkten påträffas under sökningen i de elektroniska arkiven (1 punkten) eller omständigheterna ändras på ett sådant sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot (2 punkten). I en sådan situation ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla kontohavaren som en kontohavare med skatterättslig hemvist i de rapporteringspliktiga jurisdiktioner för vilket ett indicium rapporterats.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om möjligheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att behandla en kontohavare enligt kontohavarens status före ändringen i omständigheterna. Behandling enligt tidigare status är tillåten antingen fram till sista dagen av det år de omständigheterna ändrats eller fram till det att 90 kalenderdagar gått från det att indiciet hittats, beroende på vilken som är den senare av dessa tidpunkter. Det finansiella institutet kan genomföra dessa krävda förfaranden för kundkännedom fram till den sista dagen av detta kalenderår eller inom 90 kalenderdagar från meddelandet om ändring i omständigheterna eller från det att ändringen upptäckts, beroende på vilken som är den senare av dessa tidpunkter. Handräckningsdirektivet innehåller inte denna bestämmelse. Däremot innehåller punkt 16 i kommentaren till uppdaterade CRS, vilken gäller avsnitt III, en motsvarande bestämmelse. Bestämmelsen är ändamålsenlig då den preciserar det förfarande som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan använda om det inte ännu har säkerställt inverkan av ändringarna i kontohavarens förhållanden på rapporteringsplikten för kontot.

Paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i en situation där en poste restante-adress eller c/o-adress upptäcks under sökningen i de elektroniska arkiven och ingen annan adress och inga andra av de indicier som anges i 1 mom. 1–5 punkten identifieras för kontohavaren. I en sådan situation ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet tillämpa den sökning i pappersarkiv som avses i 79 § eller försöka inhämta ett intygande eller styrkande dokumentation från kontohavaren för att fastställa kontohavarens skatterättsliga hemvister, i den ordning som är lämpligast för situationen. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet efter sökningen i pappersarkiven inte lyckas fastställa något indicium och om försöket att inhämta ett intygande misslyckas, ska kontot anmälas som ett odokumenterat konto till Skatteförvaltningen.

Paragrafens 6 mom. innehåller procedurbestämmelser om rättelse av eventuella fel i letandet efter indicier enligt 1 mom. Genom att iaktta förfarandet behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte behandla kontohavaren som en kontohavare med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion trots att kontot är förknippat med indicier enligt 1 mom. Momentet är frivilligt för rapporteringsskyldiga finansiella institut och de kan i stället för detta undantagsförfarande tillämpa det huvudsakliga förfarandet enligt 3 mom. i paragrafen. Om det

rapporteringskyldiga finansiella institutet beslutar att tillämpa undantaget till 6 mom., behöver det inte behandla kontohavaren som en kontohavare med hemvist i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen i en situation där förutsättningarna enligt 1 eller 2 punkten i momentet är uppfyllda. Enligt 1 punkten kan upplysningarna om kontohavaren inbegripa en aktuell postadress eller bostadsadress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen i fråga eller ett eller flera telefonnummer i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen och inget telefonnummer i Finland, eller stående order förutom avseende inlåningskonton om överföring av medel till ett konto i en rapporteringspliktig jurisdiktion. Enligt momentets 2 punkt kan upplysningarna om kontohavaren inbegripa en gällande fullmakt eller underteckningsrätt som tilldelats en person med adress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen i fråga. Om ett konto är förknippat med något av de indicier som avses i 1 och 2 punkten, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet antingen skaffa ett intygande eller så ska det i arkivet ha information om ett sådant intygande, enligt vilket kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktion uteslutande utgörs av Finland. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska därtill från kontohavaren skaffa sådan styrkande dokumentation eller i sitt arkiv ha sådan styrkande dokumentation som redogör för att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.2 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet och punkt B.2 i avsnitt III i uppdaterade CRS, med undantag för 4 mom. till de delar som nämns i momentet.

78 §. Sökning av högvärdekonton i elektroniska arkiv. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att göra en sökning av enskilda högvärdekonton i de elektroniska arkiven. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska söka igenom de elektroniskt sökbara upplysningar som innehas av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i fråga om de indicier som avses i 77 § 1 mom.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.1 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.1 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

79 §. Sökning i pappersarkiv. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett finansiellt institut att göra sökningar i pappersarkiv i fråga om enskilda högvärdekonton. Samma sökning i pappersarkiv tillämpas om förutsättningarna i 77 § 6 mom. är uppfyllda även på redan befintliga enskilda lågvärdekonton. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om en situation där det rapporteringsskyldiga finansiella institutets elektroniskt sökbara upplysningar innehåller fält avseende alla indicier och det genom den elektroniska sökningen är möjligt att utreda om dessa fält innehåller information. Om dessa förutsättningar är uppfyllda, behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte göra någon sökning i pappersarkiven i fråga om kontot, utan en sökning i de elektroniska arkiven är i så fall tillräcklig. Enligt förslaget utgörs de krävda fälten av kontohavarens hemviststatus, det vill säga hemvistjurisdiktion (1 punkten), den bostadsadress och den postadress till kontohavaren som finns i det rapporteringsskyldiga finansiella institutets arkivuppgifter (2 punkten), eventuella telefonnummer till kontohavaren i det rapporteringsskyldiga finansiella institutets arkivuppgifter (3 punkten), när det gäller andra finansiella konton än inlåningskonton, upplysningar om huruvida stående order finns för överföring av medel från kontot till ett annat konto, inklusive ett konto hos en annan filial till det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller ett annat finansiellt institut (4 punkten), upplysningar om huruvida kontohavaren har en c/o- eller poste restante-adress (5 punkten) och upplysningar om huruvida en fullmakt eller underteckningsrätt finns för kontot (6 punkten).

Paragrafens 2 mom. innehåller en skyldighet att göra sökningar i pappersarkiven. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets databaser inte plockar alla uppgifter som avses i 1

mom., ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet hämta de upplysningar som saknas från pappersarkivet. I så fall ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet granska även kundens nuvarande huvudfil. Med huvudfil avses en fil där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut administrerar upplysningar om en kontohavare, såsom kontohavarens kontaktuppgifter och de upplysningar som förfarandena avseende bekämpning av penningtvätt eller förfarandena för kundkontroll förutsätter. Om huvudfilen inte innehåller alla de upplysningar som avses i 1 mom., ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet dock granska vissa handlingar som gäller kontot och som skaffats under de fem senaste åren. De dokument som ska granskas är den senaste styrkande dokumentationen som inhämtats för kontot (1 punkten), det senaste avtalet eller den senaste dokumentationen i fråga om kontoöppnande (2 punkten), den senaste dokumentation som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har inhämtat enligt förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom (AML/KYC-förfarandet) eller för andra regleringsändamål (3 punkten), alla för närvarande gällande fullmakter eller underskriftsfullmakter (4 punkten) och gällande stående order om överföring av tillgångar som gäller andra än inlåningskonton (5 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.2 och punkt C.3 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkt C.2 och punkt C.3 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

80 §. Förfrågan hos kundansvarig. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett finansiellt institut att årligen göra en förfrågan hos kundansvarig om den innehavare av ett högvärdekonto som har anvisats till honom eller henne är en rapporteringspliktig person. Om kundansvarig har faktisk kännedom om att innehavaren av kontot i fråga är en rapporteringspliktig person, ska det finansiella institutet betrakta kontot som ett rapporteringspliktigt konto. Med kundansvarig avses en tjänsteman eller annan arbetstagare hos ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, vilken tilldelats ett fortlöpande ansvar som gäller rådgivning eller annan service för vissa kontohavare. För att en person ska betraktas som kundansvarig, ska arbetet som kundansvarig vara en arbetsuppgift av mer än biträdande eller sporadisk karaktär för denna person.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.4 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.4 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

81 §. Konsekvenser av att indicier upptäcks. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där det i anknytning granskningsförfarandet för högvärdekonton upptäcker de indicier som avses i 77 § i kapitlet. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om ett eller flera av de indicier som avses i 77 § 1 mom. 1–5 punkten hittas i granskningsförfarandet för högvärdekonton, ska det finansiella institutet behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto i förhållande till var och en av de jurisdiktioner för vilka ett indicium har identifierats. Ett konto ska på motsvarande sätt behandlas som ett rapporteringspliktigt konto, om omständigheterna ändras och kontot till följd av detta är förknippat med ett eller flera indicier. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behöver dock inte behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om det beslutar att tillämpa 77 § 6 mom. och någon av undantagen i momentet är tillämpligt på kontot.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där det i samband med granskningsförfarandet för högvärdekonton upptäcker en c/o-adress eller poste restante-adress och ingen annan adress och inga andra av de indicier som anges i 77 § 1 mom. 1–5 punkten identifieras för kontohavaren. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall skaffa ett intygande eller styrkande

dokumentation från kontohavaren för att fastställa kontohavarens skatterättsliga hemvister. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte kan skaffa ett intygande eller styrkande dokumentation, ska det anmäla kontot som ett odokumenterat konto till Skatteförvaltningen fram till dess att kontot upphör att vara ett odokumenterat konto.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om en situation där inga av de indicier som anges i 77 § 1 mom. upptäcks och kontot inte heller identifieras som ett konto som innehas av en rapporteringspliktig person utifrån en förfrågan hos kundansvarig som gjorts i enlighet med 80 §. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut behöver i så fall inte vidta extra åtgärder innan omständigheterna ändras och ett eller flera indicier till följd av detta är kopplat till kontot.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.5 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.5 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

82 §. *Ändring av ett lågvärdekonto till ett högvärdekonto.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett finansiellt institut i en situation där ett redan befintligt enskilt lågvärdekonto ändras till ett enskilt högvärdekonto. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om ett redan befintligt enskilt konto inte har varit ett högvärdekonto den 31 december 2015, men övergår till att bli ett högvärdekonto den sista dagen under ett senare kalenderår, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet senast inom det kalenderår som närmast följer på det kalenderår då kontot övergår till att bli ett högvärdekonto slutföra de förstärkta granskningsförfarandena med avseende på högvärdekonton.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en situation där ett konto enligt 1 mom. har identifierats som ett rapporteringspliktigt konto i det förstärkta granskningsförfarandet för högvärdekonton. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i denna situation meddela upplysningar om kontot till Skatteförvaltningen i enlighet med 3 kap. från och med det år under vilket kontot rapporteras som ett rapporteringspliktigt konto fram till dess att kontohavaren upphör att vara en rapporteringspliktig person.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.6 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.6 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

83 §. *Genomförande av granskningsförfaranden på nytt.* Paragrafen innehåller bestämmelser om genomförandet av granskningsförfaranden på nytt. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i fråga om ett odokumenterat konto årligen genomföra förstärkta granskningsförfaranden för högvärdekonton tills ett sådant konto inte längre är odokumenterat.

Enligt paragrafens 2 mom. behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte genomföra de förstärkta granskningsförfarandena på nytt under senare år, då det en gång genomfört förfarandena på det krävda sättet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dock årligen göra en i 8 § avsedd förfrågan hos kundansvarig.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.7 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.7 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

84 §. *Ändring i omständigheterna avseende ett högvärdekonto.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där

omständigheterna för ett högvärdekonto ändras, det vill säga varje ändring som leder till att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får tilläggsuppgifter i anknytning till personens skatterättsliga status, vilka står i strid med upplysningen om personens skatterättsliga hemviststat. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto som en följd av en ändring i omständigheterna. Om omständigheterna ändras med avseende på ett högvärdekonto på ett sådant sätt att ett eller flera av de indicier som anges 77 § 1 mom. kan kopplas till kontot, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet betrakta kontot som ett rapporteringspliktigt konto i förhållande till en sådan rapporteringspliktig jurisdiktion för vilken indicierna identifierats. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har dock möjlighet att om det så väljer behandla en person med koppling till kontot enligt status före en ändring i omständigheterna i högst 90 kalenderdagar från och med den tidpunkt då indiciet upptäckts. Denna bestämmelse om 90 dagar finns inte i handräckningsdirektivet och inte heller CRS. Däremot innehåller kommentaren till uppdaterade CRS en motsvarande bestämmelse. Bestämmelsen är ändamålsenlig då den preciserar det förfarande enligt vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan välja att förfara under de första månaderna efter att omständigheterna för högvärdekonton har ändrats.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om ett undantag från skyldigheten enligt 1 mom. Trots skyldigheterna i 1 mom., behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om det beslutar att tillämpa bestämmelserna enligt 77 § 6 mom. och om något av undantagen i detta moment är tillämpligt på kontot.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.8 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.8 i avsnitt III i uppdaterade CRS, med undantag för den så kallade 90-dagarsregeln i 1 mom., som motsvarar punkt 49 som behandlar avsnitt III i kommentaren till uppdaterade CRS.

85 §. Kundansvarigs skyldighet att identifiera en ändring i omständigheterna. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att genom lämpliga förfaranden säkerställa att en kundansvarig identifierar alla ändringar som sker i omständigheterna för ett högvärdekonto. Om en kundansvarig får information om en ändring i omständigheterna, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i fråga om kontot iakttä förfarandena enligt 84 § vilka tillämpas på situationer med en ändring i omständigheterna. Om en kundansvarig till exempel får information om att kontohavaren har en ny postadress i någon rapporteringspliktig jurisdiktion, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla den nya adressen som en ändring i omständigheterna. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet därtill beslutar att tillämpa bestämmelserna enligt 5 § 6 mom., ska det skaffa den relevanta dokumentationen från kontohavaren.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C.9 i avsnitt III i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C.9 i avsnitt III i uppdaterade CRS.

86 §. Inhämtande av intygande i samband med öppnande av ett nytt enskilt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att i fråga om ett nytt enskilt konto skaffa ett intygande i samband med att kontot öppnas, det vill säga innan kontot öppnas för att kunna användas av kontohavaren. I paragrafens 1 mom. förutsätts att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet utifrån intygandet kan fastställa kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktioner (1 punkten). Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska själv bekräfta tillförlitligheten i detta intygande på grundval av de

upplysningar som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämtat i samband med kontots öppnande, inklusive dokumentation som inhämtats i enlighet med förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom (2 punkten). Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut anses ha säkerställt att ett intygande är tillförlitligt, om det finansiella institutet då det granskar upplysningarna i samband med förfarandena för att öppna kontot eller i samband med öppnandet av kontot, inbegripet all dokumentation som samlats in enligt förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller undersökning och identifiering av en kund, inte har kännedom om eller inte ges anledning att få kännedom om att intygandet är felaktigt eller otillförlitligt. Det förutsätts inte att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut granskar om ett intygande är korrekt utifrån skattelagstiftningen i hemvistjurisdiktionen för en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande. Ett intygande kan dock inte anses vara tillförlitligt, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet utifrån den finländska skattelagstiftningen betraktar att kontohavaren har sin hemvist i någon annan jurisdiktion än den som uppgetts i intygandet. Ett intygande kan utgöra en del av den övriga dokumentationen över öppnandet av ett konto, vilken möjliggör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet fastställer de skatterättsliga hemvistjurisdiktionerna för kontohavaren. Ätminstone de uppgifter som räknas upp i 70 §, där begreppet intygande definieras, ska inkluderas i ett intygande. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska bland annat förutsätta att kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande i ett intygande som ges i samband med öppnande av ett konto underrättar det rapporteringsskyldiga finansiella institutet om senare ändringar i omständigheterna som påverkar fastställandet av den skatterättsliga hemvistjurisdiktionen.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en situation där ett intygande bekräftar att kontohavaren har sin skatterättsliga hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto.

Paragrafen motsvarar innehållsmässigt punkt A och B i avsnitt IV i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8 och punkt A och B i avsnitt IV i uppdaterade CRS, med undantag för kraven i punkt B om att kontohavarens födelsetid och skatteregistreringsnumret i kontohavarens alla rapporteringspliktiga hemvistjurisdiktioner ska inkluderas i intygandet. Det är inte längre behövligt att utfärda separata bestämmelser om detta i 2 mom., eftersom redan 1 mom. ålägger ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att skaffa ett tillförlitligt intygande från kontohavaren, som obligatoriskt ska innehålla upplysningar om födelsetiden och skatteregistreringsnumren.

87 §. Ändring i omständigheterna avseende ett nytt enskilt konto. Paragrafen innehåller bestämmelser om procedurskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där omständigheterna för ett nytt enskilt konto har ändrats. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att om omständigheterna ändras avseende ett nytt enskilt konto på ett sätt som gör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får kännedom om eller ges anledning att känna till att det ursprungliga intygandet är inkorrekt eller otillförlitligt, kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte förlita sig på det ursprungliga intygandet. Det ska skaffa ett tillförlitligt intygande som styrker kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktioner. Alternativt kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet skaffa en utredning och tillräcklig dokumentation som styrker att det ursprungliga intygandet är tillförlitligt. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska förvara en kopia eller anteckningar över dessa. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska ha förfaranden med vilket det kan säkerställa identifiering av en ändring i omständigheterna som påverkar rapporteringen. Som en del av detta ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i intygandet inkludera ett krav på att kontohavaren ger det rapporteringsskyldiga finansiella institutet information om sådana ändringar i

omständigheterna som påverkar fastställandet av kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktion.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en situation där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte får något tillförlitligt intygande från kontohavaren på det sätt som förutsätts i 1 mom. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall anses ha sin skatterättsliga hemvist i de jurisdiktioner som kontohavaren anmält som sina skatterättsliga hemvistjurisdiktioner i det ursprungliga intygandet (1 punkten) och därtill i de jurisdiktioner som är eventuella skatterättsliga hemvistjurisdiktioner för kontohavaren på grund av en ändring i omständigheterna (2 punkten). Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte någon motsvarande bestämmelse, men kommentaren till CRS innehåller en punkt med motsvarande innehåll. Skyldigheten ingår i den gällande lagstiftningen och anses även framöver vara ändamålsenlig då den preciserar procedurskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte får något intygande från kontohavaren.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om möjligheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att, om det så väljer vid en ändring i omständigheterna, behandla en kontohavare enligt status före ändringen i omständigheterna. En kontohavare kan dock behandlas enligt tidigare status i högst 90 kalenderdagar räknat från den tidigare av följande händelser: den dag då ett tidigare intygande ändras till ett felaktigt eller otillförlitligt intygande på grund av en ändring i omständigheterna (1 punkten), det ursprungliga intygandets tillförlitlighet fastställs (2 punkten) eller den dag då det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får ett nytt tillförlitligt intygande (3 punkten). Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte någon motsvarande bestämmelse, men kommentaren till CRS innehåller en punkt med motsvarande innehåll. Bestämmelsen ingår i den gällande lagstiftningen och anses även framöver vara ändamålsenlig då den preciserar procedurskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i situationer med ändringar i omständigheterna.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna A–C i avsnitt IV i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna A–C i avsnitt IV i uppdaterade CRS. Den sista frasen i paragrafens 1 mom. och 2 och 3 mom. motsvarar innehållsmässigt punkterna 12 och 14–15 i avsnitt IV i kommentaren till CRS.

88 §. Redan befintliga enhetskonton som ska undersökas. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt konto att undersöka ett redan befintligt enhetskonto för att utreda om det är ett rapporteringspliktigt konto. Undersökningen ska göras genom att iaktta förfarandena enligt 90–92 §. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska för det första undersöka ett konto vars totala saldo eller värde överstiger ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015 (1 punkten). Det ska också undersöka ett konto vars totala saldo eller värde inte överstigit ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015, men vars saldo eller värde överstiger detta belopp på den sista dagen på något senare kalenderår.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt B i avsnitt V i uppdaterade CRS.

89 §. Redan befintliga enhetskonton som inte behöver granskas, identifieras eller rapporteras. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska i princip granska, identifiera och vid behov rapportera alla enhetskonton. Paragrafen innehåller bestämmelser om ett undantag till denna huvudregel. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte väljer något annat, kan det låta

bli att undersöka, identifiera och rapportera vissa redan befintliga enhetskonton. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan låta bli att undersöka, identifiera och rapportera alla sådana redan befintliga enhetskonton, vars totala saldo eller värde den 31 december 2015 inte överstigit ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan alternativt välja att tillämpa detta undantag endast på redan befintliga enhetskonton som hör till någon klart avgränsad grupp. Om kontots totala saldo eller värde överstiger tröskelvärdet på den sista dagen på något efterföljande kalenderår, ska det finansiella institutet genom att iaktta förfarandena enligt 90–92 § undersöka och identifiera och vid behov rapportera kontot från och med det år under vars sista dag kontots totala saldo eller värde överstiger detta tröskelvärde.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A i avsnitt V i uppdaterade CRS.

90 §. *Fastställande av en innehavare av ett redan befintligt enhetskonto som en rapporteringspliktig person.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att granska upplysningar som gäller egna kontohavare, så att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan fastställa om kontohavaren, eller i situationer med flera kontohavare, någon av kontohavarna är en person med skatterättslig hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion och om kontohavarens konto till följd av detta är ett rapporteringspliktigt konto. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan iaktta förfaranden enligt paragrafens 1 och 2 mom. i en ordning som är lämpligast i situationen då det avgör om ett redan befintligt enhetskonto förs av en eller flera enheter som är rapporteringspliktiga personer. Enligt paragrafens 1 mom. ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut undersöka de uppgifter som det har förvarat med tanke på reglering och kundrelationer, inbegripet den dokumentation som inhämtats i enlighet med förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom, för att fastställa om dessa uppgifter visar att kontohavaren har sin skatterättsliga hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. De upplysningar som visar att kontohavaren har sin hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion omfattar bland annat platsen för enhetens bildande eller organisation eller en adress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i en situation där de upplysningar som avses i 1 mom. anger att kontohavarens skatterättsliga hemvist är en rapporteringspliktig jurisdiktion. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto. Kontot ska dock inte behandlas som ett rapporteringspliktigt konto, om det finansiella institutet skaffar ett intygande från kontohavaren eller utifrån de uppgifter som är offentligt tillgängliga på ett tillförlitligt sätt fastställer att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person. I detta sammanhang avses med offentligt tillgängliga uppgifter sådana uppgifter som har offentliggjorts av ett bemyndigat myndighetsorgan i jurisdiktionen, såsom uppgifter som har offentliggjorts av staten, ett statligt ämbetsverk eller en kommun. Sådana uppgifter är till exempel uppgifterna i en förteckning som offentliggjorts av skattemyndigheten innehållande namnen på finansiella institut och deras registreringsnummer, uppgifterna i ett offentligt tillgängligt register som förs av ett statligt myndighetsorgan eller som förs av någon annan som organet bemyndigat och de uppgifter som publicerats på etablerade värdepappersmarknader. Sådana upplysningar är till exempel den av skattemyndigheten i Förenta staterna publicerade så kallade FFI-förteckningen över utländska finansiella institut, som den registrerat och som samtyckt till att iaktta Förenta staternas så kallade FATCA-lagstiftning. Även bland annat bolagslistorna på värdepappersbörsen om bolag som är föremål för offentlig handel och allmänt tillgängliga uppgifter om offentliga enheter och internationella organisationer betraktas som offentligt tillgängliga uppgifter. Som offentligt tillgängliga

uppgifter betraktas därtill en klassificering som är offentligt tillgänglig för en kontohavare, vilken fastställts utifrån ett branschkodsystem av standardform och vilken till exempel en handelsorganisation eller en handelskammare fastställt genom att iaktta sedvanliga affärsverksamhetssätt.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.1 i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.1 i avsnitt V i uppdaterade CRS.

91 §. *Fastställande av ett redan befintligt enhetskonto som en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera rapporteringspliktiga personer med bestämmande inflytande.* Paragrafen innehåller bestämmelser om ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts skyldighet att fastställa om innehavaren av ett redan befintligt enhetskonto, inbegripet kontohavaren, som själv är rapporteringspliktig person är en sådan passiv icke-finansiell enhet som har personer med bestämmande inflytande som ska betraktas som rapporteringspliktiga personer. För att fastställa detta ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet iaktta förfaranden enligt 1–3 mom. i en lämplig ordning enligt situationen.

Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fastställa om kontohavaren är en passiv icke-finansiell enhet. För detta ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut skaffa ett intygande från kontohavaren. Det är dock inte behövligt att skaffa ett intygande, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet innehar upplysningar eller om det finns offentligt tillgängliga uppgifter utifrån vilka det är möjligt att på tillförlitligt sätt fastställa att kontohavaren är en aktiv icke-finansiell enhet eller ett finansiellt institut, med undantag för en i 4 § 1 mom. 2 punkten avsedd investeringsenhet, vilken inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte kan fastställa att kontohavaren är någon av de ovan nämnda, ska det förmoda att kontohavaren är en passiv icke-finansiell enhet. I fråga om det intygande som behövs för att utreda kontohavarens ställning iakttas förutsättningarna avseende tillförlitlighet för intyganden som gäller redan befintliga enhetskonton.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fastställa personerna med bestämmande inflytande över en kontohavare som har fastställts som en passiv icke-finansiell enhet. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan då det fastställer personer med bestämmande inflytande lita på upplysningar som samlats in och förvarats enligt förfarandena för förhindrande av penningtvätt eller förfarandena för kundkännedom. I praktiken innebär detta att ett finländskt rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan behandla de personer som det identifierat som verkliga förmånstagare enligt 1 kap. i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism som personer med bestämmande inflytande.

Paragrafens 3 mom. reglerar skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fastställa om en eller flera personer med bestämmande inflytande över en passiv icke-finansiell enhet är rapporteringspliktiga personer. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan för det första använda upplysningar som har inhämtats och förvarats i enlighet med procedurkraven för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom. Förutsättningen för detta är att kontot är ett redan befintligt enhetskonto som förs av ett eller flera icke-finansiella enheter. Kontots totala saldo eller värde får inte heller överstiga ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar (1 punkten). Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan alternativt fastställa om personen med bestämmande inflytande är en rapporteringspliktig person genom att använda ett intygande som getts av en person med bestämmande inflytande. Även kontohavaren kan överlämna ett intygande för en person med bestämmande inflytande (2 punkten). När det

fastställs om en person med bestämmande inflytande är en rapporteringspliktig person, kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte lita endast på de upplysningar som avses i 1 punkten, utan det ska få ett intygande från personen med bestämmande inflytande, om kontots saldo eller värde överstiger 1 000 000 US-dollar. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall fastställa status för personen med bestämmande inflytande genom att använda förfarandet med intyganden. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut trots sina försök inte får något tillförlitligt intygande som gäller en person med bestämmande inflytande, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet fastställa status för personen med bestämmande inflytande genom att iaktta de förstärkta förfarandena för kundkännedom för högvärdekonton.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten att behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om redan en person med bestämmande inflytande över en passiv icke-finansiell enhet är en rapporteringspliktig person.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt D.2 i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt D.2 i avsnitt V i uppdaterade CRS.

92 §. Tidpunkten för att granska ett redan befintligt enhetskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om tidpunkten för att granska befintliga enhetskonton, vars totala saldo eller värde överstiger ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar i slutet av något kalenderår. Om ett redan befintligt enhetskontos totala saldo eller värde inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015, men överstiger detta belopp på den sista dagen något annat senare år, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet slutföra förfarandena för kundkännedom för redan befintliga konton under det år som följer efter då år då kontots totala saldo eller värde överstiger detta belopp. Granskningsskyldigheten gäller inte för konton som överskridit tröskelvärdet på 250 000 US-dollar, för vilka det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte tidigare tillämpat befrielsen enligt 89 §. Med andra ord behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut som redan granskat konton utifrån de krävda förfarandena för kundkännedom inte granskas på nytt utifrån denna paragraf.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt E.2 i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.2 i avsnitt V i uppdaterade CRS. Paragrafen omfattar inte punkt E.1 i avsnitt V i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och inte heller punkt E.1 med motsvarande innehåll i avsnitt V i uppdaterade CRS. Dessa punkter fastställer en tidsfrist för undersökning av sådana redan befintliga enhetskonton som överskrider tröskelvärdet på 250 000 US-dollar den 31 december 2015. Tidsfristen för granskningen gick ut den 31 december 2017, varför det vore betydelselöst att utfärda bestämmelser om detta.

93 §. Ändring i omständigheterna avseende ett redan befintligt enhetskonto. Paragrafen innehåller bestämmelser om procedurskyldigheterna för ett rapporteringspliktigt finansiellt institut i en situation där omständigheterna för ett redan befintligt enhetskonto har ändrats. I 1 mom. i paragrafen föreskrivs att om omständigheterna ändras med avseende på ett redan befintligt enhetskonto på ett sätt som gör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får kännedom om eller ges anledning till att känna till att ett intygande eller någon annan dokumentation med avseende på kontot är inkorrekta eller otillförlitliga, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ompröva sin bedömning av kontots status i enlighet med de förfaranden som anges i 90 och 91 §. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska som en del av fastställandet enligt 90 och 91 § genomföra särskilda förfaranden antingen senast på den sista dagen på kalenderåret i fråga eller 90 kalenderdagar efter anmälan eller upptäckten av en sådan ändring i omständigheterna, beroende på vilken av tidpunkterna som är senare.

Momentets 1 punkt gäller fastställande av ett konto för att utreda om kontohavaren är en rapporteringspliktig person. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska för detta ändamål inhämta antingen ett intygande eller en tillförlitlig utredning samt den nödvändiga dokumentationen för att säkerställa intygandets eller utredningens tillförlitlighet. I momentets 2 punkt åläggs ett finansiellt institut att skaffa eller inhämta ytterligare dokumentation eller ett intygande för att fastställa och visa att innehavaren av ett enhetskonto är en aktiv icke-finansiell enhet eller ett finansiellt institut. Utifrån 3 punkten i momentet fastställs om en person med bestämmande inflytande över en passiv icke-finansiell enhet är en rapporteringspliktig person. För detta ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämta ett intygande eller en tillförlitlig utredning samt den nödvändiga dokumentationen för att säkerställa intygandets eller utredningens tillförlitlighet.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att behandla kontohavaren som en rapporteringspliktig person i varje rapporteringspliktig hemvistjurisdiktion som indicierna anger i en situation där det inte får något intygande eller någon tillförlitlig utredning över kontohavarens skatterättsliga ställning enligt kraven i 2 mom. 1 punkten.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att behandla en kontohavare som en passiv icke-finansiell enhet, om det inte får sådan ytterligare information eller ett sådant intygande enligt kraven i 2 mom. 2 punkten och enligt vilka kontohavaren är en aktiv icke-finansiell enhet eller finansiellt institut.

I paragrafens 5 mom. åläggs ett finansiellt institut att använda indicier avseende en person med bestämmande inflytande i sitt arkiv då det fastställer om personen med bestämmande inflytande är en rapporteringspliktig person, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte får något intygande eller någon tillförlitlig utredning enligt kraven i 2 mom. 3 punkten.

Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte de föreslagna skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut, med undantag för den första meningen i 1 mom. De övriga skyldigheterna i paragrafen ingår dock i kommentaren till CRS. De ingår i den gällande lagstiftningen och de ska fortfarande anses vara ändamålsenliga då de i denna situation preciserar de förfaranden som krävs av rapporteringsskyldiga finansiella institut, fastställer en tydlig tidsgräns för de rapporteringsskyldiga finansiella instituten att genomföra förfaranden samt fastställer procedurskyldigheter i situationer där de krävda definitionerna inte kan genomföras.

Den första meningen i paragrafens 1 mom. motsvarar i fråga om innehåll punkt E.3 i avsnitt V i bilaga I i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt E.3 i avsnitt V i uppdaterade CRS. I fråga om innehåll motsvarar paragrafen 27 punkten i kommentaren till CRS, vilken gäller avsnitt V.

94 §. Fastställande av en innehavare av ett nytt enhetskonto som en rapporteringspliktig person. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandet för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut för att fastställa om innehavaren av ett nytt enhetskonto är en rapporteringspliktig person och kontot till följd av detta är ett rapporteringspliktigt konto. I paragrafens 1 mom. åläggs det rapporteringsskyldiga finansiella institutet att i samband med att kontot öppnas skaffa ett intygande, utifrån vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan fastställa kontohavarens skatterättsliga hemvistjurisdiktioner (1 punkten). Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska själv bekräfta tillförlitligheten i detta intygande på grundval av de uppgifter som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämtat i samband med kontots öppnande, inklusive dokumentation som inhämtats i enlighet med förfarandet för

bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom (2 punkten). Ett tillförlitligt intygande är en absolut förutsättning i samband med öppnande av ett konto.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs att om enheten bekräftar att den överhuvudtaget inte har någon skatterättslig hemvistjurisdiktion, får det rapporteringsskyldiga finansiella institutet förlita sig på adressen till enhetens huvudkontor för att fastställa kontohavarens hemvistjurisdiktion.

Enligt paragrafens 3 mom. ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om ett intygande visar att kontohavaren har sin skatterättsliga hemvist i någon rapporteringspliktig jurisdiktion. Kontot ska dock inte behandlas som ett rapporteringspliktigt konto, om det finansiella institutet på ett rimligt sätt utifrån de uppgifter som det innehar eller som är offentligt tillgängliga kan fastställa att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person i fråga om denna rapporteringspliktiga jurisdiktion.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna 1 a och 1 b i avsnitt VI i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna 1 a och 1 b i avsnitt VI i uppdaterade CRS.

95 §. *Fastställande av en enhet som en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera rapporteringspliktiga personer med bestämmande inflytande.* Paragrafen innehåller bestämmelser om ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts skyldighet att fastställa om innehavaren av ett nytt enhetskonto, inbegripet en kontohavare som själv är en rapporteringspliktig person, är en sådan passiv icke-finansiell enhet som har personer med bestämmande inflytande som ska betraktas som rapporteringspliktiga personer. För att fastställa detta ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet iaktta förfaranden enligt 1–3 mom. i en lämplig ordning enligt situationen.

Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i utgångspunkten har en skyldighet att inhämta ett intygande från kontohavaren för att fastställa kontohavarens skatterättsliga ställning. Det är dock inte behövligt att skaffa ett intygande, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet innehar upplysningar eller om det finns offentligt tillgängliga uppgifter utifrån vilket det är möjligt att på tillförlitligt sätt fastställa att kontohavaren är en aktiv icke-finansiell enhet eller ett i 4 § 1 mom. 2 punkten avsett annat finansiellt institut än en investeringsenhet, vilket inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fastställa personerna med bestämmande inflytande över en kontohavare som har fastställts som en passiv icke-finansiell enhet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan vid fastställandet av personer med bestämmande inflytande använda de upplysningar som har inhämtats och förvarats i enlighet med det rapporteringsskyldiga finansiella institutets förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom, under förutsättning att förfarandena är förenliga med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte juridiskt ålagts att iaktta förfarandena enligt den nämnda lagen, ska det iaktta i huvudsak liknande förfaranden som för fastställandet av personer med bestämmande inflytande. I handräckningsdirektivet förutsätts konsekvens i förfarandena i förhållande till förfarandena i fjärde penningtvättsdirektivet. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte juridiskt ålagts att iaktta förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller förfaranden för kundkännedom som är konsekventa med detta direktiv, ska det iaktta i huvudsak förfaranden som till väsentliga delar är liknande som för fastställandet av personer med bestämmande inflytande. Med beaktande av att fjärde penningtvättsdirektivet har genomförts i Finland genom

lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, är det ändamålsenligt att använda en hänvisning till den nationella lagen i stället för en hänvisning till direktivet.

Paragrafens 3 mom. reglerar skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att fastställa om en eller flera personer med bestämmande inflytande över en passiv icke-finansiell enhet är rapporteringspliktiga personer. Vid fastställandet kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet använda ett intygande som skaffats från kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten att behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om redan en person med bestämmande inflytande över en passiv icke-finansiell enhet är en rapporteringspliktig person.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna 2.a–2.c i avsnitt VI i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna 2.a–2.c i avsnitt VI i uppdaterade CRS.

96 §. *Ändring i omständigheterna avseende nya enhetskonton.* Paragrafen innehåller bestämmelser om procedurskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där omständigheterna för ett nytt enhetskonto har ändrats. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut vet eller har skäl att känna till att ett intygande eller annan dokumentation i anknytning till kontot innehåller fel eller att dess tillförlitlighet inte kan fastställas, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet fastställa kontot på nytt. Vid det nya fastställandet ska man iaktta samma förfaranden som i situationer med en ändring i omständigheterna avseende ett redan befintligt enhetskonto, vilka enligt förslaget regleras i 93 §. Handräckningsdirektivet och CRS innehåller inte bestämmelser som motsvarar den föreslagna paragrafen, men de ingår i kommentaren till CRS. Bestämmelserna ingår i den gällande lagstiftningen och de ska fortfarande anses vara ändamålsenliga då de i denna situation preciserar de förfaranden som krävs av rapporteringsskyldiga finansiella institut, fastställer en tydlig tidsgräns för rapporteringsskyldiga finansiella institut för att genomföra de krävda förfarandena samt fastställer procedurskyldigheter i situationer där de krävda definitionerna inte kan genomföras.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen 21 punkten i kommentaren till CRS, vilken gäller avsnitt IV.

97 §. *Situationer där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte har möjlighet att få ett intygande i samband med öppnande av ett nytt konto.* Handräckningsdirektivet och CRS förutsätter att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, såsom föreskrivs tidigare i detta avsnitt, inte får öppna ett nytt konto innan det fått ett intygande från en kontohavare och eventuella personer med bestämmande inflytande, vars tillförlitlighet det rapporteringsskyldiga finansiella institutet säkerställt. Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandet i den exceptionella situation som handräckningsdirektivet och CRS tillåter, där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte har möjlighet att få ett tillförlitligt intygande då det öppnar ett nytt enskilt konto eller ett nytt enhetskonto för en kund. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att utan hinder av vad som bestäms ovan i denna lag, behöver ett finansiellt institut inte få något tillförlitligt intygande innan ett nytt konto öppnas, om det inte är möjligt på grund av särdragen i verksamhetsområdet för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet. Grunden ska vara oberoende av de affärsverksamhetslösningar som det finansiella institutet själv valt. Som särdrag beaktas följaktligen inte att ett finansiellt institut på grund av en egen lösning som gäller affärsverksamheten inte får något intygande i samband med öppnandet av kontot eller inte kan säkerställa dess tillförlitlighet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dock

alltid få ett tillförlitligt intygande inom 90 kalenderdagar från det att kontot har öppnats. Momentet handlar om en exceptionell situation och det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska vid behov kunna visa för Skatteförvaltningen att det inte har möjlighet att få ett tillförlitligt intygande innan kontot öppnas. Bestämmelsen är ny och en punkt med motsvarande innehåll har även fogats till kommentaren till uppdaterade CRS. Bestämmelsen anses vara ändamålsenlig med beaktande av de få situationer i praktiken där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte har möjlighet att få ett intygande innan kontot öppnas eller där intygandets tillförlitlighet kan säkerställas först efter att kontot öppnats. Med paragrafen säkerställs att en orimlig skyldighet inte bildas för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i dessa potentiella exceptionella situationer.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om procedurskyldigheten för ett rapporteringspliktigt finansiellt institut i en situation där det inte får något tillförlitligt intygande från kontohavaren inom den krävda tiden. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska i så fall stänga kontot utan oskäligt dröjsmål. Även denna bestämmelse är ny. Det anses vara motiverat och behövt att ålägga ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att stänga ett konto med beaktande av kraven på effektivt genomförande i handräckningsdirektivet och CRS, vilka förutsätter att medlemsstaterna och de deltagande jurisdiktionerna vidtar behövliga och effektiva åtgärder för att säkerställa att skyldigheterna i direktivet och CRS fullgörs. Kravet på att stänga ett konto i en situation där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte får något tillförlitligt intygande från kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande inom den krävda tiden, i exceptionella situationer inom 90 dagar från det att kontot öppnats, anses för egen del säkerställa ett effektivt genomförande av direktivet och CRS. Kommentaren till CRS innehåller ett uttryckligt krav på att en deltagande jurisdiktion ska ha effektiva åtgärder för att säkerställa att ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut alltid får ett tillförlitligt intygande i samband med att ett nytt konto öppnas. Paragrafens 2 mom. anses uppfylla denna förutsättning. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut hade enligt huvudregeln inte fått öppna ett konto utan ett tillförlitligt intygande. På grund av detta anses det att kravet på att stänga ett sådant konto för vilket ett tillförlitligt intygande inte fås i samband med öppnande av kontot är ändamålsenligt och motsvarar förutsättningen i handräckningsdirektivet och CRS. Kravet anses inte vara orimligt för rapporteringsskyldiga finansiella institut eller kontohavare, med beaktande av bland annat de finansiella institutens redan befintliga procedurskyldigheter gentemot sina kunder, i synnerhet i fråga om förhindrande av penningtvätt eller förfaranden för kundkontroll. Med beaktande av den extra tid på 90 dagar som beviljas rapporteringsskyldiga finansiella institut i undantagssituationerna enligt 1 mom., anses paragrafen i sin helhet underlätta att skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut fullgörs i fråga om inhämtande av intyget.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafens 1 mom. punkt 2 bis i avsnitt IV i kommentaren till uppdaterade CRS och punkt 4 bis i avsnitt VI.

98 §. Felaktigt eller otillförlitligt intygande eller felaktig eller otillförlitlig styrkande dokumentation. Paragrafen innehåller bestämmelser om procedurskyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i en situation där ett intygande eller den styrkande dokumentationen innehåller fel eller då tillförlitligheten inte kan säkerställas eller där det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte tillräckligt tidigt får något intygande för att fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och sin anmälningsskyldighet. Enligt paragrafen får ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte förlita sig på ett intygande eller på styrkande dokumentation, om det känner till eller har anledning att känna till att intygandet eller den styrkande dokumentationen innehåller fel eller att tillförlitligheten inte kan säkerställas. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut anses ha skäl att känna till att intygande som getts av en person är otillförlitligt eller felaktigt om ett intygande är bristfälligt i fråga om

sådan information som gäller meddelanden som getts av en person eller om ett intygande innehåller uppgifter som står i strid med personens meddelande, eller om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har andra kontoupplysningar som strider med personens meddelande. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut som anlitar en tjänsteleverantör för att granska och administrera ett intygande anses känna till eller anses ha skäl att känna till samma upplysningar som tjänsteleverantören. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan inte använda någon styrkande dokumentation som överlämnats av en person, om den styrkande dokumentationen inte styrker identiteten på den person som lägger fram den styrkande dokumentationen. Styrkande dokumentation kan inte anses vara tillförlitlig till exempel då den överlämnas av en fysisk person, vars utseende eller underskrift inte överensstämmer med fotografiet eller underskriften på den styrkande dokumentationen. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan inte använda styrkande dokumentation, om det innehåller upplysningar som strider med ett meddelande om personens ställning, det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte har andra upplysningar som strider med personens ställning eller om den styrkande dokumentationen saknar de behövliga upplysningarna för att stärka personens ställning.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt A i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt A i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

99 §. Tillämpning av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för redan befintliga konton på ett nytt konto. Det föreslås att paragrafen innehåller bestämmelser om en särskild procedurskyldighet för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i en situation där det i samband med öppnande av ett nytt konto inte får ett intygande över det nya kontot i tillräckligt god tid innan kontot rapporteras. I en sådan situation där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i brist på ett intygande inte kan fullgöra sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap. och inte heller sina skyldigheter avseende anmälning enligt 3 kap., ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet på det nya kontot tillämpa de förfaranden avseende åtgärder för kundkännedom som ska tillämpas på redan befintliga konton fram till dess att det fått ett intygande och fastställt dess tillförlitlighet. I praktiken föreskrivs i paragrafen hur ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska förfara i situationer enligt 97 §, där ett tillförlitligt intygande inte fås innan de upplysningar som anknyter till kontot ska meddelas till Skatteförvaltningen. Kontot ska dock rapporteras som ett nytt konto. Bestämmelsen är ny i den nationella lagstiftningen och den baserar sig på tilläggen med motsvarande innehåll i handräckningsdirektivet som ändrats genom DAC8 och i uppdaterade CRS. Bestämmelsen anses vara ändamålsenlig, eftersom den ökar exaktheten i anknytning till de rapporteringsskyldiga finansiella institutens procedurskyldigheter i de exceptionella situationer där ett tillförlitligt intygande inte hinner fås innan tidpunkten för anmälningen om upplysningarna om kontot.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna A och Aa i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna A och Abis i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

100 §. Alternativa förfaranden för finansiella konton som innehas av förmånstagare till försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal. Paragrafen innehåller bestämmelser om hur ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska behandla en förmånstagare till ett försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal. Enligt paragrafens 1 mom. får ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, med undantag för förmånsägaren, anta att en fysisk person som är förmånstagare till ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal

och som mottar en dödsfallsförmån inte är en rapporteringspliktig person och behandla ett sådant finansiellt konto som ett annat än ett rapporteringspliktigt konto.

I paragrafens 2 mom. regleras undantagen till förfarandet enligt 1 mom. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har kännedom om eller har skäl att ha kännedom om att förmånstagaren är en rapporteringspliktig person. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anses ha anledning att känna till att förmånstagaren för ett försäkringsavtal med kontantvärde är en rapporteringspliktig person, om de uppgifter som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har inhämtat och som gäller förmånstagaren innehåller de indicier som avses i 77 § 1 mom. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har faktisk kännedom om eller har anledning att känna till att förmånstagaren är en rapporteringspliktig person, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet iaktta förfarandena i 76 och 77 §.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.1 i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den nationella optionen i punkt B i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

101 §. *Alternativa förfaranden för grupp-försäkringsavtal med kontantvärde och grupplivränteavtal.* I paragrafen föreskrivs hur ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska behandla ett finansiellt konto, som utgör en medlems andel i ett grupp-försäkringsavtal med kontantvärde eller ett grupplivränteavtal. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut kan behandla ett sådant konto som ett finansiellt konto som inte är ett rapporteringspliktigt konto fram till dess att en betalning görs till försäkringstagaren eller förmånstagaren och det finansiella kontot som är en medlems andel i ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett grupplivränteavtal, uppfyller förutsättningarna i 1–3 punkten i paragrafen. Grupp-försäkringsavtalet med kontantvärde eller grupplivränteavtalet ska för det första vara ställt till en arbetsgivare och det ska täcka minst 25 anställda eller försäkringstagare (1 punkten). Enligt översättningen av handräckningsdirektivet till finska ska ett grupp-försäkringsavtal eller ett grupplivränteavtal beviljas till en arbetstagare. I den engelskspråkiga versionen används dock uttrycket ”is issued to an employer” och i den svenskspråkiga versionen ”är ställt till en arbetsgivare”. Med beaktande av de engelsk- och svenskspråkiga versionerna, ska den föreslagna versionen anses vara korrekt och ändamålsenlig och till denna del avvika från översättningen till finska av direktivet. De anställda eller försäkringstagarna ska dessutom ha rätt att erhålla det kontraktsvärde som är kopplat till deras andel och namnge förmånstagare för den förmån som ska utbetalas vid den anställdes död (2 punkten). Det sammanlagda belopp som ska utbetalas till en anställd, försäkringstagare eller förmånstagare får inte heller överstiga ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar (3 punkten).

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt B.2 i avsnitt VII i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och den nationella optionen i punkt B i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

102 §. *Regler för sammanläggning av kontosaldon samt valutaomvandling.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att lägga samman finansiella konton som innehåller av kontohavare hos institutet i syfte att fastställa det totala saldot eller värdet på dessa. Sammanläggningen av kontosaldon är av betydelse för att fastställa rapporteringsplikten för konton och för att fastställa om ett konto anses vara ett lågvärdekonto eller ett högvärdekonto. Paragrafen innehåller även bestämmelser om kontovalutorna. I paragrafens 1 mom. åläggs ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att lägga samman alla finansiella konton för en fysisk person eller enhet vilka det eller en

närstående enhet till det administrerar i syfte att fastställa det totala saldot eller värdet på dessa. Sammanläggningen ska göras endast till den del som det rapporteringsskyldiga finansiella institutets datorsystem utifrån något dataelement, såsom kundnummer eller skattregistreringsnummer, sammanlänkar de finansiella konton och möjliggör att kontosaldona eller kontovärdena läggs samman. När kontosaldon och kontovärden läggs samman ska varje innehavare av ett gemensamt ägt finansiellt konto påföras det totala saldot eller värdet för det gemensamt ägda finansiella kontot. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut för att räkna det totala saldot eller värdet ska omvandla saldona eller värdena på ett konto till en annan valuta, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet räkna saldot eller värdet genom att använda avistakursen på den sista dagen av det rapporteringspliktiga kalenderåret.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om en extra skyldighet som gäller sammanläggning av kontosaldon och kontovärden för fastställandet av ett högvärdekonto. Utöver vad som bestäms i 1 mom. ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet vid fastställande av det totala saldot eller värdet för en fysisk persons finansiella konton även lägga samman samtliga sådana finansiella konton som en kundansvarig känner till eller har anledning att känna till som finansiella konton som direkt eller indirekt ägs, kontrolleras eller har öppnats i en annan egenskap än förvaltare av en och samma person.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet för att omvandla valutan på finansiella konton. Om det rapporteringspliktiga finansiella institutet så väljer, har det möjlighet att använda euro som valuta då det räknar det totala saldot eller värdet och det förutsätts inte använda US-dollar i beräkningen. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska omvandla de tröskelvärden som meddelats i lagen i US-dollar till euro i slutet av året, då det jämför om kontots totala saldo eller värde i euro överskrider tröskelvärdena i lagen. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan använda den avistakurs som räknats för årets sista dag vid valutaomvandlingen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkt C i avsnitt VII i bilaga I i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, och punkt C i avsnitt VII i uppdaterade CRS.

103 §. Skyldighet att registrera och förvara upplysningar. Det föreslås att paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att registrera och förvara upplysningar, vilket för närvarande regleras i 5 a § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet. Paragrafen upphävs och bestämmelserna i den utfärdas framöver i lagen, som innehåller bestämmelser även om övriga skyldigheter för rapporteringsskyldiga finansiella institut. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att registrera de åtgärder och upplysningar som det använder för att genomföra förfarandena och fullgöra skyldigheterna enligt 2 och 3 kap. De registrerade åtgärderna och upplysningarna ska sparas och vara tillgängliga i minst sex år från utgången av det kalenderår som de gäller. Förvaringsskyldigheten bidrar till att säkerställa att skyldigheterna att genomföra direktivet och CRS fullgörs effektivt. Skatteförvaltningen ska i enlighet med skyldigheterna för de fem senaste åren säkerställa att rapporteringsskyldiga finansiella institut iakttagit sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och sina rapporteringsskyldigheter. De rapporteringsskyldiga finansiella instituten ska vid behov rätta fel i sin rapportering för de fem föregående rapporteringsåren.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i en situation där kontot avslutas. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska förvara de upplysningar som har inhämtats och registrerats för att genomföra förfarandena och fullgöra skyldigheterna enligt 2 och 3 kap. i sex år efter det år då kontot har avslutats.

3 kap. Lämnan­de av up­plys­ning­ar

104 §. Tidpunkt och metod för lämnan­de av up­plys­ning­ar. Para­gra­fen in­nehåller be­stäm­mel­ser om tid­punk­ten och sät­tet för att lämna up­plys­ning­ar om ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut ska för varje rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt konto lämna de up­plys­ning­ar som avses i detta ka­pi­tel eller uppgift om att rap­por­te­ring­sskyldiga kon­ton inte funnits till Skat­te­för­val­tnin­gen ka­len­der­års­vis före slutet av ja­nu­ari i året efter rap­por­te­ring­spe­rioden, det vill säga efter ka­len­der­året. Ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut har en skyldighet att lämna uppgifter även då den inte alls haft rap­por­te­ring­sskyldiga kon­ton under det fö­re­gående ka­len­der­året. Med denna så kallade nol­lan­mälan in­ty­gar ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut till Skat­te­för­val­tnin­gen att den iakttagit de krävda skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och att det överhuvudtaget inte haft rap­por­te­ring­sskyldiga kon­ton att anmäla under ka­len­der­året. Up­plys­ning­ar om rap­por­te­ring­sskyldiga kon­ton ska an­mälas och en nol­lan­mälan ska lämnas in genom att använda en elektronisk dataöverföringsmetod som Skat­te­för­val­tnin­gen off­ent­lig­gjort. De gällande para­grafer som reglerar skyldigheten att lämna uppgifter om fi­nan­siella kon­ton i lagen om beskatt­nings­fö­farande in­nehåller inte be­stäm­mel­ser om den exakta tid­punk­ten för att anmäla uppgifter, utan detta har fö­re­skrivits som ett ärende som Skat­te­för­val­tnin­gen ska förordna. Genom sitt beslut om skyldigheten att lämna uppgifter om fi­nan­skon­ton (A35/200/2016) har Skat­te­för­val­tnin­gen förordnat att uppgifterna för det fö­re­gående ka­len­der­året ska lämnas årligen före utgången av ja­nu­ari elektroniskt genom att använda de elektroniska an­mä­ling­stjänster som Skat­te­för­val­tnin­gen off­ent­lig­gör. Fö­farandena för an­mä­ling av up­plys­ning­ar om fi­nan­siella kon­ton har etablerats under årens lopp. Hand­räck­nings­di­rek­tivet och CRS in­nehåller absoluta årliga utsatta datum för utbytet av up­plys­ning­ar och Skat­te­för­val­tnin­gen ska ges tillräckligt med tid att sä­ker­ställa att de up­plys­ning­ar som utbyts är korrekta och omfattande. Det anses inte längre finnas något behov av att fastställa tid­punk­ten för an­mä­ling­en genom ett beslut av Skat­te­för­val­tnin­gen, utan tid­punk­ten kan fö­re­skriv­as på lagnivå tillsammans med övriga procedurbestäm­mel­ser som gäller ärendet. På samma sätt som för övriga årsan­mä­ling­ar, kan Skat­te­för­val­tnin­gen på an­sök­an bevilja extra tid för att lämna in en årsan­mä­lan utifrån en särskild orsak. Den fö­re­slagna para­gra­fen orsakar i praktiken inte någon ändring av de nuvarande tidsfristerna för an­mä­ling och inte heller för an­mä­ling­ssät­ten. I DAC2 och CRS har man in­ter­na­tionellt kommit överens om ett schema med enhetligt uppgiftsinnehåll och enhetlig form, vilket Finland ska använda i utbytet av up­plys­ning­ar. Avsikten med den fö­re­slagna para­gra­fen är även framöver att utfärda be­stäm­mel­ser om att endast de up­plys­ning­ar som be­hövs för att Finland ska fullgöra de skyldigheter som DAC2 och CRS fastställer inhämtas från de rap­por­te­ring­sskyldiga fi­nan­siella in­sti­tu­ten. Därför är det motiverat att de up­plys­ning­ar som be­hövs för utbytet av up­plys­ning­ar an­mäls till Skat­te­för­val­tnin­gen med det in­nehåll och i den form som DAC2 och CRS förutsätter.

105 §. Up­plys­ning­ar som ska lämnas. Para­gra­fen in­nehåller be­stäm­mel­ser om de up­plys­ning­ar som ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut ska anmäla till Skat­te­för­val­tnin­gen. Para­gra­fens 1 mom. in­nehåller de up­plys­ning­ar som ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut ska anmäla om sig själv och varje rap­por­te­ring­sskyldigt konto. Enligt 1 punkten i mo­mentet ska ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut anmäla sitt namn och skat­te­re­gis­te­rings­nummer, eller i brist på sådant, en annan motsvarande identifierare. Syftet med identifieringsuppgifter om ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut är att de andra jurisdiktioner som deltar i utbytet av up­plys­ning­ar om fi­nan­siella kon­ton enkelt kan identifiera källan till up­plys­ning­ar som rap­por­terats och därefter utbytt och kan till exempel spåra ett fel som hade kunnat leda till felaktig eller ofullständig rap­por­te­ring. I fråga om ett finländskt rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut avses med skat­te­re­gis­te­rings­nummer FO-nummer. Om ett rap­por­te­ring­sskyldigt fi­nan­siellt in­sti­tut inte har något FO-nummer, ska det i princip kontakta Skat­te­för­val­tnin­gen för att få ett FO-nummer. Enligt mo­mentets 2 punkt ska kontohavarens namn, adress,

hemvistjurisdiktioner, skatteregistreringsnummer och i fråga om en fysisk person, födelsedatum och födelseort, anmälas för en kontohavare. Den adress som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har antecknat för kontohavaren i enlighet med förfarandena för kundkännedom enligt 2 kap. ska meddelas som adress. Om kontohavaren är en rapporteringspliktig person, utgörs den adress som ska anmälas följaktligen av en giltig adress till personen i hemvistjurisdiktionen. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte har någon sådan adress, ska det anmäla den postadress som finns i dess arkiv. Som hemvistjurisdiktioner anmäls alla hemvistjurisdiktioner som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut identifierat enligt förfarandena för kundkännedom enligt 2 kap. under kalenderåret. Som skatteregistreringsnummer anmäls en identifierare som kontohavarens hemvistjurisdiktion beviljat till kontohavaren. I Finland är FO-nummer och personbeteckning skatteregistreringsnummer. Om en rapporteringspliktig person har flera skatterättsliga hemvistjurisdiktioner, utgörs skatteregistreringsnumret av skatteregistreringsnumret för varje rapporteringspliktig jurisdiktion. I brist på skatteregistreringsnummer är det ändamålsenligt att anmäla en upplysning med motsvarande syfte. Enligt 3 mom. ska man anmäla namn, adress, hemvistjurisdiktioner, skatteregistreringsnummer, födelsedatum och födelseort för varje person med bestämmande inflytande som ska betraktas som en rapporteringspliktig person i enheten samt den eller de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten. Informationen om att anmäla rollen för en person med bestämmande inflytande över en enhet är ett nytt krav och motsvarar i fråga om innehåll den skyldighet som fogats till handräckningsdirektivet genom DAC8 och till uppdaterade CRS. I momentets 4 punkt åläggs ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att anmäla upplysningar om huruvida kontohavaren och eventuella personer med bestämmande inflytande har gett ett tillförlitligt intygande. Skyldigheten är ny och motsvarar i fråga om innehåll i huvudsak den skyldighet som fogats till handräckningsdirektivet genom DAC8 och den skyldighet som inkluderats i uppdaterade CRS. Ändringen innebär i praktiken att information som nationellt varit valfri i schemat för utbyte av DAC2-upplysningar och CRS-upplysningar i handräckningsdirektivet ändrades till obligatorisk information för medlemsstaterna och de deltagande jurisdiktionerna. De finansiella institut som rapporterar till Finland ska redan för närvarande som en del av sina DAC2- och CRS-skyldigheter anmäla denna upplysning till Skatteförvaltningen och kravet på detta ökar i praktiken inte till denna del de existerande skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut. Även framöver är det ändamålsenligt och behövligt att Skatteförvaltningen årligen får information från ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut om varje kontohavare och person med bestämmande inflytande har gett ett tillförlitligt intygande. Ett intygande är en väsentlig del av de rapporteringsskyldiga finansiella institutens förfaranden för kundkännedom, och Skatteförvaltningen har utifrån denna information kunnat säkerställa att de rapporteringsskyldiga finansiella instituten har iakttagit sina skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom. Kravet i handräckningsdirektivet och CRS på att anmäla upplysningen om att ett intygande eventuellt har getts inkluderar inte någon skyldighet att anmäla upplysningen om att ett intygande lämnats om ett sådant rapporteringspliktigt enhetskonto, där den enhet som utgör kontohavare inte själv är en rapporteringspliktig person, men kontot ska rapporteras, eftersom en eller flera personer med bestämmande inflytande över enheten är en rapporteringspliktig person. Även om handräckningsdirektivet och CRS inte ålägger de rapporteringsskyldiga finansiella instituten att anmäla denna upplysning, ska den anses vara ändamålsenlig. Upplysningen är behövlig för Skatteförvaltningen för att fullgöra kraven avseende effektivt fullgörande av handräckningsdirektivet och CRS. Lämnandet av upplysningen bedöms inte orsaka någon extra administrativ börda för rapporteringsskyldiga finansiella institut. Det bedöms inte heller förutsätta separata extra förfaranden av de rapporteringsskyldiga finansiella instituten, eftersom lämnandet av upplysningen sker på motsvarande sätt som för rapporteringspliktiga personer. Enligt momentets 5 punkt ska man anmäla om kontot är ett gemensamt konto, inbegripet antalet gemensamma kontohavare. Även

detta krav är nytt och det motsvarar i fråga om innehåll den ändring som gjorts i handräckningsdirektivet genom DAC8 och fogats till uppdaterade CRS. Enligt momentets 6 punkt ska kontonummer eller om kontonummer saknas, en motsvarighet till ett sådant, typ av konto och huruvida kontot utgör ett redan befintligt konto eller ett nytt konto anmälas. Det kontonummer som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut gett för ett konto för att specificera det betraktas som det kontonummer som ska lämnas. Om ett konto inte har något sådant nummer, anmäls som kontonummer en upplysning med en funktionell motsvarighet, såsom ett specificerande serienummer eller ett annat sådant nummer som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet tilldelar det finansiella kontot och som urskiljer kontot från övriga konton som administreras av samma finansiella institut. Om kontot har flera kontonummer, anmäls som kontonummer det kontonummer med vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet rapporterar det till kontohavaren. Upplysningen om kontots typ och upplysningen om huruvida kontot är ett redan befintligt eller ett nytt konto är nya krav och motsvarar ändringarna med motsvarande innehåll i handräckningsdirektivet och CRS. I fråga om kontots typ ska det anmälas om kontot är ett inlåningskonto, ett depåkonto, en kapital- eller skuldandel eller ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal. Momentets 7 punkt innehåller bestämmelser om skyldigheten att anmäla kontots saldo eller värde i slutet av kalenderåret eller om kontot har stängts under året, information om stängningen av kontot. I allmänhet ses det saldo eller värde som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har räknat för rapporteringen till kontohavaren som det kontosaldo eller -värde som ska anmälas. I fråga om ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal ska dess kontantvärde eller återköpsvärde meddelas. I fråga om kapital- eller skuldandelen är kapitalandelens saldo eller värde det värde som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har räknat för sådana syften som förutsätter fastställande av värdet med tätare frekvens. Beroende på situationen kan värdet vara till exempel andelens värde i samband med anskaffningen, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte i övrigt räknat saldot eller värdet på nytt av andra orsaker. När ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut fastställer kapitalandelen eller ett annat kontovärde, kan det använda ett annat värde som fastställs årligen och som avviker från värdet vid kalenderårets slut, om det i sin sedvanliga verksamhet inte fastställer kontots värde i slutet av kalenderåret. Förutsättningen är dock att det värde som används beskriver värdet på kontohavarens konto i slutet av kalenderåret. Till exempel en personalfond kan använda det årliga värdet på datum för fastställandet av värdet justerat enligt de ändringar som påverkar kontots värde och som skett före slutet av kalenderåret. Varje innehavare av ett gemensamt ägt konto påförs det totala saldot eller värdet för det gemensamt ägda kontot. Om ett konto avslutas, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anmäla att kontot har avslutats. Kontots avslutningssaldo eller avslutningsvärde behöver inte anmälas. Ett konto anses vara avslutat, om det utifrån bestämmelserna om finansiella institut har stängts eller i övrigt avslutats. I brist på uttryckliga bestämmelser anses kontot ha avslutats i enlighet med de ordinarie förfarandena hos det rapporteringsskyldiga finansiella institutet, vilka tillämpas konsekvent på alla konton som förs av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets skyldighet att anmäla vissa tilläggsuppgifter i fråga om ett depåkonto. I fråga om ett depåkonto ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet utöver de i 1 mom. avsedda upplysningarna anmäla totalt bruttobelopp för ränta, totalt bruttobelopp för utdelning och totalt bruttobelopp för annan inkomst som härrör från de tillgångar som förvaltas på kontot, och som i vart och ett av fallen betalats ut till eller krediterats kontot under ett kalenderår (1 punkten). Det finansiella institutet ska även anmäla total bruttoavkastning från försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar som har betalats ut till eller krediterats kontot under ett kalenderår under vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har agerat som förvaltare, mäklare, ombud eller annan form av företrädare för kontohavare (2 punkten). Med försäljning och inlösen avses i detta sammanhang försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar, oberoende av om ägaren

av dessa finansiella tillgångar är skattskyldig för denna försäljning eller inlösen eller om inkomsten är skattepliktig inkomst. Med total bruttoavkastning från försäljning eller inlösen avses det totala beloppet som fått av försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar. Om försäljningen sköts av en börsmäklare, avser de totala bruttointäkter som fått av försäljning eller inlösen det totala belopp som betalats till eller krediterats kontot för den som är berättigad till betalningen med tillägg för det belopp som inte betalas för att det tas ut som återbetalning för en limitkredit. Vid försäljningen av en räntebelagd skuldförbindelse innehåller de totala bruttointäkterna den ränta som eventuellt flutit in mellan räntebetalningsdagarna.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att när det gäller inlåningskonton anmäla tilläggsuppgifter utöver de upplysningar som avses i 1 mom. I fråga om ett inlåningskonto ska man anmäla det totala bruttobeloppet av räntor som betalats till eller krediterats kontot under kalenderåret.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att i fråga om sådan kapitalegendom som förvaltas i en investeringsenhet och som är ett juridiskt arrangemang, utöver de upplysningar som avses i 1 mom. dessutom anmäla roller utifrån vilka den rapporteringspliktige personen är innehavare av kapitalegendomen. Anmälningen av denna upplysning är ett nytt krav och baserar sig på de ändringar med motsvarande innehåll vilka gjorts i handräckningsdirektivet och CRS.

Paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett finansiellt institut att i fråga om andra konton än depåkonton och inlåningskonton, utöver de upplysningar som avses i 1 mom. även anmäla det totala bruttobelopp som under kalenderåret har betalats ut till eller har krediterats kontohavaren, för vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet står som garant för eller är gäldenär för, inklusive sammanlagt belopp för eventuella betalningar av inlösen som har gjorts till kontohavaren under kalenderåret. Sådana totala bruttobelopp är till exempel det totala beloppet av inlösenavgifter som betalats till kontohavaren under kalenderårets lopp och betalningar som gjorts till kontohavaren under kalenderårets lopp i enlighet med ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal.

Paragrafens 6 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att anmäla i vilken valuta varje belopp har anmälts. Upplysningarna ska anmälas i kontovalutan och de ändras inte för rapporteringen till exempel till euro eller US-dollar. Om kontots värde har anmälts i flera valutor, kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet rapportera upplysningarna i den valuta med vilken kontot administreras.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen punkterna A och B i avsnitt I i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna A och B i avsnitt I i uppdaterade CRS.

106 §. Undantag till de upplysningar som ska anmälas. Paragrafen innehåller bestämmelser om undantagen från skyldigheten enligt 2 § för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att anmäla upplysningar till Skatteförvaltningen. Enligt paragrafens 1 mom. behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i fråga om ett redan befintligt konto inte anmäla skatteregistreringsnummer eller födelsedatum för ett redan befintligt konto, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte har dessa upplysningar och det finansiella institutet inte behöver inhämta dessa med stöd av lagstiftningen i Finland eller en rättsakt av Europeiska unionen. Med ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts upplysningar avses en huvudfil som gäller kunden och elektroniskt sökbara upplysningar. Kundens huvudfil innehåller en primär datafil i vilken ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut administrerar upplysningar om en kontohavare, såsom kontohavarens kontaktuppgifter och de upplysningar som

förfarandena avseende förhindrande av penningtvätt eller kundkännedom förutsätter. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte har skatteregistreringsnummer och födelsedatum, ska det dock göra rimliga ansträngningar för att inhämta skatteregistreringsnummer och födelsedatum för redan befintliga konton före utgången av det kalenderår som följer på det år då redan befintliga konton har identifierats som rapporteringspliktiga konton (1 punkten) och alltid då det krävs att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet uppdaterar upplysningar om redan befintliga konton genom att iaktta de nationella förfaranden som gäller för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom (2 punkten). Momentets 2 punkt är ny och den baserar sig på ändringarna av motsvarande innehåll i handräckningsdirektivet och CRS. Med rimliga ansträngningar avses i detta sammanhang ett genuint försök av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att inhämta skatteregistreringsnumret och födelsetiden för kontohavaren av ett rapporteringspliktigt konto. Som rimliga ansträngningar betraktas till exempel försök av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att per post eller telefon kontakta kontohavaren och undersökning av elektroniskt sökbara upplysningar som administreras av en närstående enhet till ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i enlighet med reglerna om sammanläggning av kontosaldot enligt 102 §.

Enligt paragrafens 2 mom. behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, utan hinder av vad som bestäms i 105 § 1 mom. 2 och 3 punkten, inte anmäla skatteregistreringsnumret för en hemvistjurisdiktion eller person som inte har gett något skatteregistreringsnummer, om den relevanta jurisdiktionen inte gett något skatteregistreringsnummer eller om dess lagstiftning inte förutsätter insamling av de skatteregistreringsnummer som jurisdiktionen utfärdat. En rapporteringspliktig jurisdiktion anses inte ge något skatteregistreringsnummer, om jurisdiktionen inte ger identifieringsnummer för skattskyldiga eller i brist på sådana, upplysningar med en funktionell motsvarighet, eller om jurisdiktionen inte gett någon skatteregistreringsnummer till en viss fysisk person eller enhet. Det anses inte att en rapporteringspliktig jurisdiktion förutsätter inhämtande av skatteregistreringsnummer som den gett, om det är frivilligt för personerna att anmäla egna skatteregistreringsnummer. Om en kontohavare i en sådan situation anmält sitt skatteregistreringsnummer till det rapporteringsskyldiga finansiella institutet, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anmäla det till Skatteförvaltningen. I motsats till CRS innehåller handräckningsdirektivet inte något undantagande från anmälning av skatteregistreringsnumret i en situation där jurisdiktionen inte förutsätter att de skatteregistreringsnummer som de gett ska samlas in. Undantagandet ingår i den gällande lagstiftningen och anses även framöver vara ändamålsenlig för att precisera skyldigheten att anmäla skatteregistreringsnumret i de sällsynta situationer där det inte finns någon skyldighet att inhämta ett skatteregistreringsnummer.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om undantaget för skyldigheten enligt 105 § 1 mom. 2–3 punkten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att anmäla födelseorten för en kontohavare eller person med bestämmande inflytande. Födelseorten behöver inte anmälas, om lagstiftningen i Finland eller en rättsakt av Europeiska unionen vilken är i kraft eller har varit i kraft den 5 januari 2015 inte förutsätter att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte heller i någon annan situation inhämtar eller anmäler upplysningen om födelseort. Dessutom förutsätts att upplysningen om födelseort är tillgänglig i de elektroniskt sökbara upplysningar som det finansiella institutet administrerar. Med elektroniskt sökbara upplysningar avses upplysningar som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet administrerar för beskattningen i kundens huvudfil eller i motsvarande filer och som förvaras som en elektronisk databas.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om undantaget till skyldigheten enligt 105 § 2 mom. 2 punkten för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att anmäla bruttointäkter av försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar. Om det rapporteringsskyldiga finansiella

institutet inte bestämmer något annat i fråga om vilken som helst tydligt specificerade kontogrupp som helst, behöver det inte anmäla bruttointäkter som har fått av försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar till den del som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anmäler bruttointäkterna av sådan försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar i enlighet med lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. En person kan till exempel ha ett depåkonto i en centraliserad bytestjänst som är ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut. På kontot förvaras värdepapperstoken (security token), vars belopp varierar i och med anskaffningar och överlåtelser. Den centraliserade bytestjänsten ska årligen anmäla kontots saldo eller värde vid årets slut i enlighet med 3 kap. i denna lag. Den centraliserade bytestjänsten ska anmäla eventuella anskaffningar och överlåtelser av värdepapperstoken i egenskap av rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i enlighet med lagen om skyldighet för leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. I så fall ska den anmäla överlåtelser av värdepapperstoken med stöd av denna lag. Bestämmelsen är ny och den baserar sig på ändringarna av motsvarande innehåll i handräckningsdirektivet och CRS. Med bestämmelsen undviks att samma transaktioner anmäls två gånger till Skatteförvaltningen.

I fråga om innehåll motsvarar paragrafen i huvudsak punkterna C–F i avsnitt I i bilaga I till handräckningsdirektivet, vilka ändrats genom DAC8, och punkterna C–E och G i avsnitt I i uppdaterade CRS.

4 kap. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

107 §. Ikraftträdande och övergångsbestämmelse. Paragrafen innehåller bestämmelser om lagens ikraftträdande- och övergångsbestämmelser. Enligt paragrafens 1 mom. träder lagen i kraft den 1 januari 2026. Enligt artikel 2.1 i DAC8 ska medlemsstaterna tillämpa de bestämmelser som förutsätts för att iakttä direktivet från och med den 1 januari 2026.

Enligt 2 mom. i paragrafen börjar lagen tillämpas första gången på det kalenderår som börjar den 1 januari 2026.

Paragrafens 3 mom. är en övergångsbestämmelse som reglerar vilka bestämmelser som tillämpas på anmälningen och övriga skyldigheter i anknytning till de upplysningar som gäller kalenderåren före kalenderår 2026. De i denna proposition föreslagna bestämmelserna om de finansiella institutens anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och andra skyldigheter ingår med undantag för små avvikelser redan i den gällande lagstiftningen. På grund av detta leder den föreslagna lagändringen inte heller till större än ringa ändringar jämfört med de nuvarande skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut. Till den del som bestämmelser med ett innehåll som motsvarar de föreslagna bestämmelserna tillämpas redan med stöd av den nuvarande lagstiftningen, ändras situationen i praktiken inte. Endast bestämmelserna med nytt innehåll medför ändringar jämfört med den gällande situationen. Enligt momentet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag på anmälning av upplysningar som gäller kalenderåren före kalenderåret 2026 och fullgörandet av andra skyldigheter som gäller för rapporteringsskyldiga finansiella institut. I praktiken tillämpas till exempel på en årsanmälan som ska lämnas för år 2025 senast den 31 januari 2026 de bestämmelser som varit i kraft då den föreslagna lagen trädde i kraft. Bestämmelserna i den föreslagna lagen tillämpas på upplysningar som gäller kalenderår 2026 och senare kalenderår.

7.3 Lagen om beskattningsförfarande

17 b §. *Utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter med anledning av rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG.* Det föreslås att paragrafen upphävs eftersom den är obehövlig. Paragrafen har utfärdats som en del av det nationella genomförandet av DAC2. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för finansiella institut att lämna upplysningar till den del som personerna i anknytning till rapporteringspliktiga konton är rapporteringspliktiga personer i enlighet med DAC2. Paragrafen upphävs, eftersom de skyldigheter som ingår i den framöver föreskrivs i 17 c §, som ändras enligt förslaget i denna proposition och i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

17 c §. *Rapporteringsskyldiga finansiella instituts skyldighet att lämna uppgifter om finansiella konton.* Paragrafens ändras så att den framöver täcker skyldigheten att lämna uppgifter i nuvarande 17 b–17 d §. Den gällande paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för finansinstitut att lämna uppgifter till den del som rapporteringspliktiga personer i anknytning till rapporteringspliktiga konton har hemvist utanför Europeiska unionen. Paragrafen är en del av den lagstiftning som möjliggör CRS-upplysningsutbytet. Paragrafen innehåller framöver ett moment i stället för de nuvarande fyra momenten. Enligt paragrafen ska ett finansiellt institut enligt lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning iakttä skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom som anges i 2 kap. i den lagen och lämna in upplysningar om finansiella konton som anges i 3 kap. i den lagen till Skatteförvaltningen. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte alls haft rapporteringspliktiga konton för anmälningssåret, ska det lämna information om detta. Eftersom den nämnda lagen täcker de detaljerade skyldigheter som anknyter till de avtal som nämns i DAC2, CRS och 17 d §, är hänvisningen till den nämnda lagen tillräcklig. Förfarandena i anknytning till kringgående av skyldigheterna att utbyta upplysningar och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom i 2 mom. i den gällande paragrafen föreskrivs framöver i nya 28 a § i lagen om beskattningsförfarande. Framöver regleras registrerings- och förvaringsskyldigheterna för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i 31 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Det föreslås att 1 § 5 mom. i samma lag innehåller bestämmelser om bemyndigandet att utfärda bestämmelser för Skatteförvaltningen i gällande 4 mom. De föreslagna ändringarna ändrar i praktiken inte grunderna för den helhet som utgörs av skyldigheten att lämna uppgifter.

17 d §. *Avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om utbyte av upplysningar om finansiella konton.* Av samma orsak som för 17 b § upphävs paragrafen som en paragraf som inte behövs. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten att lämna upplysningar för finansiella institut till den del som upplysningar om finansiella konton omfattas av tillämpningsområdet för de avtal som Europeiska unionen ingått med Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om utbyte av upplysningar om finansiella konton mellan dessa stater och EU-staterna. Framöver föreskrivs de skyldigheter som ingår i paragrafen i 17 c §, som ändras enligt förslaget i och i den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

17 g §. *Rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänsters skyldighet att lämna uppgifter om rapporteringspliktiga transaktioner.* Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänsters att lämna uppgifter. Utöver lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av

kryptotillgångstjänster baserar sig paragrafen på punkt 1 i artikel 8 ad i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, enligt vilken en medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att kräva att rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster uppfyller de rapporteringskrav och genomför de förfaranden för kundkännedom och rapportering som fastställs i avsnitten II respektive III i bilaga VI och i motsvarande avsnitt V i CARF.

Enligt paragrafen ska en i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning avsedd rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster iaktta skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom 3 kap. i den lagen och de särskilda skyldigheter som anges i 5 kap. i den lagen. Därtill ska en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt 1 punkten till Skatteförvaltningen lämna in i 4 kap. i den nämnda lagen avsedda upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner eller uppgift om att inga rapporteringspliktiga transaktioner funnits. Enligt 2 punkten i paragrafen ska Skatteförvaltningen ges i 4 kap. i den nämnda lagen avsedda upplysningar om försäljning, annan överlåtelse och inkomsthändelser med avseende på rapporteringspliktiga kryptotillgångar vilka behövs för beräkning av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller annan inkomst som individuella användare av kryptotillgångar med hemvistjurisdiktion i Finland har fått, till den del dessa upplysningar innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, eller uppgift om att inga sådana händelser funnits. Med rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster avses uttryckligen en sådan aktör som uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i 2 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning och på vilken inget undantag som anknyter till fullgörandet av de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och rapporteringsskyldigheter som avses i 3 § tillämpas. En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har en skyldighet att lämna uppgifter till Finland även om den inte alls haft rapporteringspliktiga transaktioner under det föregående kalenderåret. Med denna så kallade nollanmälan intygar en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen att den iakttagit de krävda skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och att den inte överhuvudtaget haft rapporteringspliktiga transaktioner att anmäla under kalenderåret. Det samma gäller även för upplysningar som ska rapporteras i enlighet med 2 punkten och det är även motiverat till exempel för sådana situationer där en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster har endast enheter som är användare av kryptotillgångar som kunder. Således får Skatteförvaltningen i denna situation via en nollanmälan visshet om att en person med skyldighet att lämna upplysningar inte har upplysningar som ska anmälas i enlighet med 2 punkten.

På försummelse av skyldigheterna i paragrafen tillämpas bestämmelsen om en försummelseavgift i 22 a § i lagen. Det är möjligt att påföra en försummelseavgift för försummelse av de skyldigheter som föreskrivs exakt i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning till rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster enligt denna paragraf.

23 §. Granskningsrätt och skyldighet att visa upp uppgifter. Det föreslås att rubriken och dess 1 mom. preciseras, så att paragrafen tydligare redogör för att Skatteförvaltningen har rätt att granska och att den som har skyldighet att lämna upplysningar på uppmaning av Skatteförvaltningen har skyldighet att lägga fram alla dokument ur vilka de upplysningar som avses i 3 kap. kan vara tillgängliga och vilka behövs för att övervaka de anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter vilka föreskrivits i kapitlet. Den skyldighet att lägga fram uppgifter som enligt förslaget preciseras i paragrafen är bred, och en förutsättning för att använda den är inte att Skatteförvaltningen i förväg till exempel

utifrån namnet på en kund med en skyldighet att lämna upplysningar specificerar de kunder som har skyldighet att lämna upplysningar och vars dokument är behövliga för att övervaka de anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter vilka föreskrivits i kapitlet. Den föreslagna ändringen är av preciserande karaktär och den ändrar inte tillämpningsområdet för den gällande paragrafen.

I samband med de internationella skyldigheter som binder Finland, och i och med detta även Skatteförvaltningen i egenskap av behörig myndighet, har nya skyldigheter uppkommit, vilka inte direkt och omedelbart anknyter till den skattskyldiges egen beskattning, utan endast till de tjänster som erbjuds till en kund med skyldighet att lämna upplysningar eller till de upplysningar som dess kunder förvarar. På motsvarande sätt har nya anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter som Skatteförvaltningen är skyldig att övervaka föreskrivits för den som är skyldig att lämna upplysningar. Syftet med 23 § i lagen om beskattningsförfarande är att skapa en ram för att Skatteförvaltningen ska kunna granska utomstående och samla in material från dem för att övervaka de skyldigheter som omfattas av utomståendes skyldighet att lämna uppgifter. Till den del som Skatteförvaltningen har behov av att granska den egna beskattningen av en person med skyldighet att lämna uppgifter, ska 14 § om skattekontroll i lagen om beskattningsförfarande tillämpas. Skatteförvaltningen kan även dra nytta av 23 § i lagen om beskattningsförfarande vid granskningar av dem som har skyldighet att lämna uppgifter. I dessa granskningar kan Skatteförvaltningen framföra ett krav för en utomstående att granska upplysningarna på så sätt att de inte specificerar dessa personer eller samfund som behandlas i samband med granskningen. Dessa granskningar är dock noggrant riktade, motiverade och proportionella i förhållande till målen med granskningen. Granskningarna riktas och de handlingar som inkommit för granskning i och med dessa används endast för att övervaka de i 3 kap. föreskrivna anmälningsskyldigheterna, skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom eller övriga skyldigheterna. Till den del som de dokument som fåtts för granskning inte har lett till åtgärder, avslutas insynsrätten i det elektroniska systemet för en person med skyldighet att lämna uppgifter eller så returneras eller förstörs materialen. Dokumenten och anknutna uppgifter får behandlas endast av en sådan tjänsteman hos Skatteförvaltningen som har utsetts särskilt och fått tillstånd att utföra sådana uppgifter. Skatteförvaltningen har tekniska åtgärder och förfaranden i anknytning till behandlingen av dokument, med vilka ett högklassigt dataskydd garanteras på det tekniska planet.

Enligt gällande 23 § 1 mom. har Skatteförvaltningen rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur och som behövs för att övervaka att anmälningsskyldigheten, skyldigheten avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel iakttas. Utifrån bestämmelsen har Skatteförvaltningen rätt att granska utomstående och samla in material från dem för att övervaka de skyldigheter som anknyter till utomståendes skyldighet att lämna uppgifter. I regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem (RP 131/1995 rd) konstateras att granskningsrätten gäller för alla dem som enligt detta kapitel är skyldiga att lämna uppgifter och alla handlingar som en utomstående har i sin besittning och som kan innehålla sådana uppgifter som omfattas antingen av den allmänna eller den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter. Det 2 mom. som stiftades i samma samband gav skattestyrelsen rätt att ålägga den som inte trots en uppmaning gett de uppgifter som avses i kapitlet att fullgöra sina skyldigheter. I fråga om ifrågavarande 2 mom. konstateras i ovan nämnda regeringsproposition att om den som är skyldig att lämna uppgifter vägrar att lämna uppgifter som omfattas antingen av den allmänna eller särskilda skyldigheten, kan skattestyrelsen vid vite ålägga den att lämna uppgifterna. Ovan nämnda 2 mom. har upphävts genom lagen om ändring av lagen om beskattningsförfarande (565/2004). I regeringens proposition med förslag till ändring av vissa

skattelagar (RP 57/2004 rd) har detta motiverats med att bestämmelsen har tillämpats ytterst sällan och att vitesförfarandet inte heller kan tillämpas regelmässigt i syfte att säkerställa att den allmänna uppgiftsskyldigheten fullgörs. I samband med den aktuella lagändringen har man i lagen om beskattningsförfarande inkluderat en bestämmelse om påförande av en särskild försummelseavgift för sådana situationer där en person med skyldighet att lämna upplysningar försummar en allmän eller särskild skyldighet att lämna upplysningar.

23 a §. *Skyldighet för i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism avsedda rapporteringsskyldiga att lämna uppgifter.* Från paragrafen stryks hänvisningarna till 17 b och 17 d § i lagen om beskattningsförfarande, vilka föreslås att upphävas, och fogas en hänvisning till föreslagna 17 g i lagen om beskattningsförfarande. Utifrån den sist nämnda ändringen fogas rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och användare som ska rapporteras i egenskap av föremål för de skyldigheter och förfaranden för kundkännedom som anknyter till dessa till paragrafen som rapporteringsskyldiga enligt 1 kap. 2 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Uttrycket ”finska” stryks från ordalydelsen i paragrafen eftersom det blir onödigt då hänvisningarna till de relevanta paragraferna i lagen om beskattningsförfarande och via dessa till de relevanta speciallagarna kopplar skyldigheten att lämna upplysningar till skyldigheten att lämna upplysningar för finländare och för dem som rapporterar till Finland.

23 c §. *Särskild uppgiftsskyldighet för den uppgiftsskyldige.* Paragrafen ändras för att i stället för den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter för en leverantör av ett rapporteringspliktigt arrangemang täcka alla som har skyldighet att lämna uppgifter enligt 3 kap. I den paragraf som enligt förslaget ändras föreskrivs att en i detta kapitel avsedd uppgiftsskyldig på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av skattnummer, namn, adress, kontonummer, avtalsnummer, kundnummer, referensnummer, arrangemang eller någon annan motsvarande identifikation ska lämna in de uppgifter om förfaranden, dokument och andra uppgifter som den uppgiftsskyldige innehar eller kontrollerar samt andra uppgifter som behövs för att säkerställa att den uppgiftsskyldige har fullgjort anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel.

Enligt 23 § 1 mom. i den gällande lagen om beskattningsförfarande har Skatteförvaltningen rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur och som behövs för att övervaka att anmälningsskyldigheten, omsorgsplikten eller andra skyldigheter enligt detta kapitel iakttas. Utifrån bestämmelsen har Skatteförvaltningen rätt att granska utomstående och samla in material från dem för att övervaka de skyldigheter som anknyter till utomståendes skyldighet att lämna uppgifter. Vid granskningar enligt bestämmelsen framför Skatteförvaltningen ett krav för en utomstående att granska upplysningarna på så sätt att de inte specificerar dessa personer eller samfund som behandlas i samband med granskningen. I 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande finns det för närvarande inte någon bestämmelse om en särskild skyldighet att lämna uppgifter av samma karaktär som 19 §, där vilken som helst person med en skyldighet att lämna uppgifter på uppmaning av Skatteförvaltningen utifrån en specifikation ska lämna uppgifter för att säkerställa att personen med skyldighet att lämna uppgifter har fullgjort sina anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter. Bestämmelserna i 23 a § i lagen om beskattningsförfarande gäller endast skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga enligt lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism och bestämmelserna i 23 b § gäller för den särskilda skyldigheten att lämna uppgifter för en registrerad förvarare.

I och med ändringen finns det en bestämmelse som gäller för dem som har skyldighet att lämna uppgifter och som säkerställer att deras egna anmälningsskyldigheter, skyldigheter avseende

åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter fullgörs, via vilken Skatteförvaltningens kontroll kan riktas på endast en viss avgränsad persongrupp som specificerats redan i förväg. Till denna del skapas ett motsvarande par som redan finns för behandlingen av ett annat ärende som gäller beskattningen av en skattskyldig eller sökande av ändring i fråga om upplysningar som inhämtats från en utomstående mellan den särskilda skyldigheten för utomstående att lämna uppgifter enligt 19 § och jämförelseuppgiftsgranskningen enligt 21 §. På samma gång undviks att en ny särskild skyldighet att lämna uppgifter som gäller uttryckligen denna skyldighet att lämna uppgifter föreskrivs för varje nya skyldighet att lämna uppgifter som föreskrivs framöver. Till exempel har det inte funnits någon separat särskild skyldighet att lämna uppgifter om väsentliga åtgärder för en plattformssoperatör enligt 17 f §. Till den del som det varit behövligt för Skatteförvaltningen att säkerställa att en plattformssoperatör som rapporterar till Finland har fullgjort de skyldigheter som avses i 17 f §, har den haft tillgång endast till 23 §, som inte nödvändigtvis varit användningsduglig och tillräckligt avgränsad för riktade kontrollåtgärder.

Framöver gäller 23 c §, som enligt förslaget ändras, i princip för alla som har skyldighet att lämna uppgifter enligt 3 kap. med beaktande av följande begränsningar. Lagens 23 a § baserar sig på direktivet om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller skattemyndigheters tillgång till information för bekämpning av penningtvätt (EU) 2016/2258 och de nationella åtgärderna för att genomföra fjärde penningtvättsdirektivet och det lämpar sig endast för granskning av rapporteringsskyldiga enligt lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism i fråga om deras skyldighet att lämna uppgifter, varför det är behövligt att bibehålla denna bestämmelse. Till den del som föremålet för Skatteförvaltningens kontroll är en rapporteringsskyldig enligt lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, ska Skatteförvaltningen för det första använda 23 a §. Bestämmelserna är dock innehållsmässigt enhetliga. Avsikten är även att bibehålla 23 b § på grund av dess särskilda ställning och övriga upplysningar som avviker från skyldigheterna att lämna upplysningar.

28 a §. Kringgående av skyldigheten att lämna uppgifter. Paragrafen innehåller bestämmelser om kringgående av skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna uppgifter. På samma gång upphävs bestämmelserna om arrangemang för att kringgå rapporteringen i 17 c § 2 mom. i lagen om beskattningsförfarande och 5 c § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet, eftersom de är obehövliga. Syftet med den föreslagna paragrafen är att säkerställa att skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna upplysningar fullgörs och att skyldigheterna inte kringgås med olika arrangemang eller åtgärder som strider mot syftet med lagen om beskattningsförfarande, handräckningsdirektivet eller ett internationellt avtal. Gruppen av skyldiga att lämna uppgifter enligt den föreslagna paragrafen baserar sig på 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande och gäller alla skyldigheter att lämna upplysningar som avses i den. Således är det möjligt att föremålet för kringgåendet av skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna upplysningar kan vara såväl en sådan skyldighet med vilken man samlar in upplysningar för inhemska situationer som en sådan skyldighet via vilken man samlar in upplysningar för det internationella utbytet av upplysningar. På motsvarande sätt omfattar paragrafens tillämpningsområde alla de skyldigheter som föreskrivits att gälla för personer med skyldighet att lämna uppgifter enligt 3 kap. Till denna del är skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och anmälningsskyldigheterna i fokus, men även till exempel kringgående av registreringsskyldigheterna.

Det internationella automatiska utbytet av upplysningar innehåller ett krav på effektivt genomförande, enligt vilket staterna ska införa regler och administrativa förfaranden för att säkerställa ett effektivt genomförande och iakttagande av de fastställda förfarandena för kundkännedom och rapporteringsskyldigheterna. Till denna del förutsätter CRS och DAC2 fortfarande att man inför sådana regler som förhindrar finansiella institut, personer eller förmedlare att införa praxis för att kringgå förfarandena för utbyte av upplysningar och

förfarandena för kundkännedom. DAC7, CARF eller DAC8 innehåller inte någon motsvarande uttrycklig förutsättning. I kommentaren till CARF framhåvs, utöver bestämmelser om uteblivet fullgörande av skyldigheterna, uttryckligen en aktiv skyldighet att ingripa i arrangemang för kringgående som hotar rapporteringens effektivitet som en del av ett effektivt genomförande. Även om DAC7, CARF eller DAC8 inte uttryckligen förutsätter att bestämmelser som anknyter till förhindrande av kringgående av ovan nämnda rapportering införs, är de ett viktigt element för att fullgöra kravet på ett effektivt genomförande.

Bestämmelserna mot kringgående av skatt i lagen om beskattningsförfarande, främst 28 §, gäller verkställandet av den skattskyldiges egen beskattning, varför de inte kan tillämpas då det handlar om efterlevnaden av förfarandena för utbyte av upplysningar och förfaranden för kundkännedom för den som har skyldighet att lämna upplysningar. På grund av detta har bestämmelser om arrangemang för att kringgå rapportering inkluderats i såväl 17 c § 2 mom. och 5 c § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet. Dessa bestämmelser kan dock tillämpas endast på skyldigheten att lämna uppgifter för rapporteringsskyldiga finansiella institut. Efter att bestämmelserna trätt i kraft har flera nya skyldigheter som omfattas av den allmänna skyldigheten att lämna upplysningar för utomstående utfärdats, bland annat skyldigheten för en tjänsteleverantör att lämna upplysningar om rapporteringspliktiga arrangemang och skyldigheten för aktörer inom digital plattformsekonomi att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Utöver att de gällande bestämmelserna kan tillämpas endast på rapporteringsskyldiga finansiella institut, kan de inte heller tillämpas på kringgående av andra förfaranden än förfarandena för utbyte av upplysningar och förfarandena för kundkännedom. Till exempel skyldigheten för aktörer inom digital plattformsekonomi omfattar även registreringsskyldigheterna för en plattformssoperatör, vilka på samma sätt kan vara förknippade med praxis för att kringgå rapporteringen. Det är inte heller ändamålsenligt att kringgå skyldigheterna i anknytning till skyldigheten att lämna upplysningar endast för att säkerställa ett effektivt genomförande och iakttagande av de skyldigheter som gäller utbyte av upplysningar avseende Finland. Det är möjligt att kringgå rapporteringen i anknytning till den allmänna skyldigheten att lämna upplysningar för en utomstående även i sådana situationer där upplysningar samlas in endast för nationella behov.

Enligt paragrafens 1 mom. är den som planerar, marknadsför, organiserar, tillgängliggör eller genomför ett arrangemang i vilket ett av de huvudsakliga syftena är att undvika anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt 3 kap. skyldig att lämna upplysningar och skyldig att fullgöra dessa skyldigheter som om den riktiga formen hade använts i saken. Momentet tillämpas på situationer där en person inför förfaringssätt med vilka den i strid med syftet i 3 kap. strävar efter att undvika skyldigheten att lämna upplysningar, såsom genom att definitionen av ett finansiellt institut uppfylls. Det är möjligt att försöka kringgå rapporteringen till exempel med arrangemang vars syfte är att undvika att de förutsättningar som anknyter till definitionen av en person med skyldighet att lämna upplysningar uppfylls. Detta innebär till exempel sådana åtgärder med stöd av vilka formen på de tjänster som aktören tillhandahåller inte motsvarar deras innehåll eller aktören skapar en bild över att den inte är etablerad i Finland. Momentet tillämpas även på situationer där en person med skyldighet att lämna upplysningar är med i ett arrangemang där upplysningar om en person som anmäls ändras med konstgjorda arrangemang så att de inte behöver anmälas eller så att de anmäls felaktigt. En person med skyldighet att lämna upplysningar kan till exempel delta i sådana åtgärder där rätt skattestatus för en anmälningspliktig utomstående eller den verkliga anmälningspliktiga utomstående hemlighålls med konstgjorda arrangemang. En person med skyldighet att lämna upplysningar kan även vara med i sådana åtgärder där endast en del av de upplysningar som faktiskt hör till skyldigheten att lämna upplysningar rapporteras. Det kan till exempel handla om situationer där vissa summor, oberoende av om det handlar om kontots saldo i fråga om rapporteringsskyldiga finansiella

institut eller de sammanräknade överlåtelsepriserna för rapporteringspliktiga kryptotillgångar i fråga om rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster avsiktligt anmäls till för lågt belopp.

Enligt paragrafens 2 mom. ska den som har skyldighet att lämna upplysningar, när personen fullgör en skyldighet enligt 3 kap. upptäcker att en anmälningsskyldig utomstående genomför ett arrangemang enligt 1 mom. vilket leder till att upplysningar inte anmäls, anmäla upplysningarna som om den riktiga formen hade använts i saken. Paragrafens 2 mom. tillämpas på sådana situationer där skyldigheten att lämna upplysningar kringgås, i vilka den som har skyldighet att lämna upplysningar inte själv haft någon aktiv roll, utan upptäcker att en utomstående genomfört ett sådant arrangemang som avses i paragrafen då denne fullgör sina lagstadgade skyldigheter. Momentet tillämpas till exempel i en situation där ett finansiellt instituts kontohavare manipulerar saldot på sitt konto vid slutet av året för att undvika rapportering eller där ett finansiellt institut upptäcker att kontohavaren infört förfaranden med vilka den försöker undvika skyldigheter som gäller utbytet av upplysningar eller skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom i strid med syftet med lagen. Momentet innebär inte nya utredningsskyldigheter för den som har skyldighet att lämna upplysningar, utan anmälningsskyldigheten enligt momentet gäller för situationer där den som har skyldighet att lämna upplysningar i samband med fullgörandet av skyldigheterna enligt 3 kap. som en del av sin normala affärsverksamhet upptäcker att en anmälningsskyldig utomstående genomför ett arrangemang enligt 1 mom. Syftet med momentet är att utfärda bestämmelser om hur upplysningarna ska anmälas i sådana situationer. Kraven på effektivt genomförande i handräckningsdirektivet och de internationella avtalen förutsätter att jurisdiktionerna har bestämmelser som hindrar att även personer som omfattas av rapporteringen genomför arrangemang med vilka rapporteringen undviks eller kringgås. Enbart paragrafens 1 mom. räcker inte för att uppfylla detta krav.

I paragrafens 3 mom. preciseras att uttrycket arrangemang, i samband med att paragrafen tillämpas, avser vilka som helst förhållanden, åtgärder, transaktioner, avtal, förbindelser eller händelser. Syftet med arrangemanget ska vara att omfatta olika förfaranden vars syfte är att kringgå skyldigheterna att lämna upplysningar enligt 3 kap. Detta bidrar till att säkerställa att Finland uppfyller kravet på effektivt genomförande av handräckningsdirektivet och de internationella avtalen.

56 b §. Förlängd tidsfrist för rättelse av beskattningen. Från paragrafens 3 punkt stryks uttrycket ”vid annat än automatiskt utbyte av information” som i det internationella utbytet av upplysningar har inskränkt tillämpningsområdet för den förlängda tidsfristen för rättelse av beskattningen. Med den föreslagna ändringen säkerställs att Finland uppfyller kraven på ett effektivt genomförande och iakttagande av förfarandena för utbyte av upplysningar och förfarandena avseende åtgärder för kundkännedom vilka har sitt ursprung i direktivet och OECD:s standarder för utbyte av upplysningar, såsom CRS, DPI och CARF.

Det internationella utbytet av upplysningar har utvecklats efter att 3 punkten föreskrivits från utbyte av upplysningar som sker på begäran och på eget initiativ, det vill säga från spontant utbyte av upplysningar, i en riktning mot ett allt högre automatiskt utbyte av upplysningar. Finland utbyter för närvarande upplysningar automatiskt mellan olika jurisdiktioner till exempel i fråga om gränsöverskridande rapporteringspliktiga arrangemang och om rapporteringspliktiga säljare i anknytning till plattformsekonomi. Som en del av denna regeringsproposition genomförs följande upplysningsform för det automatiska utbytet av upplysningar, som gäller rapporteringspliktiga transaktioner som utförs via en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. I och med dessa ändringar har bedömningen i regeringens proposition med förslag till lagstiftning om reformering av beskattningsförfarandet och skatteuppbörden

(RP 29/2016 rd) om att det internationella utbytet av upplysningar eventuellt utvecklas i riktning mot ett automatiskt utbyte av upplysningar blivit verklighet. I samma regeringsproposition har det konstaterats att utvecklingsförloppet i praktiken kan leda till att tillämpningsområdet för bestämmelsen reduceras.

Upplysningar som gäller allmänt skattskyldiga i Finland och som fås via det internationella utbytet av upplysningar och de anknutna inkomsterna är i allmänhet skattepliktiga för mottagarna i Finland. Dessa är till exempel uthyrning av bostadslägenheter och affärslokaler via en plattform eller byte av kryptotillgångar till en officiella valuta. För dessa inkomster som uppkommer utomlands eller utlandsinkomster som bildas genom att använda utländska tjänsteleverantörer finns det en högre risk för att de inte deklarerats jämfört med sådana inkomster om vilka upplysningar fås via inhemska utomstående, eventuellt till och med ända fram till den förhandsifyllda skattedeklarationen. Inkomster som fås eller bildas från utlandet utnyttjas i aggressiv skatteplanering och kringgående av skatt. I typfallet är dessa även förknippade med olika arrangemang och skatteintressena kan vara stora i enskilda fall. Det är utmanande för Skatteförvaltningen att upptäcka dessa skatterisker och det är resurskrävande att bekämpa dessa. Det blir avsevärt svårare eller till och med omöjligt att ingripa i missbruk på grund av att utnyttjande av information som fås i det automatiska utbytet av upplysningar är förknippat med den begränsning som gäller omprövningstiden. Det automatiska utbytet av upplysningar avviker inte till denna del från det spontana utbytet av upplysningar och på grund av detta är det inte motiverat att försätta det automatiska utbytet av upplysningar i en annan ställning än övriga former av utbyte av upplysningar. Antalet inkomster och upplysningar som omfattas av det automatiska utbytet av upplysningar utvidgades kontinuerligt och på samma gång ökar deras betydelse.

Enligt handräckningsdirektivet ska bokföringen för dem som har skyldighet att lämna upplysningar, med tanke på uppnåendet av direktivets mål, vara tillgänglig högst så länge som behövs, men i varje fall i minst fem år. Utöver skyldigheten att förvara bokföringen för dem som har skyldighet att lämna upplysningar ska medlemsstaterna i och med handräckningsdirektivet, som ändrats genom DAC8, därtill förvara upplysningar som fås genom att använda det automatiska utbytet av upplysningar högst så länge som det är behövligt, men i varje fall åtminstone i fem år från det att tagits emot, så att direktivets mål kan uppnås. I och med handräckningsdirektivet, som ändrats genom DAC8, ska den behöriga myndigheten i varje medlemsstat därtill införa en effektiv mekanism som säkerställer användning av upplysningar som fås via rapporteringen eller utbytet av upplysningar. Detta nya krav kompletterar det krav som redan tidigare funnits i handräckningsdirektivet om att använda upplysningar som fås i enlighet med direktivet. Ett exempel på en effektiv mekanism är bland annat åtgärder relaterade till specialkontrollen. Medlemsstaterna ska införa regler och administrativa förfaranden för att säkerställa ett effektivt genomförande och iakttagande av ovan angivna förfaranden för utbyte av upplysningar. Som en följd av de sammantagna konsekvenserna av medlemsstaternas genomförandeåtgärder kommer Skatteförvaltningen i framtiden sannolikt att få ännu mer information än tidigare via det automatiska utbytet av upplysningar efter tidsschemat för det regelbundna utbytet av upplysningar.

På grund av avgränsningen i 56 b § 3 punkten i den gällande lagen om beskattningsförfarande kan Skatteförvaltningen i praktiken dra nytta av de upplysningar som fås via det automatiska utbytet av upplysningar i tre år från och med ingången av det år som följer på transaktionsåret i stället för det minimum på fem år som direktivet och de internationella avtalen förutsätter. På grund av detta finns det en risk att Finland inte anses ha någon möjlighet att effektivt dra nytta av de mottagna upplysningarna, eftersom de rättelsetider som hänför sig till de skattskyldiga som är föremål för upplysningarna vid tidpunkten för mottagande av upplysningar redan har gått ut eller håller på att gå ut på så sätt att Skatteförvaltningen inte har tillräckligt med tid att

analysera upplysningarna med tanke på hanteringen av skatterisker och därefter utnyttja dessa. Tillämpning av den staddeenliga omprövningstiden enligt 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande på upplysningar som fått via det automatiska utbytet av upplysningar medför utmaningar för Skatteförvaltningen åtminstone av följande praktiska orsaker. I en del av formerna för utbytet av upplysningar orsakar bestämmelserna om utbyte av upplysningar redan i sig att upplysningarna tas emot jämförelsevis sent. Till exempel ska upplysningar enligt direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG sändas inom sex månader från utgången av det skatteår under vilket upplysningarna blev tillgängliga för medlemsstaten. I praktiken innebär detta att upplysningarna kan fås för första gången först 18 månader efter utgången av skatteåret. Upplysningar som sänts redan en gång kan även rättas efter den överenskomna tidsfristen eller så sänds helt nya upplysningar efter den överenskomna tidsfristen. Dessa upplysningar omfattas fortfarande av det automatiska utbytet av upplysningar. Rättelse av upplysningarna eller sändning av nya upplysningar baserar sig ofta på att de som har skyldighet att lämna upplysningar har en skyldighet att förvara bokföringen och de behöriga myndigheterna har en skyldighet att övervaka de som har skyldighet att lämna upplysningar. Som en följd av dessa åtgärder som äger rum i en annan jurisdiktion och som är utom räckhåll för Skatteförvaltningens inflytande kan Skatteförvaltningen i efterskott, efter flera år, få meddelanden som gäller utbyte av upplysningar och som kan gälla även en stor mängd skattskyldiga och en avsevärd mängd upplysningar om dem. Den regelbundna rättelsetiden i anknytning till dessa upplysningar kan redan ha gått ut eller så hinner Skatteförvaltningen inte vidta åtgärder i anknytning till rättelse av beskattningen före tidpunkten i fråga. I bägge situationer kan risken för att inkomsten inte deklarerats bli verklighet. Dess orsak är i princip inte ett förfarande hos en partner i utbytet av upplysningar eller Skatteförvaltningen, utan den bestämmelse i den nationella lagstiftningen i Finland vilken reducerar tillämpningsområdet för rättelsetiden för beskattningen.

7.4 Lag om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet

1 §. Genomförande av direktivet. Paragrafen innehåller bestämmelser om genomförandet av handräckningsdirektivet. Till paragrafen fogades en hänvisning till DAC8, det vill säga till direktiv (EU) 2023/2226. De bestämmelser som hör till lagstiftningen i direktivet ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag. Med detta avses att direktivet används som tolkningskälla för dess genomförandelag, om inte något annat bestäms i genomförandelagen.

2 §. Tillämpningsområde. Till paragrafens fogas nya 12–14 punkten och 10 och 11 punkten ändras. I fråga om 10 punkten i paragrafen ändras paragrafens tillämpningsområde så att den beaktar ändringen i ingressen till punkt F.5 i avsnitt IV i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, i och med vilken en medlemsstat som engångsregistrerar en plattformsoperatör ska avföra den rapporteringsskyldiga plattformsoperatören från centralregistret. Före ändringen ska en medlemsstat som gjort en engångsregistrering begära att kommissionen avregistrerar den rapporteringsskyldiga plattformsoperatören. Centralregistret fungerar i praktiken och det har från första början fungerat så att en behörig tjänsteman i medlemsstaten själv avlägsnat plattformsoperatören från centralregistret. Om handräckningsdirektivet inte hade ändrats, hade direktivets punkt inte motsvarat centralregistrets funktion i praktiken. I och med ändringen ska Skatteförvaltningen avlägsna den rapporteringsskyldiga plattformsoperatören från centralregistret efter att registreringsföreskrifterna har gått ut. De situationer som anknyter till registreringar, såsom även registreringsföreskrifternas slut, har räknats upp i föreslagna 17 § i lagen om skyldighet för aktörer inom digital plattformsekonomi att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Paragrafens 11 punkt ändras genom att ändra punkten till ett

kommatecken på grund av den nya 12–14 punkten. I fråga om paragrafens 12 punkt ändras tillämpningsområdet för paragrafen genom att till det foga anmälningen av rapportering av rapporteringspliktiga personer av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till den behöriga myndigheten i en annan berörd medlemsstat i EU. Enligt 2 punkten i artikel 8 ad som fogats till handräkningsdirektivet genom DAC8 ska den behöriga myndigheten i den medlemsstat där rapporteringen gjorts i enlighet med punkt 1 i artikeln genom att använda det automatiska utbytet av upplysningar inom nio månader från kalenderårets slut lämna de upplysningar som direktivet förutsätter om en rapporteringspliktig person till kommissionens centralregister, i vilket upplysningarna registreras för att genomföra det automatiska utbytet av upplysningar. I och med artikel 21.5.3 i handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, ska kommissionen före den 31 december 2026 utveckla detta säkra centralregister för medlemsstaterna för det administrativa samarbetet i fråga om beskattning. Alla medlemsstaters behöriga myndigheter har tillgång till detta register, men endast till upplysningarna om sådana rapporteringspliktiga användare och rapporteringspliktiga användare vars hemvist finns i hemviststaten i fråga. Även kommissionen har tillgång till de uppgifter som införts i dessa register, men endast med de begränsningar som föreskrivits i handräkningsdirektivet och endast för att samla in statistik. Om kommissionen inte hinner införa detta krypterade centralregister före den bakre gränsen för att lämna upplysningar, genomförs det automatiska utbytet av upplysningar genom att använda artikel 21.1 i handräkningsdirektivet, det vill säga genom att använda CCN-nätet med elektroniska verktyg, och genom att iaktta de tillämpliga praktiska arrangemangen.

I fråga om 13 punkten i paragrafen fogas anmälning av ett specificerande identifieringsnummer som getts till en kryptotillgångsoperatör till de behöriga myndigheterna i alla EU-medlemsstater till paragrafens tillämpningsområde. Enligt punkt F.4 i avsnitt V i bilaga VI, vilken fogats till handräkningsdirektivet genom DAC8, ska den medlemsstat som gjort en engångsregistrering tilldela ett unikt identifieringsnummer till kryptotillgångsoperatören och anmäla det till de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater på elektronisk väg. När de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna får information om registreringen av en kryptotillgångsoperatör i en medlemsstat, behöver de inte förutsätta att denna kryptotillgångsoperatör registreras på nytt i en annan medlemsstat.

I fråga om 14 punkten ändras paragrafens tillämpningsområde genom att till det foga en skyldighet för Skatteförvaltningen att avföra en kryptotillgångsoperatör från registret över kryptotillgångsoperatörer efter att registreringsförutsättningarna upphört att gälla och även att underrätta kommissionen om sådana kryptotillgångsoperatörer som har rapporteringspliktiga användare med hemvist i Europeiska unionen, men som inte är införda i registret för den behöriga myndigheten i någon medlemsstat. Avförande av en kryptotillgångsoperatör från registret över kryptotillgångsoperatörer baserar sig på punkt F.4 i avsnitt V i bilaga VI, vilken fogats till handräkningsdirektivet genom DAC8. De situationer som anknyter till registreringen av kryptotillgångsoperatörer, såsom även registreringsförutsättningarnas slut, har räknats upp i föreslagna 51 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Såväl det register över kryptotillgångsoperatörer som administreras av Skatteförvaltningen som kommissionens register över kryptotillgångsoperatörer ska vara så uppdaterade som möjligt, så att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna ur kommissionens register över kryptotillgångsoperatörer ska kunna granska till vilken del en kryptotillgångsoperatör redan registrerat sig eller överhuvudtaget inte registrerat sig i en annan medlemsstat.

Enligt punkt F.6 i avsnitt V i bilaga VI till handräkningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8, ska varje medlemsstat genast underrätta kommissionen om alla kryptotillgångsoperatörer i den mening som avses i avsnitt IV punkt B.2 som har

rapporteringspliktiga användare bosatta i unionen utan att ha registrerat sig enligt denna punkt. I samma punkt föreskrivs vidare att om en rapporteringsskyldig kryptotillgångsoperatör inte fullgör registreringsskyldigheten eller har fått sin registrering återkallad i enlighet med punkt F.7 i detta avsnitt, ska medlemsstaterna utan att det påverkar tillämpningen av artikel 25a vidta ändamålsenliga, proportionella och avskräckande åtgärder för att säkerställa efterlevnad inom sina jurisdiktioner. Enligt punkt F.6 i avsnitt V i bilaga VI till handräckningsdirektivet, vilken fogats genom DAC8, ska medlemsstaterna också sträva efter att samordna sina åtgärder för säkerställande av efterlevnad, inbegripet att, som en sista utväg, hindra en rapporteringsskyldig kryptotillgångsoperatör från att bedriva verksamhet inom unionen. Skyldigheten och likaså rätten att anmäla de kryptotillgångsoperatörer som avses i bestämmelsen har inte avgränsats till sådana kryptotillgångsoperatörer som har skyldighet att anmäla sig till de register som förs av Skatteförvaltningen eller som har någon territoriell anknytning uttryckligen till Finland. Den enda förutsättningen är att kryptotillgångsoperatören uppfyller definitionen av en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och den har rapporteringspliktiga användare med hemvist uttryckligen i unionen. I fråga om fastställandet av hemviststaten för en kryptotillgångsoperatörs användare av kryptotillgångar är det tillräckligt att den behöriga myndigheten upptäckt att kryptotillgångsoperatören har sådana rapporteringspliktiga användare, vars hemvist hänvisar till en koppling till unionen.

3 §. *Samarbetsformer.* I paragrafen uppräknas alla samarbetsformer enligt handräckningsdirektivet. Paragrafens 9 punkt ändras genom att ändra punkten till ett kommatecken på grund av den nya 10 punkten. Till paragrafen fogas en ny 10 punkt, enligt vilken lämnande av upplysningar genom automatiskt utbyte av upplysningar om rapporteringspliktiga personer som rapporteras av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster ses som en form av samarbete mellan medlemsstaterna. Detta föreskrivs i punkt 2 i artikel 8 ad i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8.

5 §. *Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av automatiskt utbyte av upplysningar.* Paragrafens 6 punkt ändras genom att ändra punkten till ett kommatecken på grund av den nya 7 punkten. Till de inkomst- och kapitalslag som omfattas av det automatiska utbytet av upplysningar i paragrafen fogas till 7 punkten inkomster av utdelning som betalats till ett annat konto än ett inlåningskonto, vilka i enlighet med artikel 5 eller 6 i rådets direktiv 2011/96/EU om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater är inkomster från utdelning som är undantagen samfundsskatt. De inkomst- och kapitalinkomstslag som ingår i paragrafen och artikel 8.1 i handräckningsdirektivet före direktivändringen är inkomster från anställning, styrelsearvoden, vissa livförsäkringsprodukter, som inte omfattas av andra unionsrättsakter om utbyte av upplysningar och andra liknande åtgärder, pensioner, ägande av och inkomster från fast egendom samt royaltier.

5 a §. *Skyldigheter för finansiella institut i fråga om rapportering av upplysningar om finansiella konton.* Det föreslås att paragrafen upphävs eftersom den blir obehövlig, då de bestämmelser som ingår i den framöver, i enlighet med förslaget i denna proposition, ingår i 85 och 103 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. Det är ändamålsenligt att de skyldigheter som avses i 5 a § framöver är en del av lagen, som innehåller omfattande bestämmelser om skyldigheterna för rapporteringsskyldiga finansiella institut.

5 c §. *Kringgående av bestämmelserna om rapportering av upplysningar om finansiella konton.* Paragrafen upphävs som en onödig paragraf, eftersom de bestämmelser som ingår i den i enlighet med förslaget i denna proposition utfärdas i 28 a § i lagen om beskattningsförfarande.

5 d §. *Rapportering av upplysningar om finansiella konton vid tillämpningen av avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton.* Det föreslås att paragrafen reglerar att de bestämmelser som ingår i lagens 5 a–5 c § ska iakttas även på de avtal som Europeiska unionen ingått med Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om automatiskt utbyte av upplysning om finansiella konton för att förbättra efterlevnaden av de internationella skattereglerna. Eftersom 5 a och 5 c § upphävs, stryks omnämmandet av efterlevnaden av de bestämmelser som ingår i dessa.

5 g §. *Skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i fråga om rapportering om rapporteringspliktiga personer.* I paragrafens föreskrivs att bestämmelser om i handräckningsdirektivet avsedda rapporteringspliktiga personer och rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster finns i lagen om beskattningsförfarande och i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

7.5 Lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning

1 §. *Lagens tillämpningsområde.* Hänvisningen till 17 a–17 d § i lagen om beskattningsförfarande i 3 mom. 1 punkten i paragrafen ändras till en hänvisning till 17 a eller 17 c § i lagen i fråga. Ändringen beror på att 17 b och 17 d § i lagen om beskattningsförfarande upphävs. Ändringen har inte konsekvenser i praktiken, eftersom bestämmelserna i 17 b och 17 d §, vilka upphävs, framöver ingår i 17 c §.

4 §. *Upplysningar som ska lämnas.* Paragrafens 3 punkt ändras för att fullgöra skyldigheterna avseende utbytet av upplysningar, vilka ställs i punkt 14 a i artikel 8 ab i handräckningsdirektivet, vilken ändrats genom DAC8. Paragrafen innehåller bestämmelser om de upplysningar som ska lämnas om ett rapporteringspliktigt arrangemang till Skatteförvaltningen. Paragrafens 3 punkt ålägger att anmäla ett sammandrag av innehållet i ett rapporteringspliktigt arrangemang. Enligt den gällande 3 punkten ska man anmäla en sammanfattning av innehållet i det rapporteringspliktiga arrangemanget, en eventuell benämning som allmänt används för arrangemanget och en allmän beskrivning i abstrakta termer av relevant affärsverksamhet eller relevanta arrangemang. Även framöver ska en allmän beskrivning av rapporteringspliktiga arrangemang anmälas. Därtill ska andra upplysningar som beskriver en eftersträvad eller eventuellt uppnådd skattefördel anmälas som ny information. Detta tillägg hänför sig till DAC8, vars ändrade punkt 14 a i artikel 8 ab förutsätter att den behöriga myndigheten i en medlemsstat genomför utbyte av upplysningar med den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat även avseende alla andra upplysningar, som kan vara till hjälp då en behörig myndighet bedömer en eventuell skatterisk. Den eftersträvide skattefördelen beskriver i typfallet den eventuella skatterisken. Den gällande lagen förutsätter att tjänsteleverantörerna fastställer skattefördelen till exempel i samband med den huvudsakliga vinningen. På samma sätt som i den gällande 3 punkten i paragrafen, får den allmänna beskrivningen och framöver inte heller de övriga upplysningarna dock inte leda till att ett förfarande som gäller företags-, närings- eller yrkeshemligheten röjs eller att sådana upplysningar som strider mot den allmänna ordningen röjs. Det är ändamålsenligt att Skatteförvaltningen ger preciserade anvisningar om innehållet i de övriga upplysningar. Punkten förblir till andra delar oförändrad.

6 §. *Undantag för tjänsteleverantörer från skyldigheten att lämna upplysningar.* Paragrafens 2 punkt ändras så att den innehållsmässigt överensstämmer med 5 punkten i artikel 8 ab i handräckningsdirektivet vilken ändrats genom DAC8. I denna punkt ges dock varje medlemsstat en möjlighet att vidta behövliga åtgärder, med vilka tjänsteleverantörerna ges rätt

att låta bli att lämna upplysningar om gränsöverskridande arrangemang, om rapporteringsskyldigheten kränker rättsliga yrkesmässiga privilegier enligt den nationella lagstiftningen i den aktuella medlemsstaten. I sådana situationer ska varje medlemsstat genomföra behövliga åtgärder med vilka tjänsteleverantörerna åläggs att utan dröjsmål meddela rapporteringsskyldigheterna till en annan tjänsteleverantör eller om det inte finns någon annan tjänsteleverantör, till den berörda skattskyldige. Före direktivändringen skulle en tjänsteleverantör anmäla rapporteringsskyldigheterna till den andra tjänsteleverantören eller den berörda skattskyldige oberoende av om denna var en klient eller ej hos tjänsteleverantören. Momentet motsvarar innehållsmässigt denna punkt i direktivet. I och med direktivändringen begränsades skyldigheten för en tjänsteleverantör som undantagits rapporteringsskyldigheterna att anmäla rapporteringsskyldigheterna till andra tjänsteleverantörer eller de berörda skattskyldiga till de tjänsteleverantörer och berörda skattskyldiga som är kunder hos en tjänsteleverantör som undantagits rapporteringsskyldigheterna. Ändringen av direktivet är en följd av EU-domstolens dom C-694/20 Orde van Vlaamse Balies m.fl. Det föreslås att momentet ändras innehållsmässigt för att överensstämja med ändringen av direktivet. Momentet förblir till andra delar oförändrat.

20 §. *Indicier i anknytning till det automatiska utbytet av upplysningar.* Paragrafens hänvisning till 17 a–17 d § i lagen om beskattningsförfarande ändras till en hänvisning till 17 a och 17 c § i lagen i fråga. Ändringen beror på att 17 b och 17 d § i lagen om beskattningsförfarande upphävs. Ändringen har inte konsekvenser i praktiken, eftersom bestämmelserna i 17 b och 17 d §, vilka upphävs enligt förslaget, framöver ingår i 17 c §.

7.6 Inkomstskattelagen

47 §. *Särskilda stadganden om uträkning av anskaffningsutgiften för egendom.* Inkomstskattelagens 47 § 4 mom. ändras för att beakta den föreslagna nationella utvidgning som gäller skyldigheten att lämna uppgifter för rapporteringspliktiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och i synnerhet de behövliga upplysningarna för att räkna överlåtelsevinst- och -förlust av rapporteringspliktiga kryptotillgångar.

Det finns inte någon uttrycklig bestämmelse om överlåtelseordningen för egendom i fråga om kryptotillgångar (tidigare virtuella valutor). I beskattningspraxis har den fifo-princip som framgår av 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen tillämpats på överlåtelse av virtuella valutor. Denna fifo-princip har ingått i Skatteförvaltningens detaljerade anvisning redan från år 2013. HFD ansåg i sitt årsboksavgörande HFD:2024:123 att A trots ordalydelsen i 47 § 4 mom. i inkomstskattelagen ska anses överlåta kryptovalutan Bitcoin i den ordning som den fåtts, såvida A inte visade något annat.

Även om rättsläget är klart i och med HFD:s beslut, är det på grund av den beräkning av överlåtelsevinst som görs av de som har skyldighet att lämna uppgifter och det jämlika bemötandet av skattskyldiga behövligt att ändra ordalydelsen i bestämmelsen för att överensstämja med det som nämns i Skatteförvaltningens anvisning och HFD:s årsboksavgörande. Det föreslås att uttrycket kryptotillgångar används i paragrafen i stället för rapporteringspliktiga kryptotillgångar, eftersom det sist nämnda handlar om en avgränsning som gjorts för skyldigheten att lämna uppgifter för beskattningen. Bestämmelsens syfte är inte att på samma gång avgränsa kretsen för anmälningen på eget initiativ för de skattskyldiga mellan olika kryptotillgångar. Med kryptotillgångar avses kryptotillgångar enligt förordningen om marknader för kryptotillgångar.

8 Bestämmelser på lägre nivå än lag

Enligt 1 § 4 mom. i lagförslag 1 får Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna i 2 kap. och av skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom enligt 3 kap., om i 4 kap. avsedda upplysningar som ska lämnas och om i 5 kap. avsedda särskilda skyldigheter, eller begränsa de upplysningar som ska lämnas om överlåtelser av kryptotillgångar och inkomsthändelser enligt 48 §. Enligt 1 kap. 1 § 5 mom. i lagförslag 2 får Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna enligt 1 kap. i den nämnda lagen och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap. i den lagen samt om de upplysningar som ska lämnas enligt 3 kap. i den lagen.

Grundlagsenligheten i det föreslagna bemyndigandet att meddela föreskrifter har bedömts i avsnitt 12 i propositionen.

9 Ikraftträdande

Det föreslås att lagarna träder i kraft den 1 januari 2026.

10 Verkställighet och uppföljning

Propositionen har en koppling till genomförandet av ändringen av handräckningsdirektivet och finansministeriet ansvarar för att notifiera Europeiska kommissionen om regleringen för att genomföra direktivet och sekretariatet för organet för koordinering av avtal om att förutsättningarna för ändringarna av OECD:s regelverk för rapportering av kryptotillgångar och standarden för utbytet av upplysningar om finansiella konton är uppfyllda.

Rapporteringskyldigheten för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster, vilken omfattas av tillämpningsområdet, och utbytet av upplysningar om rapporteringspliktiga personer mellan medlemsstaterna och jurisdiktionerna hör till finansministeriets beredningsansvar och finansministeriet följer lagens funktion. Det motsvarande beredningsansvaret för finansministeriet och uppföljningen av lagens funktion gäller även rapporteringsskyldigheten för finansiella institut och utbytet av upplysningar om rapporteringspliktiga konton.

11 Förhållande till andra propositioner

11.1 Samband med andra propositioner

Propositionen anknyter till finansministeriets anhängiga lagstiftningsprojekt VM063:00/2025 Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet. Regeringen avser lämna regeringspropositionen i anknytning till projektet till riksdagen hösten 2025. Genom förordningen genomförs den senaste ändringen av handräckningsdirektivet (EU) 2025/872, det vill säga det så kallade DAC9-direktivet. I bägge propositioner föreslås att 1–3 § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet ändras.

12 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

I samband med beredningen av propositionen har det ansetts vara behövligt att bedöma vissa förslag som ingår i propositionen även med tanke på 10 och 80 § i grundlagen. Motiveringarna till bedömningen beskrivs nedan.

Dataskydd

Bestämmelser om skydd för personuppgifter finns i Europeiska unionens primärrätt i artikel 16 i EUF-fördraget. Enligt artikel 16.1 har var och en rätt till skydd för de personuppgifter som rör honom eller henne. Enligt artikel 16.2 ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet fastställa bestämmelser om skydd för enskilda personer när det gäller behandling av personuppgifter hos unionens institutioner, organ och byråer och i medlemsstaterna, när dessa utövar verksamhet som omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, samt om den fria rörligheten för sådana uppgifter.

Europaparlamentets och rådets förordning om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (EU) 2016/679, General Data Protection Regulation, GDPR (den allmänna dataskyddsförordningen), trädde i kraft den 24 maj 2016 och började tillämpas den 25 maj 2018, varefter förordningen har tillämpats i alla medlemsstater i unionen. Genom den allmänna dataskyddsförordningen upphävdes personuppgiftsdirektivet från år 1995. Utgångspunkten är att den allmänna dataskyddsförordningen tillämpas på all behandling av personuppgifter. Även dataskyddslagen (1050/2018), med vilken den allmänna dataskyddsförordningen och den nationella tillämpningen av den preciseras och kompletteras, blir tillämplig.

Tillämpningsområdet för den allmänna dataskyddsförordningen är brett och den tillämpas på helt eller delvis automatisk behandling av personuppgifter. Om personuppgifter behandlas i någon annan än automatisk form, är det avgörande för tillämpningen av förordningen om uppgifterna bildar ett register eller om avsikten är att bilda ett register eller en del av ett sådant utifrån dessa. Förordningen tillämpas inom den privata och offentliga sektorn.

Centrala principer för behandling av personuppgifter är principen om ändamålsbegränsning, principen om uppgiftsminimering, principen om korrekthet, laglighet och öppenhet, principen om lagringsminimering och principen om integritet och konfidentialitet. Med ändamålsbegränsning avses att personuppgifterna ska samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål och inte senare behandlas på ett sätt som är oförenligt med dessa ändamål. Enligt principen om uppgiftsminimering ska de uppgifter som samlas in vara adekvata och relevanta och stå i proportion till behandlingsändamålet. Personuppgifter får således inte samlas in endast för det syftet att användningen av dem kunde visa sig vara nyttig i framtiden. Principen om uppgifternas korrekthet innebär att den personuppgiftsansvariga ska se till att uppgifterna är korrekta. Inexakta och felaktiga uppgifter ska rättas eller avlägsnas utan dröjsmål.

De upplysningar som föreslagits i denna proposition att anmälas av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till Skatteförvaltningen innehåller personuppgifter enligt den allmänna dataskyddsförordningen. Sådana upplysningar är upplysningar som gäller rapporteringspliktiga användare eller rapporteringspliktiga personer, inbegripet namn, födelseår och -ort, adress, skatteregistreringsnummer och identifieringstjänstens kod. Dessa personer kan vara såväl fysiska personer som juridiska personer. Även en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan vara en fysisk person. De leverantörer av kryptotillgångstjänster som rapporterar till Finland anmäler upplysningar till Skatteförvaltningen för skattekontrollen och för att sändas till andra medlemsstater, kvalificerade jurisdiktioner och kommissionen. Skatteförvaltningen tar emot motsvarande upplysningar om skattskyldiga med hemvist i Finland från andra jurisdiktioner.

I motsats till den föreslagna skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster ingick bestämmelserna om skyldigheten att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster redan i de bestämmelser på lagnivå som trädde i kraft åren 2016 och 2017. De egentliga innehållsmässiga ändringarna som föreslagits i propositionen medför inte nya persongrupper eller personupplysningar till kretsen av personuppgifter som de rapporteringsskyldiga finansiella instituten anmäler till Skatteförvaltningen, utan de förblir oförändrade. Såväl den gällande lagstiftningen som de bestämmelser som föreslagits i denna proposition innehåller en skyldighet för ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut att till Skatteförvaltningen anmäla upplysningar som omfattar personuppgifter enligt den allmänna dataskyddsförordningen. Sådana upplysningar är upplysningar som gäller rapporteringspliktiga personer, inbegripet namn, födelse- och -ort, adress, skatteregistreringsnummer och identifieringstjänstens kod. De rapporteringspliktiga personerna kan vara såväl fysiska personer som juridiska personer. De finländska finansiella instituten anmäler upplysningar till Skatteförvaltningen för skattekontrollen och för att sändas till andra medlemsstater, deltagande jurisdiktioner och kommissionen.

De föreslagna lagarna om skyldighet att lämna upplysningar för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och rapporteringsskyldiga finansiella institut innehåller på ett sätt som uppfyller kraven i grundlagen (GrUU 17/2016, s. 5–6) en förteckning över de upplysningar som behövs för beskattningen och som ska anmälas till Skatteförvaltningen. De upplysningar som ska anmälas är upplysningar som anknyter till affärsverksamheten hos den som har skyldighet att lämna upplysningar och de innehåller även upplysningar som gäller kundernas privatliv. Med stöd av 22 § 4 mom. i lagen om beskattningsförfarande ska uppgifterna lämnas trots sekretessbestämmelserna och övriga begränsningar att få uppgifter. Denna bestämmelse ansågs vara behövlig i det skede då lagen stiftades för att säkerställa tillgång till sekretessbelagda upplysningar med tanke på beskattningen (RP 57/2004 rd).

I artikel 9 i den allmänna dataskyddsförordningen finns det bestämmelser om behandling av särskilda kategorier av personuppgifter. Känsliga uppgifter hör till de särskilda kategorierna av personuppgifter. Enligt huvudregeln i punkt 1 i artikeln är det förbjudet att behandla känsliga uppgifter. De upplysningar som anmäls i årsanmälningarna av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och rapporteringsskyldiga finansiella institut innehåller inte känsliga uppgifter enligt artikel 9 i den allmänna dataskyddsförordningen.

Insamlingen av uppgifter om kontohavare hos finansiella institut och användare av kryptotillgångar hos leverantörer av kryptotillgångstjänster hänför sig till kravet om effektivt genomförande av handräkningsdirektivet, CRS och CARF. Finland ska som en del av det effektiva genomförandet säkerställa att de finansiella instituten och leverantörerna av kryptotillgångstjänster har undersökt och identifierat alla sina kunder korrekt och att upplysningar om alla rapporteringspliktiga personer har sänds till de relevanta staterna. I DAC2 och CRS ska de finländska finansiella instituten såväl enligt den gällande som den föreslagna lagen rapportera upplysningar om deras kontohavare till Skatteförvaltningen, med undantag för de kontohavare vars hemviststat uteslutande är Finland eller Förenta staterna. Genom denna avgränsning har man fastställt att årsanmälan omfattar endast de kontohavare och upplysningar som behövs för att uppfylla Finlands internationella åtaganden. Avgränsningen har ansetts vara möjlig, eftersom personer från Förenta staterna omfattas av utbytet av FATCA-upplysningar mellan Finland och Förenta staterna och kontrollen i fråga om allmänt skattskyldiga i Finland kan genomföras utifrån de upplysningar som Skatteförvaltningen fått i övrigt. I fråga om DAC2 och CRS är det möjligt att på det nationella planet säkerställa att undersökningen och identifieringen av de finansiella institutens kunder har utförts korrekt. I fråga om DAC8 och CARF ska i Finlands rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till

Skatteförvaltningen rapportera uppgifter om sina användare av kryptotillgångar, oberoende av användarens hemviststat. I fråga om hemviststaten för användarna av kryptotillgångar är det inte möjligt att göra någon sådan liknande avgränsning som gjorts i DAC2 och CRS, eftersom DAC8 ålägger en till Finland rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att rapportera uppgifter till Skatteförvaltningen även i fråga om användare av kryptotillgångar med hemvist i Finland och eftersom Finland och Förenta staterna inte ingått något bilateralt avtal av samma typ som utbytet av uppgifter inom ramen för FATCA. Utifrån den föreslagna lagen är det i fråga om DAC8 och CARF på det nationella planet möjligt att säkerställa att undersökningen och identifieringen av kunder hos leverantörerna av kryptotillgångstjänster har utförts korrekt.

Ett möjligt förfarande för att säkerställa att de finansiella instituten och leverantörerna av kryptotillgångstjänster undersöker och identifierar sina kunder på ett korrekt sätt är att Skatteförvaltningen årligen övervakar att de finansiella instituten och leverantörerna av kryptotillgångstjänster har genomfört rapporteringen på korrekt sätt. I kontrollen ska särskild uppmärksamhet riktas på fall med hög risk. På det internationella planet har det observerats att en potentiellt hög risk utgörs av personer med hemvist i en annan än en avtalsstat eller i en sådan avtalsstat, som inte ansett att det är behövligt att ta emot uppgifter. För att fullgöra kravet på effektivt genomförande ska Skatteförvaltningen säkerställa att rapporteringen inte kringgås och att utbytet av uppgifter till personens rätta hemviststat undviks på grund av en felaktig uppgift om personens hemviststat. Ett annat alternativ för förfarandet är att Skatteförvaltningen regelbundet kräver att den som har skyldighet att lämna uppgifter lägger fram motsvarande uppgifter för granskning eller att uppgifterna om kontohavare med hög risk sänds till Skatteförvaltningen utifrån en uppmaning enligt 23 a § i lagen om beskattningsförfarande. Denna bestämmelse är i princip inte avsedd för regelbundet, årligen återkommande överlämnande av uppgifter, utan det är motiverat att utfärda exakta bestämmelser om det regelbundna uppgiftsinnehåll som behövs för beskattningen.

Skatteförvaltningen ska i varje fall få uppgifter om sådana kontohavare och användare av kryptotillgångar vilka de finansiella instituten och leverantörerna av kryptotillgångstjänster har identifierat, vilka inte sänds som en del av det automatiska utbytet av uppgifter för att fullgöra direktivets och internationella skyldigheter. De stater till vilka Finland inte sänder uppgifter kan inte säkerställa riktigheten för den uppgift om hemviststaten för en kontohavare eller användare av kryptotillgångar vilken ett finansiellt institut eller en leverantör av kryptotillgångstjänster anmält till Skatteförvaltningen. På grund av detta ansvarar inkom skattemyndigheten i den stat där ett finansiellt institut och en leverantör av kryptotillgångstjänster är etablerad, det vill säga Skatteförvaltningen, för att uppgiften om hemviststaten för en kontohavare eller användare av kryptotillgångar är korrekt. Utbytet av uppgifter enligt DAC2 och CRS omfattar över 100 stater och andra jurisdiktioner och personer med skatterättslig hemvist i dessa kan i typfallet ha finansiella konton i Finland. Antalet kontohavare från en annan än en avtalsstat har observerats vara relativt lågt i DAC2 och CRS. Över 70 stater och andra jurisdiktioner har förbundit sig till utbytet av uppgifter enligt DAC8 och CARF och personer med skatterättslig hemvist i dessa kan i typfallet vara användare hos en finländsk rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster. På ett sätt som motsvarar DAC2 och CRS, kan även antalet användare av kryptotillgångar från andra än avtalsstater vara relativt lågt på grund av kryptotillgångarnas gränsoverskridande karaktär. Insamlingen av uppgifter om kontohavare och användare av kryptotillgångar i den omfattning som föreslås i propositionen ska utifrån ovan beskrivna grunder anses vara behövlig för beskattningen och uppfylla kraven i grundlagen och den allmänna dataskyddsförordningen.

Artikel 6 i den allmänna dataskyddsförordningen och 4 § i dataskyddslagen innehåller bestämmelser om rättsgrunden för behandlingen av personuppgifter. Den rättsliga grunden för

behandlingen av upplysningar om kryptotillgångar och finansiella konton, vilka i denna proposition föreslås bli rapporteringspliktiga, utgörs av artikel 6.1 c i den allmänna dataskyddsförordningen, enligt vilken behandlingen är lagenlig, om den är nödvändig för att fullgöra en lagstadgad skyldighet för den personuppgiftsansvarige. Enligt artikel 6.3 a och 6.3 b i den allmänna dataskyddsförordningen ska den grund för behandlingen som avses i artikel 6.1 c fastställas antingen i unionsrätten eller i den lagstiftning som tillämpas i den personuppgiftsansvariges medlemsstat. Behandlingen av personuppgifter behövs för att fullgöra Skatteförvaltningens lagstadgade skyldigheter. Skatteförvaltningens uppgift är enligt 2 § i lagen om Skatteförvaltningen (503/2010) att verkställa beskattningen, utöva skattekontroll, uppbära, driva in och redovisa skatter och avgifter samt bevaka skattetagarnas rätt. Grunden för behandlingen av de upplysningar som rapporterats av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster utgörs av såväl den skyldighet som följer av DAC8 och CARF som den nationella lagstiftningen. Upplysningarna om rapporteringspliktiga användare och personer med bestämmande inflytande i anknytning till köp-, sälj-, bytes- och överföringstransaktioner som genomförs via rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster behövs för att säkerställa det utbyte av upplysningar som förutsätts av det multilaterala CARF-avtalet som ingåtts med stöd av direktivet och konventionen och i fråga om en identifieringstjänst identifierare för att säkerställa det utbyte av upplysningar som direktivet förutsätter samt för att utföra den lagstadgade skattekontrolluppgift som hör till Skatteförvaltningen. Grunden för behandlingen av de upplysningar som anmälts av de rapporteringsskyldiga finansiella instituten utgörs av den förpliktande karaktären på kraven i handräckningsdirektivet (DAC2 och DAC8) och CRS samt av den nationella lagstiftningen. Upplysningarna om kontohavare för finansiella konton som förs av rapporteringsskyldiga finansiella institut och om personer med bestämmande inflytande över kontohavarna är behövliga för att säkerställa det utbyte av upplysningar som förutsätts av direktivet och av det multilaterala CRS-avtal som getts med stöd av konventionen samt för att fullgöra Skatteförvaltningens lagstadgade skattekontrolluppgift.

Artikel 6.3 i den allmänna dataskyddsförordningen förutsätter att regleringen av behandlingen uppfyller ett mål av allmänt intresse och är proportionell mot det eftersträlvade syftet. De skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och de rapporteringsskyldigheter vilka gäller för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i direktivet och regelverket för rapportering samt de föreslagna bestämmelserna om skyldigheten att lämna upplysningar ska anses vara förenliga med det allmänna intresset för att övervaka beskattningens riktighet såväl nationellt som i hela unionen. De föreslagna bestämmelserna beaktar även kraven i artikel 5 i den allmänna dataskyddsförordningen om uppgiftsminimering, eftersom skyldigheten att lämna uppgifter och behandlingen av uppgifter vid Skatteförvaltningen gäller endast de upplysningar som krävs i direktivet och regelverket för rapportering. Kraven på uppgiftsminimering uppfylls även i fråga om de föreslagna bestämmelserna om beräkningen av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust och andra inkomster, eftersom upplysningarna innehållsmässigt motsvarar de upplysningar som direktivet kräver och eftersom de samlas in på noggrannare nivå endast för att göra det möjligt att beräkna överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller andra inkomster. På motsvarande sätt ska även de gällande bestämmelserna och de i denna proposition föreslagna bestämmelserna om skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom, rapporteringsskyldigheten och skyldigheten att lämna upplysningar enligt direktivet och CRS-standarderna anses vara förenliga med det allmänna intresset i syfte att övervaka att beskattningen är korrekt såväl nationellt som på unionsnivå. Bestämmelserna beaktar även kraven i artikel 5 i den allmänna dataskyddsförordningen om uppgiftsminimering, då skyldigheten att lämna upplysningar och behandlingen av uppgifter vid Skatteförvaltningen gäller endast för de upplysningar som krävs i direktivet och CRS-standarderna.

Användningsändamålet för upplysningarna är att fullgöra de förpliktande krav som följer av direktivet och regelverket för rapporteringen och använda dem för skattekontrollen samt att

samla in de upplysningar som behövs för beräkning av överlåtelsevinst och överlåtelseförlust eller annan inkomst. Upplysningarna behövs för det första för utbytet av upplysningar enligt direktivet och regelverket för rapportering om rapporteringspliktiga transaktioner som genomförs via rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster mellan medlemsstaterna och kvalificerade jurisdiktioner och för det andra för att möjliggöra beräkning av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller andra inkomster för i Finland allmänt skattskyldiga fysiska personer och dödsbon. Bestämmelser om upplysningarna utfärdas genom lag. Skyldigheten för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster att ge Skatteförvaltningen en anmälan med upplysningar om köp-, sälj-, bytes- och överföringstransaktioner som gäller kryptotillgångar och som görs via tjänsten baserar sig på den föreslagna bestämmelsen i lagen om beskattningsförfarande om skyldigheten att lämna upplysningar för en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning. I regleringen preciseras uppgiftsinnehållet och föreskrivs förfarandet för att lämna upplysningar. Med beaktande av de mål som fastställts för rapporteringen av upplysningar och de nationella behoven är det även möjligt att anse att upplysningarna är proportionella i förhållande till deras vikt för kontrollen av en korrekt beskattning på det nationella planet och på ett plan som omfattar hela unionen och de kvalificerade jurisdiktionerna. Även i fråga om upplysningar om finansiella konton är användningsändamålet med upplysningarna att fullgöra de förpliktande kraven för Finland i direktivet och CRS-standarderna samt skattekontrollen. Upplysningarna behövs för utbytet av upplysningar om finansiella konton enligt direktivet och CRS-standarderna mellan medlemsstaterna och de deltagande jurisdiktionerna. Bestämmelser om upplysningarna utfärdas genom lag. Skyldigheten för ett finansiellt institut att till Skatteförvaltningen anmäla upplysningar om de finansiella konton som det för baserar sig på bestämmelsen om skyldigheten att lämna upplysningar för ett finansiellt institut, vilken föreslagits till lagen om beskattningsförfarande, och på den föreslagna lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning. I regleringen preciseras uppgiftsinnehållet och föreskrivs förfarandet för att lämna upplysningar. Med beaktande av de mål som fastställts för rapporteringen av upplysningar och de nationella behoven är det även möjligt att anse att upplysningarna är proportionella i förhållande till deras vikt för kontrollen av en korrekt beskattning på det nationella planet och på ett plan som omfattar hela unionen och de deltagande jurisdiktionerna.

Det finns bestämmelser om utlämnande av upplysningar bland annat i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) och i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter (1346/1999). Den föreslagna bestämmelsen i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet reglerar anmälningen av rapporteringspliktiga transaktioner som genomförs genom att dra nytta av tjänster som tillhandahålls av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater i enlighet med handräckningsdirektivet. Det multilaterala CARF-avtalet innehåller bestämmelser om anmälning av rapporteringspliktiga upplysningar till de behöriga myndigheterna i de kvalificerade jurisdiktionerna. Bevaringstiden för uppgifterna bestäms enligt bevaringstiderna för beskattningsuppgifter. I 2 § i lagen om genomförande av handräckningsdirektivet finns det redan för närvarande bestämmelser om anmälningen av upplysningar om finansiella konton i enlighet med handräckningsdirektivet till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat. Det multilaterala CRS-avtalet och tillägget till det innehåller bestämmelser om anmälning av rapporteringspliktiga upplysningar till de behöriga myndigheterna i de deltagande jurisdiktionerna. Bevaringstiden för uppgifterna bestäms enligt bevaringstiderna för beskattningsuppgifter.

Direktivet och det multilaterala CARF-avtalet förutsätter att en behörig myndighet genom att använda de rapporteringsskyldiga leverantörerna av kryptotillgångstjänster anmäler de upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner vilka krävs av direktivet och regelverket för rapportering till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna och de kvalificerade jurisdiktionerna. Medlemsstaterna anmäler upplysningar genom att använda det format för mottagande av upplysningar av standardform som fastställts av kommissionen och det gemensamma datakommunikationsnät som unionen fastställt (CCN-nätet). Upplysningar som överlämnats elektroniskt genom att använda CCN-nätet kan vara tillgängliga endast för personer som bemyndigats av en myndighet som godkänner kommissionens säkerhetsarrangemang och endast till den del som underhållet, administreringen och utvecklingen av CCN-nätet förutsätter det. Kommissionen ansvarar även för att säkerställa CCN-nätets säkerhet. Enligt det multilaterala CARF-avtalet utbyts upplysningar mellan jurisdiktionerna med xml-schemat genom att använda OECD:s gemensamma överföringsnät (Common Transmission System) och iaktta de relaterade krypteringsstandarderna. När Finland aktiverar det multilaterala CARF-avtalet så att det träder i kraft anmäler Finland även åtgärderna i anknytning till skyddet för personuppgifter för att säkerställa den nödvändiga skyddsnivån för personuppgifter via OECD:s sekretariat till de andra avtalsparterna. På samma sätt som direktivet och det multilaterala CARF-avtalet förutsätter att de behöriga myndigheterna anmäler de upplysningar om kryptotillgångar vilka direktivet och rapporteringsregelverket förutsätter till de behöriga myndigheterna i de andra staterna, förutsätter direktivet och det multilaterala CRS-avtalet det samma i fråga om upplysningar om finansiella konton. Medlemsstaterna anmäler upplysningar genom att använda det dataöverföringsformat av standardform som kommissionen fastställt och CCN-nätet, vars användning omfattas av samma begränsningar som i fråga om upplysningar om kryptotillgångar. Enligt det multilaterala CRS-avtalet utbyts upplysningar mellan jurisdiktionerna med xml-schemat genom att använda överföringsnätet Common Transmission System och genom att iaktta de relaterade krypteringsstandarderna. När Finland aktiverade det multilaterala CRS-avtalet, anmälde Finland även åtgärderna i anknytning till skyddet för personuppgifter för att säkerställa den nödvändiga skyddsnivån för personuppgifter via OECD:s sekretariat till de andra avtalsparterna. Ett motsvarande förfarande iaktas även då Finland aktiverar tillägget till det multilaterala CRS-avtalet.

Enligt 10 § 1 mom. i grundlagen utfärdas närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter genom lag. Enligt grundlagsutskottets praxis begränsas lagstiftarens handlingsutrymme dessutom av att skyddet för personuppgifter delvis ingår i skyddet för privatlivet i samma bestämmelse (se till exempel GrUU 71/2014 rd, s. 2). Grundlagsutskottet har av hävd ansett att lagstiftaren ska trygga skyddet för personuppgifter på ett sätt som är godtagbart med avseende på de grundläggande fri- och rättigheterna som helhet (se till exempel GrUU 18/2012 rd, s. 2 och GrUU 71/2014 rd, s. 2). Grundlagsutskottet har också på etablerat sätt ansett att det är viktigt att reglera i synnerhet registreringens syfte, innehållet i de registrerade personuppgifterna, tillåtna användningsändamål, personuppgifternas tillförlitlighet och möjligheterna att lämna ut uppgifterna och i synnerhet med hjälp av teknisk anslutning, förvaringstiden för uppgifterna samt den registrerades rättsskydd omfattande och detaljerat på lagnivå (till exempel GrUU 12/2002 rd, s. 5, GrUU 19/2012 rd, s. 2, GrUU 71/2014 rd, s. 2 och GrUU 14/2018 rd, s. 2). Grundlagsutskottet har även ansett att fullgörandet av skyddet för personuppgifter i första hand ska garanteras med stöd av den allmänna dataskyddsförordningen och den nationella allmänna lag som ska utfärdas. I anknytning till detta bör man undvika nationell speciallagstiftning, som bör reserveras för situationer då den är dels tillåten enligt dataskyddsförordningen, dels nödvändig för att tillgodose skyddet för personuppgifter (GrUU 2/2018 rd, s. 5).

I den reglering som genomförs på det sätt som föreslagits i propositionen har behandlingen av personuppgifter på ovan nämnda grunder bedömts vara enhetlig med 10 § 1 mom. i grundlagen, principerna om behandling av personuppgifter i den allmänna dataskyddsförordningen,

dataskyddslagen, lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet och lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter samt grundlagsutskottets praxis.

Bestämmelser på lägre nivå än lag

Lagförslag 1 och 2 i propositionen innehåller bemyndiganden att meddela föreskrifter, enligt vilka Skatteförvaltningen får meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna enligt 2 kap. i lagförslag 1 och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt 3 kap., om de upplysningar som ska lämnas enligt 4 kap. och om de särskilda skyldigheterna enligt 5 kap, eller om begränsning av de upplysningar som ska lämnas om överlåtelser och inkomsthändelser av kryptotillgångar enligt 48 §. Enligt 1 § 5 mom. i lagförslag 2 får Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna enligt 1 kap. i den nämnda lagen och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap. samt om de upplysningar som ska lämnas enligt 3 kap.

Enligt 80 § 2 mom. i grundlagen kan även en annan myndighet genom lag bemyndigas att utfärda rättsnormer i bestämda frågor, om det med hänsyn till föremålet för regleringen finns särskilda skäl och regleringens betydelse i sak inte kräver att den sker genom lag eller förordning. Tillämpningsområdet för ett sådant bemyndigande ska vara exakt avgränsat. De föreslagna bemyndigandena att utfärda föreskrifter är betydelsefulla med tanke på den nämnda bestämmelsen i grundlagen.

De föreslagna bemyndigandena att meddela föreskrifter ger Skatteförvaltningen rätt att meddela endast föreskrifter som preciserar tillämpningen av lagen. Däremot kan Skatteförvaltningen inte utvidga eller begränsa det lagstadgade tillämpningsområdet med stöd av bemyndigandet att meddela föreskrifter. De särskilda skäl som förutsatts i 80 § 2 mom. i grundlagen för målen för den föreslagna regleringen enligt denna proposition gäller behovet av att reagera i synnerhet på situationer, där nya anvisningar om tolkningen av direktivet och avtalen ges på det internationella planet (RP 1/1998 rd, s. 134). Målet med den föreslagna regleringen är att säkerställa att Finland tillämpar internationell reglering enhetligt med de andra jurisdiktionerna. Genom Skatteförvaltningens föreskrifter och anvisningar är det även möjligt att beakta nya förfaringsätt och produkter som lanseras inom verksamhetsområdet och således säkerställa att regleringen är tydlig även i framtiden. I fråga om de upplysningar som ska anmälas hänför sig bemyndigandena att meddela föreskrifter å sin sida till hur de upplysningar som lagen kräver ska anmälas. Det är inte ändamålsenligt att utfärda bestämmelser om dessa genom lag eller förordning. De föreslagna bestämmelserna om bemyndigande att meddela föreskrifter motsvarar i fråga om karaktär bestämmelserna om bemyndigande att meddela föreskrifter i 3 kap. i lagen om beskattningsförfarande.

De föreslagna bemyndigandena att meddela föreskrifter är i fråga om tillämpningsområdet exakt avgränsade och utifrån ovan beskrivna grunder har de bedömts vara förenliga med 80 § 2 mom. i grundlagen. Utifrån bedömningen föreslås att lagförslaget godkänns i vanlig lagstiftningsordning.

Kläm

Eftersom rådets direktiv om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning ((EU) 2023/2226) innehåller bestämmelser som föreslås bli genomförda genom lag, föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Tillämpningsområde och den territoriella omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar

1 §

Lagens tillämpningsområde och bemyndigande att meddela föreskrifter

I denna lag föreskrivs det om lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner samt om aktsamhets- och registreringskyldigheter samt andra skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster. Bestämmelser om lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner finns i 17 g § i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995).

Lagen tillämpas på sådana upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner som kan inverka på storleken hos och bestämmandet av de skatter som avses i 4 § i lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet (185/2013).

Utöver vad som föreskrivs i 2 mom. tillämpas lagen på upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner som Finland är skyldigt att automatiskt utbyta med andra kvalificerade jurisdiktioner med stöd av artikel 6 i konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 20 och 21/1995), sådan konventionen lyder ändrad genom det den 27 maj 2010 ingångna protokollet (FördrS 39 och 40/2011), och med stöd av det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av information enligt regelverket för rapportering av kryptotillgångar (FördrS 32/2025) som ingåtts med stöd av den nämnda 6 artikeln.

Skatteförvaltningen får meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna i 2 kap. och av skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom enligt 3 kap., om i 4 kap. avsedda upplysningar som ska lämnas och om i 5 kap. avsedda särskilda skyldigheter, eller begränsa de upplysningar som ska lämnas om överlåtelse av kryptotillgångar och inkomsthändelser enligt 48 §.

2 §

Skyldiga att lämna upplysningar

På en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillämpas bestämmelserna i denna lag i följande situationer:

- 1) leverantören är en enhet

a) för vilken Finansinspektionen har beviljat auktorisation i enlighet med artikel 63 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1114 om marknader för kryptotillgångar och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 1095/2010 samt direktiven 2013/36/EU och (EU) 2019/1937, nedan *EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar*, eller

b) som får tillhandahålla kryptotillgångstjänster efter att ha lämnat en underrättelse till Finansinspektionen i enlighet med artikel 60 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar,

2) leverantören är inte en i 1 mom. 1 punkten avsedd enhet, men den är

a) en enhet eller fysisk person vars hemvistjurisdiktion är Finland,

b) en enhet som har bildats eller organiserats enligt finsk lagstiftning och antingen är en juridisk person i Finland eller är skyldig att deklarerera inkomsten från enheten till de finska skattemyndigheterna,

c) en enhet som förvaltas från Finland, eller

d) en enhet eller fysisk person som har sin stadigvarande plats för affärsverksamhet i en medlemsstat.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster bestämmelserna i denna lag i fråga om sådana rapporteringspliktiga transaktioner som genomförs via en filial som är belägen i Finland.

3 §

Skyldighet att lämna upplysningar i flera kvalificerade jurisdiktioner

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 2 § behöver en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som avses i 2 § dock inte uppfylla skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap. i Finland i följande situationer:

1) leverantören är en enhet som uppfyller något av kraven i 2 § 1 mom. 2 punkten underpunkterna b, c eller d, men dess hemvistjurisdiktion finns inom en annan kvalificerad jurisdiktion där enheten också uppfyller krav som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap.,

2) leverantören är en enhet som uppfyller något av kraven i 2 § 1 mom. 2 punkten underpunkt c eller d, men den har bildats eller organiserats i enlighet med lagstiftningen i en annan kvalificerad jurisdiktion och är antingen en juridisk person i den andra kvalificerade jurisdiktionen eller är skyldig att deklarerera skatt för enhetens inkomster till skattemyndigheterna i den andra kvalificerade jurisdiktionen, där enheten också uppfyller krav som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap.,

3) leverantören är en enhet som uppfyller kravet i 2 § 1 mom. 2 punkten underpunkt d, men den är en enhet som förvaltas från en annan kvalificerad jurisdiktion i vilken den också fullgör skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap.,

4) leverantören är en fysisk person som uppfyller kravet i 2 § 1 mom. 2 punkten underpunkt d, men har sin hemvistjurisdiktion i en annan kvalificerad jurisdiktion, där personen också fullgör skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap.,

5) leverantören uppfyller något av kraven i 2 § 1 mom. 2 punkten underpunkterna a, b, c eller d samt i en annan kvalificerad jurisdiktion uppfyller krav som till väsentliga delar motsvarar dessa krav och uppfyller skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap., och leverantören har

underrättat Skatteförvaltningen om fullgörandet av dessa skyldigheter i den andra kvalificerade jurisdiktionen på det sätt som avses i 50 §, eller

6) i fråga om sådana rapporteringspliktiga transaktioner som leverantören genomför via en filial i en annan kvalificerad jurisdiktion där leverantören också fullgör skyldigheter som motsvarar skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar enligt 3 och 4 kap.

2 kap.

Definitioner

4 §

Kryptotillgång

Med *kryptotillgång* avses en kryptotillgång enligt definitionen i artikel 3.1.5 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

5 §

Fiatvaluta

Med *fiatvaluta* avses en officiell valuta som har getts ut av vilken jurisdiktion som helst eller av en jurisdiktions utsedda centralbank eller penningpolitiska myndighet som avses i 20 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/), och som utgörs av fysiska sedlar eller mynt eller pengar i olika digitala former, inklusive bankreserver, centralbankers digitala valutor, affärsbankers pengar och elektroniska penningprodukter.

6 §

En centralbanks digitala valuta

Med *en centralbanks digitala valuta* avses en digital fiatvaluta som getts ut av en sådan centralbank eller annan penningpolitisk myndighet som avses i 20 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

7 §

Elektroniska pengar

Med *elektroniska pengar* avses en kryptotillgång som

- 1) är en digital representation av en fiatvaluta,
- 2) getts ut mot erhållande av medel i syfte att genomföra betalningstransaktioner,
- 3) utgör en fordran på utgivaren angiven i samma fiatvaluta,
- 4) accepteras som betalningsmedel av en annan fysisk eller juridisk person än utgivaren och
- 5) i enlighet med de lagstiftningskrav som gäller för utgivaren kan lösas in när som helst och till det nominella beloppet för samma fiatvaluta på begäran av produktens innehavare.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. avses med elektroniska pengar inte en produkt som endast har skapats för att underlätta överföring av medel från en kund till en annan person enligt kundens instruktioner.

En produkt anses har inte skapats för att underlätta överföring av medel om de medel som är kopplade till en sådan produkt, inom ramen för den överförande enhetens normala affärsverksamhet, innehas längre än 60 dagar efter mottagandet av instruktioner för att underlätta överföringen, eller om inga instruktioner mottas, om de medel som är förknippade med en sådan produkt innehas längre än 60 dagar efter det att medlen mottagits.

8 §

Rapporteringspliktig kryptotillgång

Med *rapporteringspliktig kryptotillgång* avses andra kryptotillgångar än centralbankers digitala valutor, elektroniska pengar eller sådana kryptotillgångar, och i fråga om vilka den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster på behörigt sätt har fastställt att de inte kan användas för betalnings- eller investeringsändamål.

9 §

Kryptotillgångstjänst

Med *kryptotillgångstjänst* avses kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.16 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar samt staking och utlåning.

10 §

Leverantör av kryptotillgångstjänster

Med *leverantör av kryptotillgångstjänster* avses en leverantör av kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.15 i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

11 §

Kryptotillgångsoperatör

Med *kryptotillgångsoperatör* avses en annan leverantör av kryptotillgångstjänster än en leverantör av kryptotillgångstjänster.

12 §

Bytestransaktion

Med *bytestransaktion* avses byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar och fiatvalutor samt byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar.

13 §

Rapporteringskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster

Med *rapporteringskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster* avses en sådan leverantör av kryptotillgångstjänster eller en kryptotillgångsoperatör som utför kryptotillgångstjänster avseende bytestransaktioner i en rapporteringspliktig användares namn eller för en rapporteringspliktig användares räkning.

14 §

Överföring

Med *överföring* avses en transaktion som innebär att en rapporteringspliktig kryptotillgång flyttas från eller till en annan adress eller ett annat konto tillhörande en användare av kryptotillgångar, än den adress eller det konto som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster innehar för samma användares räkning.

Med överföring avses inte en sådan transaktion där den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster på grundval av den kunskap som leverantören hade tillgång till vid tidpunkten för transaktionen, kan fastställa att transaktionen är en bytestransaktion.

15 §

Rapporteringspliktig massbetalningstransaktion

Med *rapporteringspliktig massbetalningstransaktion* avses en överföring av rapporteringspliktiga kryptotillgångar som ersättning för varor eller tjänster till ett värde som överstiger 50 000 US-dollar eller motsvarande belopp i en annan valuta.

16 §

Rapporteringspliktig transaktion

Med *rapporteringspliktig transaktion* avses bytestransaktioner eller överföringar av rapporteringspliktiga kryptotillgångar.

17 §

Användare av kryptotillgångar

Med *användare av kryptotillgångar* avses en fysisk person eller enhet som är kund till en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i syfte att utföra rapporteringspliktiga transaktioner.

Med användare av kryptotillgångar avses inte en sådan annan person än ett finansiellt institut eller en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster, som i egenskap av ombud, förmyndare, förvaltare, underteckningsbehörig, investeringsrådgivare eller förmedlare till förmån för annan eller för annans räkning agerar som en användare av kryptotillgångar. I en sådan situation avses med användare av kryptotillgångar den till vars förmån eller för vars räkning användaren av kryptotillgångar handlar.

Utöver vad som föreskrivs ovan i denna paragraf avses med användare av kryptotillgångar också en person som är motpart till säljaren när en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster tillhandhåller en tjänst för att verkställa rapporteringspliktiga massbetalningstransaktioner för en säljare eller för en säljares räkning. En sådan person behandlas dock som användare av kryptotillgångstjänster endast om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster är skyldig att kontrollera personens identitet i enlighet med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017) eller motsvarande lagstiftning i någon annan jurisdiktion.

18 §

Individuell användare av kryptotillgångar

Med *individuell användare av kryptotillgångar* avses en användare av kryptotillgångar som är en fysisk person.

19 §

Enhet som är en användare av kryptotillgångar

Men *enhet som är en användare av kryptotillgångar* avses en användare av kryptotillgångar som är en enhet.

20 §

Hemvistjurisdiktion

Med *hemvistjurisdiktion* avses den jurisdiktion där en fysisk person, ett dödsbo eller en enhet har sin hemvist enligt skattelagstiftningen i den jurisdiktionen. Ett sådant personbolag, kommanditbolag och liknande juridiskt arrangemang som inte har en hemvistjurisdiktion ska anses ha sin hemvist i den jurisdiktion där dess faktiska företagsledning är belägen.

21 §

Rapporteringspliktig person

Med *rapporteringspliktig person* avses en person som är bosatt inom jurisdiktionen och som inte är en undantagen person.

22 §

Rapporteringspliktig användare

Med *rapporteringspliktig användare* avses en användare av kryptotillgångar som är en rapporteringspliktig person.

23 §

Person med bestämmande inflytande

Med *person med bestämmande inflytande* avses en fysisk person som utövar kontroll över en enhet.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. avses med person med bestämmande inflytande i fråga om en trust stiftaren, förvaltaren, beskyddaren, förmånstagaren eller förmånstagarkretsen och varje annan fysisk person som utövar verklig kontroll över trusten. I fråga om andra juridiska konstruktioner än truster avses med person med bestämmande inflytande en person i motsvarande eller liknande ställning.

Definitionen av person med bestämmande inflytande ska tolkas på ett sätt som överensstämmer med definitionerna av verklig förmånstagare i 1 kap. 5–7 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism.

24 §

Aktiv enhet

Med *aktiv enhet* avses en enhet som uppfyller något av följande kriterier:

1) mindre än 50 procent av enhetens bruttointäkter under det föregående kalenderåret eller någon annan lämplig rapporteringsperiod utgörs av passiva intäkter, och mindre än 50 procent av de tillgångar som innehades av den enheten under det föregående kalenderåret eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgjordes av tillgångar som genererar eller innehas i syfte att generera passiva intäkter,

2) enhetens verksamhet består praktiskt taget uteslutande i att helt eller delvis äga utestående aktier i ett eller flera dotterbolag som bedriver annan handels- eller affärsverksamhet än finansiell verksamhet eller att tillhandahålla finansiering och tjänster till ett eller flera sådana dotterbolag,

3) enheten bedriver ännu inte någon affärsverksamhet och har inte tidigare bedrivit någon affärsverksamhet, men investerar kapital i tillgångar i syfte att bedriva annan affärsverksamhet än verksamhet i ett finansiellt institut, under förutsättning att enheten inte uppfyller kraven för detta undantag 24 månader efter det datum då enheten först etablerades,

4) enheten har inte varit ett finansiellt institut under de senaste fem åren och håller på att utveckla sina tillgångar eller genomgår en omorganisation i syfte att fortsätta eller återuppta affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut,

5) enheten ägnar sig huvudsakligen åt finansiering eller hedgingtransaktioner med eller åt närstående enheter som inte är finansiella institut, och tillhandahåller inte några finansierings- eller hedgingtjänster till någon enhet som inte är en närstående enhet, under förutsättning att den grupp som de närstående enheterna ingår i huvudsakligen ägnar sig åt affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut,

6) enheten uppfyller följande krav:

a) den har etablerats i den jurisdiktion där den har sin hemvist och är där verksam uteslutande för religiösa, välgörenhetsmässiga, vetenskapliga, konstnärliga, kulturella, idrottsliga eller utbildningsmässiga ändamål eller den har etablerats och är verksam i den jurisdiktion där den har sin hemvist och är en sådan yrkesorganisation, branschorganisation, handelskammare, arbetstagarorganisation, jordbruks- eller trädgårdsbruksorganisation, medborgarorganisation eller en organisation som uteslutande verkar för att främja social välfärd,

b) den är befriad från inkomstskatt i den jurisdiktion där den har sin hemvist,

c) den har inga aktieägare eller medlemmar med ägar- eller vinstintressen när det gäller dess intäkter eller tillgångar,

d) gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller enhetens stiftelseurkund tillåter inte att några av enhetens intäkter eller tillgångar utdelas till eller används till förmån för en privatperson eller en enhet som inte är en välgörenhetsenhet, förutom om det sker som en följd av enhetens välgörenhetsverksamhet eller som betalning av skälig ersättning för utförda tjänster eller som betalning som motsvarar skäligt marknadsvärde för egendom som enheten har förvärvat,

e) gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller enhetens stiftelseurkund föreskriver att vid enhetens likvidation eller upplösning ska alla tillgångar överföras till en myndighetsenhet eller annan icke-vinstdrivande organisation eller tillfaller regeringen i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller ett politiskt förvaltningsområde under en sådan regering.

Vid tillämpningen av 1 mom. 2 punkten betraktas en enhet inte som en enhet, om den fungerar som eller utsäger sig för att vara en placeringsfond, såsom en privat kapitalfond, en riskkapitalfond, leveraged buy-out-fond eller någon form av investeringsinstrument vars syfte är att förvärva eller finansiera bolag och sedan inneha andelar i dessa bolag som anläggningstillgångar för investeringsändamål.

Med *passiv inkomst* avses passiv inkomst enligt 63 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

26 §

Enhet

Med *enhet* avses en juridisk person eller en juridisk konstruktion, såsom ett bolag, en delägarbeskattad juridisk person, en trust eller en stiftelse.

27 §

Närstående enhet

Med *närstående enhet* avses

- 1) en enhet som kontrollerar en annan enhet eller kontrolleras av en annan enhet, och
- 2) en enhet som står under gemensam kontroll med en annan enhet.

En enhet anses kontrollera en annan enhet på det sätt som avses i 1 mom. om den har ett direkt eller indirekt innehav av över 50 procent av rösterna eller värdet i en enhet.

28 §

Finansiellt institut

Med *finansiellt institut* avses finansiella institut enligt 6 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

29 §

Undantagen person

Med *undantagen person* avses

- 1) en enhet vars aktier det handlas regelmässigt med på en eller flera etablerade värdepappersmarknader,
- 2) en enhet som är en närstående enhet till en enhet som avses i 1 punkten,
- 3) följande enheter som avses i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning:
 - a) en sådan myndighetsenhet som avses i 18 § i den lagen,
 - b) en internationell organisation som avses i 19 § i den lagen,
 - c) ett centralbank som avses i 20 § i den lagen,
 - d) ett annat finansiellt institut än en sådan investeringsenhet som avses i 4 § 2 punkten i den lagen.

30 §

Förfaranden för kundkontroll

Med *förfaranden för kundkontroll* avses de förfaranden för kundkontroll som tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster och som det föreskrivs om i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism, eller motsvarande krav som tillämpas på rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster.

31 §

Filial

Med *filial* avses en enhet, verksamhet eller ett kontor som tillhör en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster och som behandlas som en filial enligt en jurisdiktions regelverk eller som på annat sätt enligt en jurisdiktions lagstiftning regleras som separat från andra kontor, enheter eller filialer som tillhör den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster. Alla enheter, verksamheter eller kontor som tillhör en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i en jurisdiktion ska behandlas som en enda filial.

32 §

Gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter

Med *gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter* avses ett av Europeiska kommissionen fastställt avtal mellan den behöriga myndigheten i en medlemsstat i Europeiska unionen och en jurisdiktion utanför Europeiska unionen som kräver automatiskt utbyte av upplysningar som motsvarar de upplysningar som avses i rådets direktiv (EU) 2023/2226 om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning.

33 §

Kvalificerad jurisdiktion

Med *kvalificerad jurisdiktion* avses en medlemsstat i Europeiska unionen eller en jurisdiktion utanför Europeiska unionen som har ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter med de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater, och som identifieras som rapporteringspliktiga jurisdiktioner enligt en förteckning som offentliggörs av jurisdiktionen utanför unionen.

34 §

Skatteregistreringsnummer

Med *skatteregistreringsnummer* avses ett identifikationsnummer för skattebetalare, eller en funktionell motsvarighet om sådant nummer saknas.

35 §

Identifieringstjänst

Med *identifieringstjänst* avses en elektronisk process som en kvalificerad jurisdiktion eller Europeiska unionen utan kostnad tillhandahåller en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster för att leverantören ska kunna fastställa identitet och hemvistjurisdiktion för en användare av kryptotillgångar.

36 §

Adress i distribuerad liggare

Med *adress i distribuerad liggare* avses en sådan adress i en distribuerad liggare som avses i EU:s förordning om marknader för kryptotillgångar.

3 kap.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

37 §

Allmänna krav avseende åtgärder för kundkännedom

En användare av kryptotillgångar behandlas som en rapporteringspliktig användare från och med det datum då användaren identifieras som en sådan enligt de förfaranden för kundkännedom som beskrivs i detta kapitel.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som också är ett finansiellt institut får vid förfaranden för kundkännedom enligt detta kapitel förlita sig på de förfaranden för kundkännedom för nya person- och enhetskonton som slutförts enligt 2 kap. i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning eller någon motsvarande utländsk författning.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster kan vid förfaranden för kundkännedom enligt detta kapitel också förlita sig på ett intygande som redan inhämtats för andra skatteändamål, förutsatt att intygandet uppfyller kraven i 44 och 45 § i detta kapitel.

38 §

Förfaranden för kundkännedom för individuella användare av kryptotillgångar

När en kundrelation upprättas ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster av en individuell användare av kryptotillgångar få ett intygande på basis av vilket den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster kan

1) fastställa hemvistjurisdiktionerna för den enskilda individuella användaren av kryptotillgångar, och

2) bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom åtgärder för kundkännedom.

39 §

Förfaranden för kundkännedom för enheter som är användare av kryptotillgångar

När en kundrelation upprättas ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster av en enhet som är användare av kryptotillgångar få ett intygande på basis av vilket den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster kan

1) fastställa hemvistjurisdiktioner för enheten som är en användare av kryptotillgångar, och

2) bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfaranden för kundkontroll.

Om en enhet som är en användare av kryptotillgångar intygar att den saknar hemvistjurisdiktion, får den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster förlita sig på platsen för den faktiska företagsledningen eller adressen till huvudkontoret för att fastställa hemvistjurisdiktionen för enheten som är en användare av kryptotillgångar.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska betrakta en enhet som är användare av kryptotillgångar som en rapporteringspliktig användare, om leverantören inte utifrån intygandet eller upplysningar som leverantören förfogar över eller som är allmänt tillgängliga på ett tillförlitligt sätt kan fastställa att enheten som är användare av kryptotillgångar är en undantagen person.

40 §

Förfaranden för kundkännedom för fastställande av personer med bestämmande inflytande hos enheter som är användare av kryptotillgångar

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska fastställa personer med bestämmande inflytande för en enhet som är användare av kryptotillgångar och som fastställts som något annat än undantagen person eller aktiv enhet. Fastställande som aktiv enhet ska grunda sig på ett intygande från den berörda enheten som är användare av kryptotillgångar.

När en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster fastställer personer med bestämmande inflytande får den förlita sig på upplysningar som inhämtats och förvarats med iakttagande av förfaranden för kundkännedom som är förenliga med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Om den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster inte är skyldig att iaktta dessa förfaranden, ska den tillämpa förfaranden som i huvudsak överensstämmer med förfaranden för att fastställa personer med bestämmande inflytande.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska använda ett intygande från en enhet som är användare av kryptotillgångar eller från en person med bestämmande inflytande, utifrån vilket den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster kan

- 1) fastställa hemvistjurisdiktionen för personen med bestämmande inflytande, och
- 2) bekräfta intygets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfaranden för kundkännedom.

41 §

Slutförande av förfaranden för kundkännedom

De förfaranden för kundkännedom som avses i 38–40 § ska slutföras innan en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster får genomföra rapporteringspliktiga transaktioner för en individuell användare av kryptotillgångar eller en enhet som är en användare av kryptotillgångar.

42 §

Skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster när användaren av kryptotillgångar underlåter att lämna specificerande upplysningar

Om en användare av kryptotillgångar inte på begäran lämnar den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster de upplysningar som avses i detta kapitel, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster påminna användaren av kryptotillgångar om lämnandet av upplysningar. Om användaren av kryptotillgångar inte lämnar de begärda upplysningarna efter två påminnelser och det har gått 60 dagar från den ursprungliga begäran, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster hindra användaren av kryptotillgångar från att utföra rapporteringspliktiga transaktioner till dess att användaren av kryptotillgångar lämnar de begärda upplysningarna.

43 §

Ändring i omständigheterna avseende en användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande

Om omständigheterna förändras avseende en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är en användare av kryptotillgångar eller dess personer med bestämmande inflytande på ett sätt som gör att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster får kännedom om eller ges anledning att känna till att det ursprungliga intygandet är felaktigt eller otillförlitligt, får den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster inte förlita sig på det ursprungliga intygandet. Den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster ska i en sådan situation inhämta ett tillförlitligt intygande eller en tillförlitlig utredning och vid behov dokumentation som styrker intygandets tillförlitlighet.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. får en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster behandla en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är en användare av kryptotillgångar eller dess personer med bestämmande inflytande på samma sätt som före ändringen i omständigheterna under högst 90 kalenderdagers tid från det att leverantören har konstaterat att omständigheterna har förändrats, till dess att det tidigare av följande villkor uppfylls:

- 1) det ursprungliga intygandets tillförlitlighet styrks,
- 2) ett nytt tillförlitligt intygande inhämtas.

Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster i en situation som avses i 1 mom. inte får ett tillförlitligt intygande inom 90 kalenderdagar på det sätt som förutsätts i momentet i fråga, ska leverantören betrakta följande som hemvistjurisdiktioner för en individuell användare av kryptotillgångar, en enhet som är en användare av kryptotillgångar eller dess person med bestämmande inflytande:

- 1) de hemvistjurisdiktioner som anges i det ursprungliga intygandet,
- 2) eventuella hemvistjurisdiktioner som förändringen i omständigheterna visar.

44 §

Tillförlitligheten hos ett intygande som en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande lämnat

Ett intygande som lämnats är tillförlitligt endast om den individuella användaren av kryptotillgångar eller personen med bestämmande inflytande har undertecknat det eller på annat sätt bekräftat intygets riktighet, intyget har daterats senast dagen för mottagandet och det innehåller följande upplysningar om den individuella användaren av kryptotillgångar eller personen med bestämmande inflytande:

- 1) förnamn och släktnamn,
- 2) adress på hemorten,
- 3) hemvistjurisdiktioner,
- 4) skatteregistreringsnummer,
- 5) födelsetid.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. är ett intygande tillförlitligt också om det inte innehåller ett skatteregistreringsnummer och en fysisk persons hemvistjurisdiktion

- 1) inte utfärdar ett skatteregistreringsnummer för den fysiska personen, eller
- 2) inte kräver att skatteregistreringsnummer för den fysiska personen samlas.

45 §

Tillförlitligheten hos ett intygande av en enhet som är en användare av kryptotillgångar

Ett intygande som lämnats är tillförlitligt endast om enheten som är en användare av kryptotillgångar har undertecknat det eller på annat sätt bekräftat intygets riktighet, intyget har daterats senast dagen för mottagandet och det innehåller följande upplysningar om enheten som är en användare av kryptotillgångar:

- 1) officiellt namn,
- 2) adress,
- 3) hemvistjurisdiktioner,
- 4) skatteregistreringsnummer,
- 5) i fråga om en enhet som är en användare av kryptotillgångar och som inte är en aktiv enhet eller en undantagen person:

a) de uppgifter som avses i 44 § om varje person med bestämmande inflytande i enheten som är en användare av kryptotillgångar, om inte personen med bestämmande inflytande har lämnat ett sådant intygande som avses i den paragrafen, och

b) upplysningar om de roller enligt vilka varje rapporteringsskyldig person är en person med bestämmande inflytande över enheten, om inte uppgifterna redan har fastställts med iakttagande av förfarandena för kundkännedom,

6) i förekommande fall, upplysningar om de förutsättningar som enheten som är en användare av kryptotillgångar måste uppfylla för att kunna bli behandlad som en aktiv enhet eller en undantagen person.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. är ett intygande tillförlitligt också om det inte innehåller ett skatteregistreringsnummer och enhetens hemvistjurisdiktion

- 1) inte utfärdar ett skatteregistreringsnummer för enheten, eller
- 2) inte kräver att skatteregistreringsnummer för enheten samlas.

4 kap.

Lämnande av upplysningar

46 §

Tidpunkt och metod för lämnande av upplysningar

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska kalenderårsvis lämna Skatteförvaltningen de upplysningar som avses i detta kapitel, eller uppgift om att sådana händelser som avses i 47 och 48 § i detta kapitel inte har funnits, före utgången av januari året efter kalenderåret med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod som Skatteförvaltningen offentliggjort.

47 §

Upplysningar som ska lämnas om rapporteringspliktiga transaktioner

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska lämna Skatteförvaltningen följande upplysningar:

1) namn, adress och skatteregistreringsnummer för den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster samt ett eventuellt tillgängligt individuellt identifieringsnummer och global identifieringskod för juridiska personer,

2) i 44 eller 45 § avsedda uppgifter om leverantörens användare av kryptotillgångar som antingen är rapporteringspliktiga användare eller som har personer med bestämmande

inflytande som ska betraktas som rapporteringspliktiga personer, och som har genomfört rapporteringspliktiga transaktioner under kalenderåret.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. 2 punkten ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster meddela födelseorten för en individuell användare av kryptotillgångar eller en person med bestämmande inflytande, om Finlands lagstiftning kräver att den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster annars ska inhämta och meddela den.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. 2 punkten ska, om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster får bekräftelse på den rapporteringspliktiga personens identitet och hemvistjurisdiktion med hjälp av en identifieringstjänst, endast följande upplysningar lämnas om den rapporteringspliktiga personen i fråga om den jurisdiktion som använder identifieringstjänsten:

- 1) namn,
- 2) identifieringstjänstens identifierare och den utfärdande jurisdiktionen,
- 3) upplysningar om de roller enligt vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande över enheten.

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska dessutom för varje typ av rapporteringspliktig kryptotillgång meddela Skatteförvaltningen följande uppgifter om de rapporteringspliktiga transaktioner som leverantören genomfört för sina i 1 mom. 2 punkten avsedda användare av kryptotillgångar under kalenderåret:

- 1) det fullständiga namnet på typen av rapporteringspliktig kryptotillgång,
- 2) det sammanlagda bruttovärde som betalats, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på förvärv mot fiatvaluta,
- 3) det sammanlagda bruttovärde som mottagits, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på avyttringar mot fiatvaluta,
- 4) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på förvärv mot andra rapporteringspliktiga kryptotillgångar,
- 5) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet, det sammanlagda antalet enheter samt antalet rapporteringspliktiga transaktioner med avseende på avyttringar mot andra rapporteringspliktiga kryptotillgångar,
- 6) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet för rapporteringspliktiga massbetalningstransaktioner, det sammanlagda antalet enheter samt antalet transaktioner i fråga,
- 7) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet för rapporteringspliktiga transaktioner, det sammanlagda antalet enheter och antalet sådana transaktioner, och uppdelat efter typ av överföring om detta är känt av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, med avseende på sådana överföringar till den rapporteringspliktiga användaren som inte omfattas av 2 eller 4 punkten,
- 8) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet för rapporteringspliktiga transaktioner, det sammanlagda antalet kryptoenheter och antalet sådana transaktioner, och uppdelat efter typ av överföring om detta är känt av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, med avseende på sådana överföringar gjorda av den rapporteringspliktiga användaren som inte omfattas av 3, 5 eller 6 punkten, och
- 9) det sammanlagda skäligena marknadsvärdet och det sammanlagda antalet överförda enheter som genomförts av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster till adresser i distribuerad liggare, som inte är kända som förknippade med en tjänsteleverantör av virtuella tillgångar eller finansiella institut.

Det i 4 mom. 2 och 3 punkten avsedda belopp som har betalats eller mottagits ska rapporteras utan transaktionskostnader i den fiatvaluta i vilken det betalades eller mottogs. Om beloppen har betalats eller mottagits i flera fiatvalutor ska beloppen rapporteras i en enda valuta,

konverterade vid tidpunkten för varje rapporteringspliktig transaktion, på ett sätt som konsekvent tillämpas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster.

Det i 4 mom. 4–9 punkten avsedda verkliga marknadsvärdet ska fastställas och rapporteras i en enda fiatvaluta, värderad vid tidpunkten för varje rapporteringspliktig transaktion på ett sätt som konsekvent tillämpas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster.

Den fiatvaluta i vilken de belopp som avses i 4 mom. 2–9 punkten har uppgetts ska också rapporteras.

48 §

Upplysningar som ska lämnas om överlåtelser av kryptotillgångar och om inkomsthändelser

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska till Skatteförvaltningen lämna

- 1) de upplysningar som avses i 47 § 1 mom. 1 punkten om sig själv, och
- 2) upplysningar om försäljning och annan överlåtelse av rapporteringspliktiga kryptotillgångar och inkomsthändelser som behövs för beräkning av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller annan inkomst som individuella användare av kryptotillgångar med hemvistjurisdiktion i Finland har fått, till den del dessa upplysningar innehåller av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster.

49 §

Upplysningar som lämnats i jurisdiktioner utanför Europeiska unionen

En i 2 § 1 mom. 2 punkten avsedd rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster behöver inte lämna i 47 § avsedda upplysningar om sådana rapporteringspliktiga användare eller personer med bestämmande inflytande för vilka den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster genomför rapporteringen av dessa upplysningar i en sådan jurisdiktion utanför Europeiska unionen som omfattas av ett gällande kvalificerande avtal mellan behöriga myndigheter som ingåtts med hemvistmedlemsstaten för den rapporteringspliktiga användaren eller personen med bestämmande inflytande.

5 kap.

Särskilda skyldigheter

50 §

Upplysning om val att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i en annan kvalificerad jurisdiktion

Om en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster som uppfyller något av de villkor som avses i 2 § 1 mom. 2 punkten har för avsikt att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar på det sätt som avses i 3 § 5 punkten, ska leverantören så snart som möjligt, men senast före utgången av januari året efter det kalenderår som nämns i 46 §, till Skatteförvaltningen lämna upplysning om

- 1) sitt val att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i någon kvalificerad jurisdiktion, och
- 2) i vilken kvalificerad jurisdiktion den har valt att fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar.

51 §

Skyldighet för kryptotillgångsoperatörer att registrera sig

En i 11 § avsedd kryptotillgångsoperatör som uppfyller något av villkoren i 2 § 1 mom. 2 punkten eller 2 § 2 mom. ska för att få ett individuellt identifieringsnummer anmäla sig till det register som Skatteförvaltningen för före utgången av det kalenderår som nämns i 46 §.

Med avvikelse från 1 mom. får en kryptotillgångsoperatör som avses i 1 mom. inte anmäla sig till Skatteförvaltningens register, om operatören inte behöver fullgöra skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom och lämnande av upplysningar i Finland på det sätt som avses i 3 § på grund av att operatören uppfyller villkoren i någon annan medlemsstat.

En kryptotillgångsoperatör ska i samband med registreringen lämna Skatteförvaltningen följande uppgifter:

- 1) namn,
- 2) postadress,
- 3) webbplatser och andra elektroniska adresser,
- 4) skatteregistreringsnummer som utfärdats till kryptotillgångsoperatören,
- 5) de medlemsstater i Europeiska unionen i vilka rapporteringspliktiga användare har sin hemvist enligt 38–40 §,
- 6) de kvalificerade jurisdiktioner utanför Europeiska unionen som avses i 3 § 1–4 eller 6 punkten.

En kryptotillgångsoperatör ska utan dröjsmål underrätta Skatteförvaltningen om ändringar i de uppgifter som avses i 3 mom.

Skatteförvaltningen återkallar registreringen av en kryptotillgångsoperatör, om operatören försummar sina skyldigheter enligt 4 kap. och inte rättar till försummelserna efter två uppmaningar från Skatteförvaltningen. Registreringen återkallas tidigast 30 dagar och senast 90 dagar efter den andra uppmaningen.

Därtill återkallar Skatteförvaltningen registreringen av en kryptotillgångsoperatör i följande situationer:

- 1) kryptotillgångsoperatören meddelar Skatteförvaltningen att operatören inte längre har rapporteringspliktiga användare i Europeiska unionen,
- 2) kryptotillgångsoperatören uppfyller inte de krav som anges i 11 §.

På sökande av ändring i ett beslut som gäller registrering och återkallande av registrering enligt denna paragraf tillämpas vad som föreskrivs i 65 a § i lagen om beskattningsförfarande.

52 §

Skyldighet att föra register och förvara uppgifter

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska föra register över de åtgärder och upplysningar som den använder för att genomföra de förfaranden och skyldigheter som anges i 3 och 4 kap. De registrerade åtgärderna och upplysningarna ska förvaras och de ska finnas tillgängliga i minst sex år från utgången av det kalenderår som de gäller.

Om kundrelationen för en användare av kryptotillgångar upphör, ska den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster förvara de upplysningar som inhämtats och registrerats för att genomföra de förfaranden och krav som anges i 3 och 4 kap. i sex år efter det år då kundrelationen upphörde.

6 kap.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

53 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .
Lagen tillämpas första gången på det kalenderår som börjar den 1 januari 2026.

54 §

*Övergångsbestämmelse om förfaranden för kundkännedom för tidigare användare av
kryptotillgångar*

En rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska senast den 1 januari 2027 av en sådan användare av kryptotillgångar som har etablerat en kundrelation med den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster senast den 31 december 2025 få ett intygande som gör det möjligt för den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster att

- 1) fastställa hemvistjurisdiktionerna för den individuella användaren av kryptotillgångar, och
 - 2) bekräfta intygandets tillförlitlighet på grundval av den information som den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster har fått, inklusive dokumentation som har samlats in genom förfaranden för kundkontroll.
-

2.

Lag

om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Lagens tillämpningsområde och tillämpliga definitioner

1 §

Lagens tillämpningsområde och bemyndigande att meddela föreskrifter

Denna lag innehåller bestämmelser om anmälning av upplysningar om rapporteringspliktiga konton samt om skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom och andra skyldigheter för finansiella institut. Det finns bestämmelser om lämnande av uppgifter om rapporteringspliktiga konton i 17 c § i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995).

Lagen tillämpas på upplysningar om rapporteringspliktiga konton, vilka kan påverka storleken på och fastställandet av skatter enligt 4 § i lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet (185/2013).

Utöver vad som bestäms i 2 mom. tillämpas lagen på upplysningar som gäller rapporteringspliktiga konton och som Finland är skyldigt att automatiskt utbyta med andra kvalificerade jurisdiktioner med stöd av artikel 6 i konventionen av Europarådet och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 20 och 21/1995) som utarbetades 1988 av Europarådet och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), sådan den lyder ändrad genom det 27 maj 2010 ingångna protokollet (FördrS 39 och 40/2011) och i enlighet med det multilaterala avtalet mellan behöriga myndigheter om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton (FördrS 62/2015), som har getts med stöd av den nämnda artikeln, samt tillägget till det (FördrS 33/2025).

Utöver vad som bestäms i 2 och 3 mom., tillämpas lagen på upplysningar som gäller rapporteringspliktiga konton, vilka Finland automatiskt ska utbyta med stöd av och i enlighet med de följande avtalen:

1) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Furstendömet Andorra om åtgärder likvärdiga med dem som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, sådant det lyder ändrat genom det ändringsprotokoll som har undertecknats den 12 februari 2016,

2) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Furstendömet Lichtenstein om åtgärder likvärdiga med dem som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, sådant det lyder ändrat genom det ändringsprotokoll som har undertecknats den 28 oktober 2015,

3) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Furstendömet Monaco om åtgärder likvärdiga med dem som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av

inkomster från sparande i form av räntebetalningar, sådant det lyder ändrat genom det ändringsprotokoll som har undertecknats den 12 juli 2016,

4) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken San Marino om åtgärder likvärdiga med dem som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, sådant det lyder ändrat genom det ändringsprotokoll som har undertecknats den 8 december 2015,

5) Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om åtgärder likvärdiga med dem som föreskrivs i rådets direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, sådant det lyder ändrat genom det ändringsprotokoll som har undertecknats den 27 maj 2015.

Skatteförvaltningen kan meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av definitionerna enligt 1 kap. och skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom enligt 2 kap. samt om de upplysningar som ska lämnas enligt 3 kap.

Definitioner som tillämpas i lagen

2 §

Depåinstitut

Med *depåinstitut* avses en enhet som innehar finansiella tillgångar för andras räkning som en väsentlig del av verksamheten. En enhet anses inneha finansiella tillgångar för andras räkning som en väsentlig del av verksamheten om de bruttointäkter inom enheten som härrör från innehav av finansiella tillgångar och därtill knutna finansiella tjänster är minst 20 procent av enhetens bruttointäkter under den period som är kortast av antingen:

- 1) den treårsperiod som avslutas den 31 december eller det slutdatum som gäller för ett räkenskapsår som inte är ett kalenderår under det år som föregår det år då bedömningen görs,
- 2) den period som enheten har existerat.

3 §

Inlåningsinstitut

Med *inlåningsinstitut* avses:

- 1) en enhet som tar emot insättningar inom ramen för sin ordinarie bankverksamhet eller liknande verksamhet, och
- 2) en enhet som innehar elektroniska pengar eller en centralbanks digitala valuta för sina kunders räkning.

4 §

Investeringsenhet

Med *investeringsenhet* avses:

- 1) en enhet vars näringsverksamhet till övervägande del består i att bedriva en eller flera av följande verksamheter eller åtgärder till förmån för en kund eller för en kunds räkning,
 - a) handel med penningmarknadsinstrument, valuta, valuta-, ränte- och indexinstrument, överlåtbara värdepapper eller handel med råvaruterminer,
 - b) individuell och kollektiv portföljförvaltning,
 - c) annan investering, administrering eller förvaltning av finansiella tillgångar, pengar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar för andra personers räkning, och

2) en enhet vars bruttointäkter till övervägande del kommer från investering i, återinvestering i och handel med finansiella tillgångar, om enheten förvaltas av en annan enhet som är ett depåinstitut, inlåningsinstitut, specificerat försäkringsföretag eller en investeringsenhet enligt 1 punkten.

En enhet anses som övervägande näringsverksamhet bedriva en eller flera av de verksamheter som avses i 1 mom. 1 punkten, eller en enhets bruttointäkter anses främst komma från investering i, återinvestering i och handel med finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar enligt 1 mom. 2 punkten, om de bruttointäkter inom enheten som härrör från verksamhet enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten är minst 50 procent av enhetens bruttointäkter under den period som är kortast av antingen:

1) den treårsperiod som avslutas den 31 december under det år som föregår det år då bedömningen görs,

2) den period som enheten har existerat.

Vid tillämpning av 1 mom. 1 punkten i denna paragraf betraktas även en ägare av en andel i eget kapital hos ett företag för kollektiva investeringar som kund.

Vid tillämpning av 1 mom. 1 punkten underpunkt c omfattar begreppet ”annan investering, administration eller förvaltning av finansiella tillgångar, pengar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar för andra personers räkning” inte tillhandahållande av tjänster avseende bytestransaktioner i en kunds namn eller för en kunds räkning.

Med investeringsenhet avses inte en sådan aktiv icke-finansiell enhet som uppfyller någon av förutsättningarna enligt 61 § 1 mom. 4–7 punkten.

Paragrafen ska tolkas på ett sätt som motsvarar de likadana uttryck som har använts i definitionen av finansiellt institut i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017).

5 §

Specificerat försäkringsföretag

Med *specificerat försäkringsföretag* avses en enhet som är ett försäkringsföretag eller ett försäkringsföretags holdingbolag och som tecknar försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal eller är som förpliktigt att verkställa utbetalningar i anknytning till sådana.

6 §

Finansiellt institut

Med *finansiellt institut* avses ett depåinstitut, ett inlåningsinstitut, en investeringsenhet eller ett specificerat försäkringsföretag.

7 §

Rapporteringsskyldigt finansiellt institut

Med *rapporteringsskyldigt finansiellt institut* avses:

1) ett sådant annat finansiellt institut som inte är ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut, vars hemvist är i Finland, med undantag för en filial till det som är beläget annanstans än i Finland, och

2) en i Finland belägen filial till ett annat finansiellt institut än ett icke-rapporteringsskyldigt finansiellt institut med hemvist annanstans än i Finland.

8 §

Deltagande jurisdiktion

Med deltagande jurisdiktion avses:

- 1) vilken annan medlemsstat i Europeiska unionen som helst än Finland,
- 2) vilken annan jurisdiktion som helst:
 - a) med vilken Finland har ett avtal, enligt vilket denna jurisdiktion lämnar de upplysningar som avses i 3 kap. till Finland, och
 - b) som har identifierats i den förteckning som har offentliggjorts av Skatteförvaltningen och anmälts till Europeiska kommissionen, och
- 3) vilken annan jurisdiktion som helst:
 - a) med vilken Europeiska unionen har ett avtal, enligt vilket denna jurisdiktion lämnar de upplysningar som avses i 3 kap. till Finland, och
 - b) som har identifierats i den förteckning som har offentliggjorts av Skatteförvaltningen och Europeiska kommissionen.

9 §

Finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion

Med *finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion* avses:

- 1) ett finansiellt institut som har sin hemvist i en deltagande jurisdiktion, med undantag för filialer till det finansiella institutet vilka är belägna utanför en sådan deltagande jurisdiktion, och
- 2) en filial till ett finansiellt institut vilken inte har sin hemvist i en deltagande jurisdiktion, om filialen är belägen i en sådan deltagande jurisdiktion.

10 §

Finansiella tillgångar

Med *finansiella tillgångar* avses värdepapper, delägarandelar, råvaror, swappar, försäkringsavtal eller livränteavtal eller en andel i ett värdepapper, en rapporteringspliktig kryptotillgång, en delägarandel, en råvara, en swap, ett försäkringsavtal eller ett livränteavtal. Med finansiella tillgångar avses inte icke-belånade direkta fastighetsinnehav och inte heller en råvara som är en materiell produkt.

11 §

Elektroniska pengar

Med *elektroniska pengar* avses:

- 1) en digital representation av fiatvaluta,
- 2) en digital produkt som ges ut mot erhållande av medel i syfte att genomföra betalningstransaktioner,
- 3) en digital produkt som utgör en fordran på utgivaren angiven i samma fiatvaluta,
- 4) en digital produkt som accepteras som betalningsmedel av en annan fysisk eller juridisk person än utgivaren, och
- 5) en digital produkt som i enlighet med de lagstiftningskrav som gäller för utgivaren kan lösas in när som helst och till det nominella beloppet för samma fiatvaluta på begäran av produktens innehavare.

Utan hinder av vad som bestäms i 1 mom., avses med elektroniska pengar inte en produkt som endast har skapats för att underlätta överföring av medel från en kund till en annan person enligt

kundens instruktioner. En produkt anses inte ha utvecklats endast för att underlätta överföring av medel om de medel som är kopplade till en sådan produkt, inom ramen för den överförande enhetens normala affärsverksamhet, innehas längre än 60 dagar efter mottagandet av instruktioner för att underlätta överföringen, eller om inga instruktioner mottas, de medel som är förknippade med en sådan produkt innehas längre än 60 dagar efter det att medlen har mottagits.

12 §

Fiatvaluta

Med *fiatvaluta* avses den officiella valutan inom en jurisdiktion, utfärdad av en jurisdiktion eller en jurisdiktions utsedda centralbank eller penningpolitiska myndighet, vilken utgörs av fysiska sedlar eller mynt eller pengar i olika digitala former, inklusive bankreserver och centralbankers digitala valutor, affärsbankers pengar och elektroniska penningprodukter.

13 §

En centralbanks digitala valuta

Med *en centralbanks digitala valuta* avses en digitala fiatvaluta som som getts ut av en centralbank eller annan penningpolitisk myndighet.

14 §

Kryptotillgång

Med *kryptotillgång* avses en kryptotillgång enligt artikel 3.1.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1114 om marknader för kryptotillgångar och om ändring av förordningarna (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 1095/2010 samt direktiven 2013/36/EU och (EU) 2019/1937.

15 §

Rapporteringspliktig kryptotillgång

Med *rapporteringspliktig kryptotillgång* avses andra kryptotillgångar än centralbankers digitala valutor, elektroniska pengar eller kryptotillgångar för vilka en rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster enligt 13 § i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning på lämpligt sätt har fastställt att de inte kan användas för betalnings- eller investeringsändamål.

16 §

Bytestransaktion

Med *bytestransaktion* avses byte mellan rapporteringspliktiga kryptotillgångar och fiatvalutor och byte mellan en eller flera former av rapporteringspliktiga kryptotillgångar.

17 §

Icke-rapporteringskyldigt finansiellt institut

Med *icke-rapporteringskyldigt finansiellt institut* avses följande:

- 1) en myndighetsenhet, en internationell organisation eller en centralbank,
- 2) en bred pensionsfond, en smal pensionsfond, en pensionsfond hos ett statligt organ, en internationell organisation eller hos en centralbank och en kvalificerad kreditkortsutfärdare,
- 3) ett undantaget företag för kollektiva investeringar,
- 4) en trust, om trustförvaltaren är ett rapporteringskyldigt finansiellt institut i Finland eller i en annan rapporteringspliktig jurisdiktion och trustförvaltaren till skattemyndigheten i den egna hemvistjurisdiktionen rapporterar alla upplysningar som ska rapporteras i enlighet med 3 kap. eller motsvarande lagstiftning i trustförvaltarens hemvistjurisdiktion avseende trustens samtliga rapporteringspliktiga konton.

Ett finansiellt institut som är en myndighetsenhet, en internationell organisation eller en centralbank, betraktas med avvikelse från 1 mom. 1 punkten inte som ett icke-rapporteringskyldigt finansiellt institut förutom med avseende på:

- 1) en utbetalning som hänför sig till en skyldighet som har uppstått i samband med sådan kommersiell finansiell verksamhet som ett specificerat försäkringsföretag, ett depåinstitut eller ett inlåningsinstitut ägnar sig åt,
- 2) verksamhet där centralbankers digitala valutor innehåses för kontohavare som inte är finansiella institut, myndighetsenheter, internationella organisationer eller centralbanker.

18 §

Myndighetsenhet

Med *myndighetsenhet* avses följande enheter som är integrerade delar av en jurisdiktion, kontrollerade enheter i jurisdiktionen eller administrativa delar i jurisdiktionen:

- 1) en myndighet i en jurisdiktion eller i en del av en jurisdiktion,
- 2) en institution eller ett instrument som i sin helhet ägs ensamt av en jurisdiktion eller en del av den eller sinsemellan tillsammans av sådana delar.

Vid tillämpningen av paragrafens 1 mom. åsyftar uttrycket integrerad del av en jurisdiktion en person, en organisation, en förvaltning, en byrå, en fond, ett instrument eller ett annat organ som utgör en styrande myndighet i jurisdiktionen. Den styrande myndighetens nettoinkomster ska krediteras myndighetens eget konto eller ett annat konto som tillhör jurisdiktionen, och ingen del härav får utfalla till förmån för en privatperson. Med integrerad del av en jurisdiktion avses inte en fysisk person som agerar i privat eller personligt syfte och som är en statschef, tjänsteman eller handläggare.

Vid tillämpning av paragrafens 1 mom. avses med uttrycket kontrollerad enhet en enhet som till sin form är skild från jurisdiktionen eller som på annat sätt utgör en separat juridisk person, under förutsättning att:

- 1) enheten helt och hållet ägs och kontrolleras av en eller flera myndighetsenheter, antingen direkt eller via en eller flera kontrollerade enheter,
- 2) enhetens nettoinkomster krediteras enhetens eget konto eller konton hos en eller flera myndighetsenheter, och ingen del av enhetens inkomster utfaller till förmån för någon privatperson, och
- 3) enhetens tillgångar tillfaller en eller flera myndighetsenheter vid upplösning.

Vid tillämpning av 3 mom. 2 punkten i paragrafen anses inkomster inte utfalla till förmån för privatpersoner om dessa personer är de avsedda förmånstagarna för ett offentligt program, och verksamheten inom programmet bedrivs till förmån för allmänheten och för det allmännas bästa eller rör administration inom någon fas av myndighetsutövning. Utan hinder av det som anges ovan ska inkomsterna anses utfalla till förmån för privatpersoner om inkomsterna härrör från en

myndighetsenhet som används för att bedriva kommersiell näringsverksamhet såsom kommersiell bankverksamhet som tillhandahåller finansiella tjänster till privatpersoner.

19 §

Internationell organisation

Med *internationell organisation* avses vilken som helst mellanstatliga organisation, inklusive överstatliga organisationer, och organ och verk som ägs helt av en sådan organisation och uppfyller följande förutsättningar:

- 1) organisationen består i huvudsak av regeringar,
- 2) organisationen har en gällande överenskommelse om säte eller ett i huvudsak liknande avtal med jurisdiktionen,
- 3) organisationens inkomster utfaller inte till förmån för privatpersoner.

20 §

Centralbank

Med *centralbank* avses en institution som i lag eller regeringsbeslut har godkänts som den centrala myndighet som utfärdar instrument avsedda att användas som cirkulerande valuta. En sådan institution kan inbegripa en institution som är skild från jurisdiktionens regering, oavsett om den helt eller delvis ägs av den rapporteringspliktiga jurisdiktionen. Med centralbank avses inte själva jurisdiktionens offentliga makt.

21 §

Bred pensionsfond

Med *bred pensionsfond* avses en fond som har etablerats för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall, eller någon kombination av dessa, till förmånstagare som är eller tidigare har varit anställda hos en eller flera arbetsgivare eller till förmånstagare som har angetts av sådana anställda på grundval av utförda tjänster, under förutsättning att fonden:

- 1) inte har någon enskild förmånstagare som har rätt till mer än fem procent av fondens tillgångar,
- 2) regleras av en offentlig myndighet och rapporterar in upplysningar om sina förmånstagare till skattemyndigheterna och
- 3) uppfyller minst en av följande förutsättningar:
 - a) fonden är generellt undantagen från beskattning av investeringsinkomst, alternativt att investeringsinkomster från kontot är föremål för uppskjuten skatt eller lägre skattesats, på grund av fondens status som ålderspensionssystem eller annat pensionssystem.
 - b) minst 50 procent av inbetalningarna till fonden, med undantag för överföringar av tillgångar från pensionsfonder som avses i denna paragraf och i 22 och 23 § och pensionskonton som avses i 46 §, kommer från de finansierande arbetsgivarna,
 - c) utdelning eller uttag från fonden medges endast i samband med ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall, förutom överföringar till sådana andra pensionsfonder som avses i denna paragraf och i 22 och 23 § eller sådana pensionskonton som avses i 46 §, alternativt är utdelning eller uttag som görs före ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall förbundna med administrativa påföljder,
 - d) inbetalningar som arbetstagare gör till fonden har begränsats med hänsyn till arbetstagarens intjänade inkomst, alternativt får de årligen inte överstiga ett belopp i euro motsvarande 50 000

US-dollar, varvid de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § ska tillämpas.

22 §

Smal pensionsfond

Med *smal pensionsfond* avses en fond som har etablerats för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall till förmånstagare som är eller tidigare har varit anställda hos en eller flera arbetsgivare eller till förmånstagare som har angetts av sådana anställda på grundval av utförda tjänster, under förutsättning att:

- 1) fonden har färre än 50 deltagare,
- 2) fonden finansieras av en eller fler arbetsgivare som inte är investeringsenheter eller passiva icke-finansiella enheter,
- 3) arbetstagarens och arbetsgivarens respektive inbetalningar till fonden, med undantag för överföringar av tillgångar från pensionskonton enligt 46 §, begränsas med hänsyn till arbetstagarens intjänade inkomster och ersättningar,
- 4) deltagare som inte har sin hemvist i Finland inte har rätt till mer än 20 procent av fondens tillgångar, och
- 5) fonden regleras av en offentlig myndighet och rapporterar in upplysningar om sina förmånstagare till skattemyndigheterna.

23 §

Pensionsfond hos en offentlig enhet, en internationell organisation eller en centralbank

Med *pensionsfond hos en myndighetsenhet, en internationell organisation eller en centralbank* avses en fond som bildats av en myndighetsenhet, en internationell organisation eller en centralbank för att tillhandahålla förmåner vid ålderspensionering, arbetsoförmåga eller dödsfall till förmånstagare:

- 1) som är eller tidigare har varit anställda eller förmånstagare som har angetts av sådana anställda, eller
- 2) som inte är eller tidigare har varit anställda om förmånerna tillhandahållits förmånstagarna på grundval av personligen utförda tjänster åt myndighetsenheten, den internationella organisationen eller centralbanken.

24 §

Kvalificerad kreditkortsutfärdare

Med *kvalificerad kreditkortsutfärdare* avses ett finansiellt institut som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) det är ett finansiellt institut endast på grundval av att den utfärdar kreditkort på vilka insättningar endast accepteras när en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med avseende på kortet och det överskjutande beloppet inte omedelbart återbetalas till kunden,
- 2) det finansiella institutet har infört riktlinjer och förfaranden för att förhindra att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot till ett belopp i euro motsvarande 50 000 US-dollar, inbegripet fordringar som har uppstått på grund av returnerade varor, eller för att säkerställa att en kundbetalning som överstiger det utestående saldot med mer än detta belopp återbetalas till kunden inom 60 dagar.

Vid tillämpning av 1 mom. 2 punkten betraktas fordringar för omtvistade betalningar inte som en inbetalning som överstiger det utestående saldot av en kund.

Vid tillämpning av 1 mom. 2 punkten ska bestämmelserna i 102 § om sammanläggning av konton och valutaomräkning iaktas.

25 §

Undantaget företag för kollektiva investeringar

Med *undantaget företag för kollektiva investeringar* avses en investeringsenhet som regleras som ett företag för kollektiva investeringar, vars alla andelar i företaget för kollektiva investeringar ägs av andra än rapporteringspliktiga personer, med undantag för passiva icke-finansiella enheter med personer med bestämmande inflytande som är rapporteringspliktiga personer.

Med undantaget företag för kollektiva investeringar avses inte en sådan investeringsenhet som regleras som ett företag för kollektiva investeringar på grundval av att företaget för kollektiva investeringar har emitterat fysiska aktier ställda till innehavaren vilka inte har lösts in eller dragits in före den 1 januari 2018.

26 §

Finansiellt konto

Med *finansiellt konto* avses följande konton som förs av ett finansiellt institut:

- 1) ett inlåningskonto,
- 2) ett depåkonto,
- 3) en investeringsenhets kapital- eller skuldandel i ett finansiellt institut,
- 4) när det är fråga om ett finansiellt institut som inte avses i 3 punkten, andel i eget kapital eller skulder i det finansiella institutet om typen av andel har valts i syfte att undvika rapportering i enlighet med 3 kap.,
- 5) ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal som tecknas eller förs av ett finansiellt institut.

Utan hinder av vad som bestäms i 1 mom. 3 punkten omfattar begreppet finansiellt konto inte andel i eget kapital eller skulder i en enhet som är en investeringsenhet enbart på grundval av att den:

- 1) ger investeringsråd till och och agerar på en sådan kunds vägnar i syfte att investera, förvalta eller administrera finansiella tillgångar som i kundens namn sätts in hos ett annat finansiellt institut än en sådan enhet, eller
- 2) hanterar portföljer för en kund och agerar på en sådan kunds vägnar i syfte att investera, förvalta eller administrera finansiella tillgångar som i kundens namn sätts in hos ett annat finansiellt institut än en sådan enhet.

Utöver vad som bestäms i 1 mom. 5 punkten avses med finansiellt konto direkt livränta som ges till en fysisk person och som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) den är investeringsrelaterad och kan överföras,
- 2) den sänker penningvärdet för en annan pensionsförmån eller förmån för arbetsförmåga än en sådan som ges utifrån ett finansiellt konto.

27 §

Inlåningskonto

Med *inlåningskonto* avses:

1) ett företags-, löne-, spar-, termins- eller kapitalkonto eller ett konto som finns dokumenterat genom bankcertifikat, sparbevis, investeringsbevis, inlåningsbevis eller ett annat liknande instrument som tillhandahålls av ett inlåningsinstitut.

2) belopp som förvaltas av ett försäkringsföretag och som i enlighet med ett avtal om garanterad investering eller ett liknande avtal är föremål för utbetalning eller kreditering av ränta,

3) ett konto eller hypotetiskt konto som utgör alla elektroniska pengar som innehas för en kunds räkning, och

4) ett konto som innehar en eller flera av en centralbanks digitala valutor för en kunds räkning.

28 §

Depåkonto

Med *depåkonto* avses ett konto som innehåller finansiella tillgångar och förs till förmån för en annan person. Med depåkonto avses dock inte ett försäkrings- eller livränteavtal.

29 §

Andel i eget kapital

Med *andel i eget kapital* avses, när det gäller en sammanslutning som ska betraktas som ett finansiellt institut, en andel antingen i sammanslutningens kapital eller i dess avkastning.

När det gäller en trust som ska betraktas som ett finansiellt institut, ska en andel i eget kapital anses innehas av en person som betraktas som stiftare eller förmånstagare för hela eller en del av trusten eller varje annan fysisk person som i sista hand utövar verklig kontroll över trusten. En rapporteringspliktig person ska betraktas som förmånstagare av en trust om den rapporteringspliktiga personen har rätt att direkt eller indirekt erhålla en fixerad utdelning eller kan, direkt eller indirekt, erhålla en diskretionär utdelning från trusten.

30 §

Försäkringsavtal

Med *försäkringsavtal* avses ett avtal som innebär att utfärdaren förbinder sig till att betala ut ett belopp i samband med en specificerad oförutsedd händelse förknippad med dödsfall, sjukdom, olycksfall, skadeståndsanspråk eller egendomsskaderisk. Med försäkringsavtal avses inte ett livränteavtal.

31 §

Livränteavtal

Med *livränteavtal* avses ett avtal enligt vilket utfärdaren förbinder sig att göra utbetalningar under en viss tidsperiod som helt eller delvis fastställs med hänsyn till den förväntade livslängden för en eller flera fysiska personer. Med livränteavtal avses även ett avtal som betraktas som ett livränteavtal i enlighet med lagstiftning, föreskrifter eller praxis inom den jurisdiktion inom vilken avtalet slöts och i enlighet med vilken utfärdaren förbinder sig att göra utbetalningar under ett visst antal år.

32 §

Kontantvärde

Med *kontantvärde* avses beroende på situationen det högre av följande:

1) det bruttobelopp som försäkringstagaren har att erhålla vid återköp eller uppsägning av avtalet,

2) det belopp som försäkringstagaren kan låna i enlighet med eller med hjälp av avtalet.

Med *kontantvärde* avses inte det belopp som enligt försäkringsavtalet ska betalas:

1) endast då en fysisk person som är försäkrad enligt ett livförsäkringsavtal avlider,

2) som en personskade- eller sjukdomsförmån eller annan försäkringsförmån som utgör ersättning för ekonomisk skada som uppkommit i samband med en sådan händelse som försäkringen gäller för,

3) som en återbetalning till försäkringstagaren av försäkringspremie exklusive försäkringspremier, oavsett om de faktiskt uppkommit, som tidigare erlagts i enlighet med ett försäkringsavtal som inte är ett investeringsrelaterat livförsäkringsavtal eller livränteavtal,

a) på grund av att avtalet hävs eller sägs upp eller risken reduceras under försäkringsavtalets löptid, eller

b) som en återbetalning som uppstår av att en försäkringspremie fastställs på nytt till följd av en korrigering av ett räknefel eller ett liknande fel,

4) som en återbäring till försäkringstagaren, utom utbetalning vid uppsägning, förutsatt att återbäringen avser ett försäkringsavtal enligt vilket de enda förmåner som ska betalas anges i 2 punkten, eller

5) som avkastning på en förskottspremie eller en premieinbetalning för ett försäkringsavtal för vilket försäkringspremien ska betalas minst årligen, om beloppet av förskottspremien eller premieinbetalningen inte överstiger nästa årspremie som ska betalas enligt avtalet.

33 §

Försäkringsavtal med kontantvärde

Med *försäkringsavtal med kontantvärde* avses ett försäkringsavtal som har kontantvärde. Med försäkringsavtal med kontantvärde avses dock inte ett återförsäkringsavtal som inte är ett ansvarsåterförsäkringsavtal mellan två försäkringsföretag.

34 §

Gruppförsäkringsavtal med kontantvärde

Med *gruppförsäkringsavtal med kontantvärde* avses en försäkring med kontantvärde som uppfyller följande förutsättningar:

1) det erbjuder skydd till fysiska personer som är anslutna till avtalet genom en arbetsgivare, en branschorganisation, en fackförening eller annan förening eller grupp,

2) det tar ut en premie för varje medlem i gruppen eller medlemmar av en kategori inom gruppen vilken fastställs utan att ta hänsyn till medlemmarnas eller medlemskategoriernas personliga hälsoförhållanden förutom ålder, kön och rökvanor.

35 §

Grupplivränteavtal

Med *grupplivränteavtal* avses ett livränteavtal i vilket borgenärerna är fysiska personer som är anslutna till avtalet genom en arbetsgivare, en branschorganisation, en fackförening eller annan förening eller grupp.

36 §

Totalt saldo eller värde

Med *totalt saldo eller värde* avses det saldo eller värde som fås genom att räkna samman saldona eller värden för kontohavarens finansiella konton som förs i det rapporteringsskyldiga finansiella institutet och i dess närstående enheter.

37 §

Redan befintligt konto

Med *redan befintligt konto* avses följande finansiella konton:

- 1) ett finansiellt konto som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 31 december 2015,
- 2) ett finansiellt konto som förs av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 31 december 2025 och som avses i 27 § 3 eller 4 punkten,
- 3) ett finansiellt konto som den 31 december 2025 förs av en enhet som genom denna lag ändras till ett rapporteringspliktigt finansiellt institut,
- 4) varje finansiellt konto tillhörande en kontohavare, oavsett vilket datum detta finansiella konto öppnades om:
 - a) kontohavaren innehar ett finansiellt konto som ska betraktas som ett redan befintligt konto utifrån 1 och 2 punkten hos ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut eller hos en närstående enhet inom samma jurisdiktion som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet,
 - b) det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller den närstående enheten inom samma rapporteringspliktiga jurisdiktion behandlar de två i denna punkt nämnda finansiella kontona, samt kontohavarens eventuella andra finansiella konton som ska betraktas som redan befintliga konton som ett enda finansiellt konto i syfte att uppfylla kraven enligt 98 § och i syfte att fastställa saldot eller värdet av något av de finansiella kontona vid tillämpning av tröskelvärdena för konton,
 - c) det rapporteringsskyldiga finansiella institutet, med avseende på ett finansiellt konto som omfattas av förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom, får uppfylla kraven för sådana förfaranden för det finansiella kontot genom att använda förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom enligt 1 punkten, och
 - d) det för att öppna det finansiella kontot inte krävs att kontohavaren ska tillhandahålla nya, kompletterande eller ändrade kunduppgifter utöver dem som krävs för denna lags tillämpning.

38 §

Nytt konto

Med *nytt konto* avses följande finansiella konton:

- 1) ett finansiellt konto som har öppnats av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 1 januari 2016 eller senare,
- 1) ett finansiellt konto som har öppnats av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut från och med den 1 januari 2016 eller senare och som avses i 27 § 3 eller 4 punkten,
- 3) ett finansiellt konto som har öppnats den 1 januari 2026 eller därefter av en enhet som genom denna lag blir ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut.

39 §

Redan befintligt enskilt konto

Med *redan befintligt enskilt konto* avses ett redan befintligt konto som innehas av en eller flera fysiska personer.

40 §

Nytt enskilt konto

Med *nytt enskilt konto* avses ett nytt konto som innehas av en eller flera fysiska personer.

41 §

Redan befintligt enhetskonto

Med *redan befintligt konto* avses ett redan befintligt konto som innehas av en eller flera enheter.

42 §

Lågvärdekonto

Med *lågvärdekonto* avses ett redan befintligt enskilt konto med ett totalt saldo eller värde som den 31 december 2015 inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar.

Utöver vad som bestäms i 1 mom., avses med lågvärdekonto ett redan befintligt enskilt konto enligt 37 § 2 punkten med ett sammanlagt saldo eller värde som den 31 december 2025 inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar.

43 §

Högvärdekonto

Med *högvärdekonto* avses ett redan befintligt enskilt konto med ett totalt saldo eller värde som den 31 december 2015 eller den 31 december något efterföljande år har överstigit eller överstiger ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar.

44 §

Nytt enhetskonto

Med *nytt enhetskonto* avses ett nytt konto som innehas av en eller flera enheter.

45 §

Annat än finansiellt konto

Med *annat än finansiellt konto* avses:

- 1) ett särskilt pensionskonto,
- 2) ett särskilt investeringsinstrument,
- 3) ett särskilt livförsäkringsavtal,
- 4) ett särskilt konto i dödsbo,
- 5) ett annat särskilt konto,

- 6) ett särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar, och
- 7) ett särskilt kreditkortskonto.

46 §

Särskilt pensionskonto

Med *särskilt pensionskonto* avses ett konto som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) kontot regleras som ett individuellt pensionskonto eller ingår som en del i en registrerad eller reglerad pensionsordning vars syfte är att tillhandahålla pensionsförmåner, inklusive förmåner vid arbetsoförmåga eller dödsfall.
- 2) kontot är förknippat med skattelättnader,
- 2) årlig anmälning av upplysningar till Skatteförvaltningen förutsätts för kontot,
- 4) uttag sker på villkor att en specificerad pensionsålder uppnåtts eller att arbetsoförmåga eller dödsfall inträffat, alternativt att uttag som görs innan sådana specificerade händelser inträffat är förbundna med administrativa påföljder,
- 5) de årliga insättningarna är begränsade till ett belopp i euro motsvarande högst 50 000 US-dollar eller det totala belopp som sätts in på kontot under en livstid uppgår till ett belopp i euro motsvarande högst 1 000 000 US-dollar, och i båda fallen ska de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § tillämpas.

I de högsta beloppen enligt 1 mom. 5 punkten i paragrafen beaktas inte överföringar av medel till kontot från ett eller flera konton som uppfyller förutsättningarna i 1 mom. eller 47 § eller från ett eller flera i 21–23 § avsedda pensionsfonder.

47 §

Särskilt investeringsinstrument

Med *särskilt investeringsinstrument* avses ett konto som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) kontot regleras som ett investeringsinstrument med annat syfte än att tillhandahålla pension och som är föremål för regelbunden handel på en etablerad värdepappersmarknad, alternativt regleras det som ett sparinstrument med annat syfte än att tillhandahålla pension,
- 2) kontot är förknippat med skattelättnader,
- 3) för uttag krävs uppfyllande av specifika kriterier i fråga om syftet med investerings- eller sparkontot, alternativt tillämpas administrativa påföljder på uttag som har gjorts innan dessa förutsättningar har uppfyllts, och
- 4) årsavgifterna har begränsats till ett belopp i euro motsvarande högst 50 000 US-dollar, och i båda fallen ska de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § tillämpas.

I de högsta beloppen enligt 1 mom. 4 punkten i paragrafen beaktas inte överföringar av medel till kontot från ett eller flera konton som uppfyller förutsättningarna i 1 mom. eller 46 § eller från ett eller flera i 21–23 § avsedda pensionsfonder.

48 §

Särskilt livförsäkringsavtal

Med *särskilt livförsäkringsavtal* avses ett avtal som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) den period som avtalet täcker upphör fram till dess att den försäkrade fysiska personen fyller 90 år,

2) regelbundna försäkringspremier som inte minskar över tid och som ska betalas minst årligen under den tid som avtalet löper eller fram till dess att den försäkrade fyller 90 år, beroende på vilken period som är kortast,

3) avtalet har inget avtalsvärde som en person kan få tillgång till genom uttag, lån eller på annat sätt utan att avtalet sägs upp,

4) det belopp som ska betalas ut vid avtalets annullering eller utgång får inte överstiga de sammanlagda försäkringspremier som har betalats in under avtalet, minus dödsfalls-, sjukdoms- och omkostnadsersättning för den period eller de perioder som avtalet löpt och eventuella belopp som har betalats innan avtalet har annullerats eller löpt ut,

5) avtalet innehas inte av en person som förvärvat avtalet i värdeskapande syfte.

49 §

Särskilt konto i dödsbo

Med *särskilt konto i dödsbo* avses ett konto som innehas uteslutande av ett dödsbo, om dokumentationen avseende kontot innehåller en handling om den avlidnes eller den avlidnas död. Ett konto anses innehas uteslutande av ett dödsbo fram till dess att tillgångarna i dödsboet övergår till tredjeparters besittning.

50 §

Annat särskilt konto

Med *annat särskilt konto* avses ett konto som har grundats i samband med någon av följande händelser:

1) en domstols beslut eller dom,

2) försäljning, byte eller uthyrning av fast eller lös egendom, under förutsättning att kontot uppfyller följande förutsättningar:

a) kontomedlen utgörs uteslutande av handpenning, deposition av ett lämpligt belopp som säkerhet med en direkt koppling till transaktionen i fråga, eller en liknande betalning, eller av finansiella tillgångar som satts in på kontot i samband med försäljning, byte eller uthyrning av egendomen,

b) kontot har grundats och används uteslutande för att säkerställa fullgörandet av köparens skyldighet att betala köpeskilling för egendomen, säljarens skyldighet att stå för eventuella ansvarsförpliktelser eller uthyrarens eller hyrestagarens skyldighet att ersätta eventuella skador på den hyrda egendomen i enlighet med hyreskontraktet,

c) tillgångarna på kontot, inklusive de inkomster som de genererar, kommer att utbetalas eller på annat sätt utfalla till förmån för köparen, säljaren, uthyraren eller hyrestagaren när egendomen säljs, byts eller överlåts, eller när hyresavtalet sägs upp,

d) kontot är inte ett marginalkonto eller liknande konto som öppnats i samband med att en finansiell tillgång säljs eller byts,

e) kontot har inte lagts samman med ett konto enligt 52 §,

3) en skyldighet för ett finansiellt institut som betalar kostnader för ett lån med fast egendom som säkerhet att sätta av en del av betalningen uteslutande i syfte att underlätta att skatter eller försäkringspremier som rör den fasta egendomen kan betalas vid ett senare tillfälle,

4) en skyldighet för det finansiella institutet, enbart i syfte att underlätta betalning av skatter vid ett senare tillfälle,

5) grundande av ett bolag eller ett bolags kapitalökning, under förutsättning att kontot uppfyller följande förutsättningar:

a) kontot används endast för att deponera kapital som ska användas för grundandet av eller bolagets kapitalökning enligt vad som föreskrivs i lag,

- b) eventuella belopp som innehas på kontot blockeras till dess att det rapporteringsskyldiga institutet erhåller en oberoende bekräftelse angående grundandet eller kapitalökningen,
- c) kontot stängs eller omvandlas till ett konto i bolagets namn efter grundandet eller kapitalökningen,
- d) eventuella återbetalningar till följd av att grundandet eller kapitalökningen misslyckats, med avdrag för tjänsteleverantörers avgifter eller liknande avgifter, görs endast till de personer som bidrog med beloppen,
- e) kontot har inte öppnats mer än 12 månader tidigare.

51 §

Särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar

Med *särskilt inlåningskonto för elektroniska pengar* avses ett inlåningskonto som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) alla elektroniska pengar som innehas för en kunds räkning förvaras på kontot,
- 2) om det glidande 90-dagars medelvärdets sammanlagda saldo eller värde under en period av 90 på varandra följande dagar inte överskrider 10 000 US-dollar eller ett belopp i euro som motsvarar det på någon dag under något kalenderår.

52 §

Särskilt kreditkortskonto

Med *särskilt kreditkortskonto* avses ett inlåningskonto som uppfyller följande förutsättningar:

- 1) kontot finns uteslutande på grund av att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med avseende på ett kreditkort eller annan revolverande kredit, och det överskjutande beloppet återbetalas inte omedelbart till kunden,
- 2) det finansiella institutet inför riktlinjer och förfaranden antingen för att förhindra att en kund gör en inbetalning som överstiger det utestående saldot med ett belopp i euro som är mer än 50 000 US-dollar, eller för att säkerställa att en kundbetalning som överstiger det utestående saldot med mer än detta belopp återbetalas till kunden inom 60 dagar, varvid de regler för sammanläggning av konton och valutaomräkning som anges i 102 § ska tillämpas i båda fallen.

Vid tillämpning av 1 mom. 2 punkten i paragrafen betraktas som överskjutande inbetalning bland annat fordringar på grund av returnerade varor. Däremot betraktas fordringar som gäller omtvistade inbetalningar inte som en överskjutande inbetalning.

53 §

Hemvistjurisdiktion

Med *hemvistjurisdiktion* avses en jurisdiktion där en fysisk person eller en enhet har sin hemvist enligt skattelagstiftningen i den aktuella jurisdiktionen. Ett personbolag, ett kommanditbolag och ett liknande juridiskt arrangemang utan hemvistjurisdiktion anses ha sin hemvist i den jurisdiktion där dess verkställande ledning är belägen.

54 §

Rapporteringspliktig jurisdiktion

Med *rapporteringspliktig jurisdiktion* avses andra jurisdiktioner än Finland.

55 §

Person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion

Med *person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion* avses en fysisk person, ett dödsbo efter en person som hade sin hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion och en enhet vars hemvistjurisdiktion är någon annan än Finland.

56 §

Rapporteringspliktig person

Med *rapporteringspliktig person* avses en annan person med hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion än en:

- 1) en enhet vars aktier det handlas regelmässigt med på en eller flera etablerade värdepappersmarknader,
- 2) vilken enhet som helst som är en närstående enhet till en i 1 punkten avsedd enhet,
- 3) en myndighetsenhet.
- 4) en internationell organisation,
- 5) en centralbank, och
- 6) ett finansiellt institut.

57 §

Person med bestämmande inflytande

Med *person med bestämmande inflytande* avses en fysisk person som utövar kontroll över en enhet.

Utöver vad som bestäms i 1 mom., avses i fråga om en trust med person med bestämmande inflytande en stiftare, förvaltare, beskyddare, förmånstagare eller förmånstagarkrets och en annan fysisk person som i sista hand utövar verklig kontroll över trusten. I fråga om ett annat juridiskt arrangemang än en trust avses med person med bestämmande inflytande en person i motsvarande eller liknande ställning.

Definitionen av en person med bestämmande inflytande ska tolkas enhetligt med definitionerna av en verklig förmånstagare i 1 kap. 5–7 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism.

58 §

Rapporteringspliktigt konto

Med *rapporteringspliktigt konto* avses ett sådant finansiellt konto som administreras av ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut och som det har identifierat som ett rapporteringspliktigt konto i enlighet med förfarandena för kundkännedom enligt 2 kap. och vars kontohavare är:

- 1) en rapporteringspliktig person, eller
- 2) en passiv icke-finansiell enhet med en person med bestämmande inflytande som ska betraktas som en rapporteringspliktig person.

59 §

Odokumenterat konto

Med *odokumenterat konto* avses ett sådant redan befintligt enskilt konto, för vilket ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte kan fastställa hemvistjurisdiktionen för kontohavaren i enlighet med förfarandena för kundkännedom.

60 §

Icke-finansiell enhet

Med *icke-finansiell enhet* avses en enhet som inte är ett finansiellt institut.

61 §

Aktiv icke-finansiell enhet

Med *aktiv icke-finansiell enhet* avses en varje icke-finansiell enhet som uppfyller något av följande förutsättningar:

1) mindre än 50 procent av den icke-finansiella enhetens bruttointäkter under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgörs av passiva intäkter, och mindre än 50 procent av de tillgångar som innehades av den icke-finansiella enheten under föregående kalenderår eller en annan lämplig rapporteringsperiod utgörs av tillgångar som genererar eller innehas i syfte att generera passiva intäkter,

2) aktierna i den icke-finansiella enheten är föremål för regelmässig handel på en etablerad värdepappersmarknad, eller också är enheten en närstående enhet till en enhet vars aktier är föremål för regelmässig handel på en etablerad värdepappersmarknad,

3) den icke-finansiella enheten är en myndighetsenhet, en internationell organisation, en centralbank eller en enhet som helt ägs av någon eller några av dessa,

4) väsentligen all verksamhet i den icke-finansiella enheten består i att äga hela eller delar av det utestående aktieinnehavet i, eller tillhandahålla finansiering och tjänster till, ett eller flera dotterbolag som bedriver handel eller affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut,

5) den icke-finansiella enheten bedriver ännu inte någon affärsverksamhet och har inte tidigare bedrivit någon affärsverksamhet, men investerar kapital i tillgångar i syfte att bedriva annan affärsverksamhet än verksamhet i ett finansiellt institut, under förutsättning att den icke-finansiella enheten inte anses uppfylla kraven för detta undantag efter det datum som infaller 24 månader efter det datum då den icke-finansiella enheten först etablerades,

6) den icke-finansiella enheten har inte varit ett finansiellt institut under de senaste fem åren och håller på att avveckla sina tillgångar eller genomgår en omorganisation i syfte att fortsätta eller återuppta affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut,

7) den icke-finansiella enheten ägnar sig huvudsakligen åt finansierings- och hedgingtransaktioner med eller åt närstående enheter som inte ska betraktas som finansiella institut, och tillhandahåller inte några finansierings- eller hedgingtjänster till någon enhet som inte är en närstående enhet, förutsatt att den grupp som sådana närstående enheter ingår i huvudsakligen ägnar sig åt affärsverksamhet som inte utgör verksamhet i ett finansiellt institut,

8) den icke-finansiella enheten uppfyller samtliga följande förutsättningar:

a) den har etablerats och är verksam i den jurisdiktion där den har sin hemvist uteslutande för religiösa, välgörenhetsmässiga, vetenskapliga, konstnärliga, kulturella, idrottsliga eller utbildningsmässiga ändamål eller den har etablerats och är verksam i den jurisdiktion där den har sin hemvist och är en yrkesorganisation, branschorganisation, handelskammare, arbetstagarorganisation, jordbruks- eller trädgårdsbruksorganisation, medborgarorganisation eller en organisation som uteslutande verkar för att främja social välfärd,

b) den är befriad från inkomstskatt i den jurisdiktion där den har sin hemvist,

c) den har inga aktieägare eller medlemmar med ägar- eller vinstintressen när det gäller dess intäkter eller tillgångar,

d) gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller enhetens stiftelseurkund tillåter inte att några av enhetens intäkter eller tillgångar utdelas till eller används till förmån för privatperson eller en enhet som inte är en välgörenhetsenhet, förutom om detta sker som en följd av enhetens välgörenhetsverksamhet eller som betalning av rimlig ersättning för utförda tjänster eller som betalning som motsvarar skäligt marknadsvärde för egendom som enheten har förvärvat,

e) gällande lagstiftning i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller den icke-finansiella enhetens stiftelseurkund föreskriver att alla tillgångar vid enhetens likvidation eller upplösning ska överföras till en myndighetsenhet eller annan organisation utan vinstsyfte eller tillfaller regeringen i den jurisdiktion där enheten har sin hemvist eller något politiskt förvaltningsområde under sådan regering.

Vid tillämpning av 1 mom. 4 punkten anses en enhet inte vara en icke-finansiell enhet om den fungerar som eller utger sig för att vara en investeringsfond, såsom exempelvis en privat kapitalfond, riskkapitalfond, leveraged buy-out-fond eller någon form av investeringsinstrument vars syfte är att förvärva eller finansiera bolag och sedan äga andelar i dessa bolag som anläggningstillgångar för investeringsändamål.

62 §

Passiv icke-finansiell enhet

Med *passiv icke-finansiell enhet* avses följande enheter:

- 1) en annan icke-finansiell enhet än en aktiv icke-finansiell enhet,
- 2) en i 4 § 1 mom. 2 punkten avsedd investeringsenhet, som inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion.

63 §

Passiv inkomst

Med *passiv inkomst* avses:

- 1) utdelning och inkomst som motsvarar utdelning,
- 2) ränta och inkomst som motsvarar ränta
- 3) hyror och royaltyer, med undantag för hyror och royaltyer som åtminstone delvis har fått till följd av att arbetstagarna i den icke-finansiella enheten aktivt har bedrivit affärsverksamhet,
- 4) livränta,
- 5) inkomst som har fått från rapporteringspliktiga kryptotillgångar,
- 6) överskott från försäljning eller omsättning av finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar,
- 7) överskott från varje transaktion rörande finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar,
- 8) överskott från valutaväxling,
- 9) nettoinkomst från swappar,
- 10) penningbelopp som fått utifrån ett försäkringsavtal med kontantvärde.

Utan hinder av vad som bestäms i 1 mom., avses med passiv inkomst inte inkomst för en enhet som regelbundet förmedlar finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar utifrån en transaktion som omfattas av enhetens ordinarie handel eller affärsverksamhet som förmedlare av finansiella tillgångar eller rapporteringspliktiga kryptotillgångar.

64 §

Kontohavare

Med *kontohavare* avses en person som ett kontohållande finansiellt institut har registrerat eller identifierat som innehavare av ett finansiellt konto.

I fråga om försäkringsavtal med kontantvärde och livränteavtal avses med kontohavare en sådan person som är berättigad att få ett kontantvärde eller att ändra avtalets förmånstagare. Om det inte finns någon person som har tillgång till kontantvärdet eller rätt att ändra förmånstagare, ska kontohavaren anses vara varje person som i avtalet anges som ägare och varje person med förvärvade rättigheter till utbetalning i enlighet med avtalet. När ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal faller ut, anses varje person som i enlighet med avtalet har rätt till utbetalning som kontohavare.

Med kontohavare avses inte en sådan annan person än ett finansiellt institut som innehar ett finansiellt konto till förmån för en annan person eller en annan persons räkning som ombud, förmyndare, förvaltare, underteckningsbehörig, investeringsrådgivare eller förmedlare. I en sådan situation avses med kontohavare en person för vars förmån eller räkning ett finansiellt konto förs.

65 §

Förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom

Med *förfaranden för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom* avses ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts åtgärder för att granska en kund i enlighet med kraven på bekämpning av penningtvätt enligt bestämmelserna i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism.

66 §

Enhet

Med *enhet* avses en juridisk person eller ett juridiskt arrangemang, såsom ett bolag, en delägarbeskattad juridisk person, en trust eller en stiftelse.

67 §

Närstående enhet

Med *närstående enhet* avses:

1) en enhet som antingen kontrollerar en annan enhet eller som är under en annan enhets kontroll,

2) en enhet som tillsammans med en annan enhet är under gemensam kontroll, och

3) enheter som är investeringsenheter enligt 4 § 1 mom. 2 punkten och som har en gemensam förvaltning, som uppfyller kraven avseende åtgärder för kundkännedom för investeringsenheterna i fråga.

En enhet anses kontrollera en annan enhet på det sätt som avses i 1 mom., om den har direkt eller indirekt innehav av över 50 procent av rösterna och värdet i en enhet.

68 §

Skatteregistreringsnummer

Med *skatteregistreringsnummer* avses identifikationsnummer för skattebetalare eller en funktionell motsvarighet om sådant nummer saknas.

69 §

Styrkande dokumentation

Med *styrkande dokumentation* avses

1) ett hemvistintyg utfärdat av ett behörigt myndighetsorgan i den jurisdiktion där betalningsmottagaren uppger sig ha hemvist,

2) för fysiska personer, en giltig identitetshandling som utfärdats av ett behörigt myndighetsorgan och som innehåller den fysiska personens namn och vanligtvis används för identifikationsändamål,

3) när det är fråga om en enhet, officiella handlingar som utfärdats av ett behörigt myndighetsorgan och som innehåller enhetens namn och adressen till dess huvudkontor antingen i den jurisdiktion där enheten säger sig ha sin hemvist eller i den jurisdiktion där enheten etablerades eller organiserades,

4) granskat bokslut, tredje parts kreditrapport, konkursansökan eller rapport från myndighet med ansvar för värdepapperstillsyn.

Med styrkande dokumentation avses i fråga om ett redan befintligt enhetskonto även klassificeringar av en kontohavare i ett rapporteringsskyldigt finansiellt instituts upplysningar, om:

1) klassificeringarna har fastställts på grundval av ett standardiserat system för branschkode, som registrerats av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i överensstämmelse med dess normala affärsmetoder för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom eller för andra regleringsändamål, och

2) det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har infört klassificeringarna före dagen för klassificeringen av det finansiella kontot som ett redan befintligt konto, förutsatt att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte känner till eller inte har anledning att känna till att en sådan klassificering är felaktig eller otillförlitlig.

Vid tillämpning av 2 mom. avses med ett standardiserat system för branschkode ett kodsysteem som i den branschvisa klassificeringen av institut används för andra ändamål än skatteändamål.

70 §

Intygande

Med *intygande* avses ett daterat intyg som har undertecknats eller på annat sätt har styrkts av kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande och getts av kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande till det finansiella institutet, vilket gör det möjligt för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet att fastställa om kontot är ett rapporteringspliktigt konto och vilket innehåller följande upplysningar:

1) namn på kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande,

2) bostadsadress för kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande,

3) hemvistjurisdiktionerna för kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande,

4) skatteregistreringsnumren för de rapporteringspliktiga jurisdiktionerna för kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande, om den rapporteringspliktiga jurisdiktionen har lämnat ett skatteregistreringsnummer,

5) födelsedatum för kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande, och

6) krav av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet på att kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande anmäler ändringar i omständigheterna som påverkar fastställandet av hemvistjurisdiktionen för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet.

71 §

Ändring i omständigheterna

Med *ändring i omständigheterna* avses varje förändring i eller tillägg till upplysningar avseende en person eller ett konto, vilka står i strid med tidigare upplysningar som fastställer personens hemvistjurisdiktion eller tidigare upplysningar avseende kontot.

72 §

Identifieringstjänst

Med *identifieringstjänst* avses en elektronisk process som Finland, en rapporteringspliktig jurisdiktion eller Europeiska unionen utan kostnad tillhandahåller till ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut för att det institutet ska kunna fastställa identiteten och hemvistjurisdiktionen för en kontohavare eller en person med bestämmande inflytande.

2 kap.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

Allmänna skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

73 §

Rapporteringsplikten för ett konto

Ett konto ska rapporteras från och med den dag då det har identifierats som ett rapporteringspliktigt konto i enlighet med förfarandena för kundkännedom i detta kapitel. Kontot ska behandlas som ett rapporteringspliktigt konto fram till dess att kontohavaren eller personen med bestämmande inflytande upphör att vara en rapporteringspliktig person.

Uppgifterna om ett rapporteringspliktigt konto ska anmälas årligen till Skatteförvaltningen under det kalenderår som följer på det kalenderår till vilket uppgifterna hänför sig.

74 §

Fastställande av kontots saldo och värde

Kontots saldo och värde ska fastställas enligt den sista dagen på kalenderåret.

75 §

Alternativa förfaranden för kundkännedom

Ett finansiellt institut kan tillämpa de förfaranden för kundkännedom som gäller för nya konton på redan befintliga konton och de förfaranden för kundkännedom som gäller för

högvärdekonton på lågvärdekonton. I så fall tillämpas fortsättningsvis de regler som i övrigt ska tillämpas på redan befintliga konton.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom för lågvärdekonton

76 §

Bostadsadresstest

Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i sina arkiv har en aktuell bostadsadress i hemvistjurisdiktionen till en innehavare av ett enskilt konto vilken baseras på styrkande dokumentation, får det rapporteringsskyldiga finansiella institutet, när den fastställer huruvida innehavaren av detta enskilda konto är en rapporteringspliktig person, behandla kontohavaren som en person med hemvist i jurisdiktionen (bostadsadresstest).

Om en ändring äger rum i de omständigheter som hänför sig till kontot och ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut till följd av detta känner till eller har skäl att känna till att den styrkande dokumentationen enligt 1 mom. är felaktig eller otillförlitlig, kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte längre förlita sig på bostadsadresstestet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall inhämta ett sådant intygande eller sådan ny styrkande dokumentation som redogör för kontohavarens hemvistjurisdiktioner på den senare av följande tidpunkter:

- 1) senast på den sista dagen av det år då en omständighet har ändrats,
- 2) 90 kalenderdagar efter anmälan eller upptäckten av en ändring i omständigheterna.

Om det finansiella institutet i en situation enligt 2 mom. inte kan inhämta ett tillförlitligt intygande eller tillförlitlig ny styrkande dokumentation, ska det iaktta förfarandet med sökning i elektroniska arkiv enligt 77 §.

77 §

Sökning av lågvärdekonton i elektroniska arkiv

Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i sina arkiv inte har någon aktuell bostadsadress i hemvistjurisdiktionen till en innehavare av ett enskilt konto vilken baseras på styrkande dokumentation, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet söka igenom de elektroniskt sökbara upplysningar som innehåses av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i fråga om följande indicier och tillämpa förfarandena enligt 2–5 mom.:

- 1) identifiering av att kontohavaren har hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion,
- 2) aktuell postadress eller bostadsadress i en rapporteringspliktig jurisdiktion,
- 3) ett eller flera telefonnummer i en rapporteringspliktig jurisdiktion och inget telefonnummer i Finland,
- 4) stående order förutom avseende inlåningskonton om överföring av medel till ett konto i en rapporteringspliktig jurisdiktion,
- 5) gällande fullmakt eller underteckningsrätt som tilldelats en person med en adress i en rapporteringspliktig jurisdiktion,
- 6) en poste restante-adress eller c/o-adress i en rapporteringspliktig jurisdiktion om det är den enda adress som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har för kontohavaren i sina arkiv.

Om inga av de indicier som anges i 1 mom. upptäcks under sökningen i de elektroniska arkiven, behöver det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte vidta några ytterligare åtgärder förrän omständigheterna ändras väsentligt på så sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot eller kontot blir ett högvärdekonto.

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska behandla kontohavaren som en person som har sin hemvist i varje rapporteringspliktig jurisdiktion för vilken ett indicium identifierats om:

1) något av de indicier som anges i 1 mom. 1–5 punkten påträffas under sökningen i de elektroniska arkiven, eller

2) omständigheterna ändras på ett sådant sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot.

Utan hinder av vad som bestäms i 3 mom. kan ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut om det så väljer behandla en kontohavare på samma sätt som innan omständigheterna ändrades fram till någon av följande tidpunkter som infaller senare:

1) fram till den sista dagen på det år då omständigheterna ändrats,

2) i 90 kalenderdagar från det att indiciet påträffats.

Om en poste restante-adress eller c/o-adress upptäcks under sökningen i de elektroniska arkiven och ingen annan adress och inga andra av de indicier som anges i 1 mom. 1–5 punkten identifieras för kontohavaren, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet tillämpa sådan sökning i pappersarkiv som avses i 79 § eller från kontohavaren försöka inhämta ett intygande eller styrkande dokumentation för att fastställa kontohavarens hemvistjurisdiktioner. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet efter sökningen i pappersarkiv inte lyckas fastställa något indicium och om försöket att inhämta ett intygande från kontohavaren eller styrkande dokumentation misslyckas, ska det anmäla kontot som ett odokumenterat konto till Skatteförvaltningen.

Utan hinder av vad som bestäms ovan i denna paragraf, behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut i följande situationer inte behandla en kontohavare som en kontohavare med hemvist i jurisdiktionen, även om indicier enligt 1 mom. förekommer i fråga om kontot:

1) upplysningarna om kontohavaren inbegriper en aktuell postadress eller bostadsadress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen eller ett eller flera telefonnummer i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen och inget telefonnummer i Finland, eller stående order förutom avseende inlåningskonton om överföring av medel till ett konto i en rapporteringspliktig jurisdiktion och det rapporteringsskyldiga finansiella institutet:

a) antingen inhämtar eller tidigare har granskat och innehar dokumentation i form av ett intygande där kontohavaren intygar att denne har sin hemvistjurisdiktion endast i Finland, eller

b) antingen inhämtar styrkande dokumentation från kontohavaren, eller tidigare har granskat och innehar arkivuppgifter om sådan styrkande dokumentation som fastställer att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person,

2) upplysningarna om kontohavaren inbegriper en gällande fullmakt eller underteckningsrätt som tilldelats en person med adress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen, och det rapporteringsskyldiga finansiella institutet:

a) antingen inhämtar eller tidigare har granskat och innehar dokumentation i form av ett intygande där kontohavaren intygar att denne har sin hemvistjurisdiktion endast i Finland, eller

b) antingen inhämtar styrkande dokumentation från kontohavaren, eller tidigare har granskat och innehar arkivuppgifter om sådan styrkande dokumentation som fastställer att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person.

Förstärkta granskningsförfaranden för högvärdekonton

78 §

Sökning av högvärdekonton i elektroniska arkiv

Vad gäller högvärdekonton ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet söka igenom de elektroniskt sökbara upplysningar som innehas av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i fråga om de indicier som avses i 77 § 1 mom.

79 §

Sökning i pappersarkiv

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut behöver inte göra någon sökning i pappersarkiv om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets elektroniskt sökbara upplysningar innehåller fält för och plockning av samtliga följande upplysningar:

- 1) kontohavarens hemvist,
- 2) den bostadsadress och den postadress till kontohavaren som finns i det rapporteringsskyldiga finansiella institutets arkivuppgifter,
- 3) eventuella telefonnummer till kontohavaren i det rapporteringsskyldiga finansiella institutets arkivuppgifter,
- 4) när det gäller andra finansiella konton än inlåningskonton, upplysningar om huruvida stående order finns för överföring av medel från kontot till ett annat konto, inklusive ett konto hos en annan filial till det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller ett annat finansiellt institut,

5) upplysningar om huruvida kontohavaren har c/o- eller poste restante-adress,

6) upplysningar om huruvida fullmakt eller underteckningsrätt finns för kontot.

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska göra en sökning i pappersarkiven av indicier enligt 77 § 1 mom. för alla upplysningar som avses i 1 mom., vilka det finansiella institutets elektroniska databaser inte plockar. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dessutom med avseende på de indicier som avses i 77 § 1 mom. granska följande handlingar som gäller kontot och som det finansiella institutet har inhämtat under de fem senaste åren i fråga om de upplysningar som avses i 1 mom. och som inte ingår i kunden nuvarande huvudkundregister:

1) den senaste inhämtade styrkande dokumentationen avseende kontot.

2) det senaste kontoöppningsavtalet eller den senaste dokumentationen när det gäller kontots öppnande.

3) den senaste dokumentation som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har inhämtat för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom eller för andra regleringsändamål,

4) samtliga gällande fullmakter eller underteckningsrätter,

5) gällande stående order, förutom avseende Inlåningskonton, om överföring av medel.

80 §

Förfrågan hos kundansvarig

Ett finansiellt institut ska årligen göra en förfrågan hos kundansvarig om den innehavare av ett högvärdekonto som har anvisats till honom eller henne är en rapporteringspliktig person. Om den kundansvarige har faktisk kännedom om att innehavaren av kontot i fråga är en rapporteringspliktig person, ska det finansiella institutet betrakta kontot som ett rapporteringspliktigt konto.

81 §

Konsekvenser av att indicier upptäcks

Om en eller flera av de indicier som avses i 77 § 1 mom. 1–5 punkten hittas i granskningsförfarandet för högvärdekonton eller om förhållandena förändras på ett sådant sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot, ska det finansiella institutet behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto i förhållande till var och en av de jurisdiktioner för vilka ett indicium har identifierats. Ett konto behöver dock inte behandlas som ett rapporteringspliktigt

konto, om det finansiella institutet beslutar att tillämpa förfarandet enligt 77 § 6 mom. och någon av undantagen i momentet är tillämpligt på kontot.

Om en c/o- eller poste restante-adress upptäcks under det förstärkta granskningsförfarandet för högvärdekonton och ingen annan adress och inga andra av de indicier som anges i 77 § 1 mom. 1–5 punkten identifieras för kontohavaren, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet från kontohavaren inhämta ett intygande eller styrkande dokumentation för att fastställa kontohavarens hemvistjurisdiktioner. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte kan inhämta ett sådant intygande eller sådan styrkande dokumentation, ska det anmäla kontot som ett odokumenterat konto till Skatteförvaltningen.

Om inga av de indicier som anges i 77 § 1 mom. upptäcks under det förstärkta granskningsförfarandet för högvärdekonton och om kontot inte identifieras som ett konto som innehas av en rapporteringspliktig person utifrån en förfrågan hos kundansvarig som gjorts i enlighet med 80 §, behöver det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte vidta ytterligare åtgärder förrän omständigheterna ändras på ett sådant sätt att ett eller flera indicier kan kopplas till kontot.

82 §

Ändring av ett lågvärdekonto till ett högvärdekonto

Om ett redan befintligt enskilt konto inte har varit ett högvärdekonto den 31 december 2015, men övergår till att bli ett högvärdekonto den sista dagen under ett senare kalenderår, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet senast inom det kalenderår som närmast följer på det kalenderår då kontot övergår till att bli ett högvärdekonto slutföra det förstärkta granskningsförfarandet med avseende på högvärdekonton.

Om ett i 1 mom. avsett konto baserat på det förstärkta granskningsförfarandet för högvärdekonton identifieras som ett rapporteringspliktigt konto, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i enlighet med 3 kap. rapportera upplysningarna om detta konto till Skatteförvaltningen från och med det år då det identifierades som ett rapporteringspliktigt konto fram till dess att kontohavaren upphör att vara en rapporteringspliktig person.

83 §

Genomförande av granskningsförfaranden på nytt

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska i fråga om ett odokumenterat konto genomföra förstärkta granskningsförfaranden för högvärdekonton tills ett sådant konto inte längre är odokumenterat.

När ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har genomfört förstärkta granskningsförfaranden för ett högvärdekonto, är det inte skyldigt i fråga om andra än odokumenterade konton att genomföra förfarandena på nytt, med undantag för den årliga förfrågan hos kundansvarig enligt 80 §.

84 §

Ändring i omständigheterna avseende ett högvärdekonto

Om omständigheterna ändras med avseende på ett högvärdekonto på ett sådant sätt att ett eller flera av de indicier som anges 77 § 1 mom. kan kopplas till kontot, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet betrakta kontot som ett rapporteringspliktigt konto i förhållande till en sådan rapporteringspliktig jurisdiktion för vilken indicierna identifierats. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan dock, om så önskas, behandla personen enligt

den status som föregick ändringen i högst 90 kalenderdagar från den tidpunkt då indiciet upptäcktes.

Utan hinder av vad som bestäms i 1 mom., behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte behandla ett konto som ett rapporteringspliktigt konto, om det beslutar att tillämpa förfarandet enligt 77 § 6 mom. och om något av undantagen i detta moment är tillämpligt på kontot.

85 §

Kundansvarigs skyldighet att identifiera ändringar i omständigheterna

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska genomföra förfaranden för att säkerställa att en kundansvarig identifierar varje ändring i omständigheterna avseende ett högvärdekonto. Om en kundansvarig får information om en ändring i omständigheterna, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i fråga om kontot iakttä förfarandena enligt 84 §.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom för ett nytt enskilt konto

86 §

Inhämtande av intygande i samband med öppnande av ett nytt enskilt konto

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska i samband med öppnande av ett nytt enskilt konto:

1) inhämta ett intygande som gör det möjligt för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet att fastställa kontohavarens hemvistjurisdiktioner, och

2) bekräfta tillförlitligheten i detta intygande på grundval av de upplysningar som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämtat i samband med kontots öppnande, inklusive dokumentation som inhämtats i enlighet med förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom.

Om intygandet styrker att kontohavaren har sin hemvist i någon rapporteringspliktig jurisdiktion, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto.

87 §

Ändring i omständigheterna avseende ett nytt enskilt konto

Om omständigheterna ändras avseende ett nytt enskilt konto på ett sätt som gör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får kännedom om eller ges anledning att känna till att den ursprungliga intygandet är inkorrekt eller otillförlitligt, kan det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte förlita sig på det ursprungliga intygandet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i så fall från kontohavaren inhämta ett nytt tillförlitligt intygande, vilket styrker kontohavarens hemvistjurisdiktioner, eller en utredning och behövlig dokumentation, som styrker att det ursprungliga intygandet är tillförlitligt.

Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet i en i 1 mom. avsedd situation inte får något tillförlitligt intygande på det sätt som förutsätts i momentet i fråga från kontohavaren, ska det betrakta att kontohavaren har sin hemvist i följande jurisdiktioner:

1) jurisdiktioner som kontohavaren själv har uppgett vara sina hemvistjurisdiktioner i det ursprungliga intygandet,

2) jurisdiktioner, som är eventuella hemvistjurisdiktioner för kontohavaren till följd av de ändrade omständigheterna.

Med undantag för vad som bestäms i 2 mom., kan ett finansiellt institut om det så väljer behandla en kontohavare i enlighet med ställningen före ändringen i omständigheterna i högst 90 kalenderdagar räknat från den tidigare av följande händelser:

- 1) intygandet ändras till ett felaktigt eller otillförlitligt intygande på grund av ändringen i omständigheterna,
- 2) det ursprungliga intygandets tillförlitlighet fastställs,
- 3) det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får ett nytt tillförlitligt intygande.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom för redan befintliga enhetskonton

88 §

Redan befintliga enhetskonton som ska undersökas

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska undersöka följande redan befintliga enhetskonton genom att iaktta förfarandena enligt 90–92 §:

- 1) ett konto vars totala saldo eller värde överstiger ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015,
- 2) ett konto vars totala saldo eller värde inte överstigit ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015, men vars saldo eller värde överstiger detta belopp på den sista dagen på något senare kalenderår.

89 §

Redan befintliga enhetskonton som inte behöver granskas, identifieras eller rapporteras

Såvida inte det rapporteringsskyldiga finansiella institutet gör ett annat val, antingen avseende alla redan befintliga enhetskonton eller, separat, avseende en tydligt identifierad grupp av sådana konton, behöver inte det finansiella institutet inte granska, identifiera eller rapportera ett redan befintligt enhetskonto med ett sammanlagt saldo eller värde som den 31 december 2015 inte överstiger ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar. Om kontots totala saldo eller värde överstiger detta belopp på den sista dagen på något efterföljande kalenderår, ska det finansiella institutet genom att iaktta förfarandena enligt 90–92 § granska och identifiera och vid behov rapportera kontot från och med det år under vars sista dag kontots totala saldo eller värde överstiger detta belopp.

90 §

Fastställande av en innehavare av ett redan befintligt enhetskonto som en rapporteringspliktig person

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska undersöka de uppgifter som det har förvarat med tanke på reglering och kundrelationer för att fastställa om dessa uppgifter visar att kontohavaren har hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion. De upplysningar som visar att kontohavaren har hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion omfattar bland annat platsen för enhetens bildande eller organisation och en adress i den rapporteringspliktiga jurisdiktionen.

Om de upplysningar som avses i 1 mom. visar att kontohavaren har sin hemvist i en rapporteringspliktig jurisdiktion, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto. Ett konto ska dock inte behandlas som ett rapporteringspliktigt konto, om det finansiella institutet:

- 1) från kontohavaren inhämtar ett intygande enligt vilket kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person, eller

2) utifrån offentligt tillgängliga uppgifter tillförlitligt fastställer att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person.

91 §

Fastställande av ett redan befintligt enhetskonto som en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera rapporteringspliktiga personer med bestämmande inflytande

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska fastställa om kontohavaren är en icke-finansiell enhet. För fastställandet ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämta ett intygande från kontohavaren. Inget intygande behöver dock inhämtas om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet innehar uppgifter eller om det finns offentliga uppgifter utifrån vilka det på ett tillförlitligt sätt kan fastställas att kontohavaren är:

- 1) en aktiv icke-finansiell enhet, eller
- 2) ett annat finansiellt institut än en i 4 § 1 mom. 2 punkten avsedd investeringsenhet, som inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion.

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska fastställa personerna med bestämmande inflytande över en kontohavare som har fastställts som en passiv icke-finansiell enhet. När ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut fastställer personerna med bestämmande inflytande, kan det förlita sig på uppgifter som har inhämtats och förvarats i enlighet med procedurkraven för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom.

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska fastställa om en kontohavare som har fastställts som en passiv icke-finansiell enhet har personer med bestämmande inflytande som är rapporteringspliktiga personer. Vid fastställandet kan det finansiella institutet förlita sig på:

- 1) upplysningar som har inhämtats och förvarats i enlighet med förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom, om kontot är ett redan befintligt enhetskonto som förs av en eller flera icke-finansiella enheter och kontots totala saldo eller värde inte överstiger ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar, eller
- 2) ett intygande över personer med bestämmande inflytande vilket har getts av en person med bestämmande inflytande eller kontohavaren.

Om någon av personerna med bestämmande inflytande över den passiva icke-finansiella enheten är en rapporteringspliktig person, ska kontot betraktas som ett rapporteringspliktigt konto.

92 §

Tidpunkten för att granska ett redan befintligt enhetskonto

Om ett redan befintligt enhetskontos totala saldo eller värde inte har överstigit ett belopp i euro motsvarande 250 000 US-dollar den 31 december 2015, men överstiger detta belopp den 31 december något annat senare år, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet slutföra granskningsförfarandena för kontot under det år som följer efter då år då kontots totala saldo eller värde överstiger detta belopp.

93 §

Ändring i omständigheterna avseende ett redan befintligt enhetskonto

Om en omständighet ändras med avseende på ett redan befintligt enhetskonto på ett sätt som gör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får kännedom om eller ges anledning till att känna till att ett intygande eller någon annan dokumentation med avseende på kontot är inkorrekta eller otillförlitliga, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ompröva sin

bedömning av kontots status i enlighet med de förfaranden som anges i 90 och 91 §. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska som en del av fastställandet genomföra följande förfaranden antingen senast på den sista dagen på kalenderåret i fråga eller 90 kalenderdagar efter anmälan eller upptäckten av en sådan ändring i omständigheterna, beroende på vilken av tidpunkterna som är senare:

1) för att fastställa om kontohavaren är en rapporteringspliktig person, inhämta antingen ett intygande eller en tillförlitlig utredning samt den nödvändiga dokumentationen för att säkerställa intygandets eller utredningens tillförlitlighet,

2) för att fastställa om kontohavaren är ett finansiellt institut, en aktiv icke-finansiell enhet eller en passiv icke-finansiell enhet, inhämta ytterligare dokumentation eller ett intygande för att visa att kontohavaren är en aktiv icke-finansiell enhet eller ett finansiellt institut,

3) för att fastställa om en person med bestämmande inflytande i en passiv icke-finansiell enhet är en rapporteringspliktig person, inhämta antingen ett intygande eller en tillförlitlig utredning samt den nödvändiga dokumentationen för att säkerställa intygandets eller dokumentationens tillförlitlighet.

Om det finansiella institutet i en situation enligt 1 mom. 1 punkten inte får något intygande eller någon tillförlitlig utredning, ska det behandla kontohavaren som en rapporteringspliktig person i varje rapporteringspliktig jurisdiktion som indicierna anger.

Om det finansiella institutet i en situation enligt 1 mom. 2 punkten inte får ytterligare dokumentation eller ett intygande, ska det behandla kontohavaren som en passiv icke-finansiell enhet.

Om det finansiella institutet i en situation enligt 1 mom. 3 punkten inte får något intygande eller någon tillförlitlig utredning, ska det använda indicierna avseende personen med bestämmande inflytande i dess arkiv för att fastställa om personen med bestämmande inflytande är en rapporteringspliktig person.

Skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom för nya enhetskonton

94 §

Fastställande av en innehavare av ett nytt enhetskonto som en rapporteringspliktig person

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i samband med öppnande av konto:

1) inhämta ett intygande från kontohavaren som gör det möjligt för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet att fastställa hemvistjurisdiktionerna för innehavaren av det nya enhetskontot, och

2) bekräfta tillförlitligheten i detta intygande på grundval av de upplysningar som det har inhämtat i samband med kontots öppnande, inklusive den dokumentation som har inhämtats i enlighet med förfarandet för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkännedom.

Om enheten bekräftar att den inte har någon hemvistjurisdiktion, får det rapporteringsskyldiga finansiella institutet förlita sig på adressen till enhetens huvudkontor för att fastställa kontohavarens hemvistjurisdiktion.

Om det av intygandet från kontohavaren framgår att kontohavaren har sin hemvist i någon rapporteringspliktig jurisdiktion, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla kontot som ett rapporteringspliktigt konto. Kontot ska dock inte behandlas som ett rapporteringspliktigt konto, om det finansiella institutet utifrån de uppgifter som det innehar eller som är offentligt tillgängliga på tillförlitligt sätt kan fastställa att kontohavaren inte är en rapporteringspliktig person i fråga om denna rapporteringspliktiga jurisdiktion.

95 §

*Fastställande av en enhet som en passiv icke-finansiell enhet med en eller flera
rapporteringspliktiga personer med bestämmande inflytande*

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska fastställa om kontohavaren är en icke-finansiell enhet. För fastställandet ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämta ett intygande från kontohavaren. Inget intygande behöver dock inhämtas om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet innehåller uppgifter eller om det finns offentliga uppgifter utifrån vilka det på ett tillförlitligt sätt kan fastställas att kontohavaren är:

- 1) en aktiv icke-finansiell enhet, eller
- 2) ett annat finansiellt institut än en i 4 § 1 mom. 2 punkten avsedd investeringsenhet, som inte är ett finansiellt institut i en deltagande jurisdiktion.

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska fastställa personerna med bestämmande inflytande över kontohavaren. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan vid fastställandet av personer med bestämmande inflytande använda de upplysningar som har inhämtats och förvarats i enlighet med det rapporteringsskyldiga finansiella institutets förfaranden för bekämpning av penningtvätt och åtgärder för kundkännedom under förutsättning att förfarandena är förenliga med lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism. Om det finansiella institutet inte omfattas av tillämpningsområdet för den nämnda lagen, ska det iaktta i huvudsak liknande förfaranden som för fastställandet av personer med bestämmande inflytande.

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska fastställa om en kontohavare som har fastställts som en passiv icke-finansiell enhet har personer med bestämmande inflytande som är rapporteringspliktiga personer. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet kan vid fastställandet använda ett intygande från kontohavaren eller en person med bestämmande inflytande.

Om någon av personerna med bestämmande inflytande över den passiva icke-finansiella enheten är en rapporteringspliktig person, ska kontot betraktas som ett rapporteringspliktigt konto.

96 §

Ändring i omständigheterna avseende nya enhetskonton

Om en omständighet ändras med avseende på ett nytt enhetskonto på ett sätt som gör att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får kännedom om eller ges anledning till att känna till att intygandet eller annan dokumentation med avseende på ett konto är inkorrekta eller otillförlitliga, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ompröva sin bedömning av kontots status i enlighet med de förfaranden som anges i 93 §.

Särskilda skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom

97 §

*Situationer där ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte har möjlighet att få ett
intygande i samband med öppnande av ett nytt konto*

Utan hinder av vad som bestäms ovan i detta kapitel, behöver ett finansiellt institut inte få något tillförlitligt intygande innan ett nytt konto öppnas, om det inte är möjligt på grund av särdragen i verksamhetsområdet för det rapporteringsskyldiga finansiella institutet. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dock alltid få ett tillförlitligt intygande senast inom 90 kalenderdagar från det att kontot har öppnats.

Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte får något intygande inom den krävda tiden, ska det stänga kontot utan obefogat dröjsmål.

98 §

Felaktigt eller otillförlitligt intygande eller felaktig eller otillförlitlig styrkande dokumentation

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut får inte förlita sig på ett intygande eller på styrkande dokumentation om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet känner till eller har anledning att känna till att intygandet eller den styrkande dokumentationen är felaktiga eller otillförlitliga.

99 §

Tillämpning av skyldigheterna avseende åtgärder för kundkännedom för redan befintliga konton på ett nytt konto

Det finansiella institutet ska tillämpa bestämmelserna om förfaranden för kundkännedom för redan befintliga konton på ett nytt konto, om det undantagsvis inte kan få ett tillförlitligt intygande avseende ett nytt konto i tillräckligt god tid för att fullgöra sin skyldighet enligt 2 och 3 kap. i denna lag under det år då kontot öppnas. Bestämmelserna om förfaranden för kundkännedom ska tillämpas fram till dess att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har fått ett intygande och fastställt att det är tillförlitligt.

100 §

Alternativa förfaranden för finansiella konton som innehas av förmånstagare till försäkringsavtal med kontantvärde eller livränteavtal

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut får anta att en fysisk person som är förmånstagare till ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal och som mottar en dödsfallsförmån inte är en rapporteringspliktig person. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet får behandla ett sådant finansiellt konto som ett annat än ett rapporteringspliktigt konto

Utan hinder av vad som bestäms i 1 mom., ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet behandla ett konto enligt 1 mom. som ett rapporteringspliktigt konto, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet känner till eller har anledning att känna till att förmånstagaren är en rapporteringspliktig person. Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har anledning att känna till att förmånstagaren för ett försäkringsavtal med kontantvärde är en rapporteringspliktig person, om de uppgifter som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har inhämtat och som gäller förmånstagaren innehåller de indicier som avses i 77 § 1 mom. Om ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut har faktisk kännedom om eller har anledning att känna till att förmånstagaren är en rapporteringspliktig person, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet följa förfarandena i 76 och 77 §.

101 §

Alternativa förfaranden för gruppförsäkringsavtal med kontantvärde och grupplivränteavtal

Ett finansiellt institut får behandla ett finansiellt konto som är en medlems andel i ett gruppförsäkringsavtal med kontantvärde eller ett grupplivränteavtal som ett annat än ett finansiellt konto fram till den dag då en summa utbetalas till den anställda, försäkringstagaren eller förmånstagaren och kontot uppfyller följande förutsättningar:

- 1) gruppförsäkringsavtalet med kontantvärde eller grupplivränteavtalet är ställt till en arbetsgivare och det täcker minst 25 anställda eller försäkringstagare,
- 2) de anställda eller försäkringstagarna har rätt att erhålla det kontraktswärde som är kopplat till deras andel och namnge förmånstagare för den förmån som ska utbetalas vid den anställdes död, och
- 3) det sammanlagda belopp som ska utbetalas till en anställd, försäkringstagare eller förmånstagare överstiger inte ett belopp i euro motsvarande 1 000 000 US-dollar.

102 §

Regler för sammanläggning av kontosaldon samt valutaomvandling

För att fastställa ett sammanlagt saldo eller värde för de finansiella konton som innehas av en fysisk person eller en enhet ska ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut lägga samman samtliga finansiella konton som förs av det rapporteringsskyldiga finansiella institutet eller av en närstående enhet, men endast om det rapporteringsskyldiga finansiella institutets informationssystem kopplar de finansiella kontona till ett dataelement samt tillåter sammanläggning av kontosaldon och kontovärden. Varje innehavare av ett gemensamt ägt finansiellt konto ska påföras det totala saldot eller värdet för det gemensamt ägda finansiella kontot.

För att fastställa ett sammanlagt saldo eller värde för ett finansiellt konto som innehas av en fysisk person i syfte att avgöra om ett finansiellt konto är ett högvärdekonto, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet även lägga samman samtliga sådana finansiella konton som en kundansvarig känner till eller har anledning att känna till som finansiella konton som direkt eller indirekt ägs, kontrolleras eller har öppnats förutom i egenskap av förvaltare av en och samma person.

När det rapporteringsskyldiga finansiella institutet räknar det totala saldot eller värdet kan det använda euro som valuta. Om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet använder euro som valuta då det räknar beloppet, ska det omvandla de belopp som har angetts i US-dollar i denna lag till euro i slutet av kalenderåret.

103 §

Skyldighet att registrera och förvara upplysningar

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska registrera de åtgärder och upplysningar som det använder för att genomföra förfarandena och fullgöra skyldigheterna enligt 2 och 3 kap. De registrerade åtgärderna och upplysningarna ska vara tillgängliga i minst sex år från utgången av det kalenderår som de gäller.

Om ett konto avslutas, ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet förvara de upplysningar som har inhämtats och registrerats för att genomföra förfarandena och fullgöra skyldigheterna enligt 2 och 3 kap. i sex år efter det år då kontot har avslutats.

3 kap.

Lämnande av upplysningar

104 §

Tidpunkt och metod för lämnande av upplysningar

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska kalenderårsvis lämna de upplysningar som avses i detta kapitel eller uppgift om att rapporteringspliktiga konton inte funnits till Skatteförvaltningen före slutet av januari i året efter kalenderåret genom att använda en elektronisk dataöverföringsmetod som Skatteförvaltningen har offentliggjort.

105 §

Upplysningar som ska anmälas

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska lämna följande upplysningar om sig själv och varje rapporteringspliktiga konto till Skatteförvaltningen:

1) det rapporteringsskyldiga finansiella institutets namn och skatteregistreringsnummer eller i brist på sådant en motsvarande identifierare,

2) kontohavarens namn, adress, hemvistjurisdiktioner, skatteregistreringsnummer och i fråga om en fysisk person födelsedatum och födelseort,

3) namn, adress, hemvistjurisdiktioner, skatteregistreringsnummer, födelsedatum och födelseort för varje person med bestämmande inflytande som ska betraktas som rapporteringspliktig person i enheten samt den eller de roller genom vilka varje rapporteringspliktig person är en person med bestämmande inflytande i enheten,

4) huruvida ett tillförlitligt intygande har lämnats in av varje kontohavare och eventuella personer med bestämmande inflytande,

5) huruvida kontot är ett gemensamt konto, inbegripet antalet gemensamma kontoinnehavare,

6) kontonummer eller om kontonummer saknas, en motsvarighet till ett sådant, typ av konto och huruvida kontot utgör ett redan befintligt konto eller ett nytt konto,

7) kontots saldo eller värde, inklusive kontantvärdet eller återköpsvärdet för ett försäkringsavtal med kontantvärde eller ett livränteavtal, i slutet av kalenderåret, eller om kontot har stängts under året, information om stängningen av kontot.

I fråga om ett depåkonto ska det rapporteringsskyldiga finansiella institutet dessutom anmäla följande uppgifter:

1) totalt bruttobelopp för ränta, totalt bruttobelopp för utdelning och totalt bruttobelopp för annan inkomst som härrör från de tillgångar som förvaltas på kontot, och som i vart och ett av fallen betalats ut till eller krediterats kontot under ett kalenderår,

2) total bruttoavkastning från försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar som har betalats ut till eller krediterats kontot under ett kalenderår under vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet har agerat som förvaltare, mäklare, ombud eller annan form av företrädare för kontohavaren.

När det gäller inlåningskonton, ska det finansiella institutet dessutom anmäla totalt bruttobelopp för ränta som betalats ut till eller krediterats kontot under kalenderåret.

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska i fråga om sådan kapitalegendom som förvaltas i en investeringsenhet och som är ett juridiskt arrangemang dessutom anmäla upplysningar utifrån vilka den rapporteringsskyldige personen är innehavare av kapitalegendomen.

Ett finansiellt institut ska i fråga om andra konton än depåkonton och inlåningskonton även anmäla det totala bruttobelopp som under kalenderåret har betalats ut till eller har krediterats kontohavaren, för vilket det rapporteringsskyldiga finansiella institutet står som garant för eller är gäldenär för, inklusive sammanlagt belopp för eventuella betalningar av inlösen som har gjorts till kontohavaren under kalenderåret.

Det rapporteringsskyldiga finansiella institutet ska dessutom anmäla den valuta i vilken varje belopp har anmälts.

106 §

Undantag till de upplysningar som ska lämnas

Utan hinder av vad som bestäms i 105 § 1 mom. 2–4 punkten, behöver det finansiella institutet inte anmäla skatteregistreringsnummer eller födelsedatum för ett redan befintligt konto, om det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inte har dessa upplysningar och det finansiella institutet inte behöver inhämta dessa med stöd av lagstiftningen i Finland eller en rättsakt av Europeiska unionen. Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut ska dock göra rimliga ansträngningar för att inhämta skatteregistreringsnummer och födelsedatum för redan befintliga konton:

1) före utgången av det kalenderår som följer på det år då redan befintliga konton har identifierats som rapporteringspliktiga konton

2) alltid då det krävs att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet uppdaterar upplysningar om redan befintliga konton genom att iaktta de nationella förfaranden som gäller för bekämpning av penningtvätt eller åtgärder för kundkänedom.

Utan hinder av vad som bestäms i 105 § 1 mom. 2 och 3 punkten, behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte anmäla skatteregistreringsnumret för en hemvistjurisdiktion som inte har gett något skatteregistreringsnummer.

Utan hinder av vad som bestäms i 105 § 1 mom. 2 och 3 punkten, behöver ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut inte anmäla upplysningen om födelseorten om följande förutsättningar är uppfyllda:

1) lagstiftningen i Finland eller en rättsakt av Europeiska unionen vilken är i kraft eller har varit i kraft den 5 januari 2015 förutsätter inte att det rapporteringsskyldiga finansiella institutet inhämtar eller anmäler upplysningen om födelseort,

2) upplysningen om födelseort är tillgänglig i de elektroniskt sökbara upplysningar som det finansiella institutet administrerar.

Utan hinder av vad som bestäms i 105 § 2 mom. 2 punkten och om det finansiella institutet inte bestämmer något annat i fråga om vilken tydligt specificerade kontogrupp som helst, behöver det finansiella institutet inte anmäla bruttointäkter som har fåtts av försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar till den del som det rapporteringsskyldiga finansiella institutet anmäler bruttointäkterna av sådan försäljning eller inlösen av finansiella tillgångar i enlighet med lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning.

4 kap.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

107 §

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas för första gången på det kalenderår som börjar den 1 januari 2026.

De bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag tillämpas på anmälning av upplysningar och fullgörande av andra skyldigheter i fråga om upplysningar som gäller kalenderåren före kalenderåret 2026.

3.

Lag

om ändring av lagen om beskattningsförfarande

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) 17 b och 17 d §, sådana de lyder, 17 b § i lagarna 1704/2015 och 1489/2016 samt 17 d § i lag 880/2017, ändras 17 c §, 23 § 1 mom., 23 a och 23 c § samt 56 § 3 punkten, sådana de lyder, 17 c § i lag 226/2016, 23 § 1 mom. och 23 c § i lag 1560/2019, 23 a § i lag 1127/2017 och 56 § 3 punkten i lag 772/2016, samt fogas till lagen nya 17 g och 28 a § som följer:

17 c §

Rapporteringsskyldiga finansiella instituts skyldighet att lämna uppgifter om finansiella konton

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut som avses i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/) ska iaktta de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som anges i 2 kap. i den lagen och lämna Skatteförvaltningen de upplysningar om finansiella konton som avses i 3 kap. i den lagen eller uppgift om att inga finansiella konton funnits.

17 g §

Rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänsters skyldighet att lämna uppgifter om rapporteringspliktiga transaktioner

En i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/) avsedd rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska iaktta de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som anges i 3 kap. i den lagen och de särskilda skyldigheter som anges i 5 kap. i den lagen samt till Skatteförvaltningen lämna i 4 kap. i den lagen

1) avsedda upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner eller uppgift om att inga rapporteringspliktiga transaktioner funnits, och

2) avsedda upplysningar om försäljning och annan överlåtelse av rapporteringspliktiga kryptotillgångar och inkomsthändelser som behövs för beräkning av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller annan inkomst som individuella användare av kryptotillgångar med hemvistjurisdiktion i Finland har fått, till den del dessa upplysningar innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, eller uppgift om att inga sådana händelser funnits.

23 §

Granskningsrätt och skyldighet att visa upp uppgifter

Skatteförvaltningen har rätt att granska, och den uppgiftsskyldige har på uppmaning av Skatteförvaltningen skyldighet att för granskning uppvisa, alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel avsedda uppgifter kan hämtas ur och som behövs för att övervaka att anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel iakttas.

23 a §

Skyldighet för i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism avsedda rapporteringsskyldiga att lämna uppgifter

De rapporteringsskyldiga som avses i 1 kap. 2 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017) ska på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av identifieringsuppgifter, bankkontonummer, en kontotransaktion eller någon annan motsvarande identifikation lämna in och visa upp för granskning de uppgifter om mekanismer, förfaranden, dokument och andra uppgifter som de innehar och med stöd av vilka rapporterande finansinstitut och rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster har iakttagit de förpliktelser och de aktsamhetsprocedurer för identifiering av rapporteringspliktiga konton och rapporteringspliktiga användare som avses i 17 a § 1 mom., 17 c § och 17 g §.

23 c §

Särskild uppgiftsskyldighet för den uppgiftsskyldige

En i detta kapitel avsedd uppgiftsskyldig ska på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av skattnummer, namn, adress, kontonummer, avtalsnummer, kundnummer, referensnummer, arrangemang eller någon annan motsvarande identifikation lämna in de uppgifter om förfaranden, dokument och andra uppgifter som den uppgiftsskyldige innehar eller kontrollerar samt andra uppgifter som behövs för att säkerställa att den uppgiftsskyldige har fullgjort anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel.

28 a §

Kringgående av skyldigheten att lämna uppgifter

Den som planerar, marknadsför, organiserar, gör tillgängligt eller genomför ett arrangemang där ett av de huvudsakliga syftena är att undvika anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt 3 kap. är skyldig att lämna uppgifter och skyldig att fullgöra dessa skyldigheter som om den riktiga formen hade använts i saken.

Om den uppgiftsskyldige vid fullgörandet av sina skyldigheter enligt 3 kap. upptäcker att en utomstående som ska anmälas gör ett sådant arrangemang som avses i 1 mom. och som leder till att uppgifter inte anmäls, ska den uppgiftsskyldige anmäla uppgifterna som om den riktiga formen hade använts i saken.

Vid tillämpningen av paragrafen avses med arrangemang varje omständighet, åtgärd, transaktion, avtal, åtagande eller händelse.

56 b §

Förlängd tidsfrist för rättelse av beskattningen

Beskattningen kan oberoende av tidsfristen för rättelse enligt 56 § rättas till den skattskyldiges nackdel inom sex år från ingången av året efter skatteårets utgång till den del som rättelsen av beskattningen grundar sig på

3) sådana uppgifter som inverkar på den skattskyldiges beskattning och som har erhållits vid internationellt utbyte av information.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet (185/2013) 5 a och 5 c §, sådana de lyder, 5 a § i lagarna 1703/2015 och 1271/2022 och 5 c § i lag 1703/2015,
ändras 1 § 1 mom., 2 § 10 och 11 punkten, 3 § 9 punkten, 5 § 6 punkten och 5 d §, sådana de lyder, 1 § 1 mom., 2 § 10 och 11 punkten, 3 § 9 punkten och 5 § 6 punkten i lag 1271/2022 och 5 d § i lag 881/2017, samt
fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1703/2015, 1488/2016, 1561/2019 och 1271/2022, nya 12–14 punkter, till 3 §, sådan den lyder i lagarna 1488/2016, 1561/2019 och 1271/2022, en ny 10 punkt, till 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1271/2022 en ny 7 punkt samt till lagen en ny 5 g § som följer:

1 §

Genomförande av direktivet

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, nedan *handräckningsdirektivet*, sådant det lyder senast ändrat genom rådets direktiv (EU) 2023/2226 om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning, ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag.

2 §

Tillämpningsområde

I enlighet med denna lag och handräckningsdirektivet

10) stryks en rapporteringsskyldig plattformsoperatör från det centrala registret efter att förutsättningarna för registrering har upphört samt lämnas upplysningar till kommissionen om en sådan plattformsoperatör som inleder sin verksamhet som plattformsoperatör utan att ha registrerat sig på föreskrivet sätt,

11) rapporteras inträffade uppgiftsincidenter till kommissionen,

12) lämnas upplysningar till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat i Europeiska unionen om de rapporteringspliktiga personer som rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster rapporterat om,

13) lämnas upplysningar till behöriga myndigheter i andra medlemsstater i Europeiska unionen om det individuella identifieringsnummer som tilldelats en kryptotillgångsoperatör,

14) stryks en kryptotillgångsoperatör från registret över kryptotillgångsoperatörer när förutsättningarna för registrering har upphört samt lämnas upplysningar till kommissionen om kryptotillgångsoperatörer som inte är registrerade hos den behöriga myndigheten i någon medlemsstat, om kryptotillgångsoperatören har rapporteringspliktiga användare som har sin hemvist i Europeiska unionen.

3 §

Samarbetsformer

Samarbetet omfattar

9) lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga säljare genom automatiskt utbyte av upplysningar,

10) lämnande av upplysningar genom automatiskt utbyte av upplysningar om rapporteringspliktiga personer som rapporteras av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster.

5 §

Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av automatiskt utbyte av upplysningar

En behörig myndighet ska genom ett automatiskt utbyte av upplysningar lämna en behörig myndighet i en annan medlemsstat tillgängliga upplysningar om personer bosatta i den medlemsstaten och om följande specificerade kategorier av inkomst och kapital

6) royaltyer,

7) utdelningar som inte är kopplade till depåkonton, med undantag av utdelningar som är undantagna från bolagsskatt enligt artiklarna 5 och 6 i rådets direktiv 2011/96/EU om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater.

5 d §

Rapportering av upplysningar om finansiella konton vid tillämpningen av avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Vad som föreskrivs i 5 b § ska också iakttas vid tillämpningen av de avtal som Europeiska unionen har ingått med Andorra i Bryssel den 12 februari 2016, med Liechtenstein i Strasbourg den 28 oktober 2016, med Monaco i Bryssel den 12 juli 2016, med San Marino i Bryssel den 8 december 2015 eller med Schweiz i Bryssel den 27 maj 2015 om utbyte av upplysningar om finansiella konton i syfte att förbättra efterlevnaden av skatteregler på internationell nivå.

5 g §

Skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i fråga om rapportering om rapporteringspliktiga personer

Bestämmelser om i handräckningsdirektivet avsedda rapporteringspliktiga personer och rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster finns i lagen om

beskattningsförfarande och i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/).

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning (1559/2019) 1 § 3 mom. 1 punkten, 4 § 3 punkten, 6 § 2 mom. och 20 § som följer:

1 §

Lagens tillämpningsområde

Lagen tillämpas också på arrangemang som kan
1) påverka skyldigheter enligt 17 a eller 17 c § i lagen om beskattningsförfarande eller en annan stats eller jurisdiktions motsvarande skyldigheter, eller

4 §

Upplysningar som ska lämnas

Följande upplysningar ska lämnas om ett rapporteringspliktigt arrangemang:

3) en sammanfattning av innehållet i det rapporteringspliktiga arrangemanget, en eventuell benämning som allmänt används för arrangemanget och en allmän beskrivning i abstrakta termer av relevanta transaktioner eller arrangemang samt andra upplysningar som beskriver den eftersträlvade skatteförmånen,

6 §

Undantag för tjänsteleverantörer från skyldigheten att lämna upplysningar

En i 1 mom. avsedd tjänsteleverantör ska utan ogrundat dröjsmål underrätta en tjänsteleverantör som är dess kund, eller om en sådan saknas, den berörda skattskyldiga som är dess kund, om dennas skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 e § i lagen om beskattningsförfarande eller anmälningsskyldighet enligt 14 f § i den lagen samt om det referensnummer som Skatteförvaltningen har tilldelat arrangemanget.

20 §

Kännetecken som rör automatiskt utbyte av upplysningar

Ett arrangemang är rapporteringspliktigt om det leder eller kan antas leda till undvikande eller kringgående av finansiella instituts skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 a eller 17 c § i

lagen om beskattningsförfarande eller motsvarande lagstiftning i en annan stat eller jurisdiktion som gäller finansiella konton eller om det kan antas användas för strävan efter att undvika eller kringgå skyldigheten i fråga eller om det drar fördel av avsaknaden av sådan skyldighet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av 47 § i inkomstskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen (1535/1992) 47 § 4 mom., sådant det lyder i lag 1141/2007, som följer:

47 §

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom, fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag samt kryptotillgångar anses ha överlåtits i den ordning som de har förvärvats i, om inte den skattskyldige visar något annat. När ordningen för överlåtelse av egendom fastställs ska egendomen anses ha förvärvats vid samma tidpunkt som dess ägartid räknas från vid beskattningen av överlåtelsevinst.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 11 september 2025

Statsminister

Petteri Orpo

Finansminister Riikka Purra

3.

Lag

om ändring av lagen om beskattningsförfarande

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) 17 b och 17 d §, sådana de lyder, 17 b § i lagarna 1704/2015 och 1489/2016 samt 17 d § i lag 880/2017, ändras 17 c §, 23 § 1 mom., 23 a och 23 c § samt 56 § 3 punkten, sådana de lyder, 17 c § i lag 226/2016, 23 § 1 mom. och 23 c § i lag 1560/2019, 23 a § i lag 1127/2017 och 56 § 3 punkten i lag 772/2016, samt fogas till lagen nya 17 g och 28 a § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

17 b §

Utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter med anledning av rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (upphävs)

Ett sådant rapportering finskt finansinstitut som avses i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, sådant det lyder ändrat genom rådets direktiv (EU) 2015/2376 om ändring av direktiv 2011/16/EU vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning, ska lämna Skatteförvaltningen de uppgifter som behövs för tillämpningen av direktivet. Ett rapportering finskt finansinstitut är skyldigt att iaktta de förpliktelser som i direktivet och i avsnitt I–IX i bilaga I och i bilaga II till direktivet åläggs finska rapportering finansinstitut samt den i dem föreskrivna aktsamhetsproceduren för identifiering av konton.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om hur rapportering finska finansinstitut i enlighet med punkt D i avsnitt II i bilaga I till direktivet kan använda sig av tjänsteleverantörer för att fullgöra de i nationell lagstiftning avsedda skyldigheter

Gällande lydelse

avseende rapportering och åtgärder för kundkännedom och tillämpa i enlighet med punkt E i avsnitt II i bilaga I förfaranden för kundkännedom för nya konton på redan befintliga konton och förfaranden för kundkännedom för högvärdekonton på lågvärdekonton. Dessutom får Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av direktivets aktsamhetsprocedur, om de uppgifter som ska lämnas, om tidpunkten och sättet för lämnande av uppgifter, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

17 c §

Allmän skyldighet för finansinstitut att lämna uppgifter om finansiella konton

Ett rapporterande finskt finansinstitut enligt 17 b § ska lämna Skatteförvaltningen de uppgifter som avses i den paragrafen även i fråga om finansiella konton som motsvarar rapporteringspliktiga konton, eller uppgift om att sådana konton inte existerar, beträffande personer vars skatterättsliga hemvist är utanför Europeiska unionen. Ett rapporterande finskt finansinstitut ska när det undersöker och identifierar finansiella konton iaktta de förpliktelser som i den paragrafen åläggs rapporterande finansinstitut samt den aktsamhetsprocedur som avses i den paragrafen.

Om ett finansinstitut, en person eller en förmedlare har infört rutiner för att kringgå förfarandet för utbyte av upplysningar eller aktsamhetsproceduren, ska finansinstitutet trots det betraktas som ett rapporterande finansinstitut enligt denna paragraf eller 17 a § och det finansiella kontot som ett rapporteringspliktigt finansiellt konto.

Ett rapporterande finskt finansinstitut ska föra bok över åtgärder som vidtagits vid tillämpningen av förfarandet för utbyte av upplysningar och av aktsamhetsproceduren och vid lämnande av upplysningar samt över bevis om att dessa förfaranden har använts. Vidare ska finansinstitutet vidta lämpliga åtgärder för att inhämta dessa upplysningar.

Föreslagen lydelse

17 c §

Rapporteringsskyldiga finansiella instituts skyldighet att lämna uppgifter om finansiella konton

Ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut som avses i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga finansiella institut att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/) ska iaktta de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som anges i 2 kap. i den lagen och lämna Skatteförvaltningen de upplysningar om finansiella konton som avses i 3 kap. i den lagen eller uppgift om att inga finansiella konton funnits.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Finansinstitutet ska dessutom bevara dessa uppgifter i sex år räknat från utgången av det år då förfaranden för identifiering av konton genomfördes eller ett konto avslutades.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av aktsamhetsproceduren, om de uppgifter som ska lämnas samt om tidpunkten och sättet för lämnande av uppgifter. Skatteförvaltningen kan också begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

17 d §

Avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om utbyte av upplysningar om finansiella konton (upphävs)

Ett rapporterande finskt finansinstitut som omfattas av tillämpningsområdet för ett av de avtal som Europeiska unionen har ingått med Andorra i Bryssel den 12 februari 2016, med Liechtenstein i Strasbourg den 28 oktober 2016, med Monaco i Bryssel den 12 juli 2016, med San Marino i Bryssel den 8 december 2015 eller med Schweiz i Bryssel den 27 maj 2015 om utbyte av upplysningar om finansiella konton i syfte att förbättra efterlevnaden av skatteregler på internationell nivå, ska vid tillämpningen av denna lag betraktas som uppgiftsskyldig.

Skatteförvaltningen får meddela närmare föreskrifter enligt vilka ett finskt rapporterande finansinstitut i enlighet med punkterna D och E i avsnitt II i bilaga I till de avtal som nämns i 1 mom. kan anlita tjänsteleverantörer och tillämpa aktsamhetsprocedur som berör vissa konton även på andra konton. Skatteförvaltningen får också, i enlighet med punkt B i avsnitt VII, underpunkt 9 i punkt C i avsnitt VIII samt underpunkterna 4 och 6 i punkt E i avsnitt VIII bilaga I till de avtalen, meddela närmare föreskrifter om behandling av finansiella konton, tillämpningen av begreppet redan befintligt konto, definitionen av en enhets närstående enhet och användningen av klassificeringar av kontohavare som styrkande dokumentation. Skatteförvaltningen

Gällande lydelse

får dessutom meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av aktsamhetsproceduren, om de uppgifter som ska lämnas, om tidpunkten och sättet för lämnande av uppgifter, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

Föreslagen lydelse

17 g §

Rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänsters skyldighet att lämna uppgifter om rapporteringspliktiga transaktioner

En i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/) avsedd rapporteringsskyldig leverantör av kryptotillgångstjänster ska iaktta de skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom som anges i 3 kap. i den lagen och de särskilda skyldigheter som anges i 5 kap. i den lagen samt till Skatteförvaltningen lämna i 4 kap. i den lagen

1) avsedda upplysningar om rapporteringspliktiga transaktioner eller uppgift om att inga rapporteringspliktiga transaktioner funnits, och

2) avsedda upplysningar om försäljning och annan överlåtelse av rapporteringspliktiga kryptotillgångar och inkomsthändelser som behövs för beräkning av överlåtelsevinst, överlåtelseförlust eller annan inkomst som individuella användare av kryptotillgångar med hemvistjurisdiktion i Finland har fått, till den del dessa upplysningar innehas av den rapporteringsskyldiga leverantören av kryptotillgångstjänster, eller uppgift om att inga sådana händelser funnits.

23 §

Granskningsrätt

Skatteförvaltningen har rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur och som behövs för att övervaka att

23 §

Granskningsrätt och skyldighet att visa upp uppgifter

Skatteförvaltningen har rätt att granska, och den uppgiftsskyldige har på uppmaning av Skatteförvaltningen skyldighet att för granskning uppvisa, alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel avsedda uppgifter kan

Gällande lydelse

anmälningsskyldigheten, omsorgsplikten eller andra skyldigheter enligt detta kapitel iakttas.

23 a §

Skyldighet för i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism avsedda rapporteringsskyldiga att lämna uppgifter

De rapporteringsskyldiga som avses i 1 kap. 2 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017) ska på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av identifieringsuppgifter, bankkontonummer, en kontotransaktion eller någon annan motsvarande identifikation lämna in och visa upp för granskning de uppgifter om mekanismer, förfaranden, dokument och andra uppgifter som de innehar och med stöd av vilka rapporterade finska finansinstitut har iakttagit de förpliktelser och de aktsamhetsprocedurer för identifiering av rapporteringspliktiga konton som avses i 17 a § 1 mom., 17 b § 1 mom., 17 c § 1 mom. och 17 d §.

23 c §

Särskild uppgiftsskyldighet för tjänsteleverantörer i rapporteringspliktiga arrangemang

En tjänsteleverantör som avses i 17 e § ska på uppmaning av Skatteförvaltningen på basis av referensnummer, namn, arrangemang eller någon annan motsvarande identifikation lämna och för granskning förete sådana uppgifter om förfaranden och handlingar som tjänsteleverantören äger eller kontrollerar samt andra uppgifter som behövs för att säkerställa att förmedlaren har fullgjort de skyldigheter som avses i 17 e §.

Föreslagen lydelse

hämtas ur och som behövs för att övervaka att anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel iakttas.

23 a §

Skyldighet för i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism avsedda rapporteringsskyldiga att lämna uppgifter

De rapporteringsskyldiga som avses i 1 kap. 2 § i lagen om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism (444/2017) ska på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av identifieringsuppgifter, bankkontonummer, en kontotransaktion eller någon annan motsvarande identifikation lämna in och visa upp för granskning de uppgifter om mekanismer, förfaranden, dokument och andra uppgifter som de innehar och med stöd av vilka rapporterade finansinstitut och rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster har iakttagit de förpliktelser och de aktsamhetsprocedurer för identifiering av rapporteringspliktiga konton och rapporteringspliktiga användare som avses i 17 a § 1 mom., 17 c § och 17 g §.

23 c §

Särskild uppgiftsskyldighet för den uppgiftsskyldige

En i detta kapitel avsedd uppgiftsskyldig ska på uppmaning av Skatteförvaltningen med stöd av skattenummer, namn, adress, kontonummer, avtalsnummer, kundnummer, referensnummer, arrangemang eller någon annan motsvarande identifikation lämna in de uppgifter om förfaranden, dokument och andra uppgifter som den uppgiftsskyldige innehar eller kontrollerar samt andra uppgifter som behövs för att säkerställa att den uppgiftsskyldige har fullgjort anmälningsskyldigheten, skyldigheter

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt detta kapitel.

28 a §

Kringgående av skyldigheten att lämna uppgifter

Den som planerar, marknadsför, organiserar, gör tillgängligt eller genomför ett arrangemang där ett av de huvudsakliga syftena är att undvika anmälningsskyldigheten, skyldigheter avseende åtgärder för kundkännedom eller andra skyldigheter enligt 3 kap. är skyldig att lämna uppgifter och skyldig att fullgöra dessa skyldigheter som om den riktiga formen hade använts i saken.

Om den uppgiftsskyldige vid fullgörandet av sina skyldigheter enligt 3 kap. upptäcker att en utomstående som ska anmälas gör ett sådant arrangemang som avses i 1 mom. och som leder till att uppgifter inte anmäls, ska den uppgiftsskyldige anmäla uppgifterna som om den riktiga formen hade använts i saken.

Vid tillämpningen av paragrafen avses med arrangemang varje omständighet, åtgärd, transaktion, avtal, åtagande eller händelse.

56 b §

Förlängd tidsfrist för rättelse av beskattningen

Beskattningen kan oberoende av tidsfristen för rättelse enligt 56 § rättas till den skattskyldiges nackdel inom sex år från ingången av året efter skatteårets utgång till den del som rättelsen av beskattningen grundar sig på

3) sådana uppgifter som inverkar på den skattskyldiges beskattning och som har erhållits vid annat internationellt utbyte av information än automatiskt utbyte av information.

56 b §

Förlängd tidsfrist för rättelse av beskattningen

Beskattningen kan oberoende av tidsfristen för rättelse enligt 56 § rättas till den skattskyldiges nackdel inom sex år från ingången av året efter skatteårets utgång till den del som rättelsen av beskattningen grundar sig på

3) sådana uppgifter som inverkar på den skattskyldiges beskattning och som har erhållits vid internationellt utbyte av information.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet (185/2013) 5 a och 5 c §, sådana de lyder, 5 a § i lagarna 1703/2015 och 1271/2022 och 5 c § i lag 1703/2015,

ändras 1 § 1 mom., 2 § 10 och 11 punkten, 3 § 9 punkten, 5 § 6 punkten och 5 d §,

sådana de lyder, 1 § 1 mom., 2 § 10 och 11 punkten, 3 § 9 punkten och 5 § 6 punkten i lag 1271/2022 och 5 d § i lag 881/2017, samt

fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1703/2015, 1488/2016, 1561/2019 och 1271/2022, nya 12–14 punkter, till 3 §, sådan den lyder i lagarna 1488/2016, 1561/2019 och 1271/2022, en ny 10 punkt, till 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1271/2022 en ny 7 punkt samt till lagen en ny 5 g § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

1 §

Genomförande av direktivet

Genomförande av direktivet

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, nedan *handräckningsdirektivet*, sådant det lyder senast ändrat genom rådets direktiv (EU) 2021/514 om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning, ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag.

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, nedan *handräckningsdirektivet*, sådant det lyder senast ändrat genom rådets direktiv (EU) 2023/2226 om ändring av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning, ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag.

2 §

2 §

Tillämpningsområde

Tillämpningsområde

I enlighet med denna lag och
handräckningsdirektivet

I enlighet med denna lag och
handräckningsdirektivet

Gällande lydelse

10) lämnas begäran till kommissionen att stryka en rapporteringsskyldig plattformsoperatör från det centrala registret efter att förutsättningarna för registrering har upphört samt lämnas upplysningar till kommissionen om en sådan plattformsoperatör som inleder sin verksamhet som plattformsoperatör utan att ha registrerat sig på föreskrivet sätt,

11) rapporteras inträffade uppgiftsincidenter till kommissionen.

3 §

Samarbetsformer

Samarbetet omfattar

9) lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga säljare genom automatiskt utbyte av upplysningar.

Föreslagen lydelse

10) stryks en rapporteringsskyldig plattformsoperatör från det centrala registret efter att förutsättningarna för registrering har upphört samt lämnas upplysningar till kommissionen om en sådan plattformsoperatör som inleder sin verksamhet som plattformsoperatör utan att ha registrerat sig på föreskrivet sätt,

11) rapporteras inträffade uppgiftsincidenter till kommissionen,

12) lämnas upplysningar till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat i Europeiska unionen om de rapporteringspliktiga personer som rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster rapporterat om,

13) lämnas upplysningar till behöriga myndigheter i andra medlemsstater i Europeiska unionen om det individuella identifieringsnummer som tilldelats en kryptotillgångsoperatör,

14) stryks en kryptotillgångsoperatör från registret över kryptotillgångsoperatörer när förutsättningarna för registrering har upphört samt lämnas upplysningar till kommissionen om kryptotillgångsoperatörer som inte är registrerade hos den behöriga myndigheten i någon medlemsstat, om kryptotillgångsoperatören har rapporteringspliktiga användare som har sin hemvist i Europeiska unionen.

3 §

Samarbetsformer

Samarbetet omfattar

9) lämnande av upplysningar om rapporteringspliktiga säljare genom automatiskt utbyte av upplysningar,

10) lämnande av upplysningar genom automatiskt utbyte av upplysningar om rapporteringspliktiga personer som rapporteras av rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster.

Gällande lydelse

5 §

Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av automatiskt utbyte av upplysningar

En behörig myndighet ska genom ett automatiskt utbyte av upplysningar lämna en behörig myndighet i en annan medlemsstat tillgängliga upplysningar om personer bosatta i den medlemsstaten och om följande specificerade kategorier av inkomst och kapital

6) royaltier.

5 a §

Skyldigheter för finansiella institut i fråga om rapportering av upplysningar om finansiella konton

Rapporterande finska finansiella institut ska

1) föra register över de åtgärder som vidtas vid tillämpning av reglerna för rapportering och kundkännedom i avsnitten I–IX i bilaga I och bilaga II till handräckningsdirektivet och vid lämnande av upplysningarna och de belägg som åberopas för att genomföra dessa förfaranden samt genomföra lämpliga åtgärder för att inhämta dessa upplysningar,

2) säkerställa att en kundansvarig identifierar varje ändring i förhållandena avseende ett konto som denne är kundansvarig för samt rapportera på begäran om detta förfarande till den behöriga myndigheten,

(3 punkten har upphävts genom L 1271/2022)

(4 punkten har upphävts genom L 1271/2022)

Föreslagen lydelse

5 §

Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av automatiskt utbyte av upplysningar

En behörig myndighet ska genom ett automatiskt utbyte av upplysningar lämna en behörig myndighet i en annan medlemsstat tillgängliga upplysningar om personer bosatta i den medlemsstaten och om följande specificerade kategorier av inkomst och kapital

6) royaltier,

7) utdelningar som inte är kopplade till depåkonton, med undantag av utdelningar som är undantagna från bolagsskatt enligt artiklarna 5 och 6 i rådets direktiv 2011/96/EU om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater.

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5) bevara upplysningar som behandlats i enlighet med handräckningsdirektivet i sex år från det år då åtgärder för att identifiera konton utfördes eller ett konto avslutades.

5 c §

Kringgående av bestämmelserna om rapportering av upplysningar om finansiella konton

(upphävs)

Trots vad som föreskrivs i handräckningsdirektivet och i som ett rapporteringspliktigt konto och ett denna lag kan ett finansiellt konto betraktas finansiellt institut som ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut, om

1) en person med hemvist i en annan medlemsstat eller jurisdiktion eller ett finansiellt institut vidtar åtgärder som ingår i ett förfarande som medför att ett konto inte är ett rapporteringspliktigt konto enligt punkt D i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet eller att ett finansiellt institut inte är ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut enligt punkt A i avsnitt VIII i bilaga I till handräckningsdirektivet, och detta med hänsyn till omständigheterna kan antas ha varit det huvudsakliga syftet med förfarandet, och

2) det skulle strida mot handräckningsdirektivets syfte om kontot inte är ett rapporteringspliktigt konto eller det finansiella institutet inte är ett rapporteringsskyldigt finansiellt institut.

5 d §

Rapportering av upplysningar om finansiella konton vid tillämpningen av avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Vad som föreskrivs i 5 a–5 c § ska också iaktas vid tillämpningen av de avtal som Europeiska unionen har ingått med Andorra i Bryssel den 12 februari 2016, med

5 d §

Rapportering av upplysningar om finansiella konton vid tillämpningen av avtalen mellan Europeiska unionen och Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och Schweiz om automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton

Vad som föreskrivs i 5 b § ska också iaktas vid tillämpningen av de avtal som Europeiska unionen har ingått med Andorra i Bryssel den 12 februari 2016, med Liechtenstein i

Gällande lydelse

Liechtenstein i Strasbourg den 28 oktober 2016, med Monaco i Bryssel den 12 juli 2016, med San Marino i Bryssel den 8 december 2015 eller med Schweiz i Bryssel den 27 maj 2015 om utbyte av upplysningar om finansiella konton i syfte att förbättra efterlevnaden av skatteregler på internationell nivå.

Föreslagen lydelse

Strasbourg den 28 oktober 2016, med Monaco i Bryssel den 12 juli 2016, med San Marino i Bryssel den 8 december 2015 eller med Schweiz i Bryssel den 27 maj 2015 om utbyte av upplysningar om finansiella konton i syfte att förbättra efterlevnaden av skatteregler på internationell nivå.

5 g §

Skyldigheter för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster i fråga om rapportering om rapporteringspliktiga personer

Bestämmelser om i handräckningsdirektivet avsedda rapporteringspliktiga personer och rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster finns i lagen om beskattningsförfarande och i lagen om skyldighet för rapporteringsskyldiga leverantörer av kryptotillgångstjänster att lämna upplysningar i fråga om beskattning (/).

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om rapporteringspliktiga arrangemang i fråga om beskattning (1559/2019) 1 § 3 mom. 1 punkten, 4 § 3 punkten, 6 § 2 mom. och 20 § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Lagens tillämpningsområde

Lagen tillämpas också på arrangemang som kan

1) påverka skyldigheter enligt 17 a–17 d § i lagen om beskattningsförfarande eller en annan stats eller jurisdiktions motsvarande skyldigheter, eller

4 §

Upplysningar som ska lämnas

Följande upplysningar ska lämnas om ett rapporteringspliktigt arrangemang:

3) en sammanfattning av innehållet i det rapporteringspliktiga arrangemanget, en eventuell benämning som allmänt används för arrangemanget och en allmän beskrivning i abstrakta termer av relevant affärsverksamhet eller *relevanta* arrangemang,

6 §

Föreslagen lydelse

1 §

Lagens tillämpningsområde

Lagen tillämpas också på arrangemang som kan

1) påverka skyldigheter enligt 17 a *eller 17 c* § i lagen om beskattningsförfarande eller en annan stats eller jurisdiktions motsvarande skyldigheter, eller

4 §

Upplysningar som ska lämnas

Följande upplysningar ska lämnas om ett rapporteringspliktigt arrangemang:

3) en sammanfattning av innehållet i det rapporteringspliktiga arrangemanget, en eventuell benämning som allmänt används för arrangemanget och en allmän beskrivning i abstrakta termer av *relevanta transaktioner* eller arrangemang *samt andra upplysningar som beskriver den eftersträlvade skatteförmånen,*

6 §

Gällande lydelse

*Undantag för tjänsteleverantörer från
skyldigheten att lämna upplysningar*

En i 1 mom. avsedd tjänsteleverantör ska utan ogrundat dröjsmål underrätta en *annan* tjänsteleverantör i samma arrangemang, eller om det inte finns någon annan tjänsteleverantör, den berörda skattskyldiga om dennas skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 e § i lagen om beskattningsförfarande eller anmälningsskyldighet enligt 14 f § i den lagen samt om det referensnummer som Skatteförvaltningen har tilldelat arrangemanget.

20 §

*Kännetecken som rör automatiskt utbyte av
upplysningar*

Ett arrangemang är rapporteringspliktigt om det leder eller kan antas leda till undvikande eller kringgående av finansiella instituts skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 a–17 d § i lagen om beskattningsförfarande eller motsvarande lagstiftning i en annan stat eller jurisdiktion som gäller finansiella konton eller om det kan antas användas för strävan efter att undvika eller kringgå skyldigheten i fråga eller om det drar fördel av avsaknaden av sådan skyldighet.

Föreslagen lydelse

*Undantag för tjänsteleverantörer från
skyldigheten att lämna upplysningar*

En i 1 mom. avsedd tjänsteleverantör ska utan ogrundat dröjsmål underrätta en tjänsteleverantör *som är dess kund, eller om en sådan saknas*, den berörda skattskyldiga *som är dess kund*, om dennas skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 e § i lagen om beskattningsförfarande eller anmälningsskyldighet enligt 14 f § i den lagen samt om det referensnummer som Skatteförvaltningen har tilldelat arrangemanget.

20 §

*Kännetecken som rör automatiskt utbyte av
upplysningar*

Ett arrangemang är rapporteringspliktigt om det leder eller kan antas leda till undvikande eller kringgående av finansiella instituts skyldighet att lämna upplysningar enligt 17 a *eller 17 c* § i lagen om beskattningsförfarande eller motsvarande lagstiftning i en annan stat eller jurisdiktion som gäller finansiella konton eller om det kan antas användas för strävan efter att undvika eller kringgå skyldigheten i fråga eller om det drar fördel av avsaknaden av sådan skyldighet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av 47 § i inkomstskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen (1535/1992) 47 § 4 mom., sådant det lyder i lag 1141/2007, som följer:

Gällande lydelse

47 §

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom, fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag anses ha överlåtits i den ordning som de har förvärvats i, om inte den skattskyldige visar något annat. När ordningen för överlåtelse av egendom fastställs ska egendomen anses ha förvärvats vid samma tidpunkt som dess ägartid räknas från vid beskattningen av överlåtelsevinst.

Föreslagen lydelse

47 §

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom, fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag *samt kryptotillgångar* anses ha överlåtits i den ordning som de har förvärvats i, om inte den skattskyldige visar något annat. När ordningen för överlåtelse av egendom fastställs ska egendomen anses ha förvärvats vid samma tidpunkt som dess ägartid räknas från vid beskattningen av överlåtelsevinst.

Denna lag träder i kraft den 20 .